

Thư ký Kim 1

SAO THẾ?

Jeong Gyeong Yun
Thục Anh dịch

Shine
BOOKS

Nhà xuất bản Hồng Đức

Sở hữu ngoại hình xuất chúng và bộ óc siêu việt, người đàn ông đứng trên đỉnh cao nhất của thế gian song mắc bệnh “tự luyến” nặng - Lee Young Joon, phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il. Chín năm làm thư ký kiêm lái xe riêng và bạn dự tiệc, tài sắc vẹn toàn, luôn tươi cười rạng rỡ - Kim Mi So, thư ký của phó chủ tịch Lee Young Joon.

Cặp đôi hoàn hảo với khả năng tương tác kết hợp còn hơn cả vợ chồng bỗng một ngày vấp phải vấn đề nghiêm trọng: Thư ký Kim xin thôi việc! “Thiên hạ đệ nhất” Lee Young Joon sẽ phản ứng như thế nào? Mối quan hệ giữa họ từ lúc này sẽ thay đổi ra sao?

AZ VIETNAM
www.azvietnam.com

Shine
BOOKS

Thư ký Kim sao thế? (2 tập)

Giá: 249.000 VNĐ

Thư ký Kim ①

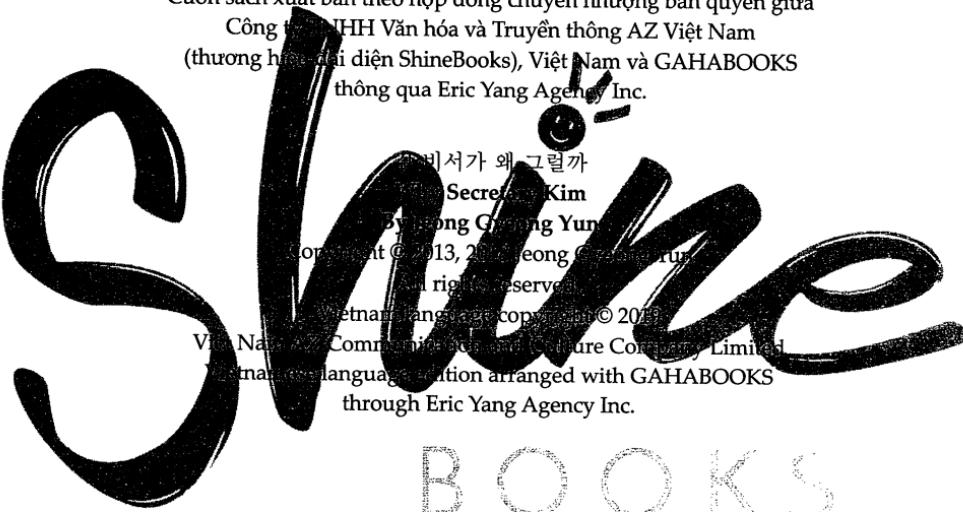
SAO THẾ?

Thư ký Kim sao thế? (Tập 1)

Bản quyền tiếng Việt © 2019 AZ Vietnam

Cuốn sách xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa

Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam
(thương hiệu đại diện ShineBooks), Việt Nam và GAHABOOKS
through Eric Yang Agency Inc.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện những cuốn sách làm giả với
chất lượng in kém, nhiều lỗi. Mong quý khách hàng hãy cẩn thận khi
chọn mua sách. Để mua đúng cuốn sách *Thư ký Kim sao thế? (2 tập)*
do Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam và
Nhà xuất bản Hồng Đức phát hành, độc giả chú ý các trang nội
dung được in sạch đẹp, rõ nét, đầy đủ số trang.

Thông tin liên hệ

Góp ý chung: <https://www.facebook.com/shinebooks2016>

Email: shinebooks.vn@gmail.com

Tel: (+84-24) 3717 2838

Thui kí Kim 1

SAO THẾ?

Jeong Gyeong Yun

Thuc Anh dich

Mục lục

#Mở đầu _5

#Thư ký Kim Mi So trai tân rạng rỡ _11

#Mất ngủ _28

#Bức ảnh đã cũ _48

#Cái đầu lạnh, trái tim nóng, lìa lan đến chân rồi! _67

#Narcissism _85

#Nỗi nhiệt huyết ra đi, có một chàng trai bị đá _103

#Không nỗi gì còn đáng sợ hơn cả nỗi lỗi ác ý _128

#Vị sứ lặng lẽ _152

#Phim bom tấn _168

#Lời nguyên phim bom tấn _198

#Nhiệt độ cơ thể _225

#Anh em _243

#Lee Sung Hyeon _265

#Một tờ myt tâm _288

#Đận rủi _311

#Câu chuyện xưa _351

#Vị bà Kim Mi So _383

#Mở đầu

10 giờ 30 phút tối ngày 31 tháng 10, ở Caribbean Lounge¹ cạnh bể bơi ngoài trời của khách sạn Geukdong.

Ánh đèn dịu nhẹ phản chiếu lấp lánh trên mặt nước của bể bơi ngoài trời. Bên này, trên sân khấu, ca sĩ nhạc Jazz nổi tiếng đang hát bài *Misty* của Ella Fitzgerald với giai điệu buồn bã; phía trước quầy cocktail, một đám người thành đạt trong đó có cả vài người nổi tiếng đang tụ tập cùng nhau tán gẫu.

Trên tầng hai có một không gian tách biệt có thể nhìn thẳng xuống sân khấu và bể bơi. Những người đang an tọa tại vị trí đẹp mà chỉ những người VIP của VIP mới có thể đặt chỗ ấy đều là khách mời của phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il, Lee Young Joon. Tập đoàn này suốt năm qua chưa một lần lọt khỏi top 5 trong số mười tập đoàn lớn nhất Hàn Quốc.

Sức khỏe của chủ tịch Lee không tốt từ lâu nên phó chủ tịch Lee Young Joon - con trai thứ của chủ tịch đã đứng sau thay cha gánh vác việc kinh doanh của công ty suốt bảy năm qua. Anh là nhân tài xuất chúng không ai có thể phủ nhận ngay từ khi còn nhỏ, người ta vẫn nói “Ông trời rất công bằng”, nhưng câu nói đó lại chẳng có vẻ gì là đúng với chàng trai ba mươi ba tuổi này cả.

¹ Lounge là loại hình dịch vụ ăn uống kết hợp giữa quán bar và tiệm cà phê.

Lee Young Joon ngả mình nằm dài trên chiếc sofa làm từ loại da cao cấp nhất sản xuất tại Ý, tư thế càng làm nổi bật lên dáng người hoàn hảo. Vừa kết thúc công việc, anh liền đến nơi này, dù trên người vẫn đang mặc bộ vest đen được thiết kế theo kiểu trang trọng cứng nhắc nhưng cũng chẳng thể che giấu được tỉ lệ cơ thể quyến rũ, cánh tay và đôi chân dài rắn chắc của anh. Thân hình ấy toát lên vẻ hoang dã và gợi cảm như một con báo đốm đang nằm trên phiến đá cẩm thạch.

Không phải chỉ có mỗi thân hình anh là xuất sắc. Dưới cặp lông mày rậm, tinh tế như tranh vẽ là đôi mắt trầm tĩnh với con ngươi đen sâu thẳm; sống mũi cao thẳng ngay ngắn và một đôi môi đầy đặn, cương nghị đầy nam tính, ngũ quan tuấn tú hoàn hảo không chê vào đâu được.

Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả. Nếu anh chỉ đẹp trai không thôi thì chắc những người xung quanh đã đỡ ghen tị, thế nhưng Lee Young Joon còn là người tài giỏi đến mức không ai có thể theo kịp.

Dù là học tập, thể thao, chơi nhạc cụ, anh chưa từng thua kém ai ở bất cứ phương diện nào; trong quá trình học chính quy anh còn được đặc cách học vượt lớp sau đó đi du học ở Mỹ; khi trở về anh lập tức tham gia vào lớp đào tạo người kế nhiệm của tập đoàn Yoo II. Sau hai năm được cử đi công tác tại nước ngoài, anh chính thức đảm nhận việc kinh doanh của công ty, tạo ra một cuộc đại cách mạng trên quy mô lớn, cương quyết điều chỉnh nhân sự, loại bỏ sạch sẽ những chướng ngại lớn đối với tập đoàn. Anh đã thành công thay đổi diện mạo công ty và cho mọi người thấy được

năng lực lãnh đạo đầy cầu tiến, khác hẳn với lối kinh doanh không hề có tham vọng mà chỉ chú trọng bành trướng tập đoàn của cha anh.

Anh chính là món quà trời ban. Chắc hẳn ông trời đã uống ừng ực những loại nước tăng lực với nồng độ cao rồi dốc sức tập trung suốt ba ngày ba đêm mới sáng tạo nên được một kiệt tác đỉnh cao đến thế. Kiệt tác ấy chính là chàng trai đang có mặt ở đây, Lee Young Joon.

“Anh à, sao hôm nay anh chẳng nói gì thế? Có chuyện gì sao?”

Càng đứng trên đỉnh cao, các mối quan hệ càng rộng, hầu như ngày nào Young Joon cũng bị vây quanh bởi biết bao nhiêu người. Những người tụ tập trong bữa tiệc hôm nay đều là đối tác làm ăn của anh hoặc những người nổi tiếng đang hoạt động trong tất cả các lĩnh vực, trong số những người đẹp ấy có Oh Ji Ran - cô gái thường xuyên gặp mặt anh suốt một tháng nay, cô ta bĩu môi phung ph敬畏, cao giọng nói với Young Joon.

“Anh Young Joon! Em đang hỏi sao hôm nay anh ít nói thế cơ mà?”

Bỗng nhiên cậu con trai út của chủ khách sạn Geukdong vẫy tay xen vào.

“Có ai trông giúp Ji Ran của chúng ta không nhỉ?”

“Ôi trời. Anh này, anh nói cái quái gì thế hả?”

“Nếu anh Young Joon nhà cô không nói câu nào thì hẳn là cô nên nghĩ “À, chắc có chuyện gì đó xảy ra với anh mình

Jeong Gyeong Yun

rồi" và im lặng ngồi uống rượu đi chừ. Cô chẳng tinh ý gì cả, mắt mũi cô để đâu thê?"

"Có chuyện gì thê? Đã có chuyện gì à? Hả anh?"

Ji Ran ngồi phắt lên chân Young Joon với vẻ mặt nũng nịu, bộ ngực vĩ đại của cô ta nỗi bần bật trên chiếc váy khoét sâu. Ánh mắt của những người đàn ông xung quanh đều không hẹn mà sáng hết lên.

Thế nhưng Young Joon dường như chẳng quan tâm đến những người xung quanh kể cả Ji Ran, anh vẫn đầm chiêu chìm trong suy nghĩ. Đã hai tiếng đồng hồ trôi qua, những vị khách cảm nhận được bầu không khí khác lạ từ biểu hiện khác thường của một Young Joon vốn luôn hào sảng và tự tin ngút trời đều trở nên cẩn trọng, chỉ có Ji Ran là không tinh ý, vẫn tiếp tục mè nheo.

"Anh à."

Đúng lúc đó, sau chính xác hai tiếng ruồi đồng hồ, Young Joon mở miệng nói.

"Hả? Anh bảo gì cơ a?"

"Tại sao..."

"Em không nghe rõ."

Ji Ran đưa mặt ra trước mắt Young Joon, anh lập tức cau có mặt mày thốt lên.

"Gì vậy? Cô biến ra kia."

Ji Ran hoảng hốt vì câu nói lạnh lùng của Young Joon, hậm hực lui ra bên kia ghế sofa.

“Anh, anh à?”

“Haiz, định bỏ tôi đi à.”

Young Joon vừa vuốt tóc, vừa đứng dậy thở dài một hơi rồi lẩm bẩm như thể đang suy tư chuyện gì đó.

“Thư ký Kim...”

Thế giới này là nơi mà dù có bị tuyên án tử hình người ta vẫn có thể yêu cầu thẩm tra lại, vậy mà dù là chuyện gì, cho dù có lý do riêng đi nữa thì đối với Lee Young Joon, không bao giờ có khái niệm “cơ hội thứ hai”. Một khi anh đã ban lệnh tử túc là kết thúc hoàn toàn. Vậy nên xung quanh anh, những nhân viên làm việc thời gian dài cực kỳ hiếm hoi. Từ khi Lee Young Joon ngồi vào chiếc ghế phó chủ tịch, những người bên cạnh anh đến giờ chỉ còn lại giám đốc phụ trách kinh doanh Park Yoo Sik và thư ký riêng của anh là Kim Mi So.

Thư ký Kim ấy...?

Hôm nay, sắc mặt Young Joon có vẻ u ám, điều này chứng tỏ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó bất thường có một không hai trên đời rồi. Cảm giác căng thẳng đè nặng khiến ngay cả những lời xì xào trò chuyện cũng biến mất. Tất cả đều chăm chú nhìn anh, đồng loạt nuốt nước bọt đánh ực, nín thinh chờ đợi câu chuyện gây sốc mà Young Joon sắp nói ra.

Thế nhưng lời anh nói ra một cách đầy nghiêm túc lại chẳng phải nội dung gì gây sốc, cũng chẳng phải sự thật gì giật gân, nó chỉ là một câu hỏi đơn giản đến mức chẳng ai

Jeong Gyeong Yun

quan tâm. Mà cũng chẳng hiểu đây có phải là câu hỏi để ai đó trả lời không nữa.

“Thư ký Kim... sao thế nhỉ?”

Tự dung anh nói cái quái gì vậy.

Những người có mặt tại đó đồng loạt trưng ra bộ mặt như giãm phái phân.

#Thư ký Kim Mi So tuổi tám rạng rỡ

M

ột tuần trước, lúc 6 giờ 30 phút sáng ngày 24 tháng 10.

Nhà riêng của phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il Lee Young Joon - căn hộ penthouse¹ của tòa cao ốc ngắm được toàn cảnh sông Hàn đang bật điện sáng trưng.

Young Joon thường xuyên tham gia những sự kiện ngoài công ty và đi công tác nên công việc của anh phần nhiều được xem xét tại nhà riêng. Tuy không có giờ đi làm cố định nhưng anh luôn bắt đầu ngày mới vào đúng 5 giờ sáng như thể một người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế. Hôm nay Young Joon càng có lý do dậy sớm hơn bởi anh sẽ thay mặt cha tham dự bữa tiệc sáng của hội nghị với năm vị cổ đông lớn nhất tập đoàn.

Bên ngoài cửa sổ của phòng thay đồ là quang cảnh toàn thành phố chìm trong ánh nắng sớm dùn dịu. Young Joon ngắm nhìn ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn đường chưa tắt, anh tiến lại gần mẫu vest thiết kế đặc biệt được treo trên móc phía trước tủ quần áo.

¹ Penthouse là khái niệm dùng để chỉ những căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc, hay còn gọi là căn hộ thông tầng.

Ở đó, mới cách đây không lâu, thư ký Kim đã treo lên bộ vest màu xám, áo sơ mi trắng đi kèm và chiếc cà vạt lụa màu tím nhạt. Thiết kế và màu sắc không quá đậm chất cổ điển, vừa vặn là bộ trang phục phù hợp để tham gia một buổi họp sáng.

Young Joon chậm rãi thay đồ sang áo sơ mi và quần âu, ngay cả những phụ kiện như khuy măng sét cài tay áo sơ mi, đồng hồ đeo tay, kẹp cà vạt, khăn tay hay cây bút máy anh sẽ dùng ngày hôm nay cũng đều hài hòa với tổng thể trang phục và đã được bày sẵn trên bàn. Chiếc bật lửa dùng mấy ngày nay anh đã chán muốn đổi sang chiếc khác nhưng trước cả khi anh nói ra thì nó đã được thay bởi một chiếc bật lửa khác rồi.

Đúng lúc anh cầm chiếc khuy măng sét lên thì từ cửa vang lên tiếng gõ cộc cộc.

“Phó chủ tịch, anh đã thay đồ xong chưa ạ?”

“Xong rồi, cô vào đi.”

Một cô gái đeo tạp dề kiểu châu Âu bụng khay bày sẵn tách trà sáng đi vào, theo ngay sau đó là một cô gái mặc vest một tay ôm máy tính bảng, một tay cầm điện thoại di động.

“Đây là trà sáng ạ. Hôm nay tôi đã chuẩn bị trà First Flush Darjeeling, phó chủ tịch định tới buổi tiệc sáng nên tôi không chuẩn bị đồ ăn kèm nữa.”

“Để đó cho tôi.”

Ngay sau khi cô gái đeo tạp dề cúi gập người chào đi ra, cô gái mặc bộ vest đen với mái tóc buộc gọn lên cao bước đến gần Young Joon, giơ ra chiếc máy tính bảng.

“Đây là lịch trình ngày hôm nay ạ.”

“Cảm ơn cô.”

“Không có gì ạ. Để tôi rót trà cho anh nhé?”

“Uh.”

Trong lúc Young Joon bắt chéo chân ngồi ghé lên chiếc đì văng kiểu cổ, xem qua một lượt lịch trình thì cô gái mặc vest tháo chiếc túi bọc giữ nhiệt của ấm trà đang đặt trên khay bạc ra và bung chiếc ấm trà bằng sứ lên. Trà đen chảy qua lưỡi lọc trà, tỏa ra mùi hương tươi mát, sáng khoái tràn ngập căn phòng.

Cô gái tươi cười bung tách trà lại gần. Young Joon đón lấy tách trà chạm khắc tinh xảo, nhấp một ngụm rồi nói một câu bông đùa.

“Vì là trà Mi So rót nên cảm giác ngon hơn đấy nha.”

“Phó chủ tịch quên mất là trên môi anh có nước bọt của mình rồi.”

“À, bị lộ rồi.”

Young Joon khúc khích cười một lúc vì thái độ nghiêm túc của cô gái, anh nhìn qua lịch trình dự kiến của bữa tiệc chiêu đãi đại sứ quán Đức vào buổi tối rồi thật lòng hỏi.

“Trạng thái tinh thần và sức khỏe của cô hôm nay thế nào?”

“Trạng thái tốt nhất ạ.”

“Buổi gặp mặt hôm nay rất quan trọng. Lát nữa cô không được phạm sai sót đâu đấy.”

“Cũng có phải mới ngày hai đầu ạ. Anh đâu cần nói những lời đương nhiên đó.”

Cô gái mặc vest đen ấy là thư ký Kim Mi So, tính cả hai năm được cử đi công tác nước ngoài thì cô đã là thư ký riêng của Young Joon được chín năm, vừa là thư ký, vừa là người hộ tống, thư ký lễ tân, đôi lúc còn làm cả lái xe, thậm chí trong bữa tiệc quan trọng như hôm nay cô còn đảm nhận vai trò partner¹ của anh nữa. Nếu miêu tả cô bằng một loại dụng cụ thì cô đóng vai trò như một bộ dao xếp đa năng có đến cả cây cắt móng tay luôn vậy. Cô gái hai mươi chín tuổi chưa chồng này không chỉ giỏi giang trong công việc mà còn sở hữu diện mạo xinh đẹp với dáng người thon thả, thân hình cân đối, lại còn có những đường cong cơ thể “đúng chỗ” nữa.

Túi áo khoác bên phải của thư ký Kim bỗng rung lên bần bật. Hồi nãy cô đã cho hai chiếc điện thoại vào hai bên túi áo để đi rót trà, đó là cuộc gọi đến chiếc điện thoại cá nhân màu đen của Young Joon.

Dường như chẳng cần nhìn cũng biết là ai gọi, cô thận trọng hỏi.

“Có nghe máy không ạ?”

Young Joon đang uống trà, anh khít mũi một cái tò vè phiền phức.

“Đừng bắt máy. Việc gì phải nhận cuộc gọi của kẻ tội đồ để rồi phá hỏng cả tâm trạng buổi sáng tốt đẹp?”

Thư ký Kim liếc nhìn màn hình điện thoại đang hiện tên của một thành viên ban giám đốc mới bị sa thải ngày hôm

¹ Người đi cùng đến những buổi tiệc trang trọng với người được mời, thường là người khác giới. Đây là một quy tắc xã giao trong giới thượng lưu.

qua rồi thảng tay gạt nút từ chối cuộc gọi. Một lúc sau, cô đi về phía mặc treo đồ, kiểm tra lại một lần nữa áo khoác của Young Joon rồi cầm cà vạt lên và hỏi.

“Sao phó chủ tịch lại gọi người ta là tội đồ?”

“Không cứ là người cướp đồ của người khác hay gây hại cho người khác mới là tội đồ đâu.”

Young Joon lẩm bẩm nói những lời không đầu không cuôi, anh nhấp thêm một ngụm trà đen rồi đặt tách xuống, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Anh đi đến trước mặt thư ký Kim với thái độ đầy kiêu ngạo và ung dung, đưa tay cài nút cổ áo sơ mi và nhìn thảng vào cô.

“Sự vô dụng và cả sự ngu dốt không nhận ra được bản thân vô dụng cũng là cái tội.”

Cho dù Young Joon toàn nói những lời khó hiểu, nét mặt của thư ký Kim vẫn chẳng hề thay đổi, cô đeo cà vạt lên cổ anh một cách thuần thục, khéo léo, kèm theo một cười niềm nở. Trong thoáng chốc, một nút thắt đẹp mắt, không chê vào đâu được đã nằm ngay ngắn trên cổ áo Young Joon.

“Hừm. Nhưng mà tôi vẫn chẳng hiểu anh nói gì cả.”

Anh đeo xong toàn bộ phụ kiện bao gồm cả đồng hồ đeo tay và cho vào túi quần sau chiếc khăn tay họa tiết kẻ sọc phù hợp với tổng thể rồi dang cả hai tay ra. Phía sau, thư ký Kim đang cầm chiếc áo khoác đợi sẵn để xỏ tay áo vào tay anh, chiếc áo khoác màu xám trượt trên cánh tay Young Joon, leo lên vai anh và ôm gọn thân người của anh.

“Thư ký Kim có biết không nhỉ?”

“Gì cơ ạ?”

Anh phẩy phẩy những nếp nhăn trên áo khoác, đóng khuy áo, cuối cùng là xịt một chút nước hoa cô đưa lên cổ tay rồi đứng trước chiếc gương ba mặt.

Lúc ấy mặt trời còn chưa lên cao nhưng khắp căn phòng đã sáng bừng đến chói mắt. Không phải bởi ánh nắng rực rỡ ngoài kia mà là bởi ánh sáng tỏa ra từ người Young Joon đang đứng trước gương.

Bằng gương mặt không thể hài lòng hơn được nữa, anh chăm chú nhìn bản thân mình trong gương một lúc lâu rồi mở miệng nói với vẻ hết sức tự nhiên, không chút e dè xấu hổ.

“Sao con người ta lại có thể vô dụng đến thế nhỉ?”

Đối với những người bình thường thì đó quả là lời nói khiến họ trợn mắt đứng hình, tuy nhiên thư ký Kim lại phôi hợp đáp lại như thể đây vốn là chuyện bình thường như com bữa.

“Tôi cũng không biết nữa.”

“Không phải quá dễ hay sao? Cố gắng nỗ lực để đạt được thành quả. Cái “quy trình” đơn giản, hiển nhiên không sai vào đâu được đây mà cũng không làm theo được ấy hả? Rốt cuộc lý do là gì đây?”

“Vì đa số mọi người đều không thể giống như phó chủ tịch được đâu ạ.”

Dù thư ký Kim có nở nụ cười hòa nhã và giải thích thì Young Joon vẫn chưa thấy nghi vấn của mình được giải đáp, anh hỏi lại.

“Thế à?”

“Vâng ạ. Tôi sống bao nhiêu năm trên đồi rồi mà chưa từng gặp được ai giống như phó chủ tịch đâu ạ.”

Thư ký Kim vừa cười vừa nói, Young Joon nhún vai, nhếch miệng cười rồi lại quay lại nhìn vào gương.

Ngày xưa người ta gọi những người cưỡi ngựa đi đầu dọc bờ sông là người tiên phong, nhưng anh không phải người tiên phong như thế, anh là người tiên phong trong số những người tự yêu bản thân. Anh là đỉnh cao của đỉnh cao, vượt lên trên tất cả.

Đa số mọi người khi đối mặt với Lee Young Joon đều mang một tâm trạng “bứt rút, ngượng ngùng, khó chịu trong lòng theo kiểu không giải thích được”, đó là điều không may cho anh nhưng lý do của sự không may đó lại thật dễ hiểu, chẳng qua là vì anh quá giỏi mà thôi.

“Hình như lại có điện thoại kia?”

Lần này là cuộc gọi đến điện thoại chuyên dùng cho công việc. Thư ký Kim nhanh chóng áp điện thoại lên tai và trả lời bằng thái độ lịch sự.

Trong lúc cô nghe điện thoại, Young Joon nhìn vào gương, kinh ngạc phát hiện ra một sợi tóc bạc lẩn trong mái tóc mình. Anh nhìn chằm chằm vào nó với ánh mắt “Không thể nào! Sao thứ vận gở kinh khủng khiếp này lại có thể xuất hiện trên người mình!” rồi thận trọng nhổ nó đi. Sau khi nhổ xong nét mặt mới dần ra, anh hỏi.

“Ai vậy?”

Thư ký Kim hạ chiếc điện thoại từ tai xuống, ngay lập tức tươi cười trả lời.

“Là đại tội đồ trong số các tội đồ đấy ạ. Tôi cúp máy nhé?”

Tiếng kêu gào thảm thiết của kẻ tội nhân cũng chính là trưởng phòng Marketing vượt qua cả cánh cửa phòng, vọng ra bên ngoài.

“Hiểu lầm thôi! Thực sự là hiểu lầm, hiểu lầm! Hu hu hu! Xin hãy nghe tôi nói đi mà! Hu hu hu!”

Câu tiếp theo vì nửa gào nửa khóc nên nghe không rõ đang nói gì, tiếng anh ta bị ngắt quãng bởi giọng la mắng oang oang của Young Joon.

Người đàn ông đang cố sức giãy giụa như thể bị ánh mặt trời thiêu rụi trong phòng kia năm nay ba mươi ba tuổi, là giám đốc điều hành trẻ tuổi nhất trong công ty ngoại trừ Young Joon và Park Yoo Sik.

Thành tích của anh ta dạo này không có gì tiến triển, vừa mới làm tiêu tan cả một dự án lớn và nghe nói gần đây anh ta còn hay ghé đến những tụ điểm ăn chơi đồi trụy nữa. Thế rồi trong số những nơi anh ta lui tới có chỗ bị cảnh sát tóm được, từ đó mới lộ ra chuyện anh ta chuyên đi “dịch vụ”, đã thế lại còn là đi trong giờ làm việc.

Chuyện đã quá to không thể quy trách nhiệm cho cá nhân hay tìm đường lui được nữa, hiện tại sự việc đã bung bét đến cả giới truyền thông. Trưởng phòng PR hốt hải chạy đôn chạy đáo khắp nơi để thay chữ “tập đoàn Yoo Il” thành

“tập đoàn A” trên tiêu đề gốc của bài báo “Tập kích tụ điểm ăn chơi đồi trụy! Triệt phá tụ điểm ăn chơi X ở khu Gangnam, có cả sự tham gia của một nhân viên tập đoàn A!”, giờ đang kiệt sức nằm bếp trong phòng làm việc.

Để “tuyên án tử hình” và xử lý nhanh gọn, Young Joon đích thân xuống văn phòng để thể hiện thái độ với trưởng phòng Marketing. Bình thường anh sẽ gọi anh ta đến phòng làm việc ở nhà của mình, nhưng có vẻ sáng nay anh đang sẵn tâm trạng bức bối bởi phát hiện ra sợi tóc bạc trên đầu.

“Thư ký Kim!”

Sau quãng thời gian chờ đợi rất lâu, có vẻ đã xong việc, Young Joon đứng trước cửa, lớn tiếng gọi cô.

“Dạ!”

Cô ngay lập tức đáp lại rất to rồi quay sang thư ký của giám đốc điều hành Bong, vừa tươi cười vừa nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Cô tuyệt đối đừng bênh giám đốc điều hành trước mặt phó chủ tịch nhé.”

Nghe những tiếng động phát ra, thư ký của giám đốc Bong cũng đoán được chuyện xảy ra bên trong, cô ngược lên nhìn thư ký Kim với vẻ mặt đầy căng thẳng rồi thận trọng hỏi.

“Sao, sao lại thế ạ?”

Thư ký Kim tươi cười rạng rỡ, quay đầu hỏi ngược lại một câu với biểu cảm như muốn nói “Hỏi gì mà hỏi lầm thế, đúng là con người kỳ cục”.

“Cô muốn được an táng chung trong mộ của giám đốc điều hành hả?”

“A... Không ạ.”

Ưc. Thư ký của giám đốc Bong nuốt nước bọt, vai run run, trổ mắt bởi câu nói tiếp sau đó của thư ký Kim.

“Cô cứ ngâm miệng lại. Chuyện này tôi biết hết nên sẽ tự giải quyết.”

“Hả...?”

Dù không được nghe giải thích nhưng khi thấy thế giới hoàn toàn khác phía sau cánh cửa, cô đã hiểu rõ một trăm phần trăm những gì thư ký Kim nói.

Trong phòng của trưởng phòng Marketing, mọi thứ vẫn y chang không khác gì, nhưng bầu không khí thì chắc chắn là không bình thường. Bầu không khí lạnh lẽo và áp đảo như thế có con gió rét với quy mô lớn nhất trong vòng một thế kỷ thổi qua khiến chân người ta phải run lẩy bẩy.

Lee Young Joon đang ngồi ghé lên chiếc bàn làm việc với dáng ngồi như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, giám đốc Bong thì đang cúi đầu, đứng sụt sùi khóc trước mặt anh một cách đáng thương. Bình thường giám đốc Bong lúc nào cũng vênh mặt tỏ vẻ trich thượng, thế mà giờ lại co rúm như một học sinh tiểu học làm vỡ kính cửa sổ phòng hiệu trưởng thế kia, nhìn cảnh đó cô thư ký liền cảm nhận được rõ ràng đến tận chân tơ kẽ tóc sự nguy hiểm của ngài phó chủ tịch.

“Tôi nói chuyện xong rồi. Lịch trình tiếp theo là gì nhỉ?”

“Là tiệc trưa ở khách sạn Nokwon ạ. Còn ba mươi phút nữa mới tới giờ xuất phát nên anh rất thoải mái thời gian.”

“Hức hức! Hãy tha thứ cho tôi, phó chủ tịch. Hức hức!”

Giám đốc Bong trân trân nhìn thư ký Kim với ánh mắt cầu xin đầy tha thiết, nhưng cô chỉ bận bịu xem xét những tài liệu mình mang theo. Trong lúc đó, Young Joon vừa mới rút điếu thuốc lá ra đưa lên miệng thì cô đã đi đến lấy mastic điếu thuốc, vừa tươi cười vừa nhắc nhở.

“Ấy. Anh biết là cấm hút thuốc trong tòa nhà mà.”

“Giờ tâm trạng tôi đang rất ức chế nên cô bỏ qua một lần đi.”

“Không được đâu ạ. Anh hãy ra phòng hút thuốc bên ngoài đi ạ.”

“Chắc.”

Young Joon đứng bật dậy, vắt chiếc áo khoác đã cởi ra lúc nãy lên một bên vai rồi rời khỏi đó.

Thư ký Kim chờ Young Joon đi khuất rồi mới tiến lại gần giám đốc điếu hành. Anh ta đang ngồi sụp xuống, khóc thút thít.

“Giám đốc điếu hành.”

“Hức hức, hức hức. Thư ký Kim... tôi... Chuyện đó...”

Thư ký Kim đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai giám đốc Bong, cô an ủi anh ta bằng giọng dịu dàng.

“Lát nữa tôi sẽ nói khéo với phó chủ tịch cho anh. Vì phó chủ tịch quý anh nên anh ấy mới như vậy thôi, anh đừng tủi thân quá nhé. Phó chủ tịch của chúng ta làm gì vô tình đến mức làm nghiêm trọng chuyện này đâu phải không? Rốt cuộc anh ấy làm vậy là muốn tốt cho anh thôi.”

Lời nói ấy như chạm đến tận sâu tâm hồn của giám đốc Bong, anh ta ngẩng đầu lên, rưng rưng nước mắt nhìn cô.

“Thật... thật không? Thật là vậy chứ?”

“Chao ôi, thật mà. Anh đừng lo lắng nữa, đừng dậy đi. Với lại hôm nay anh nên tan làm sớm về nghỉ ngoi đi ạ. Trên đường về nhà đừng tạt vào mấy chỗ kỳ cục nữa. Nhớ xin lỗi chị nhà nhé, chuyện này cũng có gì đáng hổ thẹn đâu.”

“Chuyện đó, ừ. À... Tôi cảm giác như mình đã hiểu ra điều gì đó.”

“Vâng. Giám đốc điểu hành, anh đừng quên tấm lòng này nhé. Sau này hãy sống thật tốt nhé.”

“Ừ. Cảm ơn cô, thư ký Kim. Quả nhiên là thư ký Kim.”

“Giám đốc điểu hành cố lên nhé! Cố lên!”

Gương mặt động viên tươi tắn và đáng yêu của thư ký Kim đem lại cảm giác ấm áp và thân thiện hệt như bức tượng đức mẹ Maria trước thánh đường vậy.

Nhờ lời an ủi giàu tình cảm ấy, giám đốc Bong ngay lập tức đứng bật dậy, lòng tràn đầy hy vọng, anh ta lao ra chỗ cô thư ký của mình đang đứng thất thần, hô to khẩu hiệu rồi chạy ra khỏi phòng.

“Cô Oh! Chà chà chà! Chúng ta hãy phấn đấu thêm một lần nào! Tiến lên!”

“À, vâng vâng... tiến... lên.”

Thư ký của giám đốc Bong bối rối nhìn theo bóng lưng anh ta, đến lúc chỉ còn lại hai người, cô quay sang hỏi thư ký Kim.

“Vậy là giám đốc điều hành của chúng ta vẫn được làm việc tiếp ạ?”

“Ôi chao, cô nói cái gì vậy? Cô có thấy phó chủ tịch cho ai cơ hội thứ hai bao giờ không?”

Thay vì trả lời thì thư ký Kim lại đưa ra một câu hỏi cựt lủn, rồi cô gọi điện thoại đi đâu đó với giọng nhã nhặn.

“Tôi là thư ký Kim Mi So đây ạ. Bên tôi đã giải quyết xong tình hình bằng cách đuổi giám đốc Bong rồi, các anh đến mang bàn làm việc và tất cả đồ dùng đi nhé. Hãy làm khẩn trương nhé vì phó chủ tịch sẽ đến kiểm tra đây.”

Đối với rất nhiều nhân viên và thư ký làm việc ở tập đoàn Yoo Il, thư ký Kim chính là “danh tướng”, là “di sản văn hóa” của giới thư ký. Lý do thì chỉ có một.

Bởi cô gái ấy chính là bộ đôi hoàn hảo với Lee Young Joon kia, có khả năng tương tác kết hợp còn hơn cả vợ chồng, cô là người sở hữu kỹ năng đỉnh cao vừa tươi cười vừa giải quyết công việc.

Đã là đêm muộn, trên đường trở về từ buổi tiếp đón của đại sứ quán Đức, chiếc xe ngoại giao đang chạy thì dừng lại chờ đèn giao thông, Young Joon xoay người, thu ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa kính.

Kim Mi So mặc chiếc váy hanbok trễ vai, mái tóc bình thường buộc gọn lên cao giờ lại buông xõa, so với lúc mặc trang phục công sở cứng nhắc thì tối nay cô đẹp lộng lẫy và quyến rũ hơn rất nhiều.

Ban nãy, khi Young Joon rời khỏi chỗ đi ra ngoài nói chuyện với người quen, trong một lát đó, có mấy người đàn ông đã đến bên cạnh cô mở lời trò chuyện.

“Đôi khi tôi cũng thấy ngạc nhiên về cô Mi So đó. Cô học tiếng Đức từ khi nào thế?”

“Anh nói gì thế ạ?”

“Tôi đang nói đến mấy gã bắt chuyện với cô ban nãy ấy. Có vẻ mấy người nói chuyện với nhau bằng tiếng Đức một lúc lâu mà.”

“À à. Mấy người đó.”

Cô lấy tay che miệng khẽ cười khúc khích rồi nói thêm.

“Có hai người là người Đức, còn một người là người Pháp. Họ dùng tiếng Anh nói chuyện song có vẻ không hiểu nhau cho lắm.”

“Cá tiếng Pháp luôn sao?”

Thư ký Kim bình tĩnh đáp lại lời Young Joon đang nhìn cô đầy ngạc nhiên bằng vẻ mặt lú lỉnh.

“Tại phó chủ tịch chê giỗu nhiều nên tôi đang vất vả học cấp tốc tiếng Nhật và tiếng Trung đây, làm gì có thời gian học cả tiếng Pháp nữa. Chẳng qua là tôi để ý hành động của họ thôi.”

“Để ý...?”

“Anh ta lấy ly sâm panh rồi liếc nhìn tôi tức là ý nói “Chúng ta nói chuyện một chút nhé”; anh ta liếc nhìn ra cửa

số và nói chúng tôi anh ta không có gì để nói đành nói chuyện thời tiết nên tôi lơ đi cũng được; khi anh ta nhìn về phía phó chủ tịch rồi nói thì tám chín phần là khen phó chủ tịch nên tôi chỉ cười và gật đầu; lúc để ý thấy anh ta có vẻ định tán tỉnh thì tôi nhẹ nhàng đưa tay trái lên chạm vào tai."

Trên ngón áp út tay trái của thư ký Kim có đeo một chiếc nhẫn với thiết kế đơn giản. Đó là chiếc nhẫn vàng cô được tặng làm phần thưởng trong cuộc thi thể thao của công ty hai năm trước.

"Tinh ý là cách tốt nhất để gõ rồi mà. Có thể vượt qua được tất cả rào cản, kể cả rào cản về ngôn ngữ."

Ngay cả lúc nói chuyện nghiêm túc, gương mặt của thư ký Kim vẫn tươi cười rạng rỡ.

"Giỏi đấy."

"Thế ạ?"

"Ừ."

"Cái đó, là anh đang khen tôi phải không ạ?"

"Người tinh ý đến thế mà lại không nhận ra đây là lời khen sao?"

Young Joon nhếch mép cười trách, thư ký Kim không ngừng vỗ tay thích thú.

"Ôi mẹ ơi. Sống trên đồi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có ngày được phó chủ tịch khen."

"Tôi không phải người keo kiệt lời khen đâu. Chẳng qua là hẫu như không có gì đáng để tôi khen mà thôi."

Nghé thì có vẻ tự mãn nhưng nếu suy nghĩ sâu hơn sẽ thấy không hề khó hiểu. Thực tế thì trên lập trường của Lee Young Joon, có mấy ai làm được những việc mà anh thấy tốt đâu cơ chứ.

“Nếu tôi có điểm nào làm tốt thì tất cả đều là nhờ công của phó chủ tịch đấy ạ.”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Young Joon chợt nhớ ra vì bận rộn một thời gian dài nên mình đã không quan tâm sao được đến cô, anh hỏi.

“Hôm nay cô vất vả nhiều rồi. Có muốn được thưởng cái gì không?”

“Không cần đâu ạ.”

“Chỉ cần cô nói ra tôi đều có thể đáp ứng, cô cứ nói ra đi.”

“Tôi nói thật đấy ạ. Lần trước anh đã mua cho tôi chiếc túi đất tiền rồi mà.”

“Lần đó thứ tôi mua tặng cô là túi xách hả? Không phải là giày à?”

“Vâng, đúng vậy ạ. Tôi cũng nghĩ chắc anh không nhớ đâu.”

Cô đưa tay khẽ che miệng cười rồi gọi anh bằng giọng đầy tình cảm.

“Phó chủ tịch ơi.”

“Sao thế?”

“Chắc anh phải đăng tin tìm người rồi ạ.”

“Gì cơ?”

“Tin tuyển dụng ạ.”

Thư ký Kim nói bằng vẻ mặt tươi cười, tươi cười, tươi cười mãi không thôi.

“Tôi, giờ định xin nghỉ việc ạ.”

“Sao tự dung cô lại nghỉ?”

“Là lý do cá nhân thôi ạ.”

“Lý do đó khiến cô nhất định phải nghỉ việc sao?”

“Vâng.”

Young Joon nhìn chầm chằm cô một lúc lâu rồi nhún vai và buông một câu nói lạnh lùng bằng vẻ mặt hết sức vô cảm.

“Vậy thì cứ làm thế đi.”

#Mất ngủ

“Giờ tôi định xin nghỉ việc a.”

“Thì cứ làm thế đi.”

Căn phòng ngủ chìm trong bóng tối, trên chiếc giường rộng thênh thang, Lee Young Joon trần truồng trỏ mình hết bên này bên kia, anh chớp chớp mắt xem lại giờ. Oct. 25, AM 02:30.

Bình thường anh ngủ rất đúng giờ nhưng hôm nay lại chẳng buồn ngủ chút nào, Young Joon không thể hiểu nổi lý do cho chuyện này.

Vốn dĩ anh rất chán ghét những thứ không có đáp án, thế mà trong lúc anh miên man chìm đắm trong suy nghĩ, thời gian cứ đều đều từng khắc trôi qua không dừng lại.

8 giờ sáng.

Khi làm việc ở nhà, Young Joon thường sử dụng phòng đọc sách như văn phòng làm việc, xung quanh phòng là những chiếc tủ chứa đầy các loại tài liệu xếp chật ních. Những cuốn sách không nhét được vào tủ chất cao như núi khắp nơi, laptop và các vật dụng văn phòng khác đặt chênh

vên trên chiếc bàn bày kín mít không còn chỗ trống để đặt thêm gì vào nữa.

“Dẫu sao cũng không thể để thế này thêm nữa. Có nên mở rộng phòng đọc sách không nhỉ?”

Mi So đi vòng vòng xung quanh rồi thở dài một câu, Young Joon chăm chú nhìn màn hình laptop, buông một câu chẳng có thành ý gì cả.

“Hay là thế nhỉ?”

“Có vẻ chỉ cần chuyển chiếc dương cầm sang phòng khách rồi đập bức tường kia đi là được đấy ạ.”

“Ý tưởng hay đấy. Thư ký Kim xúc tiến việc đó nhé.”

“Lúc nào làm thì được ạ?”

“Um. Khoảng cuối tháng 11?”

“À...”

Cô không trả lời ngay.

Thấy Mi So do dự khác với bình thường, Young Joon ngẩng đầu lên hỏi.

“Sao thế?”

“Lúc đó có lẽ tôi không...”

Young Joon chống tay lên cằm, dựa người vào tựa lưng của chiếc ghế xoay bằng da. Tựa lưng của chiếc ghế vừa mới phát ra tiếng kèn kẹt đáng ghét, Mi So đã giật mình, ngay lập tức lôi sổ tay ra ghi lại điều gì đó.

Họ đã gắn bó suốt chín năm trời nên hiển nhiên là trong giấy nhớ của Mi So viết gì, Young Joon không cần đọc cũng

có thể biết được. Thể nào cũng sẽ là nội dung kiểu như “Thay ghế xoay văn phòng”.

Quả không sai chút nào, từ miệng cô thốt ra câu nói anh đã dự đoán trước.

“Nhân cơ hội này, chắc phải thay hết nội thất trong văn phòng luôn đấy ạ. Ngay sau khi tìm được người thay thế...”

“Cô thật lòng định làm thế à?”

Hai bàn tay đan vào nhau chống dưới cằm, Young Joon ngược nhìn lên, khuôn mặt anh hôm nay trông càng quyến rũ hơn nữa. Phải chăng là do sắc mặt anh hơi nhợt nhạt và đôi mắt trông có vẻ sâu hơn.

“Tôi hỏi cô thật lòng đấy à?”

“Tôi thật lòng mà.”

Câu trả lời quá tươi vui khiến anh nghẹn lời, Young Joon nhìn cô chầm chằm rồi chân thành hỏi.

“Đi làm sáng sớm vất vả quá à? Tôi mua ô tô cho cô nhé?”

Mi So híp mắt cười dịu dàng khiến đôi mắt của cô càng thêm nhở lại.

“Đầu năm nay phó chủ tịch đã mua cho tôi rồi mà.”

“Thế à?”

“Vâng. Tôi đã bán đổi lấy bánh gạo ăn rồi.”

“Cô nói gì vậy?”

“Chuyện kể hết thì dài dòng lắm, tôi đã bán nó đi vì lý do cá nhân rồi ạ.”

“Um.”

“Lẽ ra lúc ấy tôi nên nói lại với anh luôn, tôi xin lỗi. Tại tôi nghĩ anh không quan tâm lắm.”

Young Joon im lặng một lúc lâu với khuôn mặt không hài lòng, song lắc đầu nói một cách rộng lượng.

“Không sao. Làm gì đến mức cô phải thanh minh thế. Vậy tôi mua cho cô thêm một chiếc nữa nhé. Chi phí cô không cần để ý đâu, cứ chọn chiếc nào cô thích là được.”

“Ôi chao, không cần đâu ạ. Với lại cũng không phải tôi nghỉ vì đi làm vất vả đâu ạ. Anh cũng biết tôi luôn dậy sớm mà.”

“Vậy vấn đề là gì?”

Ngay sau khi đưa ra câu hỏi, dường như Young Joon chớp được điều gì đó, anh nhếch miệng cười và nói.

“À à, tôi biết rồi.”

Mi So tròn mắt nhìn, còn Young Joon thì khẳng định với vẻ mặt đầy chắc chắn.

“Tôi không ngủ với cô ta.”

“Dạ?”

“Tôi bảo tôi không ngủ với người phụ nữ tôi gặp hôm kia.”

“Dạ?”

“Cũng có phải là con nít nữa đâu mà ghen tị kiểu đó chứ.”

Mi So bỗng phì cười một cách quá khích đến mức phun cả nước miếng, trán Young Joon nhăn lại.

“Bản quá, cô làm cái gì thế?”

“Tôi xin lỗi. Tôi sẽ lau ạ.”

Mi So rút khăn tay ra để lau nắp trên của laptop, Young Joon ngăn cô lại rồi cộc cằn nói.

“Vứt đi.”

“Vâng.”

“Tóm lại cô đừng nghĩ lung tung nữa. Lâu lắm rồi cả hai không đi xem phim, hay ngày mai bao trọn rạp chiếu phim để xem phim nhé?”

Vẫn là gương mặt luôn tươi cười ấy nhưng cô lại kiên quyết nói.

“Anh Park định sáng nay sẽ đăng tin tuyển dụng rồi ạ. Trước mắt chúng tôi sẽ cố gắng tuyển chọn, sau đó phó chủ tịch chỉ cần phỏng vấn vòng cuối thôi là được ạ.”

Young Joon nhìn chằm chằm Mi So một cách khó hiểu, mắt một lúc lâu anh mới mở lời.

“Là vụ scandal bị khui ra tháng trước à? Cái đó tôi đã giải thích rồi mà. Tôi đặt tay lên ngực thề nhé. Tôi không ngủ với cô ta.”

“Phó chủ tịch. Tôi đã nói mấy lần rồi mà. Mấy người phụ nữ anh gặp gỡ đó, anh có ngủ với họ say sưa đến sáng cũng không sao hết ạ.”

Bởi câu nói đó mà khuôn mặt điển trai của Young Joon bỗng trở nên nhăn nhó hệt như một tờ giấy bị vò nhau.

“Cô dám coi tôi là người như thế à.”

“Mong anh đừng đánh thức tôi lúc 3 giờ sáng để đến đón anh nữa. Dẫu sao thì cũng không phải chuyện đó đâu à.”

“Tại từ tháng trước tôi bắt cô tăng ca tối tối muộn và cả cuối tuần nên cô mới vậy phải không? Cô có phải làm việc quá sức đến mức chảy máu mũi đâu, mà việc cũng đâu phải mới làm ngày một ngày hai. Sao tự dung lại hành xử thiếu chuyên nghiệp như thế?”

Mi So đang tươi cười bỗng nổi gân trán, chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra.

“Ôi chao, kỳ cục ghê. Anh đang nghĩ gì đến tôi đây à? Ha ha ha. Dẫu sao việc xếp lịch phỏng vấn tôi sẽ cố gắng lưu ý hết mức sao cho không làm phó chủ tịch thấy bất tiện.”

Young Joon im lặng không nói gì trong chốc lát, vẻ mặt anh cực kỳ lạnh lùng.

“Cô tự lo đi. Tôi thì làm gì có lý do để níu kéo người muốn đi.”

Trên tấm biển hiệu to tướng, tên cửa hàng đang được đèn chiếu sáng choang: “Husk, Be Gone”.

Cửa hàng chuyên bán bì lợn ở ngoại ô thành phố này kinh doanh ế ẩm đến mức người ta tiếc thay cho cái biển hiệu hàm chứa ý nghĩa văn chương sâu sắc. Cửa hàng trông

xập xê hơn so với lần trước cô đến, Mi So đảo mắt nhìn một lượt xung quanh rồi ngồi xuống chiếc bàn được làm từ thùng phuy rỗng, cô vừa tươi cười nhìn các chị vừa giục họ ăn.

“Các chị mau ăn đi.”

“Cảm ơn em, Mi So.”

“Em cũng ăn đi chứ Mi So.”

“Em không sao. Cơ mà sao sắc mặt của các chị kém thế? Các chị có ăn đủ bữa không đó? Vẫn còn vất vả lắm sao ạ?”

Gương mặt của hai người chị hơn kém nhau một tuổi trông tiêu tụy hơn lúc Tết và đều mệt mỏi y như nhau.

Người vừa gầy nhom vừa nhô xíu, đeo chiếc kính dày cộp đến hoa mắt chóng mặt bên này là chị cả của Mi So, Pil Nam. Cô mang tâm hồn trẻ con và luôn thường trực câu “Xin lỗi” nơi cửa miệng, hiện đang làm việc toàn thời gian tại khoa Gây mê của bệnh viện trong trường đại học y địa phương nơi cô đã tốt nghiệp.

“Hôm qua được nghỉ nên chị chạy đi làm thêm ban đêm. Không được ngủ thành ra...”

“Chị không đi làm thêm thì bình thường cũng học hành vất vả rồi mà. Đêm chị phải nghỉ ngơi đi chứ, đi làm làm gì nữa?”

“Chị định góp thêm lúc Mal Hee mở cửa hàng mà, phải tranh thủ gom trước một ít tiền chứ...”

Pil Nam thận trọng gấp một miếng thịt với khuôn mặt tiêu tụy, trên gương mặt Mi So thoáng hiện vẻ xót xa.

“Chị! Chị nói cái đó với Mi So làm gì!”

Chị hai Mal Hee đột nhiên to tiếng hét lên khiến chủ tiệm đang cắt bì lợn ở đằng xa cũng giật mình hoảng hốt.

Mal Hee thấp người và hơi mập, cô cũng là bác sĩ như Pil Nam nhưng vì chuyện khó khăn của gia đình nên đã bỏ học đa khoa, hiện tại cô đang làm việc hành chính tại Viện y học cổ truyền ở địa phương.

“Mi So, em không cần để ý đâu. Sau này tự chị sẽ tự lo liệu. Từ giờ em đừng lo lắng gì nữa nhé. Nào nào, ăn đi, ăn đi. Hôm nay chị đãi nên ăn bao nhiêu cũng được. Chú ơi! Cho thêm một phần nữa nhé!”

Mi So buồn bã liếc nhìn Mal Hee đang tỏ ra rụt rè trước câu nói của chị mình rồi gọi món lại.

“Chủ tiệm, cho hai phần bì lợn và hai phần dê sườn. Thêm một lon coca nữa.”

Ba chị em ngồi quanh chiếc bàn, yên lặng không nói câu nào đến tận khi đồ mới gọi thêm được mang ra.

“Xin lỗi em, Mi So. Chị là chị cả mà không biết chăm lo cho các em, chỉ mải theo đuổi tham vọng của mình khiến em vất vả suốt thời gian qua... Hức hức.”

Pil Nam khóc nã nề trước bàn ăn, Mal Hee cũng cúi đầu rãm rút khóc.

“Không đâu, chị ơi, hồi đó nếu không phải tại em thì Mi So học giỏi nhất trong ba chúng ta đã không phải bỏ học đại học, đi xin việc để kiếm tiền phụ em đi học rồi...”

“Xin lỗi em. Hức hức. Thật lòng xin lỗi em, Mi So ơi.”

Không biết có phải xúc động vì thấy các chị khóc không mà mũi Mi So cũng đỏ lên, mất một lúc để điều chỉnh lại cảm xúc rồi cô tươi cười trả lời.

“Không sao đâu ạ. Dẫu sao các chị cũng chăm chỉ làm việc trả nợ mà, với lại ít nhất các chị cũng không gây nợ như bố.”

Câu nói đó khiến các chị của cô trợn to mắt.

“Gì cơ? Gây nợ?”

“Vâng. Chuyện này em không nói nên các chị không biết đây thôi, thật ra đầu năm nay bố lại vay người ta rồi vỡ nợ. Có lẽ bố thấy có lỗi với chúng ta nên đã chịu đựng một mình không nói ra.”

Hai người chị há miệng hoảng hốt nhìn nhau.

“Vay nợ á, bao nhiêu cơ?”

“Cỡ hơn ba mươi triệu won.”

“Gì cơ? Ba mươi triệu? Chuyện đó sao em không nói?”

“Nói ra thì các chị cũng chỉ thêm lo thôi chứ có ích gì đâu ạ? Chị cả thì bận tối mắt tối mũi em còn chả gặp được, chị hai thì hồi đó bệnh viện đang làm tự dung ngừng hoạt động thành ra phải vất vả chạy đi làm thêm thời vụ còn gì ạ.”

“À...”

Các chị quá sốc không nói nên lời trước câu nói ấy, còn Mi So thì vẫn tươi cười rạng rỡ.

“Hồi đó cũng đúng đợt chị Pil Nam vay tiền đấy ạ, nên em chẳng còn dư đồng nào. Hồi đó em chật vật lắm luôn đấy. Ha ha ha.”

“Em đã giải quyết xong rồi à?”

“Vâng. Em bán xe rồi cố sống cố chết trả nợ rồi.”

“Xe á? Xe nào cơ? Em có xe à?”

“Vâng. Có lần nhỡ xe buýt nên em đi làm muộn mười phút, thế là phó chủ tịch mua cho em bảo là dùng để đi làm. Em đi được đúng một tuần thì lại phải bán. Chắc, biết thế em đã chẳng bỏ tiền ra để phủ lớp bảo vệ kính rồi! Tiền bán xe em trả nợ cho bố, cơ mà đòi đúng là... số tiền vừa đủ trả nợ luôn, thà mõi một trăm lẻ ba nghìn won, em đưa bố tiền xe đi về là một trăm nghìn rồi, sau đó đúng ở trạm xe buýt cảm thấy chán nên em dùng ba nghìn won còn lại mua bánh gạo cay ăn nốt.”

Có gì đó đem lại cảm giác cực kỳ không chân thực nhưng lại rất đỗi thầm thía về cuộc đời.

“À...”

“Dẫu sao cũng là chuyện đã qua rồi. Thời gian qua chúng ta đều vất vả, nợ nhà mình cuối cùng cũng trả gần xong rồi. Chỗ nợ còn lại tháng trước em đã đưa nốt cho các chị, mà gần đây bố cũng có vẻ chịu an phận hơn. Từ giờ em không phải lo lắng gì nữa, có thể nhẹ lòng mà trút được gánh nặng rồi. Thế nên các chị đừng nói xin lỗi nữa.”

Mi So gấp thịt và bì đã chín trên vỉ nướng đặt vào đĩa của hai chị, còn đĩa của mình cô chỉ để nấm và tỏi nướng.

“Em cũng ăn thịt đi chứ.”

“Ư. Ăn mạnh lên chứ Mi So. Em gầy thế kia sao sống được hả?”

“Đạo này em đang ăn kiêng mà. May bùa tiệc mà em đi cùng phó chủ tịch toàn những món nhìn thì có chút xíu mà calo lại cực nhiều, thành ra em ăn mỗi một tẹo mà người mập lên rõ ràng ấy. Đáng sợ chết đi được. Người em đã tăng năm lạng rồi đấy, giờ mà tăng nữa thì sống sao nổi?”

Mi So sở hữu chiều cao đáng ngưỡng mộ, đã thế từ đầu đến chân đều mảnh khảnh thon thả. Ngoài ngực và hông đầy đặn ra thì chẳng có chỗ nào trên người cô trông bị mập cả, đúng là thân hình mơ ước mà ai cũng muốn có được. Thế mà cô lại bảo mập lên nữa thì sao cô sống nổi. Thấy cô tươi cười thốt ra mấy câu “đá kích”, bóng đèn sâu nã lướt qua gương mặt Pil Nam và Mal Hee nhìn chằm chằm cái bụng phẳng phiu của Mi So.

Trước đây cô không như vậy, nhưng từ sau khi vào làm ở tập đoàn Yoo Il, Mi So càng lúc càng trở nên “khó đỡ”. Như thể cô bị lây bệnh từ đâu vậy.

Mal Hee trước giờ chỉ giỏi mỗi việc “tăng cân hơn nữa”, vui vẻ gấp thịt lia lịa.

“Chị cũng thắc mắc từ trước rồi nhưng mà Mi So này, em đi cùng sếp đến cả mấy chỗ tiệc tùng cơ à?”

Mi So chăm chú nhìn một miếng nấm sấp chín, đang đắn đo không biết có nên ăn hay không, cô nhấp nghiên mắt và uống nước ừng ực rồi gật đầu.

“Vâng. Có những chỗ mà nhất định phải có partner đi cùng. Nói đúng hơn thì không phải đi theo mà là đi cùng ạ.”

“Partner?”

Pil Nam và Mal Hee lập tức quay ra nhìn nhau, trên mặt họ xuất hiện cái bóng đen sì. “Partner” mà em mình đang nói đến chắc không phải là... “partner” kiểu đó chứ.

“À, đúng rồi! Tí nữa thì quên mất cái này!”

Mi So lấy ra hai chiếc túi shopping, cô chia cho mỗi chị một chiếc.

“Đây là gì thế?”

Thú đựng trong túi đều là những hộp đồ hàng hiệu đắt tiền. Nhìn vào kích thước có thể đoán chúng đựng nước hoa, mỹ phẩm hoặc ví cầm tay đắt tiền.

“Là mấy cái em nhận được từ phó chủ tịch ấy mà. Các chị chia nhau dùng đi.”

“Mấy cái này đều là Lee Young Joon mua cho em á?”

Pil Nam khó khăn lắm mới dám mở lời, Mi So chỉ chớp chớp mắt không biết phải trả lời ra sao nữa.

Mỗi khi có việc gì cần mua quà riêng cho ai đó, Young Joon đều giao danh mục đồ cần mua và thẻ tín dụng cho Mi So và chỉ thị cô đi mua, lần nào cũng vậy, như một thói quen, anh sẽ mua kèm luôn cả món đồ mà Mi So muốn có.

Tất nhiên ban đầu không có chuyện đó. Ngay cả đối với Mi So, người luôn tươi cười làm trợ lý cho Young Joon suốt một thời gian dài cũng chỉ có đúng hai lần dám nổi giận và

chỗng đồi lại anh, trong số hai lần đó, lần thứ hai chính là cǎn nguyēn của thoi quen đáng ao ước kia.

Một ngày nọ, Mi So vừa quay cuồng hoàn tất xong việc đi công tác, tăng ca đêm và cả tăng ca cuối tuần, đã thế lại còn đúng thời điểm đến kỳ kinh nguyệt, cô mệt đến mức tưởng như sắp ngất xỉu. Vốn có sức ăn hơn người nên Mi So luôn để sẵn trong ngăn kéo một hộp kẹo caramel, hôm ấy, cô tìm kiếm một lúc rất lâu cũng không thấy hộp kẹo đâu, thình lình Young Joon xuất hiện, trên người đầy mùi caramel lại còn nhòe cô đi mua quà cho đồi tác, thế là cô nỗi cátu. Anh vô cùng kinh ngạc khi thấy cô bù lu bù loa lên chỉ vì hộp kẹo caramel nhỏ xíu, song từ sau hôm đó, mỗi khi nhò và cô điều gì anh đều mua cho cô một món đồ, coi như trả công cô đi mua đồ giúp anh.

“Kẻ ngọn ngành thì dài lǎm, nên thoi, tóm lại mấy cái đó... đúng là do phó chủ tịch mua đầy ạ.”

Gương mặt đầy nghi ngờ của các chị càng thêm tối sầm nhưng Mi So vẫn tươi cười rạng rỡ, cô nghiêng nghiêng người thì thầm, có vẻ định kể chuyện gì hay ho lǎm.

“Thật ra đó giờ em vẫn lén lút bán lại cho mấy cửa hàng đồ cũ, đổi chúng thành tiền mặt đấy, nhưng giờ không cần phải làm thế nữa nên các chị dùng đi. Mấy cái này đều cực kỳ đắt tiền, là đồ tốt cả đấy.”

Pil Nam và Mal Hee sǎm soi thật kỹ khuôn mặt và dáng người của Mi So rồi bày ra vẻ mặt vô cùng phúc tạp.

“Sao nãy giờ mọi người im lặng thế?”

“Mi So này, em...”

Nét mặt tươi cười của Mi So chợt trở nên nghiêm trọng. Cô chần chừ một lúc rồi nói với vẻ đầy tiếc nuối.

“Mọi người vẫn còn khó khăn lắm à? Thế thì... hay là em thôi không nghỉ việc nữa nhé?”

“Hả? Em nghỉ việc ở công ty á?”

“Vâng. Hôm qua em đã báo là muốn nghỉ việc rồi. Tin tuyển dụng sẽ được đăng từ ngày mai. Cũng làm được chín năm rồi đấy, thành ra cũng hơi buồn.”

Nhờ câu nói đó mà khuôn mặt đang “đen thui” của các chị bỗng bừng sáng.

“Ồ, đúng rồi. Em làm tốt lắm, làm tốt lắm. Thời gian qua em vì bọn chị mà đã vất vả nhiều rồi.”

Các chị lại một lần nữa cúi mặt, Mi So thấy vậy bèn tươi cười nói thêm.

“Không đâu ạ. Vất vả gì chứ. Số em thật ra cũng may. Ở tuổi ấy, với tiêu chuẩn như của em thì đáng lẽ chẳng có giám đốc của doanh nghiệp lớn nào thèm nhận ấy chứ. Công việc hiện tại tuy mệt nhưng cũng có lợi ích, với cả được gặp gỡ nhiều người giỏi giang nên cũng có mặt được phát triển. Thật lòng mà nói em cũng chưa muốn nghỉ việc đâu, nhưng mà...”

“Vậy sao tự dung em lại định nghỉ việc thê?”

“Một phần cũng là do bạn quá, với lại bây giờ em không rời đi thì chắc chắn bao giờ rời đi được nữa.”

Thấy các chị tròn mắt bởi câu nói khó hiểu của mình, cô cười tòe vẻ hờn dỗi.

“Các chị đều có người yêu từ sớm mà.”

“Ừ đúng vậy.”

“Trước khi già hơn, em cũng phải kiếm người yêu rồi lấy chồng thôi.”

“Hả?”

Rõ ràng đây là lúc phải hùa theo khích lệ cô em, thế nhưng vẻ mặt của Pil Nam và Mal Hee càng lúc càng trở nên phức tạp một cách khó nói. Đây chắc chắn là tình huống đáng nghi ngờ song nó lại quá là trong sáng. Tâm trạng này rõ cuộc nên diễn tả thế nào đây?

“Các chị, sao mặt trông lại thế kia?”

“Không lẽ, Mi So này. Em...”

Đúng lúc Mal Hee đang định hỏi gì đó thì chiếc điện thoại đặt trên cái bàn làm từ thùng phuy rung bần bật, trên màn hình hiện rõ mồn một cái tên “Phó chủ tịch”.

“Ơ? Giờ này sao lại gọi nhỉ... Không lẽ lại bảo lái xe đến đón?”

Mi So ngược nhìn đồng hồ đang chỉ 11 giờ, cô nghe điện thoại với vẻ bất an.

“Vâng, phó chủ tịch.”

Mi So nói “Haiz, đúng vậy ạ” và thở dài nhưng lại ngay lập tức tươi cười.

“Xin lỗi phó chủ tịch nhưng tôi hôm nay tôi có chút việc. Thế nên tôi gọi một lái xe khác đến thay tôi được không ạ? Ôi chà! Dạ, vâng. Tôi biết mà, đương nhiên là thế ạ! Tôi biết

ngay là thể nào anh cũng nói không được mà. Phó chủ tịch, xin lỗi anh nhưng mà hôm nay, chỉ một hôm thôi anh ngủ tạm ở chỗ cô gái đó đi có được không ạ? Anh không mệt ạ? Nhất định phải về nhà ạ? Dạ, anh cứ ở đó đi ạ, hôm nay là thứ Năm mà, à, là cô Oh Ji Ran ạ. Cô ấy là người rất có sức hút mà... O! Tôi biết rồi ạ! Tôi biết rồi nên anh đừng tự dụng hét lên như thế! Tôi suýt nữa thì ngất xỉu đấy ạ!"

Mi So giữ nguyên nụ cười, ghi điện thoại trên tai, thận trọng nói tiếp.

"Nhưng mà phó chủ tịch ơi, thật lòng mà nói thì giờ anh về nhà cũng có ai đang chờ anh đâu ạ, cũng chẳng có ai mắng mỏ anh, sao anh cứ nặng nặc phải về nhà thế ạ? Anh ngủ tạm một hôm ở ngoài đi ạ. Chuyện phó chủ tịch ngủ ở bên ngoài cũng có ai nói gì đâu ạ..."

Cùng lúc đó, đột nhiên Mi So nhíu mày, đưa điện thoại ra xa khỏi tai. Từ loa điện thoại phát ra tiếng Lee Young Joon ở đầu dây bên kia đang hùng hồn diễn thuyết gay gắt.

Mi So run run nhìn xuống điện thoại lúc lâu, chờ đôi dịu xuống, cô thở dài một cái rồi lại tươi cười tiếp tục cuộc điện thoại.

"Tôi bắt taxi đến ngay đây nên anh đợi một lát ạ. Anh đừng uống rượu nữa ạ."

Pil Nam và Mal Hee lặng im nhìn Mi So cúp máy đứng dậy, vẻ mặt của họ chẳng hiểu sao lại càng thêm phần phức tạp.

"Các chị, em xin lỗi, các chị về nhà trước đi nhé. Em đưa phó chủ tịch về nhà xong sẽ về ngay. Chìa khóa ở đây... Á! Đã bận thì chó, mấy đồ này còn roi lung tung."

Mi So cúi gập người để nhặt chìa khóa bị rơi khỏi túi, đột nhiên cô rùng mình hoảng sợ lùi về phía sau.

“Ôi mẹ oiiiiii! Nhện!”

Dứt lời, Pil Nam và Mal Hee nhanh như chớp lao ra bắt lấy con nhện dưới bàn.

“Mi So, em vẫn chưa hết chứng sợ nhện à?”

Mi So run lẩy bẩy đứng một bên với gương mặt xanh lèt, cô quay sang nhìn các chị, hỏi một câu hỏi không ai biết.

“Các chị ơi, hồi nhỏ em thực sự không bị lạc đường lần nào à? Lúc em khoảng bốn hay năm tuổi gì đó.”

“Ây, em lại nói cái đó rồi. Chị đã bảo thật sự không có rồi mà.”

Mi So chìm sâu trong suy nghĩ với vẻ mặt mông lung, song ngay lập tức cô lại cười tươi tắn, phủi tay và rời khỏi đó.

Pil Nam và Mal Hee chăm chú nhìn theo bóng lưng Mi So vội vã chạy đi một lúc lâu, im lặng không nói lời nào.

“Này, Kim Mal Hee.”

“Gì ạ.”

“Em nghĩ thế nào về mối quan hệ giữa Lee Young Joon và Mi So?”

“Em cùng suy nghĩ với chị.”

“Đúng không? Là gì ta...”

“Mập mờ khó hiểu?”

“Thật ra lúc đầu chị cũng thắc mắc hai người họ có phải loại quan hệ đó không. Tất nhiên là con bé xinh đẹp và thon

thả như người nổi tiếng, nhưng mà kể cả thế thì sau khi tốt nghiệp trung học xong con bé không có bất cứ bằng cấp gì cả, vậy mà lúc nó xin việc lại được nhận ngay, chín năm nay gần như ngày nào cũng dính với nhau cả ngày, đã thế còn mua xe, mua đồ hiệu đắt tiền làm quà dễ như không thế thì có gì đó đáng nghi quá..."

"Nhưng nghe cách nói chuyện thì chắc không phải kiểu đó rồi."

"Thế mới nói."

"Kỳ lạ thật nhỉ."

"Nhưng mà Mal Hee này. Thật ra lúc nãy nghe hai đứa nó nói chuyện điện thoại, chị chợt nảy ra suy nghĩ này."

"Chị cũng?"

"Ừ."

Hai người nhìn nhau rồi đồng thanh hét lên.

"Đôi vợ chồng năm chục tuổi lấy nhau được ba mươi năm!"

"Đôi vợ chồng năm chục tuổi đang bị nguội lạnh!"

Ngoài tiếng động cơ ra, bên trong xe hoàn toàn chìm trong tĩnh lặng. Young Joon đang ngồi trên ghế phụ lái, anh khẽ mở mắt, hỏi.

"Cô đang làm gì thế?"

"Ôi, anh chưa ngủ à?"

Mi So vừa gạt nút xi nhan, đèn chỉ phương hướng vang lên âm thanh “tích tắc, tích tắc” đều đặn như tiếng đồng hồ. Im lặng một lúc, Young Joon hỏi thêm lần nữa.

“Tôi hỏi cô đang ở cùng ai.”

“À thì...”

Young Joon trùng mắt nhìn cô một cách bức dọc, anh muốn tránh câu trả lời Mi So sắp thốt ra, vậy nên lại “quăng” ra câu hỏi khác.

“Nghỉ việc rồi cô định đi đâu chưa?”

“Anh nói đến công ty ấy à?”

“Ừ.”

“Tôi chưa nghĩ ạ.”

“Cô vẫn sẽ ở Seoul chứ?”

“Cái đó tôi cũng chưa biết nữa.”

“Kế hoạch cơ bản như thế còn chưa có thì sao lại nghỉ việc hả?”

Xuyên qua lớp cửa kính ô tô, Mi So tiếp tục nhìn đường một lát rồi quay đầu lại tươi cười trả lời.

“Giờ tôi cũng phải sống cuộc sống của mình chứ ạ.”

Bầu không khí trong xe càng thêm nặng nề bởi khoảng lặng kéo dài.

Cứ như thế không biết đã bao lâu trôi qua. Young Joon từ gương mặt hoang mang đã lấy lại vẻ mặt và giọng điệu bình thường, anh nói.

“Tự dung cô nói cái quái quỷ gì không ai hiểu nổi thế hả?”

“Ôi chao. Anh nặng lời quá rồi đấy ạ.”

“Thế còn tôi thì sao?”

“Sao tự dung lại nảy ra chuyện của phó chủ tịch thế ạ?”

5 giờ sáng, ngày 26 tháng 10, nhà của Young Joon.

Trước căn phòng ngủ đang sáng dần lên dưới ánh bình minh, tiếng gọi ôn ào bắt đầu vang lên.

Đó là tiếng gọi buổi sáng của người quản gia.

Thế nhưng hôm nay chiếc giường ngủ lại trống tròn và thay vào đó là bóng người lặng yên đứng trước cửa kính. Là Young Joon, người mà lẽ ra giờ này đang phải nằm trên giường và nghe điện thoại bằng giọng ngái ngủ.

“Rốt cuộc là tại sao...”

Người quản gia gọi anh một lúc lâu rồi mà anh vẫn chỉ đứng im bất động, nhìn chằm chằm như muốn xuyên thủng chiếc đồng hồ có gắn kèm lịch, lẩm bẩm nói bằng giọng thì thào thoảng qua.

“Kỳ lạ ghê. Sao lại tình thế này nhỉ?”

#Bức ảnh đã cũ

4 giờ chiều ngày 30 tháng 10.

Các thư ký thuộc văn phòng của phó chủ tịch đang túm túm tán gẫu trong lúc sếp đi vắng.

“Tiêu chuẩn cũng tốt, mà coi ảnh cũng có vẻ hợp với hình ảnh của phó chủ tịch đấy chứ, phải không?”

“Đáng tiếc thay nhưng người này không được rồi.”

“Tại sao ạ?”

“Tại tên là Wang.”

Ba thư ký đang tụ tập xung quanh chiếc bàn tròn đồng loạt quay sang với vẻ mặt đầy nghi hoặc trước câu nói khó hiểu của Mi So.

“Trưởng phòng, cô nói gì thế ạ?”

Mi So chăm chú nhìn tên trong những tờ CV đính kèm ảnh thẻ của những cô gái có đường nét khuôn mặt tương tự mình.

“Tất nhiên là không đòi nào có chuyện đó, nhưng mà giả như người đó đậu vòng phỏng vấn cuối cùng thì chẳng phải sẽ trở thành “Thư ký Wang” hay sao.”

“À à.”

Đó là điều bất khả kháng chăng.

Lee Young Joon luôn tự coi mình là sự tồn tại đỉnh cao dưới bầu trời này, nếu phải gọi “thư ký Wang¹” thì chắc anh sẽ tăng xông không cần lý do mắng, đành phải ngăn chặn chuyện này thôi chứ biết làm thế nào được.

“Cái này rõ ràng là phân biệt đối xử vì cái họ mà.”

Anh Park phụ trách hành chính của công ty quay đầu lại thốt ra một câu khiến tất cả những người ngồi đó đều khúc khích cười.

“Biết sao được. Tốt nhất là người này không nên biết lý do vì sao mình bị trượt vòng xét hồ sơ.”

Anh Park im lặng nhìn Mi So đang tươi cười rồi đột nhiên hỏi.

“Trưởng phòng ơi, sao cô lại nghỉ việc thê?”

“Sao thê?”

“Tại chuyện này bất ngờ quá ấy mà...”

Mi So nhìn anh Park không giấu nổi vẻ buồn rầu, cô ngẫm nghĩ một lát rồi ngay lập tức tươi cười trả lời.

“Mải miết chạy suốt một thời gian dài rồi, thỉnh thoảng cũng có lúc anh muốn dừng chân, xác định lại xem mình đã đi được đến đâu, xung quanh mình có được những gì mà phải không? Chuyện của tôi cũng tương tự vậy thôi. Với cả...”

Anh Park và hai người thư ký khác tập trung ánh nhìn về phía Mi So.

¹ “Wang” trong tiếng Hàn nghĩa là “vua”, người có quyền lực tối cao.

“Cũng có người tôi muốn đi tìm trước khi quá muộn.”

“Ai cơ ạ?”

Trên chiếc bàn trải đầy những bộ hồ sơ xin việc, Mi So chống cằm, nhìn đăm đăm vào khoảng không, cô nói như thể lầm bầm một mình.

“Thật ra, tôi cũng chẳng rõ cái mình muốn tìm kiếm là người hay là ký ức nữa. Hồi đó tôi còn quá nhỏ. Dù chỉ là một mảnh ký ức thôi nhưng tôi chưa bao giờ quên, tôi thắc mắc chết đi được nhưng lại không thể nhớ tường tận ký ức ấy...”

“Mi So à, đừng khóc. Em đừng khóc, nhắm chặt mắt vào. Đừng buông tay anh nhé. Anh sẽ đưa em về nhà, chúng mình hãy cùng nhau ra khỏi đây nhé.”

Mi So ngắn người như thể đang suy tư về điều gì đó, thế rồi có lẽ cảm thấy hơi phiền vì những ánh mắt đang chằm chằm nhìn mình, cô tặc lưỡi nói.

“Cái đó chắc mỗi người đều có chứ nhỉ?”

Mấy người thư ký nhìn nhau, đồng loạt nhún vai và lắc đầu.

“Đâu có đâu.”

“À, vậy thôi! Mọi người mau mau làm việc đi chứ.”

Mi So cười gượng nhìn xuống xấp hồ sơ xin việc, cô lại ngẩng đầu lên bởi câu hỏi tiếp theo của anh Park.

“Tôi không tưởng tượng nổi hồi trường phòng thực tập đâu nhé. Hồi cô mới vào công ty thì như thế nào ạ?”

“Hồi tôi mới vào công ty à?”

“Vâng, hồi đó phó chủ tịch chắc cũng khác bây giờ chứ ạ?”

“Phó chủ tịch thực sự rất đĩnh. Nói về sự siêu đĩnh của anh ấy thì...”

Tất cả mọi người đứng trước chiếc bàn đều mắt long lanh, tràn đầy mong đợi vào câu nói phía sau.

“Nếu ví phó chủ tịch của bây giờ là kim cương đẳng cấp cao nhất thì phó chủ tịch của hồi đó chắc có thể coi là khôi ngọc thô chưa mài giũa vậy. Theo nhiều ý nghĩa. Ha ha ha!”

Mi So tươi cười rạng rỡ nhưng tay thì nắm chặt thành nắm đấm đến nỗi cả gân xanh trên mu bàn tay.

“Ghế sofa cứng quá đây, có cái nào hợp lý hơn thì đổi đi chứ?”

“Đây là cái tôi mới mua đợt này mà.”

“Hừm. Đúng là sở thích. Cái này mà ông cũng chi tiền mua được cơ đấy?”

“Cái thằng này...”

Cho dù Park Yoo Sik có gầm gừ thì thái độ của Young Joon vẫn ung dung như thể nhà mình, anh nằm dài trên chiếc sofa chuyên dùng cho khách trong văn phòng làm việc của anh bạn giám đốc.

“Haiz. Lee Young Joon. Ông muốn nghỉ ngơi thì về phòng của ông mà nghỉ ngơi đi.”

“Kệ tôi.”

“Có gì muốn nói thì để tôi tan làm về nhà rồi ông đến uống tách trà nói sau. Ông là ông chủ mà, lẽ ra nên hiểu cho tình cảnh của kẻ làm thuê này chứ. Tôi mà không làm việc từ té thì đợt đánh giá tiếp theo sẽ bị đuổi cổ mất.”

Park Yoo Sik là một trong số những chuyên gia kinh doanh của tập đoàn Yoo Il, cũng là bạn của Young Joon từ thời đi du học. Ngoại trừ việc “yếu như sên” ra thì anh ta rất có tài, đủ để trở thành nhân vật đặc biệt đến mức sánh ngang được với Young Joon và cũng là người duy nhất Young Joon có thể trải lòng.

“Thế nên ông chủ mới bảo nhân viên nghỉ một lúc đi rồi còn gì nữa.”

“Nhưng giờ không phải lúc tôi nghỉ. Ông không thấy tôi đang bù đầu vì mấy khoản thanh toán trễ đây à?”

“Không thấy.”

“Mở mắt ra giúp cái đi.”

Young Joon bật mở đôi mắt đang nhắm, nhìn về phía bàn làm việc, rồi lại nhắm mắt lại như thể thấy phiền phức và uể oải lẩm bẩm một mình.

“Lý do là gì đây.”

“Cái gì?”

“Lý do thực sự khi tự dung nói nghỉ việc.”

“À à. Ông đang nói chuyện thư ký Kim đấy à.”

“Đột nhiên bảo muốn sống cuộc đời của mình là thế nào, thật ấy hả, không thể tin nổi.”

“Hùm.”

Park Yoo Sik lấy từ ngăn kéo ra một nắp vitamin tổng hợp và thuốc bổ kèm cả nước để uống, trước phản ứng ấy của Yoo Sik, Young Joon lại mở mắt nhìn chằm chằm anh ta.

““Hùm”, thế mà cũng nói được. Thái độ như thế là sao?”

“Thư ký Kim đã làm việc được bao nhiêu năm rồi?”

“Chín năm.”

Nghe lời đó xong, Yoo Sik nhìn xa xăm ra bên ngoài cửa sổ một lúc lâu và lẩm bẩm.

“Cứ đúng số ba, sáu, chín là nó lại đến.”

“Cái gì?”

“Tôi nói đến thời kỳ lạnh nhạt ấy.”

“Thời kỳ lạnh nhạt á?”

Thấy Young Joon chăm chú nhìn mình và tỏ ra hứng thú, Yoo Sik nhếch miệng cười.

“Ông cũng biết tôi với bà xã gặp nhau đúng một tháng là kết hôn còn gì.”

Yoo Sik thời đi du học ở Mỹ đã rơi vào tình yêu cuồng nhiệt với một cô gái xinh đẹp bằng tuổi theo học chuyên ngành Múa hiện đại. Hai người họ yêu nhau mãnh liệt ngay từ lần gặp đầu tiên và rồi làm đám cưới chỉ sau một tháng hẹn hò, từ đó họ được mệnh danh là cặp uyên ương tròn sinh.

Sau khi về nước, đôi vợ chồng sống cuộc sống rất hòa thuận chỉ riêng hai người và không vướng bận con cái, thế nhưng vào dịp kỷ niệm mười năm ngày cưới, thay vì trao

nhau những món quà cảm động thì họ lại cùng nhau ký đơn ly hôn, ăn một bát canh thịt bò rồi chia tay trong êm thầm.

“Hồi ký niệm ngày cưới lần thứ ba cô ấy đã hỏi “Tại sao tôi lại yêu một người như anh nhỉ?”. Hồi ký niệm ngày cưới lần thứ sáu thì cô ấy nói rằng “Chỉ nghe tiếng anh hắt hơi thôi tôi cũng thấy bức mình. Chỉ nhìn gáy anh thôi tôi đã muốn đậm cho phát rồi. Rốt cuộc tôi bị làm sao nhỉ?”, cuối cùng lúc ký niệm ngày cưới lần thứ chín...”

Yoo Sik ngừng lời, buông một tiếng thở dài, rồi nói tiếp với vẻ nghiêm trọng: “Cô ấy bảo tôi “Tôi đã bảo ông rồi, đừng có thở ra kiểu đó, phí không khí bỏ xù”.”

Young Joon tỏ vẻ nhăn nhó, quay ra nói.

“Ê, tôi cười cái được không?”

“Bộ buồn cười hả?”

Thật ra cũng buồn cười đây nhưng anh không thể trả lời thế được. Bầu không khí tỏa ra từ Yoo Sik là kiểu nếu anh nói “buồn cười” thì anh ta sẽ khóc tu tu ngay tại chỗ.

“Giờ nghĩ lại, hình như những lúc đó đều là roi vào thời kỳ lạnh nhạt ấy. Cứ viện cợ bận rộn và phiền phức, không nắm lấy cơ hội mà để chúng trôi qua, kết cục thành ra đường ranh giới không chạm đến nhau được nữa. Vì sao? Vì đại khái giống như trái táo bị thủng lỗ để trong ngăn mát tủ lạnh vậy.”

“Trái táo bị thủng lỗ là như nào, tự dung ông nói cái quái gì đấy?”

Yoo Sik vừa uống một nắm thuốc bổ xong đã lại với lấy túi kẹo sâm, anh ta xé toang chiếc túi với sắc mặt tái nhợt.

“Ngăn mát tủ lạnh có nhiều loại trái cây mà. Trong số đó ông thấy một trái táo có lỗ thủng. Lẽ ra ông cứ ăn chừa phần có lỗ thủng đó ra là được, nhưng ông thấy phiền và không an tâm. Thế nên ông gạt nó sang một góc và ăn những quả không bị sao trước. Trái táo bị đẩy sang một bên ấy đến một ngày ông lôi ra, nó đã bị hỏng đến mức ông không ăn được nữa rồi.”

Yoo Sik nhìn vào khoảng không bằng ánh mắt mơ hồ, anh ta quăng túi kẹo sâm trống rỗng vào thùng rác rồi buông lỏi.

“Cái thời kỳ lạnh nhạt không phải chỉ xảy ra giữa các cặp vợ chồng đâu. Ông thử nhìn những cặp đôi chia tay, những nhân viên rời công ty đi tìm chỗ làm khác mà xem, cũng vậy đó. Nhiều nhất là vào những năm thứ ba, thứ sáu và thứ chín.”

Young Joon đứng dậy khỏi ghế sofa, anh hỏi một cách nghiêm túc.

“Lẽ nào là thời kỳ lạnh nhạt?”

“Cũng không biết chừng. Ông với thư ký Kim suốt thời gian qua gần như ngày nào cũng đi với nhau còn gì. Tôi thấy hai người còn dính với nhau nhiều hơn cả một đôi vợ chồng ấy chứ. Dương nhiên sẽ có thời kỳ lạnh nhạt rồi. Cơ mà vì là thư ký Kim nên cô ấy mới chịu đựng được trong thời gian lâu như thế đấy, nếu là người khác chắc chắn chịu nổi ba tháng.”

“Ô, làm sao? Biết bao người mong được một lần chạm vào cổ áo của tôi còn không được kia kia, sao lại nói là không chịu nổi ba tháng chứ?”

Yoo Sik bức mình thở dài, lắc đầu trước thái độ quá “mặt dày” của Young Joon.

“À, vâng. Thể mới nói...”

Young Joon tuy chẳng biết gì về chuyện cảm xúc nhưng dù sao anh cũng có cái đầu thông minh hơn người đủ để hiểu, anh đứng dậy, vừa vuốt phẳng lại quần áo vừa nói.

“Quả đúng mầu chốt là thử tạo sự đột phá thông qua đối thoại.”

“Đúng vậy.”

“Rất có ích đó tiến sĩ Park.”

“Ông thôi gọi tôi là tiến sĩ Park đi. Hãy gọi là Dr. Park hay giám đốc Park, mà không thì gọi nguyên tên giùm cái.”

“Tôi sẽ cân nhắc, tiến sĩ Park.”

Young Joon cố tình buông một câu như thế rồi sải chân bước đi.

Yoo Sik ngắn ngoi nhìn theo, cùng là đàn ông với nhau mà còn thấy Young Joon ngập tràn sức quyến rũ. Chợt Yoo Sik cảm thấy có gì đó đúng ngồi không yên, anh ta vội bật dậy gọi Young Joon.

“Này, khoan đã! Lee Young Joon!”

“Sao đây?”

Young Joon vừa nắm đến tay nắm cửa, quay đầu lại, Yoo Sik nở nụ cười ấm áp và hỏi.

“Không cần lời khuyên làm thế nào để tạo ra bước đột phá à?”

“À à.”

Young Joon vuốt lại những sợi tóc bằng đôi tay đẹp đẽ rồi thở ra một câu lạnh lùng.

“Ai lại đi hỏi thẳng cha không tạo được bước đột phá để rồi phải ly hôn chứ.”

“O...”

Yoo Sik trân trân nhìn cánh cửa đóng sầm lại, đột nhiên hét lên âm thanh kỳ quái “Wow!”, tim lại đập thình thịch, anh ta bèn vội vàng lôi cái gì đó ra để uống. Đó là thuốc an thần dạng nước.

Lúc Young Joon đi vào phòng làm việc thì Mi So đang ngồi ở bàn của mình tươi cười chăm chú nhìn cái gì đó. Nghe thấy tiếng cửa mở, cô đứng bật dậy theo phản xạ, Young Joon liếc nhìn bàn làm việc rồi hỏi.

“Cô đang xem gì đây?”

“À, là ảnh ngày xưa ạ.”

Young Joon sải bước đi về phía bàn của Mi So, phát hiện ở đó có những bức ảnh đã chụp từ rất lâu, anh nhếch môi cười.

Chín năm trước, trong những bức ảnh thời họ còn chưa trở thành “cặp bài trùng”, tại bữa tiệc của phòng Hành chính, hai người ngồi cách nhau “người này đầu sông người

kia cuối sông", thế nên mỗi người đều nhìn về một chỗ khác nhau.

Dáng vẻ của Mi So trong bức ảnh có cảm giác thật lẫm, Young Joon quan sát một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra lý do.

“Hồi đó thư ký Kim trông nhỏ tuổi vậy sao?”

“Vâng. Đó là lúc tôi vừa tốt nghiệp cấp ba mà.”

Mi So có khuôn mặt non trẻ, mái tóc cắt ngắn lưng lưng và mặc trang phục quê mùa năm hai mươi tuổi chẳng biết từ khi nào đã trở thành cô gái trưởng thành cả về ngoại hình lẫn phẩm hạnh, một cô gái khí chất đầy mình.

“Cái này chụp bao giờ thế nhỉ?”

“À, là ảnh chụp vào ngày đi làm đầu tiên lúc tôi mới được nhận vào làm thư ký của phó chủ tịch ạ. Không có giá đỡ nên tôi đặt máy lên bàn trang điểm, thành ra góc chụp không đúng lẫm, tôi đã phải khom người ngồi chụp đấy ạ. Ha ha ha.”

Mi So trong bức ảnh đang cười rạng rỡ với ngón tay gio thành chữ V, nhưng cô lại chẳng để ý đến phông nền phía sau, cứ thế chụp cả giấy dán tường đang bay phấp phới.

Mi So nói ngày cô nhận được kết quả thi đại học cũng là ngày cô bị đuổi ra ngoài đường. Bởi bố cô - vốn đang kinh doanh một cửa hàng nhạc cụ quy mô lớn tại trung tâm thương mại Paradise - đã bị lừa tiền. Không chịu nổi sự phẫn uất, ông lùng sục khắp cả nước để tìm bọn lừa đảo, khi ấy, Mi So đã phải lao đi tìm việc để chi trả sinh hoạt phí của tháng đó.

Kết quả thi đại học của cô lọt top một phần trăm thí sinh toàn quốc, bảng điểm của cô cũng thuộc thứ hạng cao. Có trường tạo điều kiện cho cô đi học bằng học bổng cho tới tận khi tốt nghiệp, nhưng lý thuyết và thực tế bao giờ chẳng cách xa nhau.

Khoản nợ lớn bối để lại cùng học phí trường tư tại địa phương của hai chị, tiền ký túc xá, chi phí sinh hoạt, cho dù các chị có chật vật xoay sở đi dạy thêm, làm thêm bao nhiêu cũng chẳng thể nào cảng đáng nổi. Đã thế, cũng chẳng ai can ngăn được người bố đã mất hết ý chí, sống vật vờ như phế nhân, bởi mẹ cô đã rời bỏ thế gian này từ khi Mi So còn nhỏ.

Cô gái ấy đã từ bỏ việc học tiếp lên đại học như thế đó. Khi ấy, người buồn bã khóc lóc nhiều nhất không phải gia đình Mi So hay chính bản thân cô mà lại là cô giáo chủ nhiệm của Mi So, nói vậy là đủ hiểu tình cảnh khó khăn đến nhường nào.

Mi So nghỉ học và trước khi cô viết hồ sơ xin việc, cô đã đi làm thêm công việc tạp vụ cho văn phòng luật sư. Quý mến thái độ trung thực của cô, tháng 2 của năm sau đó, cô được vị luật sư giới thiệu và được nhận vào làm thư ký phái cử tạm thời cho các cuộc họp của phòng Hành chính tập đoàn Yoo Il. Đó cũng chính là khi Young Joon kết thúc việc du học và trở về, anh đang luân chuyển công tác trong nhiều bộ phận để tích lũy kinh nghiệm làm việc. Hai người đã gặp nhau ở bàn tiệc được chụp trong bức ảnh đó.

“Lần đầu tiên gặp phó chủ tịch, ấn tượng ban đầu khó nói đến mức thực sự tôi không biết phải diễn tả như thế nào.”

Young Joon vừa bày ra vẻ mặt nghi ngờ, Mi So đã ngay lập tức lấy tay che miệng cười. Lúc đó cô đã nghĩ “Wow. Minh vốn đen đủi mà có vẻ lần này số không đen rồi. Người này là ai nha?”, nhưng đời nào cô lại chịu nói ra.

“Cô nói thế là sao?”

“Nói chung là có chuyện như vậy đó à. À! Liệu anh còn nhớ chuyện ở nhà vệ sinh không à?”

“Chuyện ở nhà vệ sinh là sao?”

“Còn sao nữa, tôi chẳng có lần đứng trước nhà vệ sinh, không dám vào mà cứ đứng run bần bật còn gì.”

“Vậy hả?”

“Chắc. Đúng là làm gì có chuyện anh nhớ.”

Ngày hôm đó, sau khi đã ngồi lâu, Mi So ra khỏi phòng, đến trước lối vào nhà vệ sinh thì cô loay hoay không biết làm thế nào.

Hai cốc bia người cấp trên sắp nghỉ hưu mòi uống, đối với một cô gái trước đó chưa từng uống rượu bia như cô quả là “đòn chí mạng”. Lúc này cô đã buồn tiểu đến sắp không chịu được nữa và đang đếm ngược đến lúc nó “phun trào”.

Áy thế mà cô lại không thể đi vào nhà vệ sinh trước mặt được, bởi ngay lối vào nhà vệ sinh, có một con nhện đang say sưa “xây nhà”. Mi So mặc chứng sợ nhện, không nhớ bắt đầu từ bao giờ, chỉ biết là từ nhỏ đã như vậy. Chỉ cần nhìn thấy nhện, đặc biệt là mấy con nhện treo mình lủng lẳng cuối sợi tơ là cô run lẩy bẩy lạnh đến tận sống lưng, đứng im như trời trống và thậm chí còn chẳng thở nổi.

“Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng lộc cộc của gót giày tây, quay lại thì thấy phó chủ tịch đang ở đó.”

“Tôi á?”

“Vâng. Vừa chạm mặt nhau anh đã bất thình lình hỏi tên tôi là gì.”

Trán Mi So hơi nhăn lại, cô mò mẫm trong ký ức xa xôi.

“Sau đó thì phó chủ tịch...”

Gương mặt sáng láng của Young Joon lúc đó trông cũng vô cảm chẳng khác gì bây giờ.

“... Đã cứ thế đi mất.”

“Vậy á?”

“Anh nói “Vậy á?” là sao! Anh quay lưng đi thẳng luôn còn gì. Giờ tôi mới nói lại chuyện đó với anh nhưng mà sống trên đời, thấy người ta gấp chuyện đứng run rẩy thì anh cũng nên thử hỏi một câu xem người ta bị làm sao chứ?”

“Chắc là tôi không tò mò nên vậy đó.”

“Ha.”

“Thế rồi con nhện đó ra sao?”

“Không biết làm thế nào mà phục vụ nhà hàng biết được nên đã bắt giúp tôi. Đúng là đắng cùu thế đời tôi.”

“Cô vẫn còn sợ nhện à?”

“Vâng. Có mỗi chuyện đó là cố gắng khắc phục thế nào cũng không ăn thua.”

“Hừm.”

Trong số những bức ảnh bày trên bàn, Young Joon nhặt lên một tấm ảnh chụp nền là tòa nhà bệnh viện của một trường đại học. Mi So trong ảnh đang tươi cười rạng rỡ khoác tay hai cô gái mặc áo blouse trắng.

“Đây là các chị cô à?”

“Vâng. Chị cả của tôi là bác sĩ gây mê tại bệnh viện đại học, chị hai là đồng nghiệp với chị cả luôn, hiện đang làm bác sĩ hợp đồng tại khoa Nội của bệnh viện lớn. Người đeo kính này là chị cả Pil Nam, người thấp và mump mĩm này là chị hai Mal Hee.”

“Có lẽ tôi biết bố cô bị trói chân khi nào và vì sao thư ký Kim lại tên là Mi So rồi.”

Bị hỏi “Đứa thứ ba cũng là con gái à” thì đúng là chỉ biết cười¹ thôi chứ còn gì nữa.

“Dạ?”

Mi So không hiểu câu nói của Young Joon, cô tròn mắt ngước nhìn anh.

“Không có gì đâu.”

Mi So nhìn Young Joon chầm chằm một lúc lâu với khuôn mặt như muôn nói “Cái con người này sao tự dung lại buông mấy lời nhạt nhẽo thế nhỉ”, rồi cô nhìn vào đồng ảnh, nhặt lên một tấm khác.

“Đây là ảnh lúc rời Hàn Quốc này.”

Mi So đang quay lưng lại với cửa xuất cảnh ở sân bay Incheon, cô vẫn tươi cười rạng rỡ, nhưng cả hai mắt đều

¹ Trong tiếng Hàn “Mi So” có nghĩa là “nụ cười mỉm”.

sung húp như thể bị va vào đâu và chớp mũi thì hồng như màu da chú heo.

“Thư ký Kim hôm đó đã khóc nhỉ?”

“Một chút ạ.”

“Vì sao?”

“Ừm, thì là. Trong phút chốc tôi đã cảm thấy sợ việc rời khỏi đất nước mà mình sinh ra và lớn lên... Với lại tôi cũng thấy buồn một chút vì gia đình... Là vậy đó ạ.”

Đúng lúc Mi So kết thúc giai đoạn thử việc thì một tiền bối trong nhóm thư ký đã gọi ý với cô rằng họ đang tìm thư ký hỗ trợ Lee Young Joon đi công tác dài hạn ở nước ngoài, bảo cô hãy thử xin làm. Tất nhiên trong hai năm đi đến đất nước mình không biết tiếng như Thái Lan sẽ rất vất vả, nhưng dại ngộ không tôi chút nào nên vị tiền bối ấy mới giới thiệu cho cô.

Dù cô học rất giỏi đến tận năm cấp ba nhưng thành tích học tập cuối cùng của cô cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Tất cả những gì cô có chỉ là kinh nghiệm làm thư ký vỏn vẹn ba tháng. Với điều kiện như thế, cô làm gì có cửa đậu vào vị trí thư ký trợ lý cho con trai thứ của chủ tịch và được cử đi nước ngoài cơ chứ, nhưng nghe đến mức thù lao, đột nhiên cô lại hứng hực ý chí. Cho dù có làm việc hai mươi tư tiếng đồng hồ không ngủ, xoay như chong chóng thì mức lương đó vẫn nhiều đến mức cô thấy biết ơn.

Với tinh thần “lấy lỗ làm lãi”, cô đã nộp CV dù đinh ninh rằng chẳng đời nào mình đậu. Giờ nghĩ lại, biết đâu đó lại là sự an bài của ông trời.

“Cô đã trả hết nợ chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

“Chỗ làm mới còn chưa tìm hiểu, cô nghĩ cái quái gì vậy?”

“Anh lo lắng cho tôi đấy ạ?”

“Ai lo cơ?”

Young Joon vừa phản bác, Mi So đã tươi cười rạng rỡ nói.

“Các chị cũng góp sức nữa nên số tiền nợ to đùng đã giảm rất nhiều rồi ạ. Cũng thu xếp được kha khá, từ tháng trước là tôi đã lo xong phần mình rồi. Số nợ còn lại các chị sẽ tự trả nốt.”

Nghé câu trả lời xong, Young Joon dường như có gì đó không hài lòng.

Anh lặng im một lúc rất lâu như thể đang tìm lời để nói, rồi nhìn xuống những bức ảnh, nói bằng giọng trầm thấp.

“Đã chín năm rồi mà khuôn mặt cô hôi đó với bây giờ vẫn y hệt nhau.”

Giương mặt của Mi So trong những bức ảnh chụp ở nơi này nơi khác suốt hai năm sống ở nước ngoài và kể cả từ khi Young Joon chính thức tiếp quản công việc kinh doanh đến giờ vẫn luôn như thế. Tươi cười rạng rỡ, tươi cười rạng rỡ, không ngừng tươi cười rạng rỡ.

“Thật ạ?”

“Ừ.”

“Phó chủ tịch cũng chẳng khác gì lúc ấy đâu ạ.” Trừ việc mọc thêm mấy sợi tóc bạc.

“Cô bảo vẫn y nguyên lúc đó là sao, cô đùa tôi à? Tôi không biết thư ký Kim như thế nào chứ tôi thì đã phát triển bản thân hơn rất nhiều so với hồi đó rồi.”

Cũng đúng thôi, ngoại hình của anh đã trở nên đường hoàng nghiêm túc và ra dáng đàn ông hơn nhiều, anh lại còn đứng ở vị trí cao nhất của công ty và tiền tài cũng đầy túi hơn ngày ấy. Anh nói anh đã “khá” hơn cũng không có gì bất hợp lý cả. Tất nhiên là tự anh nói ra thì nghe có vẻ gượng gạo và không thể tin nổi, nhưng anh có khi nào màng đến chuyện đó đâu. Lòng tự tôn cao ngút trời và tình yêu bản thân thái quá chẳng khác nào chứng bệnh kia tốt nhất không nên bàn tới.

“Chín năm qua, à không, sống bao nhiêu năm trên đời đến tận bây giờ, mỗi giờ mỗi phút mỗi giây, tôi chưa từng bỏ phí bất cứ một khoảnh khắc nào.”

Mi So thu gọn và sắp xếp lại những tấm hình bày đầy trên bàn, cô ngược nhìn Young Joon nói.

“Phải như thế anh mới thành công được như bây giờ mà.”

“Tôi ngạc nhiên vì thư ký Kim cũng có lúc thấy mệt mỏi cơ đấy. Chẳng lẽ trước giờ cô vẫn chưa làm việc một cách tử tế à?”

“Anh nói gì vậy ạ?”

“Nếu vì thời kỳ lạnh nhạt mà cô xin nghỉ việc thì tôi nghĩ cô nên chấn chỉnh lại tinh thần đi.”

Lời nhắc nhở thâm thúy của Young Joon làm Mi So bật cười, ngay lập tức cô cúi đầu xin lỗi vì đã bất lịch sự.

“Tôi xin lỗi vì đã cười. Thời gian qua tôi đều chăm chỉ làm việc không một phút giây nào lười biếng cả, điều đó phó chủ tịch biết rõ hơn ai hết mà?”

“Vậy rốt cuộc vấn đề là gì?”

“Tôi đã nói rồi mà.”

Young Joon nhìn Mi So bằng ánh mắt khó hiểu còn cô thì tập trung nhét những tấm ảnh vào phong bì. Ngăn kéo đang mở đã được dọn dẹp sạch sẽ hết bên trong và những món đồ văn phòng phẩm không dùng đến được chất đầy vào đó. Rõ ràng là cô đang dọn dẹp bàn làm việc.

“Anh nhận lấy đi ạ. Đây là những người đã đậu vòng xét hồ sơ. Trong buổi sáng ngày mai, tổ thư ký sẽ tiến hành phỏng vấn trước. Như tôi đã nói trước với phó chủ tịch, chúng tôi sẽ lo phần này nên anh chỉ cần phỏng vấn vòng cuối cùng thôi là được ạ.”

Mi So tươi cười lấy ra xấp tài liệu, Young Joon lạnh lùng nhìn cô.

“Cô định cứ thế ra đi đây à?”

“Tôi xin lỗi. Nhưng thay vào đó tôi sẽ tìm người kế nhiệm tốt hơn tôi rất nhiều rồi mới đi.” Gương mặt cô tươi cười rạng rỡ đến đáng ghét nhưng anh không làm gì được. Mi So vừa cười vừa xin lỗi nên Young Joon không bắt bẻ cô hơn được nữa, anh lại chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng rồi quay lưng bước đi vào phòng làm việc.

Còn lại một mình, Mi So thở phào một cái, cô cúi người để dọn sạch thùng rác đang chất đầy rác sau khi dọn ngăn kéo bàn, bỗng dung cảm giác có gì đó không đúng, cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

“Thế rồi con nhện đó ra sao?”

“O? Hồi nãy mình có nói là tại vì con nhện không nhỉ?”

#Cái đầu lạnh,
trái tim nóng,
lửa lan đến chân rồi!

3 giờ chiều ngày 31 tháng 10.

“Cô không biết à?”

“A, không ạ. Tôi biết rất rõ ạ.”

“Vậy hát đi xem nào.”

“Với tinh thần và trí óc, hãy trao đi lòng trung thành
của chúng ta. Yêu đất nước dù trong gian lao hay hạnh phúc.
Sông núi hoa lệ dài ba nghìn lý mọc đầy hoa dâm bụt, người
Đại Hàn giữ gìn non sông Đại Hàn đời đời bền vững.”

“Được rồi.”

“Phù!”

“Chúng ta chuyển sang kiến thức về mảng kinh tế nhé.
Cô hãy giải thích ngắn gọn về Cân bằng Nash¹.”

---

¹ Cân bằng Nash là một định lý trong lý thuyết trò chơi - một nhánh của Toán học ứng dụng.

Chà, anh phát âm trôi chảy như thể người bản địa vậy. Thế nhưng người học chuyên ngành Quốc văn thì làm sao trả lời được câu hỏi đó cơ chứ?

“Dạ?”

“Cô không biết à?”

“À, không, không phải thế...”

“Vậy lý thuyết trò chơi¹ thì sao?”

“Tôi...”

“Người nhận giải Nobel Kinh tế năm 1993 là ai?”

“Cough.”

Lee Young Joon ngồi trước chiếc bàn làm việc đồ sộ, đôi tay thon dài chống dưới cằm, bày ra biểu cảm uể oải. Anh trông quyến rũ đến khó tin, còn hơn cả lời đồn. Sự không phù hợp một cách khó tả và những câu hỏi không thể trả lời nổi khiến cảm giác căng thẳng càng bị đẩy lên cao, làm ứng viên cuối cùng được phỏng vấn xây xẩm mặt mày. Những ứng viên trước đó không biết có trả lời được hết những câu hỏi đầy vô lý này không nhỉ?

“Loài chim nhanh nhất trên thế giới?”

“A! Cái đó tôi biết! Trong chớp mắt²!”

---

¹ Lý thuyết trò chơi là một nhánh của Toán học ứng dụng. Ngành này nghiên cứu các tình huống chiến thuật trong đó các đối thủ lựa chọn các hành động khác nhau để cố gắng làm tối đa kết quả nhận được.

² Cụm từ “눈 깜짝할 새” trong tiếng Hàn có nghĩa là “trong chớp mắt”, nhưng cũng có thể hiểu là tên một loài chim do từ “새” mang nghĩa là “chim”. Ở đây người nói đang chơi chữ.

Rất hào hứng vì mãi mới có câu hỏi mình biết, ứng viên số ba hét lên rồi ngay lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ, mắt cô cay cay và tinh thần suy sụp hẳn.

“Hức... úc...”

“Mời cô ra ngoài.”

Sau khi cô gái thất thểu đi ra khỏi phòng họp, Young Joon gục đầu xuống, lấy tay day day hai bên thái dương. Đầu óc anh quay cuồng còn người thì đau khắp chỗ này chỗ kia như thể mói bị tẩn một trận vậy. Anh mắc chứng khó ngủ đã lâu nên thường hay thiếu ngủ, nhưng lần này anh thực sự đã không chợp mắt nguyên một tuần rồi.

“Người nhận giải Nobel Kinh tế năm 1993 là ai thế ạ?”

Anh nghe thấy tiếng của Mi So ở trên đầu, cô đã vào phòng từ lúc nào anh không hay.

Young Joon ngồi thẳng dậy, ngược lên nhìn cô và buông một câu.

“Làm gì có ai nhớ mấy thứ vặt vãnh như vậy chứ?”

“Ô, đúng vậy ạ. A ha ha!”

Mi So tươi cười nhưng khóe miệng cô thì đang giật giật.

Ba người ứng tuyển bước ra với gương mặt đỏ bừng như nhau sau khi kết thúc vòng phỏng vấn cuối, mỗi người đều quay ra hỏi một câu với vẻ mặt hoang mang: “Thủ đô của Antigua và Barbuda tên là gì?”, “Rốt cuộc thì “Bàn tay chúng ta không thấy được” là tay của ai cơ? Có phải tay tôi đâu?”, “Người nhận giải Nobel Kinh tế năm 1993 là ai?”. “Bàn tay chúng ta không thấy được” là thuật ngữ kinh tế

của Adam Smith, ngoài ý nghĩa đó ra thì chẳng còn đáp án nào nữa, thế nhưng ý đồ của người đưa ra câu hỏi thì rõ ràng quá rồi còn gì.

“Haiz.”

Mi So thở dài đánh thượt, cô cảm thấy thật kỳ cục và định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô bước thêm một bước tiến lại gần, nhìn chằm chằm vào mặt Young Joon, cô hỏi.

“Phó chủ tịch, anh thực sự không sao chứ ạ?”

“Nay giờ cô cứ nói cái quái gì vậy? Tôi làm sao?”

“Từ sáng tới giờ trông sắc mặt anh không tốt. Không phải anh đau ốm ở đâu đấy chứ?”

Mi So tỏ vẻ hết sức lo lắng, Young Joon xua xua tay ra điều phiền phức rồi quay lưng lại.

“Tại tôi mệt nên vậy thôi.”

“Có thật là do anh bị mệt nên mới như vậy không?”

“ Ủ.”

“Ây. Anh viện có mệt chứ gì, có phải tại tôi xin nghỉ việc nên anh buồn quá không ngủ được không đấy? A ha ha.”

Young Joon giật mình thon thót nhưng vẫn cố giả vờ vô cảm và đáp trả:

“Ai buồn cơ.”

“Ôi. Tui thân ghê. Tôi thì hơi buồn đấy.”

Young Joon tựa người vào lưng ghế.

Anh im lặng một lúc rất lâu, giống như đang chìm sâu trong suy nghĩ, Mi So cũng không nói thêm gì nữa, cô quay người rời khỏi đó.

Đúng lúc cô cầm vào tay nắm cửa thì Young Joon cất tiếng gọi cô bằng giọng nghiêm túc.

“Thư ký Kim.”

“Dạ.”

Nghe giọng thì có vẻ anh định nói chuyện gì đó rất nghiêm trọng, cô vội vàng quay lại trước chiếc bàn.

“Chuyện này thư ký Kim cũng biết rõ rồi nhưng...”

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Tôi không phải người cho phép cơ hội thứ hai đâu. Tuyệt đối.”

“Vâng, đúng thế ạ.”

“Nhưng mà...”

Young Joon nhíu mày. Đây là thói quen của anh mỗi khi lòng tự trọng bị tổn thương hoặc có điều gì đó anh ghét phải làm.

“Đối với người đặc biệt như Mi So, tôi sẽ cho cô thêm đúng một cơ hội duy nhất. Cơ hội có một không hai đó, cô hãy suy nghĩ và hành động sao cho hợp lý đi.”

Đối với một người tự ra đi trên chính đôi chân của mình chứ không phải ra đi vì bị đuổi việc thì cho dù là thành lũy nào đi chăng nữa, người đó cũng có thể kiêu hãnh bước lên.

Nếu người đàn ông trước mặt không phải là Lee Young Joon thì cô đã phá lên cười rồi.

“Anh nói vậy là ý gì ạ?”

Mi So tươi cười hỏi ngược lại, Young Joon ngược nhìn cô rồi chậm rãi nói tiếp.

“Tôi sẽ thăng chức cho cô lên giám đốc điều hành. Công việc nếu nhiều quá thì tôi sẽ bổ sung thêm một thư ký phụ cho Mi So nữa. Thăng chức rồi công ty sẽ hỗ trợ xe cho cô, nếu cô muốn tôi cũng có thể dùng tiền riêng của tôi để sắp xếp cho cô một căn nhà lớn hơn. Số nợ còn lại cô nói là bao nhiêu ấy nhỉ? Chỗ nợ đó tôi sẽ thanh toán hết cho cô. Nếu cô muốn gì thì đừng ngại, cứ nói hết ra đi. Nhưng thay vào đó, từ nay về sau cô phải tiếp tục làm việc cho tôi.”

“Wow.”

Mi So vẫn giữ nguyên gương mặt tươi cười, cô tính toán gì đó trong đầu một lúc rồi nói.

“Một khoản khổng lồ đấy ạ.”

“Tôi đảm bảo là dù cô đi đâu người ta cũng không thể cho cô mức đối đãi như thế đâu.”

“Đương nhiên là vậy rồi ạ.”

“Với lại cho dù cô đi đâu thì cũng không thể tìm được người seep hoàn hảo như tôi đâu.”

“Tôi biết chứ ạ. Chắc chắn không sai được ạ.”

“Tôi không biết mục tiêu cá nhân mà thư ký Kim muốn đạt được là gì, nhưng giờ cô mau chóng từ bỏ nó đi. Chi phí cơ hội không phải đã quá lớn rồi sao?”

Mi So tươi cười rạng rỡ đối mặt với Young Joon đang chậm rãi nở nụ cười, cô mở chiếc túi laptop đang cầm trên tay ra, rút vật gì ra khỏi đó rồi đặt bộp xuống bàn.

Trên chiếc phong bì màu trắng không một vết bụi, có đúng ba chữ Hán được viết ngay ngắn.

辭職書 (Đơn từ chức).

Mi So lặng yên quan sát đến khi chân mày hơi nhíu lại của Young Joon giãn ra, cô mới nói thêm.

“Tôi xin lỗi.”

“À à, không sao, không sao. Cô đừng quan tâm.”

“Kể cả thế tôi cũng xin lỗi.”

“Có gì đâu mà xin lỗi. Đến nước ấy mà cô còn không ưng thì đành chịu thôi. Sau này cô đừng hối hận rồi xin quay lại đấy.”

Mi So cố tình bày ra khuôn mặt điềm nhiên như không, cười nũng nịu một chút với Young Joon rồi ngay lập tức nói.

“Tôi thực sự rất biết ơn anh, phó chủ tịch.”

“Gì cơ.”

“Thế nên từ lần phỏng vấn sau, anh đừng gây khó dễ và từ chối ứng viên nữa nhé. Anh rõ rồi chứ ạ?”

“À à, tôi sẽ cố.”

Mi So tạm quay mặt đi để thông báo lịch trình ngày mai nên không để ý thấy sự run rẩy mãnh liệt của đôi môi Young Joon đang khép lại.

“Đây là lịch trình ngày mai ạ. Lịch trình kín từ sáng sớm
nên đêm nay anh đừng quá chén nhé, chǎng may có lỡ chơi
đến khuya thì anh cũng đừng gọi tôi lái xe đến đưa anh về
nhé. Hôm nay tôi nhất định sẽ tắt điện thoại đây ạ. Ha ha ha.”

Mi So tươi cười rạng rỡ rời khỏi vị trí, đúng lúc cô chạm
vào tay nắm cửa thì Young Joon lại gọi.

“Khoan đã. Tôi còn một thắc mắc nữa.”

“Dạ?”

“Cái đó, nghĩa là sao?”

“Cái gì cơ ạ?”

“Cô nói là cô nghỉ việc và từ giờ sẽ đi tìm cuộc sống của
riêng mình mà.”

“Vâng.”

“Cô giải thích rõ ràng xem đó có nghĩa là gì đi.”

Mi So thót tim, không nghiêm túc được như ngày
thường, cô trả lời câu hỏi của Young Joon một cách chán chường.

“Thời gian qua tôi đã tập trung quá nhiều vào công
việc, nên giờ tôi muốn có thời gian dành cho bản thân mình.
Với lại...”

“Với lại?”

“Tôi cũng phải hẹn hò dần rồi lấy chồng chứ ạ. Giờ tôi
đã hai mươi chín tuổi rồi.”

Lại là 10 giờ 30 phút tối ngày 31 tháng 10, ở Caribbean Lounge của bể bơi ngoài trời tại khách sạn Geukdong.

Young Joon vò đầu, đứng thẳng người dậy, anh thở dài đánh thượt một cái rồi lẩm bẩm gì đó.

“Thư ký Kim...”

Young Joon đầy căng thẳng, anh quét mắt khắp một lượt những người quen đang chăm chú nhìn mình, nhưng thật ra anh chỉ nhìn qua thôi chứ chẳng chú ý đến bất cứ ai. Trong đầu anh hoàn toàn là một mớ bòng bong, tim anh bức bối đến muôn phát điên.

“Thư ký Kim... Đột nhiên sao lại thế nhỉ?”

Giờ thì Young Joon đã hiểu được lý do vì sao suốt một tuần qua anh không thể ngủ được.

Bởi anh luôn coi những chuyện như thời gian dành cho bản thân, yêu đương, kết hôn là chuyện của kẻ khác. Thế nhưng trong cái “cuộc sống” mà Kim Mi So nói đến ấy, sự tồn tại của Lee Young Joon hoàn toàn không có đến nỗi một gram trọng lượng.

“Sao nhỉ? Tóm lại là sao lại thế nhỉ?”

Young Joon đang trầm ngâm suy nghĩ chọt giơ ngón tay lên một cách rất ngầu, anh chỉ thẳng vào Ji Ran đang ngồi bệt dưới đất.

“Cô.”

“Dạ?”

“Tôi thế nào?”

“Ô kìa, anh nói gì lạ thế.”

“Tôi hỏi tôi thế nào cơ mà?”

Ji Ran không biết anh muốn câu trả lời như thế nào, cô dáo dác nhìn những người còn lại đang hoang mang rồi thận trọng nói từng từ.

“Anh là thiên tài, lại còn nhiều tiền, có năng lực tốt để điều hành cả công ty lớn...”

Không biết có phải cô đoán đúng đáp án hay không mà nét mặt Young Joon đang nghe dần dịu lại. Ji Ran hưng chí nâng cao tông giọng thêm một chút rồi tiếp tục tán dương.

“Anh đẹp trai này, cao này, lịch thiệp này, khéo ăn nói, quyến rũ nữa, với cả... anh hấp dẫn lắm hi hi.”

Ji Ran nháy mắt một cái đầy ẩn ý rồi đưa tay dịch lại gần cổ chân anh, cô nói tiếp.

“Anh yêu à, anh định thiêu đốt tâm can em đến bao giờ nữa thế.”

“Cô, trước giờ chưa được nghe thư ký Kim truyền đạt những điều cần lưu ý à?”

“Dạ? Lưu ý gì cơ...?”

“Chắc cô ấy phải nói với cô là tuyệt đối đừng có chạm vào người tôi rồi chứ.”

Young Joon nhìn xuống bằng ánh mắt lạnh lùng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, Ji Ran vội vàng thu tay về thì anh lại ném cho cô một câu hỏi không đoán nổi ý đồ.

“Tốt. Đổi câu hỏi nhé. Liệu cô có thể rời khỏi tôi rồi vừa mắt một gã khác không?”

Ji Ran mở to mắt, lắc đầu và trả lời dứt khoát.

“Làm gì có chuyện đó! Tuyệt đối không, tuyệt đối không, ngoài anh ra em không vừa mắt ai hết á!”

“Phải vậy không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Đúng rồi! Làm gì có chuyện có ai khác ngoài tôi!”

“Dạ!”

“Nhưng mà...”

Young Joon vò đầu nói không ra tiếng, anh rung chân lẩy bẩm một mình với thái độ lảng không hợp với anh chút nào.

“Nhưng mà thư ký Kim sao thế nhỉ? Rốt cuộc là tại sao? Thư ký Kim sao thế nhỉ?”

“Thư ký Kim, thư ký Kim, thư ký Kim, hò dô ta quay guồng quay”, đầu anh xoay mòng mòng theo làn điệu dân ca luôn rồi.

“Cô cũng là phụ nữ nên cô phải biết chứ? Nói thử xem! Mau nói!”

Trước giọng điệu oang oang ra lệnh của Young Joon, tất cả mọi người đang ngồi đó đều đứng ngồi không yên. Anh ta điên rồi sao, ăn nhầm thuốc gì à, sao tự dung lại thế?

“Em, em làm sao biết được chuyện đó? Chuyện đó anh phải tự đi hỏi chứ.”

“Bảo tôi tự đi hỏi? Hừ, nếu thế thì lòng tự tôn của tôi...”

Young Joon không kiềm chế được cảm xúc của mình, anh cứ bật dậy khỏi ghế sofa rồi lại ngồi phịch xuống, lặp đi lặp lại đến mấy lần, bỗng anh ngửa mặt lên trời và gào lên.

“Kim Mi So, sao cô dám làm thế với tôi?????????”

Từ nãy Mi So đã thấy ngứa ngứa lỗ mũi, cô đang dùng tăm bông để gãi nhè nhẹ, đúng lúc đó thì góc dưới bên phải màn hình laptop của cô hiện ra phần ghi chú “10 giờ 40 phút tối”, cô lặng yên nhìn nó.

“Không biết chừng phó chủ tịch đang chửi mình ấy chứ.”

Cô đang viết hướng dẫn nghiệp vụ cho người kế nhiệm mình thì ngây người nhìn màn hình một lúc rồi mở trình duyệt internet lên.

Trên thanh tìm kiếm, con trỏ chuột đang nhấp nháy. Cô chần chừ một lúc lâu, cứ đặt tay lên bàn phím rồi lại thôi, cuối cùng cô nuốt nước bọt đánh ực rồi nhập vài từ khóa lên thanh tìm kiếm. Chưa đến một giây đã có không biết bao nhiêu thông tin hiện đầy trên màn hình, nhưng nét mặt Mi So không có gì thay đổi, cô lướt lướt qua vài trang với vẻ thuần thực.

“Quả nhiên là không dễ tìm như thế đâu nỉ.”

Cô chìm vào suy nghĩ trong chốc lát rồi thử gõ hai cụm từ lên thanh tìm kiếm: “Vụ án, trẻ em”.

Nhấp hết chỗ này đến chỗ khác tìm cái gì đó một lúc lâu, Mi So lắc đầu, thở dài.

Suốt thời gian qua cô vẫn luôn thắc mắc đến phát mệt rằng liệu hồi nhỏ cô có từng lạc đường hay bị nhốt ở đâu đó không, cô rất hay hỏi bố và các chị nhưng mỗi lần cô hỏi, họ đều đưa ra đúng một đáp án duy nhất: Tuyệt đối không có chuyện đó.

Cô cũng để ý xem liệu họ có nói dối không nhưng có vẻ không phải vậy. Nhất là chị cả cô, chị ấy là kiểu người hễ nói dối là lộ ngay ra mặt nên không lý nào có thể giấu được điều gì suốt thời gian dài như thế.

Vậy chuyện đó rốt cuộc là thế nào? Có thật chỉ là giấc mơ không?

“Đừng khóc, Mi So à, em đừng khóc.”

“Huhu. Em sợ! ... kỳ dị thê!”

“Đó không phải là ... đâu. Tại tôi thui nên mới trông giống ... thôi.”

“Thế đó là cái gì?”

“Ừm, đó là ... đấy.”

“Anh bảo là ... á?”

Cậu bé ngồi sát bên cạnh cô trong ký ức hồi khoảng bốn, năm tuổi ấy liệu mấy tuổi nhỉ. Sáu, bảy tuổi chẳng? Mà cũng có thể là học sinh tiểu học.

Đúng lúc này, trong đầu Mi So lò mò vang lên một giai điệu, cô không còn nhớ đó là bài hát nào nhưng chắc chắn nó là một bài đồng dao.

Những mảnh ký ức nhớ lại được chỉ có những đoạn hội thoại không liên mạch như thể bị tẩy xóa lung tung, cảm giác run rẩy hoảng sợ và giọng nói ấm áp đến mức rơi nước mắt.

“Anh sẽ cởi cho em. Chúng mình cùng nhau ra khỏi đây nhé.”

Bị trói cùng nhau như thế, liệu có thể là bị nhốt không. Lê nào là bị bắt cóc?

Thế nhưng cô đã thử thay đổi từ khóa tìm kiếm đến mấy lần rồi mà vẫn chẳng tìm được gì.

Thông tin mà Mi So luôn đau đớn kiếm tìm không có ở bất cứ đâu cả.

“Haiz, thôi chịu. Rốt cuộc là phải tìm ở đâu, tìm như thế nào mới được cơ chứ?”

Cô bỏ tay ra khỏi bàn phím, vò đầu rồi thở dài lẩm bẩm.

“Tìm được thì sao? Tìm được thì làm được cái gì. Người đó liệu có nhớ mình không nhỉ? À không, người đó nhiều tuổi hơn mình cơ mà, chắc sẽ nhớ thôi.”

Thực ra chuyện cũng chẳng có gì to tát nhưng không hiểu sao cô lại cứ cố chấp theo đuổi.

Không biết chừng đó chỉ là chuyện do cô tự thổi phồng lên trong suốt thời gian dài thôi. Từ khi cô bắt đầu biết nhớ thì trong ký ức của cô đã không có hình bóng mẹ, bố lại luôn bận rộn, các chị đều còn ngây thơ và yếu ớt đã phải trông đứa em bé nhỏ...

Chắc là cô đơn lắm.

Sống hai mươi chín năm trên đồi, cô luôn nhường nhịn, hi sinh và chịu đựng. Thậm chí đến cả công việc cô cũng cực

kỳ hết lòng quan tâm chú ý đến người khác. Cứ phải để tâm nhường nhịn mãi, giờ cô mệt mỏi rồi.

Cũng có thể cảm giác được ai đó quan tâm, cảm giác nhận được sự an ủi ấm áp chỉ là những ký ức từ rất lâu rồi được nuôi dưỡng và biến thành hình mẫu lý tưởng mà thôi.

Cô dựa người lên lưng tựa của ghế xoay, con mệt mỏi và buồn ngủ đong loạt ùa đến.

“Aaa, buồn ngủ chết đi được nhưng mà phó chủ tịch chắc sẽ lại gọi điện thôi. Hay là mình tắt xù điện thoại đi nha? Haiz. Sao lần nào uống rượu cũng gọi mình... Đâu ra cái thói sai lái xe hộ... cơ chứ...”

Mi So chớp chớp mắt lẩm bẩm một mình rồi chìm vào giấc ngủ.

“*L'araignee gypsie monte à la gouttiere...*”

Bài hát vang lên trong tiềm thức. Giai điệu rõ ràng giống một bài hát thiếu nhi nhưng lời lại là tiếng nước ngoài. Người nước ngoài? Nhưng mà kể cả thế thì người đó cũng nói tiếng Hàn giỏi quá đi.

“*Anh cởi cho.*”

Chiếc kéo. Đó là một chiếc kéo dài có tay cầm màu đen vẽ hình chim bồ câu phản chiếu dưới ánh trăng.

“*Đi ra ngoài thôi. Em tuyệt đối đừng nhìn về phía đó nhé. Tuyệt đối không được. Biết chưa? Hứa với anh.*”

“*Đa, em hứa.*”

“*Nào, nắm tay anh.*”

Không rõ đó là giấc mơ đẹp hay cơn ác mộng nhưng cảm giác chạm vào đôi tay ấm áp và mềm mại quả thực sống động như thật.

Thế rồi đi được khoảng năm bước, cô bé bắt đầu nghe thấy âm thanh két két ghê người phát ra ở đâu đó.

“Anh ơi. Có tiếng gì ý ạ.”

“Không có tiếng gì đâu.”

“Có mà.”

“Không có gì đâu nên em cứ tiếp tục nhắm mắt đi nhé. Đây chỉ là giấc mơ thôi. Tỉnh dậy em sẽ không nhớ gì hết đâu, chỉ là một giấc mơ xấu xí để mình cao lớn lên thôi.”

“Thật ạ?”

“Ừ. Ra khỏi đây rồi em sẽ quên hết tất cả thôi.”

Tiếng động ấy cứ vang lên bên tai. Két két. Nghe như tiếng phát ra từ chiếc xích đu rỉ sét ở sân chơi, tiếng ma sát phát ra từ vật gì đó khá nặng đang đung đưa theo nhịp điệu nhất định.

“O, o...? Nhện! Nhện...! Aaa, anh ơi! Sợ quá!”

Mi So rùng mình hoảng sợ, cô co rúm người lại, ngay lập tức bật dậy khỏi ghế.

Két, két.

Chiếc ghế xoay đã cũ vừa xoay vừa phát ra âm thanh rùng rợn đến dựng tóc gáy. Ngay cả bây giờ, thỉnh thoảng âm thanh đó vẫn bùng lên ở bên kia cửa tiệm thức.

“Aaa, sợ quá, sợ quá...!”

Không kiềm chế được nỗi sợ hãi cực độ, Mi So lấy cả hai tay ôm đầu, người cô run lên bần bật.

Kỳ lạ quá. Là nhện chăng?

Cho dù hồi đó cô còn bé thì cũng làm gì có chuyện có con nhện khổng lồ như thế trên đồi chứ. Là cái gì, rốt cuộc đó là cái gì.

"Không sao. Không sao. Chỉ là mơ thôi. Tỉnh lại rồi sẽ không thấy gì nữa, em sẽ không nhớ gì nữa đâu, đừng khóc. Em hãy cười như vừa nãy đi Mi So."

"Không, em không làm được. Sợ quá, sợ quá... ai đó... ai đó làm ơn cứu...!"

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại nằm ở chỗ tay cô chạm vào bắt đầu kêu lên.

"Aaa..."

Phải tận lúc chuông kêu đến hồi thứ bảy, Mi So mới định thần, cô run run nhận điện thoại.

"A... alo."

"Tôi đây."

Người gọi điện là Young Joon.

"Phó chủ tịch..."

Cảm thấy có gì đó khác thường trong giọng nói của Mi So, Young Joon hơi nâng cao giọng một chút.

"Giọng cô sao thế? Có chuyện gì à?"

Young Joon như quỷ thần vậy, nghe điện thoại thôi cũng tinh ý đoán ra, nếu là bình thường cô sẽ không để ý nhưng

hôm nay, cô lại cảm thấy biết ơn sự nhạy bén đó của anh. Xung quanh cô kiếm đâu ra người nào khác mà chỉ nghe giọng cô thôi cũng hỏi cô “Có chuyện gì à” như thế đây.

“À, không ạ. Tôi ngủ gật một lát thôi. Giờ tôi đến đón anh nhé?”

“Không. Không cần. Tôi đang ở trước nhà rồi.”

“Chà, nhanh vậy ạ? Vậy tốt quá. Lịch trình ngày mai bận rộn lắm, anh nghỉ ngơi cho khỏe ạ. Sáng tôi sẽ đến nhà anh...”

“Mở cửa đi.”

“Dạ? Cửa nào cơ ạ?”

“Nói chuyện một chút đi.”

“D... dạ?”

Mi So ngây người, chớp chớp mắt một lát mới định hình lại suy nghĩ trong đầu, cô vội chạy ra nhìn bên ngoài qua mắt thần trên cửa chính.

Thiên hạ đệ nhất Lee Young Joon nhìn qua mắt thần trông cũng có gì hơn người đâu, anh đang đứng đó với gương mặt tròn vo đến buồn cười như trong truyện tranh vậy.

#Narcissism

“*A*nh vào đi ạ.”

Mi So mở cửa, né người qua một bên rồi nhẹ giọng mòi nhưng Young Joon vẫn duy trì thái độ xã giao, đứng ngoài hành lang chật hẹp của khu nhà trọ một phòng.

“Không cần. Tôi chỉ đến vì có một điều muốn hỏi cô thôi.”

“Anh đi đến đây bằng gì đây ạ?”

“Xe của tôi.”

“Ôi, anh uống rượu còn lái xe ạ? Không được đâu!”

“Tôi không uống giọt nào cả.”

Những người quen của Young Joon cứ định kỳ lại tụ họp tổ chức tiệc tùng, nghe đồn họ đều là những người khoái rượu bia. Thế mà anh lại bảo rằng không uống rượu với mấy người đó sao, chuyện này quả là cực kỳ hiếm có.

“Ô, sao thế ạ?”

“Giờ cái đó không quan trọng. Lúc nãy chuyện hẹn hò, kết hôn mà cô nói, là cô thật lòng muốn vậy ư?”

“Tôi nói những lời không phải ý muốn của mình để làm gì đâu ạ?”

“Sao tự dung lại thế? Không lẽ trong thời gian qua cô
giấu tôi lén gặp gỡ gã nào à?”

Mi So mở to mắt, liếc nhìn Young Joon rồi thận trọng hỏi.

“Phó chủ tịch, có phải anh đang tức giận không đấy?”

“Không. Thư ký Kim quen ai không phải chuyện của
tôi, sao tôi phải tức giận?”

“Cũng đúng.”

Mi So chớp chớp mắt ngập ngừng, Young Joon lại nói một
cách hung dữ.

“Cô hãy trả lời câu hỏi đi.”

“Tôi không lén hẹn hò ai hết. Tôi chẳng có lý do gì để
giấu phó chủ tịch lén lút hẹn hò cả, với lại suốt thời gian qua
tôi có thời gian để mà gặp ai cơ chứ? Đi làm từ 6 giờ sáng,
tan làm cũng có hết việc đâu, bất cứ lúc nào phó chủ tịch gọi,
cho dù đang ngủ, thậm chí có việc riêng tôi cũng phải chạy
ngay đến mà. A ha ha.”

Young Joon dùng ánh mắt bí hiểm nhìn Mi So đang lấy
tay che miệng cười, anh hối thúc.

“Vậy thì giờ cô giải thích tình huống này cho tôi
nghe xem.”

“Giơ cơ ạ? Tôi đã nói rõ ràng với anh mấy lần rồi mà.”

“Thiếu tính thuyết phục. Tôi đang nói đến tính thuyết
phục của lý do thực sự khiến cô nghỉ làm và bỏ ra chi phí cơ
hội rất lớn như thế.”

Mi So sờ sờ cầm một lúc ra chiều suy nghĩ, cô trả lời một cách lạnh lùng.

“Tất nhiên là điều kiện anh đưa ra thực sự rất “khủng” nhưng tính ra thì cũng đâu thể gọi là chi phí cơ hội lớn đâu ạ. Tôi đánh cược phần đời còn lại của mình cơ mà.”

“Phần đời còn lại?”

“Vâng. Phần đời còn lại. Nếu sau này tôi vẫn tiếp tục bận rộn làm việc bên cạnh phó chủ tịch như bây giờ thì không chừng đến lúc nào đó tôi sẽ bỏ lỡ mất tuổi kết hôn ấy chứ.”

“Chúng ta bỏ qua mấy lý do kiểu kết hôn đi được không? Lại còn có lý do như thế nữa à?”

“Anh nói “mấy lý do kiểu kết hôn” là sao ạ? Chẳng may tôi quá tuổi lấy chồng, xong lại bị phó chủ tịch ghét thành ra thất nghiệp chẳng hạn, lúc ấy tôi phải làm sao?”

Young Joon làm động tác tò vò hết sức nhân từ và khoan dung trước sự phản kháng của Mi So.

“Cô hẳn cũng biết rõ, tôi là người đã hứa thì nhất định sẽ làm. Tôi đảm bảo thư ký Kim có công ăn việc làm cả đời.”

Mi So nghe xong lời đó thì tui cười, lạnh lùng mở miệng, cô thậm chí còn không động đậy cả lông mày.

“Ôi chao, ha ha ha. Nghe còn thấy ghét hơn. Phó chủ tịch đang bảo tôi là phần đời còn lại ngày nào tôi cũng phải nhìn mặt anh rồi cứ thế sống một mình cô quạnh đến già à?”

“Thế cuối cùng cô muốn như nào?”

Young Joon lên cao giọng, có lẽ anh đang tức giận, thế nhưng Mi So vẫn từ tốn trả lời bằng thái độ kiên quyết.

“Thời gian qua ở bên cạnh phó chủ tịch tôi đã rất vất vả nên giờ tôi cũng chán ghét cuộc sống xa hoa rồi. Tôi sẽ đi xem mặt như những người khác, hẹn hò với một đối tượng bình thường một năm rồi cưới, sau đó sẽ sống trong một căn nhà nhỏ xinh, sinh một bé trai một bé gái, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên như thế thôi. Các chị và bố tôi đều ổn định rồi nên từ giờ tôi không muốn sống bon chen giành giật nữa.”

Mi So chưa kịp dứt lời, chân mày Young Joon đã nhíu chặt lại.

“Tôi không ngờ cô lại là người theo chủ nghĩa ích kỷ như thế đấy. Thế còn tôi thì sao?”

“Dạ? Sao trước giờ phó chủ tịch cứ đang nói chuyện của tôi thì lại lật ngược lại xen chuyện của anh vào thế ạ?”

“Suốt chín năm qua ngày nào cũng cùng làm việc, bất kể là chuyện gì chúng ta cũng phôi hợp ăn ý, thế mà tự dưng thư ký Kim lại nói sẽ nghỉ việc thì tôi...”

“Tôi?”

“Tôi...”

“Phó chủ tịch?”

Young Joon ngập ngừng một lúc lâu rồi nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Tôi... thấy bất tiện!”

“À, vâng vâng. Tôi biết anh sẽ thấy bất tiện.”

Có lẽ đó là sự thấu hiểu chỉ có giữa những người đã ở bên nhau một thời gian dài. Young Joon ngại ngùng,

nghiêm mặt càu nhau trước vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Mi So.

“Cô đừng bày ra bộ mặt vừa tươi cười vừa bực bội như thế. Tôi rất khó chịu.”

“Vâng.”

Sự căng thẳng bao trùm hai người.

Young Joon cất lời phá vỡ sự tĩnh lặng dài và khó chịu ấy.

“Haiz. Được rồi.”

“Gì cơ ạ?”

“Thư ký Kim.”

“Dạ.”

“Cô biết tôi là người theo chủ nghĩa độc thân mà phải không?”

“Đương nhiên tôi biết rõ ạ.”

“Đừng mong tôi nhượng bộ hơn nữa.”

“Dạ?”

“Tôi sẽ hẹn hò với cô nên hãy tiếp tục làm việc đi.”

0 giờ 30 phút sáng ngày 1 tháng 11, tức là một tiếng đồng hồ sau đó, tại phòng khách chung cư của Park Yoo Sik.

Yoo Sik nhìn sang Young Joon với đôi mắt ngái ngủ, thở dài đánh thượt một cái. Không gọi trước, cứ thế dùng

đùng đến nhà, người ta đang ngủ thì bất thình lình dựng dậy, cứ tưởng xảy ra chuyện gì long trời lở đất, hóa ra lại là chuyện này.

“Ông nói là “Tôi sẽ hẹn hò với cô nên hãy tiếp tục làm việc đi” á? Nói với thư ký Kim? Này, ông đùa à? Ông nói như thế thật à?”

Yoo Sik tuôn một tràng không thể tin nổi.

“Xong rồi, phản ứng của thư ký Kim sau khi nghe xong câu đó như nào?”

Young Joon vừa lấy tay xoa xoa ly cà phê vừa trả lời bằng giọng nghiêm trọng.

“Cô ấy ngay lập tức dí sát mặt mình vào mặt tôi...”

Nghe thấy câu đó, Yoo Sik đang ngái ngủ cũng phải mở to đôi mắt sáng long lanh.

“Dí sát?”

“Cô ấy khịt khịt mũi ngủi ngủi...”

“Gì cơ?”

“Rồi nói “Hình như anh có say đâu”.”

“Phụt! Ha ha ha ha! Quá đỉnh! Quả nhiên là thư ký Kim!”

Yoo Sik đang vỗ tay cười phá lên thì giật mình ngậm miệng lại ngay khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Young Joon.

“Bảo là không thích hẹn hò, chẳng lẽ muốn cưới luôn hay sao.”

Nghe Young Joon vừa thở dài vừa lẩm bẩm một mình, Yoo Sik buông một câu vu vơ.

“Hừm. Ông suy nghĩ hơi quá rồi đấy. Có khi cô ấy chỉ đơn giản là không muốn hẹn hò với ông thôi thì sao.”

“Làm gì có chuyện đó.”

Young Joon trợn mắt dường như không hiểu điều đó, gương mặt của anh trong mắt cánh đàn ông cũng hoàn hảo không chút tì vết và đầy quyến rũ. Yoo Sik chăm chú ngắm vẻ ngoài đáng mong ước ấy, rồi đột nhiên anh ta nghĩ ra điều gì đó.

“Lee Young Joon, vì lý do gì mà ông cứ lưu luyến thư ký Kim như thế hả?”

“Gì mà lưu luyến?”

Yoo Sik bóc một viên kẹo dẻo hồng sâm cho vào miệng nhai.

“Tất nhiên là thư ký Kim xinh đẹp, tốt bụng và thông minh, nhưng thành thực mà nói thì cậu muốn kiểm bao nhiêu thư ký như thế chả được. Thành tích học tập của thư ký Kim cũng bình thường thôi mà.”

“Mấy cái như thành tích học tập hay điều kiện gì gì đó chẳng có nghĩa lý gì hết, Mi So vẫn làm được công việc thư ký cho tôi đó thôi.”

Trước câu trả lời ngắn gọn không chút nghi ngại ấy, Yoo Sik thoáng nở nụ cười thâm hiểm.

“Ông thích thư ký Kim à?”

“Đương nhiên là thích rồi.”

Câu trả lời của Young Joon quá nhanh gọn khiến Yoo Sik lắc đầu lia lịa rồi hỏi lại.

“Không phải, tôi không nói kiểu quan hệ hợp đồng bên A bên B hay quan hệ xã giao giữa người với người, mà là nói đến mối quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ cơ. Liệu ông có thích một Kim Mi So không phải là thư ký không, tôi không hỏi ý phó chủ tịch mà tôi đang hỏi ý của Lee Young Joon.”

Young Joon nhìn xoáy vào chất lỏng đen sì trong chiếc ly sứ một lúc lâu, anh lẩm bẩm một mình với thái độ thiếu tự tin không hợp với anh chút nào.

“Kiểu nam nữ à, thì...”

Anh ngừng lời một lát rồi ngay sau đó tự nói với bản thân chắc như đinh đóng cột.

“Dù sao thì mình cũng cần Mi So.”

“Sao?”

Young Joon đổi tư thế và bắt chéo chân một cách hết sức uyển chuyển, anh từ tốn nói.

“Cũng có thể hình dung giống như bộ vest may vừa vặn với người tôi chẳng. Đồ may sẵn ở nhà máy không vừa người tôi mà tôi cũng chẳng ưng mắt.”

“Wow. Quả là phát ngôn vừa mang tính sát thương lại còn vô tình. Thư ký Kim mà nghe được thì đúng là đòn chí mạng luôn.”

“Thế nên tôi mới đái ngộ tới mức đó chứ. Lòng nhân từ của tôi cũng đến giới hạn rồi.”

Nhớp nhép, chọp chẹp, nhớp nhép. Một lúc lâu sau trong căn nhà chỉ vang lên tiếng Yoo Sik nhai kẹo dẻo hồng sâm.

Trong bóng tối, Young Joon thẫn thờ nhìn Yoo Sik đăm đăm, anh bất ngờ đặt câu hỏi.

“Sao ông lại kết hôn?”

“Tôi kết hôn vì tôi muốn kết hôn thôi.”

Yoo Sik nhếch miệng cười tỏ ý “Điều đương nhiên như thế mà cũng phải hỏi à”, nhưng Young Joon vẫn trầm ngâm.

“Kết hôn rốt cuộc là gì nhỉ?”

“Một khi đã gieo hạt giống tình cảm rồi tưới tẩm cho nó bằng sự quan tâm thì sau quá trình lâu dài, tình yêu sẽ đơm hoa kết trái.”

“Trái tình yêu của ông là trái bị rụng rồi.”

“Im đi.”

Young Joon cười khúc khích, Yoo Sik lúc đặt tay lên ngực lúc lại thôi, cố gắng giữ nhịp tim ổn định.

“Ông nhìn đi. Cuối cùng cũng sẽ thành ra như thế cả thôi. Kết hôn rốt cuộc chỉ là trò chơi trên giấy tờ, làm gì mà phải đeo bám với trằn trọc lo lắng sợ qua mất tuổi kết hôn cơ chứ.”

Yoo Sik liếc ánh mắt trêu người nhìn Young Joon, hỏi.

“Có khi nào ông có ham muốn chưa?”

“Ông nói cái quái gì đấy?”

Young Joon quay sang với vẻ mặt vô cảm, Yoo Sik đáp lại với vẻ thấu hiểu.

“Cũng đúng thôi. Suốt thời gian qua có cả tá các cô gái vây quanh ông, nhưng ông có lần nào chạm vào hay đưa người ta lên giường đâu.”

“Ông đừng có nói như thể ông sống trong phòng ngủ của tôi đi. Mất hết cả hứng nói chuyện.”

Yoo Sik khinh khích cười rồi lại tiếp tục “chọc ngoáy”.

“Dù sao đó cũng là sự thật mà. Lần trước cái cô ông gặp vào mỗi thứ Năm hàng tuần hỏi tôi liệu ông có phải là gay không đấy.”

“Điên à.”

Young Joon vừa nhíu mày tỏ ý cạn lời thì Yoo Sik sáp lại gần anh rồi cúi người hỏi nhỏ.

“Ê có khi nào ông có “nghệp” với phụ nữ không?”

Young Joon quay mặt nhìn đăm đăm ra bên ngoài cửa sổ, anh vẫn tránh né câu trả lời và lầm bẩm.

“Tôi ghét phụ nữ.”

“Thế thư ký Kim thì sao?”

“Thư ký Kim khác chứ.”

“Cũng là phụ nữ mà khác cái gì?”

“Vì thư ký Kim không phải là phụ nữ.”

Yoo Sik hoảng hốt: “Ôi trời, cái ông này, ông tuyệt đối không được nói câu đó với phụ nữ đâu đấy!”

Young Joon lại chậm rãi nói thêm một câu hết sức ẩn ý.

“Mi So... không phải là phụ nữ, Mi So chỉ là Mi So thôi.”

Cùng lúc đó, chuông cửa nhà Mi So vang lên.

Young Joon tới càm quét một trận rồi đi khiến Mi So mất ngủ, lâu lắm rồi cô mới có ý nghĩ muốn đắp mặt nạ nhưng đúng lúc cô vừa xé gói mặt nạ ra thì chuông kêu.

“Ai đây ạ?”

Không ai đáp lại nên cô nhìn ra bên ngoài qua mắt thần gần trên cửa, khuôn mặt cô chợt nhăn nhó.

“Chắc chắn, điều gì đến cũng sẽ đến.”

Cửa vừa lạch cách mở thì một cô gái lao vào bên trong, cô ta hất mái tóc dài lượn sóng đến tận eo hết bên này sang bên kia và ngó nghiêng khắp mọi nơi trong căn nhà nhỏ.

“Đâu rồi?”

Mi So căm cự nhặt những sợi tóc dài rơi trên sàn nhà và lặng yên trả lời.

“Cô Oh Ji Ran, không phải cô bị rụng tóc sao? Cô đừng có lắc lư nữa, đứng yên cho tóc đỡ rụng đi ạ.”

“Tôi hỏi anh ấy đâu rồi cơ mà!”

Cô thừa biết cô gái nói năng không đâu không cuối kia muốn tìm ai.

“Phó chủ tịch đã rời đi cách đây ba mươi phút rồi ạ. Cô không thấy ạ?”

“Gi?”

“Anh ấy không vào nhà mà chỉ đứng ngoài cửa nói chuyện rồi rời đi luôn. Đã bám theo đến tận đây, lẽ ra cô phải theo dõi đến cùng chứ ạ.”

“Ô...”

“À à. Cô ngồi trong xe nên không để mắt nữa đây mà. Lúc ngồi chờ cô đã làm gì thế ạ? Kakaotalk?”

“Tôi đọc tiểu thuyết trên mạng...”

“À, ngồi chờ buồn chán phải không? Thời gian trôi qua bao lâu cũng không biết kia. Tôi hiểu mà.”

Không biết có phải không đáp trả được hay không mà Ji Ran làm mặt bức tức, không nói lời nào chỉ gật đầu.

“Chà, làm sao bây giờ. Tiếc quá đi.”

Mi So tươi cười, tươi cười, không ngừng tươi cười rạng rỡ đáp lại, Ji Ran mặt đỏ phừng phừng đầy tức giận trước câu nói của Mi So, cô ta bất thình lình hất bộ ngực to tướng của mình lên và hét ầm ĩ.

“Này! Cô là cái thá gì hả? Rốt cuộc cô là gì mà cứ sánh vai đi bên cạnh anh Young Joon của tôi mãi thế?”

“Tôi là thư ký riêng của phó chủ tịch ạ.”

“Cái đó tôi biết! Thế thì sao...!”

“Quan hệ giữa phó chủ tịch và tôi tuyệt đối không phải là mối quan hệ mà cô Oh Ji Ran nghĩ đâu ạ. Cô hãy yên tâm.”

Tươi cười, tươi cười, gương mặt cười tươi quá đỗi kia khiến Ji Ran hoàn toàn mất ý chí, cô ta không hiểu nổi nên cứ lắc lư cái đầu và lẩm bẩm một mình.

“Thế, thế thì rốt cuộc...?”

“Rốt cuộc tại sao hẹn hò cả tháng trời rồi mà Young Joon vẫn chưa ngủ với mình nhỉ, thế anh ấy không ngủ với mình thì ngủ với ai, nếu cô thắc mắc những điều đó thì để tôi nói cho cô biết nhé.”

Không biết có phải vì cảm thấy xấu hổ không mà Ji Ran bỗng đỏ bừng mặt và trợn mắt nhìn, Mi So vừa tươi cười vừa buông một câu ngắn gọn.

“Chẳng ai cả.”

“Gì, gì cơ?”

“Không ngủ với ai cả. Phó chủ tịch chỉ uống rượu thôi sau đó luôn về nhà ngủ một mình.”

“Cái đó làm sao cô...”

Mi So vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ ấy, cô nói một cách rất thân thiện.

“Tôi lớn hơn cô năm tuổi, đáng tuổi chị đây nhé. Mà kể cả không phải thế thì trong mỗi quan hệ không thân thiết người ta cũng không nói trống không đâu, chúng ta tôn trọng nhau một chút nhé, được không?”

Khuôn mặt cười rõ ràng trông rất trong sáng nhưng ẩn chứa trong đó lại là sức mạnh không thể kháng cự. Trước sự quyết rũ dịu dàng của Mi So, Ji Ran ngay lập tức trở nên ngoan ngoãn và nhẹ nhàng đưa mắt nhìn.

“À... vâng ạ.”

“Nãy tôi nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Chị nói anh ấy không ngủ với ai cả.”

“À. Đúng rồi. Đúng thế đấy. Cô Oh Ji Ran từ trước đến giờ đã từng gặp riêng chỉ hai người với nhau lần nào chưa ạ?”

“À, chưa ạ.”

“Thế suốt thời gian qua hai người có lần nào tiếp xúc thân mật chưa ạ?”

“Ô, cái đó...”

Mi So tươi cười nhìn về phía cô gái đang áp úng không trả lời được, cô nói tiếp.

“Cũng không có gì đặc biệt, phó chủ tịch cứ thứ Ba, thứ Năm cách tuần lại đến dự tiệc của những người thân thiết. Đó cũng chỉ là hoạt động đối ngoại nhằm chứng tỏ anh ấy có những mối quan hệ đáng mơ ước thôi. Nói tóm lại thì chuyện đó cũng chỉ là công cụ cho công việc thôi.”

Ji Ran mải miết lật lại cuốn lịch những ngày đã qua trong đầu, đến tận lúc đó mới há miệng như thể vỡ lẽ ra điều gì đó.

“Ó!”

“Giờ cô hiểu rồi chứ? Trong hai ngày đó thì cô Oh Ji Ran là người được mời đến tiệc gặp mặt ngày thứ Năm. Vốn dĩ thứ Ba là có một người khác nhưng do hai tuần trước phó chủ tịch bắt gặp cô ấy đuổi theo tôi rồi het vào mặt tôi như bị điên nên phó chủ tịch cho dẹp luôn cô gái đó rồi. Giờ cô đã hiểu chưa ạ?”

“A...”

Mi So vừa mỉm cười dịu dàng vừa tóm tắt lại ý cho rõ ràng.

“Nghe có vẻ tàn nhẫn nhưng mà chiếc cà vạt lụa cao cấp nhất, chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền hay những thứ như nhẫn đôi đính kim cương cũng tương tự vậy. Chúng chỉ là phụ kiện được dùng để hoàn thiện trang phục và phô trương với người ngoài thô. Đối với phó chủ tịch, phụ nữ chính là sự tồn tại như thế đấy. Lúc dùng trang trí thì được đấy nhưng trong cuộc sống hằng ngày hay khi ngủ thì lại là món phụ kiện phiền toái không có đôi.”

“Cái gì...!”

“Phó chủ tịch đã nhận tôi về làm việc được chín năm rồi, trong suốt thời gian đó phó chủ tịch không hẹn hò với bất cứ một cô gái nào. Tất nhiên scandal cũng không phải chỉ có một hay hai vụ nhưng trong số những người đó chẳng có ai là phó chủ tịch ngủ cùng hay thực sự hẹn hò cả, chuyện này tôi rõ hơn ai hết.”

“Không, không thể tin nổi. Trên đài có kiểu đàn ông như thế...”

Ji Ran vừa lẩm bẩm vừa nhìn Mi So một cách đầy nghi ngờ, Mi So vẫn tươi cười rạng rỡ nói chắc như đinh đóng cột.

“Không phải đang hẹn hò với tôi đâu ạ.”

“Không lẽ...!”

“Anh ấy không phải là gay.”

“Vậy tóm lại là tại sao...”

“Cô hỏi lý do là gì à? Cái đó tôi cũng chưa biết nữa.”

Ji Ran thẫn thờ, còn Mi So vẫn đang tươi cười rạng rỡ.

“Anh ấy là người yêu bản thân thái quá nhất thế giới này đấy. Anh ấy có thiếu gì đâu? Phó chủ tịch hoàn hảo không có chút thiếu sót nào như thế thì ngoài bản thân mình ra anh ấy đâu có để ai lọt vào mắt chứ? Các cô lấy đâu ra gan dám trái ý.”

“Ặc!”

Chịu đả kích thực sự, Ji Ran bỗng im lặng, trong khi đó Mi So tiếp lời một cách bình tĩnh.

“Một cái cây không thể leo lên được như thế, ngay từ ban đầu cô không nên leo lên thì tốt hơn. Giờ cô đã tốt nghiệp đại học chưa nhỉ?”

“Chưa ạ. Em mới năm ba. Năm ngoái bị đình chỉ nên em bị học ngắt quãng ạ.”

“Ôi, sao lại bị phạt ở trường như thế! Dù bối của cô có là tài phiệt và cô chưa trưởng thành đi chăng nữa thì cũng đừng để thành ra vậy chứ. Học phí một kỳ ở trường tư tiêu tốn biết bao nhiêu. Sao cô lại có thể sống như thế khi mà trên đời có biết bao nhiêu người không có số tiền đó, họ phải từ bỏ đại học, đi làm việc vất vả đến nỗi bị thoát vị đĩa đệm kia kia. Cô thật vô lương tâm. Đáng bị đánh đòn vào mông lắm.”

“O, chị...”

“Chuyện hẹn hò với đàn ông cũng vậy thôi. Ý tôi là cô hãy hẹn hò với người coi trọng cô chứ không phải người vô vội tiếp cận cô vì thấy cô có tiền và trông hào nhoáng. May là phó chủ tịch không hứng thú với cô đấy, chứ nếu là một kẻ biến thái thì chẳng phải cô đã suýt xảy ra chuyện rồi à?”

Cô không biết rằng điều quý giá nhất trên đồi này chính là bản thân cô sao?"

Ji Ran cảm động đến hai mắt đỏ hoe lúc nào không hay. Mi So vỗ vai cô gái an ủi và cười tươi.

"Dẫu cô đơn và khó khăn nhưng chỉ cần cô tỉnh táo lại thì dù là gì đi chăng nữa cô cũng có thể làm được. Thế nên sau này cô hãy cố gắng sống hết mình nhé. Học hành chăm chỉ nữa. Học hành cũng có thời kỳ thôi, bỏ lỡ một lần là mệt lắm đây."

"À, vâng ạ. Em cảm ơn chị. Hức hức."

"Cố lên!"

"Vâng, vâng ạ, chị cũng cố lên!"

"Chuyện giải quyết xong rồi, giờ cô về được chưa ạ? Tôi phải đắp mặt nạ nhanh không nó khô mất."

"À, đương nhiên rồi ạ. Em xin lỗi đã làm mất thời gian của chị. Với cả thỉnh thoảng em đến nhà chị chơi được không ạ?"

"Xin lỗi nhưng tôi sắp "di dân" rồi. Cô đừng đến."

Ji Ran nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu trước khuôn mặt tươi cười và những lời ẩn ý đó, cuối cùng cũng cúi gập người chào và ra về.

"Hôm nay, thật sự cảm ơn chị lắm ạ."

"Cô khách sáo rồi."

"Vậy, em xin phép về đây ạ..."

Chào hỏi xong xuôi một cái là Mi So đóng sầm cửa lại, vẫn giữ nguyên nụ cười tươi tắn, cô lẩm bẩm.

“Sao lại không chịu nổi đến một tháng thế nhỉ. Minh cứ tưởng con bé sẽ chịu được lâu hơn cơ đấy, đáng tiếc ghê. Mà biết làm sao được...”

Mi So trở về phòng và chìm vào suy tư, trên khuôn mặt cô nụ cười đã biến mất tự khi nào.

“Tự dưng thư ký Kim lại nói sẽ nghỉ việc nên tôi thấy bất tiện! Tôi sẽ hẹn hò với cô nên hãy tiếp tục làm việc đi.”

“Anh ấy là người yêu bản thân thái quá nhất thế giới này đấy. Ngoài bản thân mình ra anh ấy đâu có để ai lọt vào mắt chú? Ai dám.”

“Anh ta còn xấu tính hơn cả mấy gã đi ngoại tình ấy, tất cả bọn họ thích cái gì mà đều nóng lòng sốt ruột thế nhỉ. Nhưng mà...”

Mi So thở một hơi rõ dài, cô vừa đắp mặt nạ giấy lên mặt, vừa khẽ lẩm bẩm một mình.

“Tâm trạng của mình... Sao lại không vui thế nhỉ.”

#Nơi nhiệt huyết ra đi,
có một chàng trai bị đá

Ở chồng chủ tịch Lee vào tối thứ Tư của tuần thứ hai mỗi tháng đều gọi cậu con trai thứ là Young Joon đến cùng ăn cơm, Mi So thỉnh thoảng cũng được mời. Đó là hành động để thể hiện lòng biết ơn dành cho cô vì đã hỗ trợ con trai họ trong suốt một thời gian dài.

Bữa ăn kết thúc trong bầu không khí vui vẻ thoái mái, hai cha con Young Joon như thường lệ lại di chuyển lên phòng đọc sách trên tầng hai để bàn chuyện công ty.

Trước khi chính thức đi vào câu chuyện, chủ tịch Lee ngồi trên ghế sofa, vừa mân mê tách trà vừa nhìn chằm chằm như thể muốn xuyên thủng chiếc cà vạt lụa màu đỏ sậm của Young Joon. Nút thắt tuyệt đỉnh của chiếc cà vạt nhìn thế nào cũng không thấy một chút khiếm khuyết ấy đã được Mi So chỉnh lại thêm một lần khi đứng dậy khỏi bàn để kết thúc bữa ăn lúc nãy. Thói quen ăn sâu vào máu của thư ký trợ lý vẫn không bỏ đi được ngay cả khi ở nơi không phải chỗ làm, đây cũng không phải lần đầu tiên ông chứng kiến cảnh Mi So chỉnh lại trang phục cho Young Joon. Thế nhưng hôm nay bỗng dung hành động đó lại in sâu vào mắt của chủ tịch Lee.

Cũng có thể là tại những tin đồn ông mới nghe được sáng nay không biết chừng.

“Cà vạt của con lúc nào cũng là Mi So thắt cho à?”

Trước câu hỏi đùng đột của chủ tịch Lee, Young Joon trả lời một cách thản nhiên.

“Nếu không phải việc gì đặc biệt thì hầu hết đều do thư ký Kim đảm nhận.”

“Ra là thế. Nhưng mà từ bao giờ?”

“Từ bao giờ...”

Ồ kia. Ngẫm lại thì là từ bao giờ nhỉ?

Young Joon mở to đôi mắt, anh đặt tách trà xuống bàn, biểu cảm có chút hoang mang.

Mặt nước màu xanh nhạt của tách trà sóng sánh nhẹ nhè, anh chợt nhớ lại chuyện đã từ rất lâu rồi.

Ai cũng sẽ có một ngày hiếm có mà trực giác rất nhạy. Đối với Young Joon thì ngày ấy chính là một ngày như thế này đây.

Dư âm của hai cốc bia để lại trên gò má của cô nhân viên hai mươi tuổi mặt còn chưa hết “búng ra sữa” không quen uống rượu bia là hai mảng ửng hồng nhẹ. Mỗi lần công ty liên hoan, ánh mắt anh đều bị thu hút vào chiếc lúm đồng

tiền trên má phải của cô, chiếc lúm đồng tiền thúc giục anh mau mau đi xác nhận lại.

“Cô tên là gì?”

“Tôi là Kim Mi So.”

Anh ngõ chuyện ấy đã kết thúc ở đó rồi, thế mà cuối cùng họ vẫn gặp lại nhau. Nhân duyên rốt cuộc là gì mà kỳ diệu đến thế.

Nhưng rồi anh chỉ mừng rõ được trong chốc lát.

“Cô Kim Mi So. Cô chắc là biết tôi chứ?”

“Vâng.”

“Thế à? Vậy tôi là ai?”

“Con trai của chủ tịch ạ.”

Mặc dù tươi cười nhưng Mi So thật ra đang đánh vật với nỗi sợ dâng đầy. Cơ thể cô run rẩy còn sắc mặt thì nhợt nhạt, môi cứng đơ và bàn tay nắm thành nắm đấm thật chặt, tất cả đều biểu hiện rõ ràng sự sợ hãi, không giống như vì chạm mặt con trai chủ tịch.

Cô liếc mắt nhìn lối vào nhà vệ sinh, cuối tầm nhìn là một con nhện đang miệt mài nhả tơ. Con nhện treo mình lủng lẳng trên sợi tơ vừa đu mình tụt xuống một cái, cô liền giật bắn mình, quay mặt đi một cách thiếu tự nhiên.

Nhện à.

Em không nhớ ra tôi nêu tôi hơi buồn đấy, nhưng dù sao không nhớ được cũng là cái may đì.

“O? Chẳng lẽ anh không phải là...?”

“Không, đúng rồi.”

Mi So ngược lên nhìn, khéo môi vẫn đang run rẩy. Cô cười gượng để giả vờ mình ổn nhưng oái oăm thay lại trông càng khó coi.

“Cô làm việc tốt chứ?”

“Uhm. Dạ vâng. Trừ chuyện cuối tháng này tôi phải nghỉ việc. Tại đây chỉ là công việc tôi được cử làm tạm thời thôi.”

“Cô có chỗ nào khác để đi không?”

“À, thì, hoàn cảnh khó khăn nên sống chết tôi cũng phải làm việc thôi...”

Từ khuôn mặt trang điểm vội, mái tóc cắt ngắn với độ dài khó hiểu đến cả câu trả lời đều gượng gạo, thiếu tự nhiên. Mi So mặc bộ vest cũ rộng thùng thình như thể mượn của ai để mặc và đôi giày mòn vẹt đến trắng cả phần da ở mũi, trông cô không giống một người sớm lăn lộn trong xã hội mà giống như một con nai con mới sinh vậy.

Vì không biết bất cứ thứ gì nên cái gì cũng sợ; không thoái mái nhưng bởi trót sinh ra trên một cánh đồng rộng lớn bao la nên con nai có tâm niệm là phải dùng mọi cách để đặt được đôi chân yếu ớt trên mặt đất, chống đỡ cơ thể đứng lên; quyết tâm dốc hết chút sức mọn mình có để chạy nếu không sẽ bị sư tử bắt ăn thịt bằng cách nào đó đã khắc ghi thật sâu trong đầu cô khi ấy.

Đối với Young Joon lúc đó, anh đang cần một thư ký phụ trách công việc và hỗ trợ riêng cho anh trong hai năm đi công tác nước ngoài.

Có lẽ lòng anh vẫn bị trói chặt ở “nơi ấy” từ rất lâu không thể thoát ra được, nên anh ghét những người phụ nữ trẻ đến tận xương tủy, anh đang tìm thư ký nam.

Tuy nhiên, dù Mi So cũng là một người phụ nữ trẻ nhưng với cô, dường như anh lại không sao. Cũng có thể là bởi anh đã dựng lên trong lòng mình một cánh cửa gỗ với bản lề bị hỏng không đóng khít lại được, bên kia là những người phụ nữ khác còn bên này là Mi So, vậy nên anh chấp nhận Mi So mà không hề có cảm giác khước từ.

Young Joon ngay lập tức nhò vả một thư ký của phòng Hành chính để người này xúi Mi So lúc đó sắp kết thúc đợt làm việc tạm thời đăng ký vào đợt tuyển thư ký hỗ trợ mình ở nước ngoài. Sau đó, Mi So đã nộp hồ sơ và thành thật tham gia phỏng vấn không chút nghi ngờ.

Nếu không phải vì hoàn cảnh gia đình đột nhiên trở nên khó khăn thì Mi So cũng đâu nghĩ đến chuyện đi xin việc, thành ra trong sơ yếu lý lịch của cô chẳng có lấy một chứng chỉ nào ra hồn. Cả kết quả thi đại học bản chính đính kèm cùng phần giới thiệu bản thân được viết chân thành đến mức buồn cười anh đều xem một mình và không cho ai khác nhìn vào.

Lúc phỏng vấn, anh đã đặt ra cho Mi So câu hỏi “Ước mơ của cô là gì?”, chỉ vậy thôi. Khi ấy, câu trả lời tràn đầy khí phách, hoài bão của cô là: “Dạ! Là làm mẹ hiền vợ tốt ạ!”

Buồn cười gần chết nhưng anh không thể cười được. Bởi Mi So nghiêm túc quá đâm ra trong cô đầy căng thẳng, anh sợ giờ mình mà cười thì có khi cô khóc mất.

Thế là anh đã chọn cô gái gần như chẳng biết gì về thế giới bên ngoài sách giáo khoa làm thư ký riêng cho mình.

Thật ra Mi So cũng chẳng làm tốt công việc ngay từ đầu. Vì dù cô có nhiệt tình cởi gắt đến thế nào cũng không thể phát huy sức mạnh siêu nhân giải quyết được cả những việc nằm ngoài năng lực của cô.

Làm việc ở chi nhánh bên Mỹ được một tuần thì xảy ra sự cố trong một lịch trình quan trọng buổi tối. Vấn đề phát sinh bởi cô đã nghe và truyền đạt nhầm dress code¹ từ thư ký phụ trách người Mỹ.

Về đến phòng, anh bừng bừng tức giận, gương mặt vẫn luôn tươi cười rạng rỡ của cô đến lúc ấy đã nặng trịch, cô nhìn chằm chằm anh một lúc lâu bằng đôi mắt nhè nhẹ nhợt nước mắt, rồi đột nhiên hét lên.

“Anh bảo tôi phải làm thế nào đây! Sao ai cũng đói xử với tôi như thế! Tôi có phải là siêu nhân đâu? Giám đốc thì giỏi lắm chắc? Cái gì anh cũng biết hết chắc? Từ lúc sinh ra đến giờ anh chưa mắc sai lầm bao giờ chắc?”

Không biết có phải vì nhớ nhà không mà cô nỗi đóa lên như thế, cũng có thể cô đã kiệt sức vì phải đôn đáo chạy đi chạy lại ở một nơi không thân quen, cảm thấy mình giống như một người lô lửng bám vào vách đá. Hay là buông hết tất cả đi? Không được, buông tay thì sẽ rơi xuống đất. Nhưng mà tay đau quá rồi. Nếu buông tay mà thấy thoải mái hơn thì tốt biết mấy.

---

¹ Dress code là những quy tắc về ăn mặc, phối hợp và sử dụng quần áo, trang phục theo đúng chuẩn và đúng chúng trong đúng hoàn cảnh.

Cô trông giống một người bị đặt trước mặt một câu hỏi khó, à không, nói đúng hơn là câu hỏi bị hỏi sai ngay từ đầu và cũng chẳng có đáp án.

Dáng vẻ ấy thật quá đỗi hung dữ và tội nghiệp... chẳng khác nào nhìn vào gương, thấy vừa quen thuộc lại vừa ghét cay ghét đắng.

Khi bị dồn vào tình thế bế tắc, cái gì sẽ vực con người ta dậy? An ủi? Sự khích lệ ấm áp?

Không, những lúc như thế sẽ đem đến quá trình bùng nổ adrenaline dữ dội nhất. Đó chính là bí quyết để tiếp thu kinh nghiệm dài lâu.

“Ù đấy. Tôi không mắc sai lầm. Cái gì tôi cũng biết. Tôi giỏi thế đấy. Khó chịu à? Thế nên cô cũng liệu mà làm cho tử tế đi. Nếu không thích bị mắng thì hãy thử giỏi như tôi đây này!”

Đó là cái thời họ còn tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ. Nếu là bây giờ, có lẽ họ đã chẳng nói những lời như thế hoặc truyền đạt theo cách mềm dẻo hơn một chút rồi.

“Giám đốc, anh có biết không?”

“Gi?”

“Ông trời đúng là không có mắt mà. Tôi sống trên đồi bao nhiêu năm, lần đầu tiên gặp người yêu bản thân đến không coi người khác ra gì như anh đây.”

“Sau này cô còn phải gặp suốt đấy.”

“Tôi có bị điên đâu? Không gặp! Tôi nói là tôi không gặp! Tôi sẽ nghỉ việc và về Hàn Quốc, anh đi mà tìm người khác đi, đồ xấu xa quỷ tha ma bắt!”

Mi So tuôn một tràng đầy thô lỗ, đã nói trống không lại còn chửi bới, cô đá bối một cái vào cửa phòng rồi bỏ đi mất.

Và 5 giờ sáng ngày hôm sau, cô đi làm rất đúng giờ, khoanh tay và cúi gập người chào.

“Anh nói gì tôi cũng sẽ làm. Xin giám đốc hãy tha mạng cho tôi một lần thôi.”

“Tôi nói giết cô lúc nào?”

Sau câu nói ấy, cô lau nước mắt rồi hít một hơi thật dài, khuôn mặt tươi cười của cô sưng húp, không biết có phải đã khóc suốt đêm không nữa. Kể từ ngày hôm ấy, cô đã bắt đầu thắt cà vạt cho anh một cách cẩn thận, thành tâm.

“Khụ khụ khụ, ôi trời ơi, tôi chết mất thôiiii.”

Chủ tịch Lee sắc ngum trà nhân sâm, ông ho khù khụ và kêu than, nhờ vậy mà Young Joon đang chìm đắm trong hồi ức chợt tỉnh lại, anh vội đứng dậy vỗ lưng cho bố.

“Bố uống từ từ thôi nào, làm gì mà vội thế?”

“Khụ. Chuyện là thế này. Bố đang vội cái khác cơ.”

“Chuyện gì ạ?”

“Hừm. Con, ngồi xuống đây.”

Young Joon vừa ngồi xuống ghế đã ngay lập tức sa sầm mặt mày vì câu nói của chủ tịch Lee.

“Nghe nói Mi So nghỉ làm à?”

“Tin tức nhanh thế ạ.”

“Hùm hùm.”

Chủ tịch Lee có thói quen cố hưu là mỗi khi có gì muốn nói, ông lại để ý thái độ của người khác và hắng giọng một cách thiếu tự nhiên.

“Bố cứ nói đi ạ.”

“Con định không kết hôn thật đây à?”

“Con xin lỗi.”

“Thằng nhóc này, khụ. Trước khi chết bố mong một lần được thấy mặt đứa cháu đầu lòng, khụ khụ! Hức, kiếp trước tôi đã phạm phải tội gì mà cả hai thằng con trai đều như thế này cả lượt, khụ khụ khụ!”

Young Joon thở dài đánh thuốt, anh chuyển ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Chủ tịch Lee sợ con trai lại trốn tránh, nghe qua loa đại khái cho xong nên trước khi Young Joon kịp lảng đi ông bèn tuôn một tràng nhanh như chớp, xen lẫn giữa những tiếng ho.

“Bố, khụ khụ! Có đặt ra tiêu chuẩn nào cho con đâu đâu, khụ! Bố tuyệt đối không đặt tiêu chuẩn! Khụ khụ khụ!”

Young Joon đứng dậy, sửa sang lại trang phục cho chỉnh chu rồi cất bước đi.

Đúng lúc anh mở cửa phòng đọc sách toan ra ngoài, chủ tịch Lee gọi anh lại.

“À đúng rồi, Young Joon này.”

“Vâng.”

“Anh trai con sắp về đây.”

“À, thế ạ?”

“Hãy đón tiếp anh cho thật tốt nhé.”

“Bố nói điều hiển nhiên như thế làm gì ạ.”

Young Joon không hề quay lại nhìn mà chỉ đáp như cái máy, trên gương mặt anh xuất hiện nụ cười cay đắng.

Phu nhân Choi là mẹ ruột của Young Joon, bà vẫn sở hữu vẻ ngoài xinh đẹp và trẻ trung dù đã ở tuổi ngoài lục tuần. Bà vừa đa sầu đa cảm lại vừa nhân từ, đối với Mi So bà chính là hình mẫu mẹ hiền vợ đảm lý tưởng cô muốn noi theo.

Trong lúc chờ Young Joon đi xuống, Mi So ngồi uống trà cùng phu nhân Choi ở phòng tiếp khách.

“Hôm nay họ chuyện trò lâu ghê ha. Mi So của chúng ta chờ lâu mệt thì phải làm sao?”

Mi So đã làm trợ lý cho Young Joon từ rất lâu rồi nên vợ chồng chủ tịch Lee chẳng biết từ bao giờ cũng coi Mi So như con gái út và gọi cô bằng tên luôn. Xung quanh cô vốn không hay có chuyện như vậy nên cô có chút áp lực, song lại có cảm giác thân thiết nên cũng không đến mức tệ.

“Không đâu ạ, lâu lắm cháu mới được ngồi nói chuyện cùng phu nhân nhiều thế này thì còn gì vui bằng nữa ạ.”

“Vậy à? Ôi chao, Mi So xinh đẹp nhà ta bảo là vui nên cô vinh dự quá.”

Phu nhân Choi lấy tay che miệng cười thành tiếng, hành động của bà mơ hồ đem đến cảm giác hơi “không thoái mái” nhưng dường như cũng không phải, thế rồi bà thực sự đưa ra một câu hỏi “không thoái mái”.

“Nhưng mà... Nghe nói Mi So sẽ nghỉ việc à?”

“À, vâng ạ.”

“Sao thế? Cháu chán vì Young Joon khó tính quá à?”

“Không phải chuyện đó đâu ạ.”

“Thế thì vì sao?”

“Chỉ là cháu muốn nghỉ thôi ạ.”

“Làm gì có chuyện tự dung muốn nghỉ? Lý do “tự dung” đây là gì thế?”

“Dạ thì, cháu cũng phải chuẩn bị lấy chồng dân thôi chứ ạ.”

Lời còn chưa kịp dứt thì phu nhân Choi đã ngỡ ngàng mà tuột tay đánh rơi tách trà. Trà nóng đổ lên láng ra bàn, tách trà thì lăn lông lốc trên thảm trải sàn cao cấp, để lại vết ô xấu xí.

“Ôi, phu nhân! Cô không sao chứ ạ?”

Mi So nhanh chóng cúi người kiểm tra bàn tay của phu nhân Choi xem bà có bị bỏng không.

Đến tận lúc ấy, phu nhân Choi đang ngẩn người mới định thần, bà nắm lấy cổ tay Mi So kéo lại và vội vàng hỏi.

“Khoan đã! Mi So, không phải cháu với Young Joon nhà cô đang hẹn hò à?”

“Dạ? À, không phải đâu thưa phu nhân! Tuyệt đối! Tuyệt đối không phải ạ!”

Mi So vừa đỏ bừng mặt lại vừa nghiêm túc phủ nhận khiến sắc mặt của phu nhân Choi trông càng tối tăm hơn.

“À à! Vậy là cháu có người yêu bên ngoài nhỉ!”

“À, không ạ. Không phải đâu ạ.”

“Không phải thế mà cháu lại bảo cháu lấy chồng là sao?”

“Giờ cháu nghỉ một thời gian, đi xem mặt nữa ạ, cháu phải nhanh lên trước khi lỡ mất thời gian.”

“Như... như thế... ôi, chóng mặt quá...”

Phu nhân Choi đột nhiên vừa day day thái dương vừa chao đảo, Mi So ngay lập tức đỡ lấy bà.

“Phu nhân, cô không sao chứ ạ?”

“À, ừ. Không sao. Ta hơi giật mình thôi...”

Phu nhân Choi uống nước Mi So rót cho rồi mất một lúc mới ổn định lại được tinh thần, bà hết sức thận trọng cất lời.

“Mi So này, có điều này ta muốn hỏi riêng cháu, cháu tuyệt đối đừng hiểu lầm, mà cũng đừng nói cho Young Joon nghe nhé, được không?”

Mi So tuyệt nhiên không hề biết bà định nói gì, cô run run gật đầu.

“Vâng.”

“Chuyện là... Thì là, Young Joon nhà ta liệu có phải là... ga, ga, ga, ga...”

Phu nhân Choi không thốt ra nỗi từ “gay”, bà lấy tay che miệng, đầu cúi gầm.

“Chủ tịch bận rộn, sức khỏe lại không tốt thành ra chẳng để ý kỹ càng được, mấy cô gái mà thằng nhóc Young Joon dắt đi hội này hội kia không phải bạn gái mà cũng chẳng ra mối quan hệ gì cả. Cái đó là để cho người ngoài nhìn thôi, ừm, nói thế nào nhỉ, kiểu như phụ kiện vậy. Phải không? Đúng không cháu?”

Chính xác, đáp án đúng không chêch chút nào phu nhân ạ! Quả nhiên trực giác của người mẹ thật quá đỉnh. Mi So bất giác gật đầu lia lịa.

“Đó, thế nên đương nhiên ta nghĩ là hai đứa đang hẹn hò rồi. Nhưng mà cháu lại bảo là không phải... Nếu thế thì Young Joon nhà cô quả nhiên là ga... Chắc đúng là vậy rồi.”

Mi So không thể nói toẹt ra rằng con trai của phu nhân không phải gay mà là “người mắc chứng yêu bản thân thái quá, không yêu và cũng không bị tác động bởi bất cứ ai khác ngoài bản thân mình”.

“Phu nhân đừng lo ạ. Phó chủ tịch không phải là gay đâu ạ. Cháu đi theo anh ấy suốt thời gian dài nên cháu hiểu rõ hơn ai hết. Cháu có thể thể trước mộ mẹ cháu được ấy ạ.”

“Thật à?”

Phu nhân Choi phục hồi sắc mặt và ngẩng đầu lên, bà lại ngập ngừng dò xét thêm lần nữa.

“Vậy, chuyện đó...”

“Phu nhân cứ nói đi ạ.”

Phu nhân Choi bối rối im lặng một lúc lâu rồi mới mở lời.

“Young Joon nhà ta ấy mà. Mi So thấy nó thế nào?”

Không biết đáp án bà muốn nghe là gì, nhưng làm gì có người mẹ nào muốn nghe con trai mình bị chửi đâu cơ chứ.

“Phó chủ tịch ấy ạ, nếu nói về anh ấy chắc phải khen mỏi miệng ạ. Ngoại hình, sức hút, tính... cách, anh ấy không thiếu điều gì hết ạ.”

“Ừ đúng thế nhỉ? Cô cũng thấy thế đấy.”

“À, dạ. Vâng.”

“Thế thì, Young Joon nhà cô ấy mà...”

Phu nhân Choi lại nói thêm, lần này Mi So cực kỳ choáng váng.

“So với mẫu người Mi So muốn lấy làm chồng thì thế nào?”

Trên đường về nhà, bầu không khí yên lặng tràn ngập trong xe. Bởi cả Young Joon đang lái xe lẫn Mi So ngồi ghế kế bên nhìn ra ngoài cửa kính, cả hai đều đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

“Cô nghĩ gì mà im lặng thế?”

“Không có gì ạ.”

Lần đầu tiên Mi So gặp Young Joon, lúc ấy anh đã là chàng trai hai mươi tư tuổi có tất cả mọi thứ rồi.

Thế nhưng anh có được những thứ đó không phải vì anh là người sinh ra đã “ngậm thia vàng trong miệng”. Dáng vẻ và thái độ đường hoàng ấy chắc hẳn là kết quả của những nỗ lực đong đầy mồ hôi nước mắt mới có được. Cứ như thế anh vỗ ngực nói rằng “Tôi đã dốc hết toàn bộ những gì tôi có, không bỏ sót bất cứ cái gì rồi. Thế còn các người thì sao?”. Sự tự tin đó cũng chẳng có lý do gì để ganh tị cả.

Mi So có một thói quen khó hiểu kể từ ngày cô cầm bảng kết quả thi đại học trong tay, bị đá ra khỏi trường, dẫn thân vào đường đời chông gai lạnh lẽo. Đó chính là bắt ép mình phải cười.

Một tuần sau khi tốt nghiệp, à không, chỉ đúng một ngày sau khi tốt nghiệp thôi, cô đã hiểu được rằng những gì mình học trong sách vở hoàn toàn không giúp ích được gì ngoài đời.

Những người cô gặp phải khi đi làm thêm đều hết sức kỳ quặc.

Hồi cô còn làm việc trong cửa hàng tiện lợi, mỗi lần có khách nước ngoài vào là y như rằng ông chủ cửa hàng nhanh như chớp né đi đâu mất. Ông ta chẳng thể nói được tiếng Anh giao tiếp đơn giản, thế mà trong lần trả lương đầu tiên cho cô, ông ta lại nói rằng “Vốn đã nhận được lương là phải khao” và cố tình rút mười nghìn won của cô đi mua đồ ăn vặt ở quán gần đó. Ngày hôm ấy, bánh gạo cay và dồi lợn cô ăn đắng chát và vô vị đến ghê người.

Công việc làm thêm ban đêm ở quán net cô làm cùng một nữ sinh kém mình một tuổi, cô ta đến cộng tính nhẩm

cũng không làm được hắn hối nên lúc thì tính toán cực kỳ lâu, lúc thì chạy đi tìm máy tính. Cô ta tỏ rõ thái độ ma cũ bắt nạt ma mới. Ban đầu, cô cứ tưởng cô ta chỉ đùa thôi. Nhưng dọn đồ ăn thức uống thừa, gạt tàn thuốc bẩn, dọn nhà vệ sinh bị tắc... những việc cô ta không thích làm đều đẩy cho Mi So. Nếu Mi So bảo không thích thì cô ta sẽ huo huo điếu thuốc lá hút dở trước mặt cô rồi nói: "Cái bà này, nhìn cái gì mà nhìn."

Không chỉ có những người đó, tất thảy những người xung quanh Mi So đều vô cùng kỳ cục. Quá nửa bọn họ đến cả những điều rất chi là dễ cũng không biết. Người thì không biết tiếng Anh trình độ trung học, người thì không biết phân tích thừa số thành nhân tử, có người còn không biết thời Silla thống nhất Tam quốc vào khi nào nữa. Trong số những người đó, làm gì có ai đứng trong top một phần trăm của kỳ thi đại học, đạt thành tích học tập cao hay luôn luôn đứng nhất trường đâu.

"Mình học giỏi hơn bọn họ, trung thực hơn bọn họ, vậy mà tại sao lại phải sống như thế này? Lúc bọn họ chơi thì mình chăm chỉ học hành, thế nhưng tại sao mình lại trở thành như thế này?"

Càng chìm đắm trong suy nghĩ ấy, đầu cô dường như càng nặng thêm. Cô chỉ học ở trường thôi nên chẳng biết gì về cuộc sống ngoài đời, luôn tự mãn cho rằng mình là người giỏi nhất, người khác kém xa mình và bọn họ chỉ đứng dưới mình mà thôi.

Thật là ấm áp quá đi.

Để kiềm chế nỗi ấm ức đó, Mi So chọn cách cười. Cho dù cảm thấy ghê tởm, biết ơn hay tức giận; cho dù là lúc buồn và mệt mỏi hay là lúc nỗi cáu... cô vẫn cứ tươi cười. Nếu không làm vậy, mỗi ngày cô đều sẽ nỗi điên, khóc lóc và cáu giận mất. Như vậy thì sẽ bị đuổi khỏi chỗ làm thêm nên không được. Cho tới khi các chị lấy được giấy phép hành nghề bác sĩ và có thể kiếm được tiền, bằng mọi giá cô phải nhẫn nhịn và chịu đựng dù có túi thân đến nhường nào.

Cứ thế, bên ngoài cô tươi cười nhưng bên trong đã dần trở nên lênh láng rồi.

Người thấu hiểu sâu sắc nhất điều này chính là Young Joon.

Đúng là trên đời loại người gì cũng có hết.

Không có gì là anh không biết. Trước khi đi ra nước ngoài, anh đã dặn cô phải trang bị những điều cơ bản gì, thậm chí còn nghiêm khắc đến mức nghiên răng nghiên lợi bắt cô phải học. Từ trước đến giờ cô chưa từng học đến chảy máu mũi như thế bao giờ.

Ban đầu mục đích làm việc của cô là vì tiền, nhưng sau này là vì cô muốn đuổi kịp anh. Cô cố chấp nỗ lực bởi lòng tự trọng cho rằng mình chưa từng mất vị trí thứ nhất bao giờ.

Thế nhưng dù có cố gắng đến nhường nào, Young Joon vẫn luôn đứng trên Mi So.

Rốt cuộc cô cũng chẳng thể theo kịp.

Dù cô có nỗ lực đến đâu cũng không thể theo kịp người ấy, nhưng cô lại không hề có tư tưởng nản chí hay muốn bỏ

cuộc. Bởi dù có hay “làm lố” thì anh vẫn cực kỳ tài giỏi chứ không phải chỉ giỏi bình thường.

Dù Young Joon có sai làm công việc khó khăn đến thế nào, dù cơ thể có mệt mỏi cô cũng không cảm thấy ấm ức như trước đây nữa. Vì là làm việc dưới trướng của người giỏi hơn mình rất nhiều nên cô không hề thấy chán ghét.

Thế nhưng chỉ mới sống ở Mỹ được một tuần cô đã vấp phải khủng hoảng.

Bởi Mi So chưa từng đảm nhận nghiệp vụ thư ký chính thức ở nước ngoài bao giờ nên không tránh khỏi có sai sót trong các thủ tục hay sắp xếp lịch trình. May mắn thay, Young Joon thường bỏ qua cho cô những lỗi nhỏ nhặt nên cô lại càng cố gắng chăm chỉ làm việc hơn nữa với lòng biết ơn.

Nhưng lần này cô gấp phải chuyện lớn rồi.

Nhận được lời mời tham dự tiệc tối từ một người đức cao vọng trọng, ấy thế mà cô lại mắc sai lầm trong giao tiếp với thư ký người Mỹ dẫn đến nhầm lẫn dress code. Đồ mang đi chỉ là một bộ comple, nhưng đó lại là nơi mà ai cũng phải mặc tuxedo. Đi thay lại đồ thì không đủ thời gian, rốt cuộc Young Joon không thể đi vào nơi tổ chức tiệc mà cũng không thể quay về.

Nhin khuôn mặt phùng phùng lửa giận của Young Joon, những chuyện đã qua chợt xẹt ngang qua đầu cô.

Cô mệt mỏi quá. Cô muốn về Hàn Quốc, về nhà. Tuổi còn nhỏ mà cô đã phải bươn chải kiếm tiền, chịu bao khổ cực nhưng tất thảy đều chỉ là để tốt cho người khác mà thôi, thật ấm ức quá đi. Cô muốn trút hết gánh nặng, muốn đắm một

cú vào khuôn mặt sáng láng trước mắt đang quở trách từng sai lầm của cô rồi xóa sạch dấu vết và bỏ trốn đi đâu đó. Cô thương mình phải sống cuộc đời quá đỗi bạc bẽo mà mãi không tìm thấy đáp án đúng.

Kể cả thế thì lẽ ra cô cũng phải chịu đựng đến cùng, nhưng đột nhiên Mi So lại nổi điên và cao giọng cãi lại Young Joon. Thậm chí cô còn chửi bới nữa thì phải. Sau khi thỏa sức tuôn hết những điều cất giữ trong lòng, cô cứ thế bỏ trốn. Cô thậm chí còn không nhận ra mình đã xả con tức giận kìm nép suốt thời gian qua lên anh.

Nhưng sự nhẹ nhõm cũng chỉ được một lát mà thôi.

Trở về phòng mình rồi, đến lúc ấy cô mới phát hiện ra mình đã phạm phải sai lầm gì. Nếu cô không thể kiểm được tiền, các chị sẽ bắt buộc phải nghỉ học. Thế thì ngay cả kế hoạch để các chị nhanh chóng tốt nghiệp, thi lấy bằng bác sĩ và trả dần số nợ khổng lồ kia cũng sẽ tan thành bọt nước.

Sẽ còn phải trả nợ thêm bao lâu nữa đây, cô không dám tính đến.

Đúng là vừa ăn cắp vừa la làng, rõ ràng người sai ở đây là cô, thế mà cô còn nỗi cáu hơn, thật có lỗi quá đi mất. Cô chẳng còn mặt mũi nào nhìn Young Joon nữa. Anh là người đàn ông có lòng tự trọng cao nên hiển nhiên cô sẽ bị sa thải thôi.

Phải làm sao đây, phải làm sao đây, giữa lúc cô đang run run bất an thì có một tin nhắn được gửi đến điện thoại của cô. Người gửi tin là Young Joon nhưng cô lại không dám mở ra đọc.

Nhỡ anh bảo cô từ mai đừng có đi làm nữa thì sao, nhỡ anh đuổi việc cô thì sao. Cô một mắt nhắm một mắt mở, rón rén liếc nhìn điện thoại rồi bất giác bật khóc nức nở.

“Công nhận cô có ý chí, dám cả gan cãi lại tôi. Ngày mai có mặt trước 5 giờ.”

Thế là Mi So thức trắng đêm vừa khóc vừa tập thắt cà vạt cho quen tay. Dù chỉ làm được như vậy thôi, nhưng cô mong có thể biểu đạt sự hối lỗi và lòng biết ơn của mình.

Cô say sưa luyện tập đến sáng sớm, và rồi khi cô thắt xong cà vạt cho Young Joon với thao tác chuẩn xác hoàn hảo, anh chỉ nhếch miệng nở nụ cười vô cùng hài lòng mà không nói bất cứ lời nào.

Cô đã nghĩ rằng gương mặt anh khi cười mới quyến rũ làm sao. Chẳng hiểu sao cách anh nhếch một bên khóe miệng lên một chút trông hệt như cười mỉa nhưng cô lại thấy thật ngầu. Lúc lại gần để thắt cà vạt cho anh, mùi hương trên cơ thể anh khiến tim cô đập thình thịch và mặt đỏ lựng lên, cô tưởng rằng đó là vì mình đã khóc suốt đêm. À. Thì ra cô cũng từng có thời như thế đấy.

Chuyện cũ từ xa lơ xa lắc nên cô đã quên sạch.

“Lúc nãy có vẻ cô nói chuyện với mẹ tôi rất lâu đấy nha.”

Mi So đang mải nghĩ về chuyện cũ nên giật bắn mình, ngo ngoác nhìn xung quanh. Chẳng biết xe của Young Joon đã đến trước cửa nhà Mi So từ bao giờ.

Khuôn mặt trẻ trung của Young Joon ngày ấy đã trở nên vô cùng nam tính lúc nào không hay. Từng ngày từng ngày,

quãng thời gian chín năm dài đằng đẵng trôi qua như một cái chớp mắt, cô chẳng biết phải nói gì nữa.

“À vâng, hơi lâu ạ.”

Thấy cô ngập ngừng chậm chạp khác với bình thường, anh gõ gõ tay lên vô lăng, hỏi bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

“Mẹ tôi nói gì thế?”

Đến lúc đó Mi So mới tỉnh táo, cô thu tay đặt lên đầu gối, nắm lại thành nắm đấm rồi khẽ khấn cất lời.

“Phó chủ tịch này.”

“Ù.”

“Anh định từ chối phỏng vấn đến khi nào ạ?”

“Cô nói cái gì đấy?”

“Đến giờ anh đã từ chối phỏng vấn được một tuần rồi đấy ạ.”

“Đâu có. Thật sự là không có ai vừa ý cả nên mới vậy chứ bộ.”

Khuôn mặt Young Joon đang hơi mõi đáp lại trông hệt như một đứa nhóc tiểu học. Chậc chậc, chín năm trước dù anh đúng là người khiến cô không còn lời nào để nói nhưng vẫn là một chàng trai rất ổn, thế mà giờ lại thành ra như thế này đây.

“Tuần trước, cô Oh Ji Ran đã tìm đến nhà tôi.”

“Giờ cơ? Lúc nào?”

“Chính là ngay sau khi phó chủ tịch đến nói nhảm đấy ạ.”

“Sao lại gọi là nói nhảm, cô quá đáng rồi đấy. Từ buổi gặp mặt lần sau đừng gọi cô ta nữa.”

“Anh không bảo vậy thì tôi cũng đã cắt đứt liên lạc với cô ta rồi.”

“Làm tốt lắm.”

“Nói chung là không chỉ có mình cô Oh Ji Ran đâu. Giờ tất cả những cô gái để mắt đến phó chủ tịch đều tưởng phó chủ tịch và tôi là kiểu quan hệ đó đấy ạ.”

“Thế à?”

Young Joon chỉ thản nhiên hướng mắt nhìn ra bên ngoài.

“Dẫu sao chúng ta cũng đã ở bên cạnh nhau quá lâu rồi thì phải ạ.”

“Chúng ta có ai không biết điều đó đâu?”

“Tôi có nói ý đó đâu. Ý tôi là đủ lâu để gây ra hiểu lầm rồi đó ạ. Hôm nay đến cả mẹ của phó chủ tịch cũng nói như thế đấy.”

“Ừm.”

Vẫn luôn là phản ứng một cách điềm tĩnh.

Mi So rốt cuộc không chịu được nữa, cô hét lớn.

“Không phải là “Ừm” đâu ạ! Chuyện đó có nghĩa là người ta nghĩ tôi là tình nhân của phó chủ tịch đấy ạ! Đây là vấn đề nghiêm trọng mà!”

“Thư ký Kim từ khi nào lại sống mà để ý đến cái nhìn của người khác thế?”

“Từ xưa xưa xưa xưa rồi ạ!”

Young Joon liếc nhìn Mi So đang kêu ca phàn nàn, anh chìm vào suy tư. Hôn nhân rốt cuộc cũng chỉ là trò chơi trên giấy tờ thôi chứ có ý nghĩa gì đâu. Chết tiệt. Nó là cái thá gì? Có cái gì anh không làm được chứ? Kể cả có nói sẽ kết hôn đi chăng nữa thì cuộc sống cũng có thay đổi gì đâu? Buổi sáng mỗi ngày anh đều qua bàn tay chăm chút của Mi So rồi mới đi làm, làm việc cùng Mi So, tan làm cùng Mi So. Có chăng khác chỉ là thức dậy cùng giường với Mi So thôi mà.

Young Joon hơi nhíu mày.

Có gì đâu, cũng ổn mà. Không biết chừng anh còn thoát được khỏi cơn ác mộng mà anh đã chán ngấy kia ấy chứ, đánh cược cũng tốt thôi mà. Nếu là Kim Mi So.

Young Joon luôn coi cái kiểu đắn đo ngẫm nghĩ về tương lai giả định không rõ ràng này là hành động của những kẻ thất bại, ấy thế mà lúc này đây anh lại đang làm điều đó. Tuy nhiên giờ không phải là lúc để thông thả tính toán về những thứ anh sẽ mất.

Anh không thể để Mi So bỏ đi như thế được. Cho dù phải dùng thủ đoạn nào đi nữa, anh cũng tuyệt đối không muốn buông tay. Cho dù là sự phát cuồng đối với người đồng nghiệp anh thấy thoải mái tin tưởng hay là vì tham vọng đến từ lý do nào khác đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ dẫn thân.

“Được rồi. Nể tình thời gian qua, tôi sẽ chịu lùi một trăm bước luôn.”

“Giờ cơ ạ?”

“Nếu cô đã muốn kết hôn đến thế thì đơn giản thôi. Chỉ cần nộp giấy tờ lên thôi còn vẫn tiếp tục duy trì như bây giờ là được, cho nên...”

“Giờ anh đang nói gì thế ạ?”

“Tôi nói là kết hôn đi. Với tôi.”

Trước lời nói nghiêm túc đến mức đáng sợ của Young Joon, khuôn mặt Mi So bỗng đỏ lựng.

“Haaaaaaaá?”

Young Joon chăm chú nhìn Mi So như thể cô đáng yêu lắm, cô cứ định mở miệng nói rồi lại thôi mất một lúc lâu, thấy vậy, anh nói lại một lần nữa rành rọt từng chữ.

“Tôi sẽ cho cô kết hôn với tôi.”

“À... Ôi mẹ ơi, phó chủ tịch... Tôi... Tôi không biết lại đến mức đó... Ôi trời ơi, chuyện này phải làm sao đây?”

“Sao? Cảm động quá hả?”

Mi So nhìn Young Joon một lúc lâu với vẻ mặt như thể sắp bật khóc đến nơi, cô nhắm mắt thú thật.

“Tôi xin lỗi.”

“Hả?”

“Có lẽ anh chưa hiểu đúng ý những lời tôi nói vừa nãy rồi ạ. Phó chủ tịch...”

Young Joon ngây người trước câu nói tiếp theo của Mi So, anh nhìn chăm chằm vào khuôn mặt cô, mắt anh mờ đi.

“Anh không phải gu của tôi ạ.”

“Gi?”

“Tôi nói anh không phải mẫu người tôi thích. Thứ nhất là quan tâm chăm sóc, thứ hai là quan tâm chăm sóc và thứ ba cũng là quan tâm chăm sóc. Tôi thích người đàn ông giàu tình cảm và biết quan tâm chăm sóc cơ ạ. Tôi muốn lấy chồng để được nhận tình yêu đầy ắp cơ. Thật sự xin lỗi anh.”

“Thư ký Kim...? Cô nói cái gì? Bây giờ cô đang nói cái gì hả? Hãy nói bằng lời lẽ nào... tôi nghe hiểu được... xem nào.”

Trước Young Joon đang ngập ngừng như thể bị trúng tà, Mi So dứt khoát mặt đối mặt với anh, xác nhận lại một lần nữa dù điều đó thật nhẫn tâm.

“Mong anh sẽ gặp được mỗi nhân duyên tốt ạ.”

“O...”

Đến khi Mi So xuống xe và đi vào nhà rồi, Young Joon vẫn mở to đôi mắt và bất động như bức tượng sáp.

#Không nói gì
còn đáng sợ hơn cả
nói lời ác ý

Mi So trở về nhà, bật đèn, đặt túi xách lên giá sách xong thì đúng lúc ấy chuông điện thoại reo.

Trong lúc cô băn khoăn không biết có nên nghe hay không thì chiếc điện thoại một mình hào hứng tự kêu rồi tự tắt đi.

“Haiz.”

Mi So theo thói quen vừa tháo bông tai vừa lại gần phía cửa sổ, cô chợt phát hiện chiếc xe Jaguar màu bạc của Young Joon vẫn đang đỗ y nguyên trong con hẻm tối tăm và nhỏ hẹp của khu trọ, tim cô bất giác đập thình thịch. Chính là cảm giác giống như lần cô bất cẩn chống đối lại anh rồi bỏ trốn chín năm trước.

Ngay sau đó, từ trong túi xách của cô vang lên tiếng thông báo có tin nhắn khiến cô giật mình.

Mi So đặt bông tai lên giá sách rồi rút điện thoại ra xem dòng tin nhắn ngắn gọn. Người nhắn tin quả nhiên không ngoài dự đoán, chính là Young Joon.

- Sao cô lại như thế?
- Tôi xin lỗi. Mấy hôm trước lúc anh nói chúng ta hãy hẹn hò đi, tôi thực sự tưởng là anh chỉ nói đùa thôi ạ.
- Thôi, chuyện cũ bỏ qua, thư ký Kim nói tôi không phải mẫu người cô thích sao?
- Tôi đâu thể nói dối được.
- Thư ký Kim, cô điên rồi à? Cô nói cô không ưng tôi, làm sao có thể có người như thế được? Rốt cuộc cô không ưng tôi ở điểm nào? Cô có tinh tú không đây?

Trời ạ. Thật đây à? Quả nhiên là bản chất của một người toàn bộ suy nghĩ đều chỉ hướng đến bản thân, không có một tí ti nào nghĩ cho người khác hết.

- Không phải thế, khoan đã. Anh bình tĩnh lại đi phó chủ tịch. Ý tôi không phải là tôi không thích anh đâu ạ. Thật ra tôi nghĩ anh là một người cực kỳ ngầu luôn ấy. Đối với một cô gái bình thường như tôi thì anh là người tôi kiêng nể và không dám quá trớn đây ạ.

Đó là lời thật lòng. Thực tế suốt chín năm qua, nếu cô không làm thư ký cho anh thì chắc anh cũng chẳng thèm liếc nhìn đến cô, vì anh là người ở vị trí cao vời vợi (theo vài ý nghĩa).

- Thế thì cứ kết hôn đi là được mà.

Hả? Ồ kia? Không phải thế.

Khóe miệng tươi cười của Mi So dần trở nên cứng đờ. Cạn lời, cô miễn cưỡng cười và tay cô từ lúc nào đã run nhẹ nhè, vô tình góp phải dấu chấm phẩy trong khung chat.

- ;;;;;;; Chuyện là, tôi không thích phó chủ tịch ở điểm này
đấy ạ.

- Lúc nãy cô nói không phải cô không thích cơ mà. Sao cô cứ
thay đổi lời nói xoành xoạch thế?

- Ấy! Anh đừng đùa mà.

- Tôi có đùa đâu. Tôi bây giờ đang cực kỳ nghiêm túc đấy.

- Anh hãy nhìn lại những gì anh đang làm đi. Phó chủ tịch
lúc nào cũng tự ý quyết định theo ý anh rồi ra lệnh là xong. Hoàn
toàn không hề nghĩ trên lập trường của người làm theo mệnh lệnh.

Phải rồi. Những điều chất chứa trong lòng cô bao lâu
nay cứ thế dần tuôn ra.

- Thế nê? Bây giờ cô đang nói là vì tôi mà chín năm qua cô
phải vất vả và cô sẽ biểu tình ấy hả?

- Không, không phải thế ạ.

Mi So cắn môi nhìn màn hình một lúc lâu, ngón tay cô
bấm cách cách. Kakaotalk vì thế nê mới tiện đấy. Cô có thể
nói ra hết tất cả những điều cất sâu trong lòng mà hằng ngày
khi đối diện với anh cô tuyệt nhiên không thể nói ra.

- À vâng. Thật lòng mà nói thì tôi cũng vất vả. Anh có biết
là việc phải đưa đón một người luôn tự cho mình là đúng, đã mắc
chứng quá thăng thắn lại còn theo chủ nghĩa hoàn hảo, suốt ngày
soi gương rồi cảm thán về vẻ ngoài của mình như phó chủ tịch
đấy, tôi mệt mỏi biết bao nhiêu không? Với lại suốt thời gian qua,
từ sáng sớm đến đêm muộn, tôi chưa từng có lấy một khoảng thời
gian nào là của riêng mình hết, tôi chỉ mải hoàn thành những việc
anh giao thôii đấy, đương nhiên là tôi khổ rồi!!!!!!!!!!!!!!

Ôi mẹ ơi, nhẹ cả người. Dường như vẫn chưa đủ, Mi So còn vung tay gõ cật lực thêm mươi lăm dấu chấn than ở cuối câu nữa.

Tin nhắn trả lời mất một lúc lâu mới đến.

- Giờ cô nói thế nghe như thế đây là lỗi của tôi nhỉ.

- Thế thì là lỗi của ai được?

- Cô không hề nói cô không muốn làm.

- Dạ?

- Nếu cô Mi So nói là không muốn làm thì tôi đã không để cô đảm nhiệm tất cả mọi thứ như thế. À, trừ việc lái xe đưa đón ra.

Ngẫm lại thì đúng là cô chưa bao giờ từ chối đến cùng mỗi khi Young Joon sai bảo thì phải. Cô chỉ ngoan ngoãn làm theo những gì anh bảo. Ủm. Nếu tính như vậy thì chuyện này là do cả hai phía. Phải chăng đây là tâm trạng khó tả của người bị thiệt hại trong tai nạn va chạm.

Mi So nhìn chằm chằm màn hình với vẻ mặt hoang mang, cô sắp xếp lại lời muốn nói rồi lạnh lùng diễn đạt nó vào khung chat.

- Thôi, dù sao cũng bỏ qua chuyện cũ như phó chủ tịch đã nói đi. Nói tóm lại là tôi thấy mệt mỏi.

- Tôi đã hứa chắc chắn sẽ giảm bớt công việc rồi mà.

- Không, không phải chuyện đó.

- Thế thì là chuyện gì?

- Như lúc trước tôi đã nói với anh, giờ tôi không cần công việc cũng chẳng cần tiền, tôi chỉ muốn sống an yên và nhận được tình

yêu trọng vẹn thôi. Lời cầu hôn toàn tâm toàn ý không mấy may suy nghĩ lý do đến từ đâu, lời cầu hôn thực sự xuất phát từ đáy lòng chứ không phải để khoe mẽ, tôi muốn nhận được lời cầu hôn cảm động như thế cơ. Suốt thời gian qua tôi đã trải nghiệm đến chán ngấy hiện thực rồi, chẳng phải tôi cũng cần đi tìm sự lãng mạn hay sao? Anh nói hãy kết hôn đi nhưng thật lòng mà nói, những thứ như sự lãng mạn đều tuyệt đối vô lý với phó chủ tịch. Phó chủ tịch có lãng mạn hay không chẳng lẽ bản thân anh lại không biết?

- Cô thực sự nghĩ thế?

- Vâng. Thêm nữa là anh còn không coi việc nhường nhịn người khác là cái thá gì hết á.

Đúng lúc đó, đột nhiên có tin nhắn khác chen ngang.

Hãy, đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này ai lại nhắn đến không biết? Cô thoát ra khỏi khung chat một lát để xem thì thấy đó là tin nhắn được gửi từ Park Yoo Sik.

Vừa mở nhóm chat với “Tiến sĩ Park” ra, cô liền thấy hiện ra một tin nhắn được gửi với đầy sự căng thẳng.

- Thư ký Kim, thật xin lỗi vì muộn thế này rồi còn nhắn cho cô nhưng mà tôi đang nguy cấp nên cô bắn tim cho tôi với. Mau mau bắn cho tôi một tim đi! Xanh kiu!

Trời! Lại còn mấy gã thế này nữa, tự chơi giùm đi! Vói lại trò Anipang¹ này hết thịnh hành từ đời thủa nào rồi, mấy người có theo kịp thời đại không vậy!

Xét theo tính cách thường ngày của tiến sĩ Park, nếu giờ mà không gửi tim cho anh ta thì cô sẽ tiếp tục bị quấy rầy.

---

¹ Anipang là một trò chơi giải đố trên di động của Hàn Quốc có sẵn thông qua Cyworld Appstore và Naver Social Apps.

Mi So nhanh chóng mở ứng dụng Anipang lên.

Trong lúc đó, Young Joon không chịu được đã gửi tin nhắn trả lời lại.

Mấy người này, để cho tôi sống với chứ! Tôi sẽ giải quyết chu đáo từng người nên hãy đợi một chút đi!

Toàn là những người bận rộn suốt cả ngày, tôi có lúc nào rảnh đâu cơ chứ, đúng là độc ác. Trong số các bạn chơi Anipang của Mi So thì Young Joon và tiến sĩ Park chiếm giữ thứ hạng một và hai. Thật ra điểm số cao ngút trời không ai vượt qua nổi kia của Young Joon là kết quả hợp tác của anh và Mi So. Đương nhiên tiến sĩ Park có nầm mõ cũng không ngờ tới rồi.

Mi So lòng đầy vội vã bấm tim tạch tạch gửi đi rồi vừa mở lại khung chat với Young Joon vừa đi về phía cửa sổ.

Thế nhưng chiếc xe của Young Joon đến tận lúc nãy vẫn đỗ ở đâu ngõ đã đi mất, không còn ở đó từ lúc nào.

“O? Đã đi rồi sao?”

Nhìn vị trí bỏ trống ấy, không hiểu sao Mi So lại cảm thấy hiu quạnh với một nỗi niềm khó tả thành lời, trái tim cô bỗng nhiên trống trải lạ kỳ.

“Lạ ghê? Sao tự... dung?”

Nhìn xuống màn hình điện thoại, cô thấy một dòng tin nhắn không sao hiểu nổi.

- Trên đời này có hai người tuyệt đối không bao giờ được nhắc đến chuyện “nhiều nhện” trước mặt tôi. Một là anh trai tôi. Và người còn lại chính là Kim Mi So. Hãy nhớ lấy.

Chuyện tin nhắn này có nghĩa gì cũng không quan trọng lắm...

Cô gây họa rồi.

Lý do anh đang nói chuyện một cách rất nghiêm túc mà lại đột nhiên quay xe bỏ đi, giờ cô mới hiểu ra.

“A... Ấc? Mình, hồi nãy mình bắn tim cho ai?”

Cọt kẹt, cọt kẹt.

Giúp tôi với! Làm ơn, có ai giúp tôi với! Đáng sợ quá. Đau, đau! Mau cởi cho tôi. Tôi đau quá! Sao chuyện này lại xảy ra với tôi? Rốt cuộc là tại sao?

“Tại sao à?”

Ai đó? À, ra là Mi So!

“Tại vì phó chủ tịch không phải mẫu người tôi thích. Nào. Anh nhận lấy một tim này rồi biến đi.”

Gì... cơ?

“À! Vói lại tôi thấy có cô gái đúng chuẩn hợp với phó chủ tịch đây.”

Cô nói cái quái gì đây?

“Đằng kia kia. Ở kia kia. Anh mau quay lại nhìn cho kỹ xem, ngược mắt lên mà nhìn.”

Cọt kẹt, cọt kẹt, cọt kẹt.

“Hộc hộc!”

Young Joon bật dậy, hai bàn tay ôm ghì lấy cổ, anh bắt đầu thấy đau đớn.

“Hộc hộc... khụ...”

Lăn qua lăn lại trên chiếc giường to quá cỡ so với người mình, mãi một lúc anh mới có thể hít thở được.

“Hà, hà, hà...”

Những thứ kỳ cục bị trộn vào trong con ác mộng lặp đi lặp lại. Không chừng đây là hệ quả sau khi bị Mi So đá.

Anh thở sâu, nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ đang chỉ 2 giờ sáng, điện thoại bỗng vang lên tiếng âm báo tin nhắn.

Lòng nghĩ “Có lẽ nào...”, anh vươn tay ra, khuôn mặt càng trở nên lạnh lùng hơn.

“Young Joon này, giờ này chắc chú đang ngủ ngon mơ đẹp nhỉ. Anh nghĩ chuyện có thể chìm sâu vào giấc ngủ như thế thật là hạnh phúc đấy. Anh ghen tị với chú quá.”

“Chết tiệt. Ghen tị cái cục mít ý, đồ xấu xa... Vì anh mà tôi phải chịu khổ thế này...”

Young Joon cuộn tròn cơ thể ướt sũng mồ hôi cứ như một người vừa chạy marathon về đích, anh xuống giường và lê lết thân mình đi vào nhà tắm.

Anh đi vào phòng tắm kính, mở vòi nước rồi mặc nguyên quần áo đứng dưới dòng nước lạnh ào ào xả xuống như thác. Nước lạnh ngắt như tú đá dội xuống, trái tim anh như ngừng đập, không thể thở nổi.

“Hức. Hà... ha...”

Anh nhìn ra khung cảnh bên ngoài vẫn đang chìm trong bóng tối, đột nhiên người run bắn lên, anh gào lên những thanh âm cay đắng.

“Aaaa! Làm ơn hãy dừng lại đi, ngay lập tức! Cũng đến lúc dừng lại được rồi mà. Tôi xin đấy!”

Anh đầm xuống sàn gạch men vài lần rồi thở dài, co ro quỳ sụp xuống.

Nơi chiếc quần pyjama ướt nhẹp được xắn lên, hai cổ chân anh hiện ra những vết sẹo sâu và rõ nét.

“Cũng có người thích kiểu đồ ăn đậm bạc và nhạt nhẽo hơn là đồ ăn đậm đà và hấp dẫn mà. Người ta có câu “Sở thích mà, hãy tôn trọng” đấy thôi. Thư ký Kim đã quan sát một người tỏa sáng rực rỡ như ông chín năm rồi còn gì, giờ cô ấy đậm ra thích mấy gã tầm thường cũng có thể hiểu được. Tôn trọng sở thích, tôn trọng sở thích.”

“Không thể cô ấy đi như thế được.”

“Sao? Lee Young Joon cao cao tại thượng lại đồ thư ký Kim trước chăng?”

“Tôi không thể thiếu Mi So được đâu. Tôi không làm việc được.”

“Thế thử giả điên rồi nhẳng nhẳng bám theo đi.”

“Làm trò đó có mà thà chết còn hơn...”

“Thế thì chết đi. Ô, ô, cái này, có vẻ được này. Chỉ cần đi tiếp là tôi lập kỷ lục mới... ố dè.”

Bôp!

Bằng một cú đấm chất chứa bao cảm xúc của Young Joon, chiếc điện thoại trên tay Yoo Sik bay vèo đi. Cùng với đó là cơ hội lập kỷ lục cao nhất trong Anipang của anh ta cũng bay biến luôn.

“Ặc! Lee Young Joon đồ thú vật! Tôi đập ông một trận bây giờ!”

Tiếng “Hết giờ” của chị gái lồng tiếng trong game vang lên sao mà lạnh lùng đến thế, Yoo Sik muốn òa khóc. Sau khi nhặt chiếc điện thoại rơi chỏng chơ trên sàn rồi khẽ liếc nhìn Young Joon, cảm thấy bầu không khí khác thường hiếm thấy, anh ta bèn ngoan ngoãn ngồi vào ghế sofa.

Young Joon đang ngồi người trên ghế sofa và nhìn lên trần nhà bằng một tư thế rất quyến rũ, trông anh vẫn đầy thu hút đến mức chẳng ai có thể nghĩ được đây là người đêm qua bị đá một cách thê thảm và đến tận hôm nay vẫn chưa thể tỉnh táo lại.

“Ai bảo thiên hạ đệ nhất Lee Young Joon lại bị đá bởi cô thư ký mình coi như cánh tay phải suốt chín năm qua cơ chứ. Đáng thương hết sức. Còn nữa, đang lúc cãi nhau gay cấn thì đột nhiên tim bay, thật không thể kỳ cục hơn. Quá đáng quá thế. Tôi không ngờ thư ký Kim lại là người như thế, quả nhiên không thể giữ cô ta lại...”

Jeong Gyeong Yun

“Ông ngậm miệng vào.”

“Vâng.”

Vừa kết thúc buổi họp ban giám đốc xong là Young Joon đến phòng của Yoo Sik luôn và giữ nguyên trạng thái đó nãy giờ. Phải làm sao đây, đã thế cậu ta còn nổi cáu một mình nữa kìa.

Yoo Sik bất giác cứng đờ người bởi cái lườm nguýt của Young Joon, anh ta ngậm miệng, xoa xoa cánh tay đang nổi hết cả da gà.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ.

Chắc là từ ngày mà cô thắt cà vạt cho anh. Động tác của đôi bàn tay lúc ấy cực kỳ vui vẻ. Nó ấm áp đến mức cứ như thể anh vừa mơ thấy một giấc mơ đẹp vậy. Dù là hành động của một cô gái trẻ nhưng anh lại không hề thấy khó chịu hay nổi da gà, thế là dần dần anh càng nhò cô làm thêm nhiều chuyện cá nhân nữa.

Trước khi gặp được Mi So, anh luôn từ chối chuyện uống rượu bên ngoài. Bởi không có ai lái xe thay anh được cả.

Dù là lái xe taxi, lái xe thuê theo dịch vụ lái thay, thậm chí đến cả lái xe của công ty chuyên cho thuê xe và lái xe anh cũng không thể tin tưởng. Một mình lên xe của người mình không thể tin tưởng trong lúc tâm trí đang thiếu tinh táo, tưởng tượng thôi đã thấy đó là việc ghê rợn đến nhường nào.

Nhưng Mi So thì khác.

Thế là ngay sau khi ngồi vào ghế phó chủ tịch, bởi không thể tránh những buổi gặp mặt xã giao định kỳ được nữa nên

anh bắt Mi So đi thi lấy bằng lái. Cô vốn thông minh, không có gì là không làm được nên đã lấy được bằng lái nhờ thực lực, kể từ đó, mỗi khi có chuyện gấp, cô gánh vác cả trọng trách lái xe.

Không chỉ có vậy.

Tại những buổi gặp mặt trang trọng nhất thiết phải tham gia, anh cần có partner. Mi So khiến anh thấy thoải mái hơn rất nhiều so với những cô gái khó đoán khác nên anh chọn đi cùng cô.

Ban đầu cô còn chần chừ do dự nhưng rồi cô đã hoàn thành vai trò partner một cách xuất sắc, không hề bẽn lẽn rụt rè, ngay cả Young Joon cũng phải ngạc nhiên. Thế là từ đó về sau, cô đảm nhận cả vai trò partner khi đi dự những buổi tiệc trang trọng.

Nếu kể hết ra thì có mà nói đến mỏi miệng, đến cả nghiệp vụ của thư ký chính cũng rất nhiều và hoành tráng nữa. Đúng như lời Mi So nói, thật sự chín năm qua cô đã bị sai làm quá nhiều việc.

Cho dù bản thân cô không nói ra là ghét nhưng chuyện đó làm sao có thể biện minh được. Chuyện cô một mình đảm nhận quá nhiều công việc dù không suy nghĩ sâu xa cũng có thể thấy rõ ràng.

Bên cạnh đó, hoàn cảnh không thể nghỉ việc vì chuyện gia đình khiến ban đầu cô không thể nói là không muốn làm, chứ có phải cô không muốn nói đâu.

Hài lòng với hiện tại, bình đạm dựa vào nhau suốt gần mươi năm rồi nên ta dễ dàng tin rằng người kia đương nhiên sẽ cùng mình đi tiếp những tháng ngày sau chặng.

Young Joon đột nhiên cực kỳ hoang mang.

Cảm giác của anh với Mi So bây giờ là sự trống rỗng, cảm giác bị phản bội hay một thứ gì đó khác?

Yoo Sik chỉ chăm chú nhìn Young Joon đang chìm trong suy tư, anh ta lắng lắng mở miệng nói.

“Mẹ tôi thực sự là một người rất trầm tĩnh. Cả một đời bà luôn lắng nghe bố tôi, dõi theo con cái từ phía sau, chưa một lần nào lớn tiếng với ai.”

Yoo Sik bất chợt lén tiếng khiến Young Joon sực tỉnh khỏi dòng suy tư, anh nhìn sang Yoo Sik.

“Mẹ tôi mỗi khi làm tiệc mừng thọ cho bố tôi xong là lại nấu một nồi canh xương bò với lượng đủ cho cả một tuần luân.”

“Canh xương bò?”

“ Ủ. Canh xương bò, lần nào cũng là phần ăn đủ cho một tuần. Nhưng mà bà luôn trở về sau ngày rằm. Đi du lịch nước ngoài một mình mà không có bố tôi đi cùng chẳng lẽ thú vị vậy sao? Trái lại, khi mẹ không ở nhà thì bố tôi cứ sút từng cân một. Sau này mẹ tôi còn đi du lịch thêm mấy lần nữa. Rồi bà mãi mãi đi khỏi nhà. Ai rồi cũng già đi cả.”

“Đừng có biến tấu nữa mà chốt cái kết đi.”

“Kết cục là bố mẹ tôi đã ly hôn.”

“Không chừng ly hôn cũng là bệnh di truyền...”

“Câm miệng.”

Yoo Sik vừa đấm ngực thùm thup vừa nổi khùng, đến khi bình tĩnh lại anh ta mới nói.

“Tôi thắc mắc từ lâu rồi, nhưng năm ngoái mới tình cờ có cơ hội hỏi bố tôi. Rằng tại sao bố mẹ lại như thế.”

“Thế rồi?”

“Ông ấy nói đúng một câu.”

“Nói sao?”

“Không nói gì còn đáng sợ hơn là nói lời ác ý.”

Giương mặt của Young Joon trở nên cực kỳ nhăn nhó.

“Vậy theo ý ông, lý do thư ký Kim chỉ yên lặng làm việc rồi bỏ đi là vì suốt thời gian qua cô ấy không mảy may quan tâm đến tôi một chút nào à?”

“Đáng tiếc nhưng có lẽ là vậy đấy.”

Young Joon thở dài một hơi rồi nghiên răng kẹt đứng dậy.

“Ông định làm thế nào?”

Yoo Sik vừa hỏi, Young Joon đã nắm lấy cổ áo khoác, “phạch” một cái dựng chúng lên, chỉnh lại trang phục chỉnh tề xong, anh lạnh lùng đáp lại.

“Cứ chờ đấy mà xem. Lúc đến thì có lòng đấy nhưng lúc đi thì thật vô tâm mà.”

Chiều muộn, Mi So ở trong phòng họp nhỏ đợi những người ứng tuyển phỏng vấn lượt cuối, cô ngơ ngẩn về nguệch ngoạc lên tờ giấy nhó.

“Trên đời này có hai người tuyệt đối không bao giờ được nhắc đến chuyện “nhường nhịn” trước mặt tôi. Một là anh trai tôi. Và người còn lại chính là Kim Mi So. Hãy nhớ lấy.”

Young Joon có một người anh trai lớn hơn hai tuổi. Anh ấy lấy lý do đi du lịch để bôn ba khắp nơi này chốn nọ, dù là trưởng nam nhưng lại không tham gia kinh doanh, cô chỉ biết là do vấn đề sức khỏe thôi.

Chắc, dù giữa anh em bọn họ có chuyện gì thì cũng là vấn đề của hai người họ nên thôi cứ gác qua một bên, nhưng người còn lại không hiểu sao lại là cô. Điều đó có nghĩa là gì nhỉ. Lâu nay trong quá trình làm việc anh toàn “ra lệnh” hoặc là sai cô đi làm mấy việc riêng theo kiểu “đãm nước mắt” mà, giờ nghĩ sao cũng không thể hiểu nổi câu nói đó có ý gì.

“Haiz.”

Đúng lúc cô đang thở dài thì chiếc điện thoại trong túi áo vest chợt rung lên.

Cuộc phỏng vấn trong kia đến giữa buổi đã lờ mờ đoán được kết quả, Mi So liếc nhìn cánh cửa phòng đóng chặt rồi thận trọng bắt máy. Người gọi là bạn học cùng trường cấp ba của cô.

“Jung Hee à! Lâu lắm mới gọi nhỉ.”

“Mi So, cậu vẫn khỏe chứ? Giờ gọi điện có sao không?”

“Tớ đang trong giờ làm việc nên hơi khó. Cậu nói ngắn gọn thôi nhé.”

“Cuối tuần này cậu rảnh không?”

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Young Seon ấy mà.”

Young Seon là một người bạn của cô đang làm việc ở ban biên tập của một tòa soạn báo nổi tiếng.

“Hồi đó tớ đã nói với cậu là tớ để ý thấy cậu ấy đang hẹn hò đúng không nhỉ? Làm sao qua nổi mắt tớ, cuối tháng này cậu ấy già về nhà anh phóng viên cùng tòa soạn rồi đó. Young Seon bây giờ bận quá không liên lạc với mọi người được, thành ra tớ đứng mũi chịu sào đi gọi điện báo thay đây này.”

“Ôi chao, thật à? Phải chúc mừng cậu ấy thôi. Cơ mà cậu bảo cuối tháng này ấy à, sao gấp thế?”

“Còn lý do gì được nữa. “Ăn kem trước cổng” chứ còn gì. Vội vội vàng vàng cua gấp một đường quá đà rồi.”

“Ố ô.”

“Tóm lại cậu ấy bảo là chiều thứ Bảy tuần này sẽ đi chụp ảnh cưới đấy, nếu cậu có thời gian thì chúng ta ghé qua chút nhé.”

“Thế để tớ hỏi ý kiến sếp rồi gọi lại sau nhé. Dù chắc chắn thế nào sếp cũng sẽ nói là không được.”

“Ừm.”

“Jung Hee này. Cậu không kết hôn à? Không phải cậu hẹn hò cũng lâu rồi sao?”

“À... Tớ á? Hoàn cảnh của tớ thì... Tớ đang cân nhắc xem có nên dọn về sống chung đã rồi sau này hình thức, lẽ nghĩ gì đó thì tính sau hay không.”

“À. Ra là thế.”

Jung Hee đang hẹn hò với một chàng trai được gần năm năm rồi. Nhưng vì anh ta cứ khởi nghiệp rồi lại thất bại một cách khó hiểu nên có vẻ họ chẳng dám quyết định tổ chức đám cưới.

Trong lúc suy tư, Mi So vẽ lên tờ giấy nhớ hình người que và những họa tiết hình học vô nghĩa. Trong số những hình vẽ nguệch ngoạc ấy có cả vài biểu tượng đô la.

Trước kia chị Mal Hee từng nói thế này. À không, là chị Mal Hee, chị Pil Nam hay có lẽ một ai đó trong số những bạn học cấp ba mà cô không nhớ ra được. Người đó đã nói rằng: “Sự khốn khó thì lọt vào theo khe cửa sổ còn tình yêu thì băng qua cửa chính với tốc độ ánh sáng.”

Sao cô lại có thể từ chối lời cầu hôn của con trai người đứng đầu tập đoàn Yoo Il - một trong số mười tập đoàn lớn nhất cả nước - đã thế lại còn là người thừa kế tài giỏi đến mức không có đối thủ, một người sống cả đời không biết đến nỗi lo tiền bạc nhỉ? Chắc cô điên mất rồi.

Lãng mạn có mài ra ăn được không? Cứ giả vờ không cưỡng lại được mà gật đầu đồng ý chẳng lẽ khó khăn vậy sao? Nhưng mà từ chối lời cầu hôn của Young Joon cũng đâu có nghĩa là cô sẽ gặp phải người đàn ông nghèo rớt

mồngtoiđâuchứ? Người ta chỉ ăn cơm thôi thì có sống được không?

Với lại cô cũng còn chuyện nhất định phải giải quyết đây.

Cậu trai trong ký ức của cô ấy mà.

Cô muốn đi tìm chủ nhân của đôi tay ấm áp đã lau nước mắt cho cô. Muốn đến phát điên.

“Mi So này. Cậu vẫn chưa có bạn trai hả?”

“Ừ. Cậu cho tớ mấy đám xem mắt đi nào.”

“Hồi trước rủ đi mấy lần mà có lần nào cậu rảnh đi đâu hả, đồ quý sứ!”

“Ha ha. Ờ nhỉ. Ờ...? Này, khoan đã.”

Mi So đang lơ đãng quay câybútbi chọtmở to mắt hỏi.

“Chồng sắp cưới của Young Seon là nhà báo của Bộ Lao động xã hội phải không?”

“Ừ. Sao thế?”

“Được rồi!”

Không hiểu sao cô chọtnàyra suy nghĩ có khả năng mình sẽ tìm được đâu mối từ những bài báo ngày xưa viết về các vụ án liên quan đến trẻ em. Hồi đó hình như là lúc cô bốn hay năm tuổi gì đó, tức là khoảng hai mươi lăm năm trước. Cũng quá lâu rồi nên người bình thường sẽ không thể tìm được trên internet, nhưng những người ở tòa soạn thì sẽ dễ dàng tiếp cận được với thông tin hơn.

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân phát ra từ phòng họp nhỏ. Chắc là buổi phỏng vấn kết thúc rồi.

“Tóm lại tú biết rồi, Jung Hee. Tan làm xong tú gọi nhé.”

Mi So cúp máy và đứng dậy khỏi vị trí với khuôn mặt đầy tươi sáng, cô đón những ứng cử viên đang mở cửa đi ra.

“Mọi người vất vả nhiều rồi ạ.”

“Đâu có ạ. Có gì vất vả đâu ạ. So với tin đồn thì anh ấy là người tốt hơn rất nhiều đấy ạ.”

Hả? Gì cơ? Phản ứng hôm nay hơi khác nhỉ?

Mi So vừa cười một cách gượng gạo vừa nhìn qua một lượt Kim Ji Ah, ứng cử viên số mười.

Cô gái này cũng có chiều cao, thân hình tương tự như những ứng cử viên trước nhưng khác với những người run run hoặc khóc lóc đi ra với gương mặt nhăn nhó, cô gái này lại đang nở nụ cười rất mãn nguyện.

“Phó chủ tịch không hỏi những câu hỏi khó chứ ạ?”

Mi So vừa chỉ cho cô gái lối ra vừa hỏi. Kim Ji Ah gật đầu trả lời.

“Vâng. Không có câu nào khó hay là quá hóc búa đâu ạ. Phó chủ tịch nói anh ấy học chuyên ngành kinh tế mà kiến thức về văn học cũng rất uyên bác ạ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà em với anh ấy đã thảo luận rất sâu sắc về thế giới quan trong tác phẩm của Hemingway đấy ạ.”

“Hemingway á? Khu.”

“Vâng. Không chỉ có vậy đâu ạ, lúc gần cuối buổi phỏng vấn anh ấy còn cho em cả lời khuyên về cuộc sống nữa cơ. Là người trẻ tuổi mà ôi chao... em ấn tượng rất sâu sắc ạ.”

“Lời khuyên về cuộc sống... á?”

““Chỉ có những người thật lòng yêu thương chính bản thân mình mới có thể trở thành người đứng đầu.” Em cảm động lắm luôn ấy ạ.”

À. Thật là lời vàng ý ngọc mà. Chỉ có cô biết được sự thật người nói ra câu đó là người như thế nào.

Sau khi tiễn các ứng cử viên, Mi So đi đi lại lại một lúc rất lâu ở sảnh thang máy rồi mới quay lại phòng họp, cô không giấu nổi suy tư hỗn loạn trong lòng.

Young Joon đứng bên cửa sổ ngắm mặt trời lặn, anh nhìn xuống khung cảnh bên dưới tầng ba mươi.

Khoảnh khắc Mi So trông thấy chiếc bóng của anh trai dài dưới ráng chiều, trái tim cô chợt lõi nhịp, trong lòng dâng lên một cảm giác thật khác lạ. Mặc dù cô không hiểu lý do là gì.

“Thư ký Kim vào rồi à?”

“Vâng. Tôi tiễn họ xong rồi mới quay lại ạ.”

“Ừ.”

Nếu là những lần khác, hẳn anh sẽ đem chuyện công việc nghiêm túc ra nói hoặc trêu đùa cô bằng những trò tinh quái và không cho cô chút thời gian rảnh rỗi nào hết, thế nhưng lần này anh lại đứng quay lưng về phía cô và chăm chú nhìn xuống thế giới nằm dưới chân anh. Ngữ điệu từ câu nói của anh cứ như thể một con sói cô đơn.

Ráng chiều long lanh ánh vàng đọng trên những sợi tóc gọn gàng, trên cả bờ vai mạnh mẽ cứng rắn lẫn tinh lung thanh mảnh thẳng tắp, trải xuống cả đôi chân dài thẳng tắp

tạo thành một đường quyền rũ và đáng ngưỡng mộ. Đã lâu rồi cô không nhìn kỹ bóng lưng của Young Joon, nó thu hút đến sững sờ mà mặt khác vẫn rất mới lạ.

“Thư ký Kim nói đúng rồi.”

“Dạ?”

“Tôi ích kỷ và luôn tự cho mình là đúng. Thế nên Mi So bỏ tôi đi cũng chẳng có gì là vô lý cả.”

Nghe câu nói nhuộm màu thất vọng ấy, nụ cười vụt tắt trên gương mặt đang tươi cười rạng rỡ của Mi So.

Ô kìa, cái con người này tự dung làm sao thế? Mình đã quá đáng quá rồi sao?

Chợt cảm thấy có lỗi, cô bối rối nhìn bóng lưng anh và bắt đầu không biết phải làm sao.

“Phó chủ tịch, tôi, chuyện đó, lời tôi nói lúc trước ấy mà, không phải tôi muốn nói ý đó đâu ạ...”

“Không. Giờ tôi đã hiểu ra rồi.”

Young Joon điều chỉnh nhịp thở của mình một chút rồi điểm tinh nói tiếp.

“Suốt bao nhiêu năm cuộc đời, những thứ mình muốn tôi đều có thể nắm trong lòng bàn tay. Chỉ trừ một điều duy nhất, đó là cô gái tên Kim Mi So.”

“A...!”

Mi So ngậm chặt miệng với vẻ mặt cứng đơ, có lẽ cô bị sốc vì phản ứng khác với dự đoán của anh, trong lúc đó, Young Joon tiếp tục nói bằng giọng trầm thấp, không thể truyền cảm hơn được nữa.

“Cô hãy nhắn cô Kim Ji Ah đã phỏng vấn lúc nãy là đi làm từ ngày mai nhé. Với lại, Mi So cố gắng vất vả thêm một tháng nữa để bàn giao công việc nhé. Thời gian qua...”

Young Joon ngừng lại một lát rồi thấp giọng nói thêm, trong lời nói thoảng pha lẫn một tiếng thở dài cảm thán.

“Thời gian qua rất cảm ơn cô. Tôi nói thật lòng đấy.”

“Ôi chao, phó chủ tịch...”

“Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Thư ký Kim có gì muốn nói với tôi thì hãy nói luôn đi.”

“Không ạ, có gì đâu, thời gian qua đúng là tôi thấy mệt mỏi nhưng ai mà chẳng mệt mỏi... Suốt thời gian qua tôi cũng thật sự... thật sự biết ơn anh. Hức, tôi sẽ dốc hết sức lực và nhiệt huyết...”

“Cảm ơn cô. Cô ra ngoài đi.”

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm phòng họp. Cuối cùng, sau tiếng bước chân khe khẽ là tiếng đóng cửa trong lặng lẽ.

“Hu hu.”

Đúng lúc Young Joon vươn vai và thở dài một tiếng thì cửa phòng bỗng mở toang, giọng nói thô lỗ cộc cằn của Yoo Sik vang lên.

“Này! Lee Young Joon! Chuyện gì đấy! Nãy ông mới làm trò gì đấy?”

“Giả co?”

“Sao thư ký Kim lại như thế? Tôi vừa thấy cô ấy đang khóc thì phải?”

Ô, thế thôi mà cũng đến mức khóc? Diễn xuất của mình chân thực quá chăng? Thiếu sót một chút có khi lại tốt ấy nhỉ, sao mình lại có cả thứ tài năng bất lương này cơ chứ.

Sau khi tự tâng bốc mình hết mực trong lòng xong, Young Joon quay người lại, trả lời với vẻ mặt vô cảm.

“Chắc lông mi rụng vào mắt thôi chứ có gì đâu.”

“Hình như không phải thế.”

“Thôi đi, ông định nói chuyện gì?”

“Tôi tò mò liệu lần này ông có từ chối phỏng vấn nữa không nên tôi đến “ngắm cảnh” coi sao thôi.”

“Không. Tôi đã bảo người ta bắt đầu đi làm từ ngày mai rồi.”

“Hả! Ngày, ông kia! Ông thực sự để thư ký Kim đi như thế à?”

Young Joon điềm tĩnh nhìn Yoo Sik đang nhảy ngược lên, anh nở nụ cười gian ác rồi buông một câu.

“Ai cho phép?”

“Hả?”

Young Joon đưa tay vuốt tóc một đường tuyệt đẹp rồi nói bằng giọng nghiêm túc.

“Dám có suy nghĩ đá tôi rồi bỏ đi à. Cái đó là tội rõ ràng. Nếu đã gây ra tội thì không còn cách nào khác ngoài cho đi tù chung thân thôi.”

“Tức là ông sẽ níu kéo ấy à?”

“Đương nhiên rồi. Đến tận lúc chết cô ấy cũng không bao giờ thoát được khỏi tôi đâu.”

“Hừm. Cô ấy là cô gái đã từ chối lời cầu hôn của ông cực kỳ nhanh gọn đấy, ông có làm nổi không đó?”

“Từ giờ ông hãy chống mắt lên mà nhìn. Tôi sẽ cho ông xem thế nào là “phim bom tấn” thực sự.”

Young Joon cười với đôi mắt sáng lấp lánh, đột nhiên anh nói thêm.

“Tiến sĩ Park, đâu ông đúng là ngoài công việc ra thì không dùng vào cái gì khác được hết, bố ông thì lại khác đấy.”

“Gì cơ?”

“Tôi nói đến câu “Không nói gì còn đáng sợ hơn nói những lời ác ý” đấy. Quả là rất đáng để áp dụng.”

#Vì sự lãng漫

“T^h hứ ký Kim!”

“Dạ!”

Sáng thứ Bảy, trong lúc đang xem báo cáo công việc tại nhà, Young Joon theo thói quen gọi to “thư ký Kim”, nhưng từ bên ngoài cánh cửa lại vọng đến giọng nói khác hoàn toàn. Cuối cùng cũng nhận ra việc không còn Mi So ở đó, khuôn mặt anh đột nhiên trở nên u ám.

“Anh cần gì không ạ?”

Kim Ji Ah là người kế nhiệm của Mi So, gương mặt không cảm xúc của cô ấy trông chẳng khác nào một con robot. Mặc dù cô ấy vẫn đang làm đúng theo trình tự công việc mà Mi So đã chỉ cho nhưng trông không hề có một chút nào giống “loài người” hết.

“Không có gì đâu. Cô đi ra ngoài đi.”

Nếu là Mi So thì cô đã ngay lập tức nhận ra Young Joon đang cảm thấy khó chịu với điều gì và đề xuất ngay phương án giải quyết, thế nhưng Kim Ji Ah lại không như vậy. Không biết có phải vì không vừa mắt với cô thư ký mới không mà anh không thấy được dáng vẻ nỗ lực cố gắng của cô ấy.

“À, thưa phó chủ tịch... tôi...”

“Vâng.”

Young Joon đáp lại một cách xã giao khiến Kim Ji Ah ngập ngừng một lúc lâu mới dám hỏi.

“Hôm qua tôi thấy trong số các công việc của thư ký hình như còn bao gồm cả công việc phục vụ cá nhân cho phó chủ tịch nữa thì phải à, liệu tôi có...”

“Phục vụ cá nhân là sao?”

Young Joon lặng lẽ ngược lên, Ji Ah lúng túng một hồi, khó khăn lắm mới đáp lời được.

“Dạ, ví dụ như đeo cà vạt...”

Tất nhiên đó cũng chỉ là một việc mang tính lễ nghi hình thức thôi, nhưng thật lòng mà nói việc đứng đối mặt với sếp và thắt cà vạt cho sếp cô không cho là bình thường. À không, xem xét kỹ lại thì có phải chỉ có mỗi cà vạt thôi đâu, còn nhiều chuyện khác nữa. Đứng từ ngoài nhìn vào, thật khó có thể nói giữa hai người là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường được.

Bảo sao... Không lẽ... Nếu biết sẽ phải tiếp nhận cả những việc như thế thì cô đã cân nhắc nhiều hơn rồi. Vẻ mặt của Ji Ah trông phức tạp đến mức khó diễn tả bằng lời.

“À, chuyện đó.”

Young Joon sắp xếp câu từ một cách chỉnh chu.

“Chuyện đó cô không cần phải bận tâm đâu. Kể cả cô có nói sẽ làm cho tôi thì tôi cũng sẽ từ chối thôi.”

Khuôn mặt không chút biểu cảm của Ji Ah trông càng vô cảm hơn. A, tâm trạng này là sao ta? Có gì đó vừa nhẹ nhõm, khoan khoái lại vừa bứt rứt khó chịu chết đi được.

“Vâng. Vậy từ giờ về sau công việc tôi sẽ làm...”

Young Joon ngắt lời cô ấy.

“Nhân tiện cô nói ra chuyện này thì chúng ta nói cho rõ ràng ở đây luôn đi. Cô Kim Ji Ah sau này sẽ đảm nhận vai trò hỗ trợ cho thư ký Kim Mi So.”

Ji Ah không hiểu nổi, sau này mình sẽ đóng vai trò hỗ trợ ư? Nhưng chẳng phải thư ký Kim sắp nghỉ việc và đang bàn giao công việc cho người kế nhiệm sao?

“Từ giờ về sau cô chỉ cần hỗ trợ thư ký Kim thực hiện công việc nghiệp vụ là được. Ngoài ra, những việc khác, đặc biệt là những việc mang tính chất cá nhân của tôi thì cô không cần làm. Mà cô cũng không được phép.”

“Dạ?”

Điều kiện khác hoàn toàn với lúc cô phỏng vấn. Ji Ah liếc nhìn anh, cô nghe không hiểu chút nào. Anh tiếp tục tuôn một tràng như thể chuyện chẳng có gì.

“Cô không cần lo lắng. Cho dù khôi lượng công việc của cô có giảm đi thì tôi vẫn sẽ trả lương cho cô theo đúng những gì đã ghi rõ trong hợp đồng lao động.”

“Vậy...”

“Thư ký Kim không nghỉ việc, cô ấy sẽ tiếp tục làm việc. Cô cứ biết thế và chịu khó một tháng thôi, cứ giả vờ bàn giao

công việc đi. Những chuyện cô nghe được hôm nay đúng có nói đi đâu hết. Cô đã hiểu chưa?"

Ji Ah thực sự muốn nói rằng "Chưa. Hiểu cái gì mà hiểu, anh nói cái quái gì tôi không biết", nhưng Young Joon dường như không cho phép cô ấy hỏi thêm nữa.

"Cô còn làm gì thế?"

"Dạ?"

"Đi ra ngoài đi."

Young Joon xua đôi tay đẹp tuyệt vời đuổi Ji Ah ra ngoài rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Cot ket.

Anh run bắn người bởi âm thanh phát ra từ chiếc ghế, bèn vội vàng đi vào nhà vệ sinh đặt trong thư phòng.

"A."

Anh mở miệng thật to trước chiếc gương ở bồn rửa mặt rồi thè lưỡi ra. Đầu lưỡi anh lấm tấm tưa lưỡi trắng. Dao này anh thường xuyên mất ngủ, đã thế lại còn trở nên nhạy cảm nên mới bị thế này.

Anh khẽ thở dài, mở tủ đồ lục khắp chỗ này chỗ kia, lấy ra tuýp thuốc Albothyl¹. Tăm bông ở đâu nhỉ. Nếu có Mi So ở đây cô sẽ tìm ra ngay rồi mang đến cho anh.

Quả nhiên, anh không thể nào tưởng tượng ra nổi viễn cảnh một cuộc sống không có cô.

"Khạc... toẹt. A... hù hù hù."

¹ Thuốc chữa nhiệt miệng, viêm miệng của Hàn Quốc.

Anh tì tay nắm chặt lấy mép bồn rửa, vật lộn với cơn đau một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên, lầm bầm nói.

“Sao lại bắt mình phải chịu nỗi đau như thế này?”

Thôi được rồi. Dù sao dễ dàng quá cũng không thú vị. Điều này cũng là ưu điểm của Mi So mà.

“Người đàn ông bình thường? Sự lãng mạn bình thường? Thích nhỉ. Liệu bỏ tôi đi cô có thể có được những thứ đó sao, chổng mắt lên mà xem.”

Ji Ah đi làm ngay sau khi đỗ buổi phỏng vấn cuối cùng, cô nhởn nhơ Mi So hai tuổi và cũng là họ Kim.

Hôm qua Mi So đã đi cùng Ji Ah suốt một ngày từ sáng sớm đến tối muộn để bàn giao và xem xét công việc. Nguyên một ngày đó hình như Young Joon cố tình lơ Mi So đi. Nếu có việc cần làm thì anh sẽ gọi “Thư ký Kim!” và nhất định phải thêm câu “Không, không phải thư ký Kim Mi So”. Có vẻ đó là câu nói cố tình để khiến cô ghen tị.

“Thời gian qua, cảm ơn cô.”

Sau khi nghe câu nói đó từ Young Joon, đêm hôm ấy cô đã không thể chợp mắt dù chỉ là một chút.

Suốt chín năm qua, cô chưa bao giờ thấy anh có thái độ như vậy. Bờ vai cứng ngắc, đầu hơi cúi, bóng lưng anh trông hết sức cô đơn và buồn bã khiến người ta thực sự muốn ôm lấy anh.

“Mình đã quá đáng rồi sao?”, “Ôi chao, hình như quá đáng thật”, “Ù, chắc chắn là mình đã quá đáng rồi!”, “Mình đúng là đáng chết mà!”, những suy nghĩ nối tiếp nhau lặp đi lặp lại không ngừng suốt đêm, cô quyết tâm nhất định phải xin lỗi anh vì đã từ chối lời cầu hôn của anh một cách bất lịch sự như thế.

Nhưng anh lại không thèm quan tâm và bật “chê” độ xa lánh” là sao.

Từ lúc đó đến giờ anh còn không nhìn cô một lần nào. Đây là việc hoàn toàn chưa từng có suốt chín năm qua nên cô thấy rất buồn và hoang mang.

Phải làm sao đây, làm sao đây.

Không biết có phải vì cứ thấp thỏm lo âu chuyện không đâu đó không mà ngay đến cả thời gian rảnh của riêng mình sau cả “triệu năm” cũng trở nên vô nghĩa.

Liệu Ji Ah chưa quen việc có giúp được Young Joon không, chẳng may cô ấy phạm lỗi thì liệu có bị sốc vì tính khí của anh không, trong đầu Mi So toàn bộ đều là lo lắng.

“Cậu có nghe không đây, Mi So?”

“Hả? À... Ù.”

“Sao nãy giờ cậu cứ ngây người ra thế?”

“À, không có gì. Các cậu đang nói chuyện gì thế?”

“Ùm. Chuyện bắt quả tang chồng Soo Yeon đi ngoại tình.”

Mấy cô gái ghé qua buổi chụp ảnh cưới của bạn thân không buôn chuyện này sẽ buôn chuyện khác, thật đáng thương.

“Ôi mẹ ơi, vậy hả? Rồi sao, rồi sao? Kể cho tớ nghe với!
Sau này có khi tớ cần phải dùng đến không biết chừng.”

Nhân vật chính sắp kết hôn lao vù đến và buông lời còn quá đáng hơn.

“Cậu ấy thuê thám tử, theo dõi chồng rồi bất ngờ xông vào nhà nghỉ nhưng cũng không làm loạn lên. Cậu ấy vừa mới nhìn thấy lão chồng trần như nhộng hôn xiêu phách tán bước xuống giường là mắt đã tối sầm lại rồi, đứa con ẵm trên lưng khóc toáng lên nên cậu ấy khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, túm lấy tóc cô bồ.”

“Hừm. Phải đẹp từ lão chồng chứ.”

“Lão chồng thì tra tấn dai dẳng được nên trước hết cứ trút giận cái đã.”

“Ừm. Chuyện đó cũng đúng.”

Mi So yên lặng lắng nghe, trong đầu cô lơ lửng hiện lên vài cảnh tượng. Kim Ji Ah gắn bó với cuộc sống thường ngày của Young Joon, giúp đỡ anh từ A đến Z; Kim Ji Ah đeo cà vạt cho Young Joon; Kim Ji Ah đi cùng xe của Young Joon; Kim Ji Ah sờ trán của Young Joon khi anh ốm; Kim Ji Ah đảm nhiệm vị trí partner của Young Joon trong những buổi gặp mặt xã giao; rồi sau khoảng chín năm, trong chiếc xe đỗ trước cửa nhà, Kim Ji Ah sẽ nhận được lời cầu hôn từ Young Joon; rồi một lúc nào đó cô ấy sẽ cùng nằm trên một chiếc giường với Young Joon...

Tóc thì nên túm từ đâu nhỉ? Từ chân tóc? Hay là từ ngọn tóc? Túm rồi có cần phải xoắn một vòng không nhỉ?

Sao tâm trạng mình lại thế này nhỉ? Mình đã quyết tâm rời bỏ cái người mắc bệnh yêu bản thân thái quá kia để tìm cuộc sống của riêng mình rồi cơ mà, tại sao lại thế?

“Mi So này, nãy giờ cậu sao đấy? Mặt cậu trông trắng bệch kia. Đau ở đâu à?”

“À, không. Lòng hơi rối bời chút thôi.”

Không, không đâu, đây chẳng qua chỉ là tâm trạng của tù nhân lâu lăm rồi mới được ra ngoài đi dạo mà thôi. Con người ta bị nhốt một tuần thôi cũng đã trở nên ngo ngo rồi ấy chứ, chuyện thường tình mà. Thế nên mình suốt chín năm trời bị trói buộc, không có cả cuối tuần thì đương nhiên là không thích ứng được rồi.

“Em ơi.”

Mi So gọi người phục vụ đi ngang qua. Người nhân viên ăn mặc lòe loẹt của nhà hàng gia đình nhanh chóng chạy lại và cúi người.

“Dạ thưa quý khách. Quý khách cần gì ạ?”

“Rót thêm đồ uống cho chị với.”

“Dạ. Thưa quý khách, quý khách có thể thêm đồ uống có ga được ạ. Bên em có Coca, Sprite, Fanta, Fanta thì có vị dứa và vị cam ạ...”

Không biết có phải phương châm kinh doanh ở đây là như vậy không nhưng cô thấy hết sức khó chịu khi nghe cách giới thiệu của nhân viên phục vụ. Nếu Young Joon gặp phải tình huống như bây giờ, nhất định sẽ không bỏ qua đâu, anh sẽ hết sức cao ngạo nói thế này cho xem.

“Dăm ba cái loại nước uống có ga chất lượng kém thêm phụ gia đầy mà đòi hợp với đẳng cấp của tôi à. Tuyệt đối không! Tôi không muốn dùng bữa ở nơi “kém sang” như này nữa. Thư ký Kim, đừng dậy đi thôi.”

Mi So tưởng tượng ra giọng nói sang sảng và vẻ mặt của Young Joon, cô chợt phì cười và nói.

“Ha ha ha, à, chị xin lỗi. Cho chị Sprite.”

“Vâng. Chị chờ em một chút, em sẽ chuẩn bị ngay à.”

Người phục vụ lúc này nở một nụ cười gượng gạo rồi rút gì đó ra đặt trước mặt Mi So.

“Thưa quý khách, hiện giờ bên em đang tiến hành khảo sát khách hàng, quý khách có thể dành chút thời gian không à? Nếu quý khách điền phiếu khảo sát thì sẽ được tặng một món ăn đấy à. Không mất nhiều thời gian đâu nên mong mọi người hãy thử làm một lần đi, không sao đâu à.”

Nghe một hồi không ngừng nghỉ khiến cô phát bực, Mi So như thể sắp phát điên, không chịu nổi mấy lời lải nhải đó, cô gật đầu lia lịa rồi vội vàng nhận lấy chỗ phiếu khảo sát.

Sau khi người phục vụ rời đi, Mi So chia cho các bạn mỗi người một phiếu khảo sát, nhân cơ hội cuộc trò chuyện đang tạm ngưng lại, cô nói ra điều mình muốn nói suốt nãy giờ.

“Này, Young Seon ơi.”

“Hả?”

“Anh Jae Chun làm phóng viên cho Bộ Lao động xã hội phải không?”

“Ư. Đúng rồi.”

“Liệu anh ấy có thể tìm hiểu giúp tớ mấy cái đại loại như vụ án từ ngày xưa không?”

“Vụ án?”

Ánh mắt của cả năm người bạn ngồi xung quanh đổ dồn về phía Mi So.

“À, không phải, cũng không phải vụ án gì nghiêm trọng đâu. Là một vụ liên quan đến trẻ em xảy ra ở Seoul hồi chúng mình tầm bốn, năm tuổi gì đó ấy mà.”

Young Seon nghe thấy thế thì bày ra bộ mặt khó hiểu.

“Phạm vi rộng quá. Tớ không biết cậu định tìm cái gì, nhưng những vụ kiểu như thế nhiều lắm nên chắc sẽ khó đấy.”

Mi So chùm vào suy tư một lát rồi gật đầu như thể đã đưa ra quyết định, cô nói thêm.

“Vậy cậu giới hạn thành những vụ án liên quan đến quái vật hộ tớ. Thời gian thì... chắc cũng chỉ tầm khoảng đó thôi.”

“Gi? Quái vật? Cậu... hồi còn nhỏ xảy ra chuyện gì thế hả?”

Mi So mãi sau mới giật nảy mình vì câu hỏi của Young Seon, cô xua xua tay.

“Không, không phải đâu! Không phải tớ mà là có người nhờ tớ tìm hiểu thôi.”

“Thế à? Vậy để tớ thử hỏi xem sao.”

“Cảm ơn nha.”

“Mừng phong bì dày vào nhé.”

“Chắc.”

Lúc ấy, có ai đó nhìn xuống tờ phiếu khảo sát và lâm bầm than vãn.

“Hừm, không hiểu nổi thể loại phiếu khảo sát gì mà lại có mấy câu hỏi kiểu này nữa? Ghi bên trên là đối tượng chưa kết hôn giùm đi chứ. Mắt công xem.”

Mi So nhìn lướt qua phiếu khảo sát, vẻ mặt cô cũng trở nên “sâu sắc” khó tả.

Hãy viết ngắn gọn nơi bạn muốn đến cùng người khác giới mà bạn có cảm tình.

Hãy viết ngắn gọn điều bạn muốn làm với người khác giới mà bạn có cảm tình.

Hãy viết ngắn gọn món quà bạn muốn nhận từ người khác giới mà bạn có cảm tình.

Câu hỏi cũng tương đối đơn giản, nhưng có gì đó hơi kỳ lạ. Đâu đó trong cô cảm thấy không ổn nhưng lại không biết điều đó là gì. Cơ mà đạo này người ta hay dùng những phiếu khảo sát viết theo kiểu mệnh lệnh cứng nhắc dạng như “Hãy viết ngắn gọn” vậy à? Lại còn là trong một nhà hàng dùng kính ngũ bùa phứa đặt khách hàng bằng vai phải lứa với đồ uống nữa chứ?

Cảm thấy hơi đáng nghi, Mi So ngẩng đầu lên nhìn quanh.

Những vị khách ngồi bàn khác cũng đang diễn cái phiếu khảo sát kỳ cục này nên cô không nghĩ gì khác nữa.

Cái cảm giác cực kỳ thân quen này chắc là cô tưởng tượng ra thôi, có lẽ là thế.

Mi So nghiêng nghiêng đầu, cầm bút bắt đầu viết câu trả lời vào phiếu khảo sát.

“Wow. Ông làm thế thật à. Ghê thật, nhất định phải làm đến mức này luôn? Cứ tự mình hỏi trực tiếp đi, tính toán diễn kịch làm gì chứ?”

Yoo Sik nở một nụ cười mệt mỏi, anh ta đang lục tìm tên Mi So trong đống gân năm mươi tờ phiếu khảo sát.

“Người ta hỏi nơi muốn đến cùng bạn khác giới mình có cảm tình, thế mà thẳng dở hơi nào viết là “nhà nghỉ” thế này. Aaa, trên cuộc đời sâu não này liệu có còn cái gọi là lăng mạn nữa không vậy trời.”

Young Joon đang đứng phía trước chiếc bàn bi-a đặt ở một bên phòng khách, anh vừa chà viên phấn vào đầu gậy bi-a vừa ra lệnh.

“Ông bót nói nhảm đi, tìm nhanh lên.”

Yoo Sik bĩu môi, xoành xoạch lật giấy rồi đột nhiên kêu lên đây cảm thán.

“Ó, tìm thấy rồi!”

“Trên đó viết gì?”

Yoo Sik đọc phiếu khảo sát thật kỹ rồi phá lên cười.

“Cái thứ lăng mạn mà tôi tưởng tuyệt chủng rồi, hóa ra vẫn còn ở đây này.”

“Ông nói cái quái gì thê?”

Yoo Sik ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng tươi cười nói.

“Nói muốn đi là công viên trò chơi. Điều muốn làm là cùng xem pháo hoa ở bờ sông Hàn. Món quà muốn nhận là chín mươi chín đóa hồng và nụ hôn “rõ man tíc” trong con hẻm phía trước nhà.”

Young Joon mặt cáu kỉnh, thốt ra một lời từ kẽ môi.

“Đúng là cổ hủ có một không hai.”

“Thế á? Tôi thấy chuẩn phong cách của thư ký Kim mà.”

Sau khi cúi gập thân lên chiếc bàn, Young Joon kéo cây gậy ra sau một quãng dài rồi lẩm bẩm một cách nghiêm trọng.

“Hừm. Từ tuần sau là bận bịu rồi, chuyện đó bao giờ mới làm được nhỉ?”

Bối.

Trái bóng bi-a lao vút đi, đẩy trái bóng số sáu xuống lỗ rồi xoay vòng vòng tại chỗ.

Anh chìm vào suy tư một lúc lâu rồi vừa nhìn xuống trái bóng số bảy, tám, chín còn lại trên bàn vừa tự lẩm bẩm nói với bản thân.

“Tóm lại vấn đề đều nằm ở tính hiệu quả. Lại phải động não rồi.”

Young Joon lại cúi người thêm lần nữa, dồn sức thúc cây gậy, trái bóng lao vút đi, lần lượt đẩy những trái bóng còn lại xuống lỗ.

“Ồ, quả nhiên là Lee Young Joon. Giải quyết hết tất cả chỉ bằng một trái bóng.”

Young Joon thằng người dậy một cách đầy tự mãn như thể đó là điều hiển nhiên, anh vươn vai ưỡn ngực, thở ra một hơi nhẹ bỗng. Hai tay chống bên hông, tay áo sơ mi xắn lên, dáng người của anh tỏa sáng đến mức ai nhìn vào cũng cảm thấy hổ thẹn.

“Tiến sĩ Park, giờ ông gọi cho Mi So, trói chân không cho cô ấy đi đâu sau 5 giờ chiều mai đi.”

“Nhỡ cô ấy có hẹn trước rồi thì sao?”

“Cô ấy là người mà chín năm qua đã làm việc không nghỉ cả cuối tuần trừ khi có chuyện đặc biệt quan trọng đấy. Gần như không nghỉ ngày nào thì làm sao phát sinh ngay được một cái hẹn? Thế nào cũng là lên kế hoạch tổng vệ sinh nhà cửa cho mà xem. Ông kiểm tra mà xem.”

Yoo Sik nhìn Young Joon bằng ánh mắt đầy nghi ngờ rồi răm rắp gọi điện thoại cho Mi So.

“A lô. Thư ký Kim. Tôi nè, tiến sĩ Park. Ủ. Cô đang làm gì thế? À, bạn cô kết hôn à? Ồ, tốt quá. Cô gửi lời chúc mừng giùm tôi nha. Ủ. Tôi á? Tôi thì đang ở nhà ăn không ngồi rồi thôi. Hồi trưa đi gặp bạn, cô ăn gì thế? Ồ, vậy hả? Quán đó mì Ý ngon nhỉ? Ồ, món bò bít tết mới à? Sao? Có ngon không? Là món đặt trên khay đá à? O, không phải à? Thất vọng ghê.”

Yoo Sik “buôn dưa lê” như thế mấy bà cô, nói hết chuyện này đến chuyện kia không có hồi kết, Young Joon chau mày, thấy vậy Yoo Sik vội vàng đi vào chuyện chính.

“Mi So này, chuyện cũng không có gì đâu. Thư ký Kim ngày mai sẽ làm gì? Hả? Cô bảo sẽ tổng vệ sinh nhà cửa á? Ôi, đinh thật. À, không, không có gì. Thế chắc chiều mai cô không có hẹn gì đâu nhỉ? Tôi cô đi xem phim với tôi nhé? Young Joon ấy à? À, Young Joon bảo ngày mai bạn nên không dành thời gian cho tôi được. Ủ. Hóa ra cô thích phim bom tấn à. Okay. Thế xem cái đó đi. Tôi sẽ mua vé rồi đến đón cô lúc 5 giờ nhé.”

Yoo Sik cúp máy xong thì ngắn ngo nhìn sang Young Joon như thể mắt hồn.

“Nhìn gì?”

“Cô ấy thực sự đi tổng vệ sinh nhà đấy! Bộ hai người có thân giao cách cảm hả?”

“Dù gì cũng ở bên cạnh nhau lâu rồi, tôi nhìn lướt qua cũng thừa biết.”

“Kỳ lạ ghê. Nhưng sao trong mấy chuyện quan trọng lại không thấy hai người tâm linh tương thông thế?”

Young Joon vừa trợn mắt Yoo Sik đã ngay lập tức ngậm miệng lại.

Ngày hôm sau, Chủ nhật ngày 11 tháng 11, 5 giờ chiều.

Mi So bước ra khỏi nhà, chợt thấy Young Joon thay vì người mình đã hẹn đi xem phim là Yoo Sik.

“Ôi chao. Xin chào phó chủ tịch.”

Young Joon nhìn Mi So đang tươi cười, tươi cười, không ngừng tươi cười rạng rỡ, anh chậm rãi nói.

“Trước mặt người khác đừng có bày ra vẻ mặt hoang mang một cách lộ liễu như thế chứ. Bất lịch sự đấy.”

“Xin lỗi anh. Nhưng mà sao anh lại đến đây thế ạ?”

“Tôi đến vì có chuyện cần nói.”

“Xin lỗi anh nhưng giờ tôi hơi bận. Tôi có hẹn trước với giám đốc Park Yoo Sik...”

“Tiến sĩ Park hôm nay không đến đâu.”

“Dạ?”

“Vì tôi đã bảo cậu ấy gọi đó.”

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt Mi So. Cô mở to mắt hỏi.

“Sao phải làm thế ạ? Anh cứ nói thẳng với tôi là được mà.”

“Nếu tôi mà hẹn gặp cô thì chẳng phải cô sẽ thấy không thoải mái sao?”

Mi So bối rối vì Young Joon trước giờ có biết đến ai khác ngoài bản thân mình đâu, giờ lại biết lo lắng cho người khác, cô đỏ mặt ấp úng.

“Cũng, cũng không... phải thế đâu ạ.”

“Cô lên xe đi đã. Chúng ta đi hóng gió chút nhé.”

Young Joon mở cửa xe của ghế phụ giúp cô, mặt Mi So lại càng đỏ bừng, cô ngoan ngoãn ngồi vào xe.

#Phim bom tấn

Bên dưới khung cửa kính của nhà hàng Tower là toàn cảnh công viên trò chơi trước lúc đóng cửa trại ra trước mắt. Yoo Il Land là khu đất rộng lớn thuộc quyền sở hữu của công ty con trong tập đoàn Yoo Il, nó đang tỏa ra ánh sáng như viên đá quý trên nền trời đen sẫm.

Xoa xoa con thú nhồi bông hình chú bò, linh vật của Yoo Il Land, Mi So khẽ ngược lên nhìn Young Joon.

Mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, anh chậm rãi đưa một miếng bít tết bò Hàn Quốc loại cao cấp nhất vào miệng rồi kéo góc khăn ăn bằng động tác đẹp như tranh, chấm nhẹ lên môi và lẩm bẩm nói.

“Hình như hơi dai.”

Không biết có phải tại khẩu vị của anh khó chiều hay không chứ Mi So thấy thịt ngon như tan ra trong miệng.

“Tôi gọi bếp trưởng nhé?”

Mi So đứng bật dậy theo thói quen, Young Joon giơ tay phải lên ngăn cô lại.

“Không cần. Cô dùng bữa tự nhiên đi.”

“À... Vâng.”

Mi So nhìn xuống chiếc đĩa rồi nhún vai cười gượng gạo.

“Nếu biết sẽ đến chỗ như thế này thì tôi đã ăn mặc tử tế hơn rồi.”

“Làm gì có ai đâu. Thế nào? Cũng ổn nhỉ.”

Nơi có tâm nhìn và phong cách đậm chất nghệ thuật này là nhà hàng riêng dạng đặt trước chuyên dùng để tiếp đãi khách quý của tập đoàn Yoo Il từ cấp bậc giám đốc trở lên. Bên trong nhà hàng rộng lớn theo phong cách cổ điển lộng lẫy nhưng đáng tiếc là chỉ có vài bàn, Mi So vừa đưa mắt nhìn quanh nhà hàng vắng hoe vừa tự phàn nàn bản thân đang mặc quần jeans, áo thun và áo khoác gió.

“Nhưng mà hôm nay anh đưa tôi đến đây vì chuyện gì thế ạ?”

“Cũng không có gì to tát cả. Chỉ là thư ký Kim đã làm việc vất vả một thời gian dài như thế mà hình như tôi chưa nói lời cảm ơn cô một cách tử tế ấy mà. Đây coi như là món quà cảm ơn thời gian qua cô đã vất vả vì công ty.”

“Ôi chao, phó chủ tịch...”

Gò má Mi So ửng hồng nhè nhẹ có vẻ cảm động. Khuôn mặt cô rạng rỡ dưới ánh đèn dùu dịu, vẫn là khuôn mặt anh luôn thấy ở văn phòng hay ở nhà, nhưng không hiểu sao hôm nay anh lại cảm thấy thật đặc biệt.

Khuôn mặt Young Joon ngồi đối diện trong phút chốc bỗng nóng bừng.

“O...”

Sao tự dung mình lại thế nhỉ? Young Joon trở nên hoang mang, anh vội vàng uống một ngụm nước lạnh rồi húng hắng ho. May sao biểu cảm lúng túng đã trở lại bình thường ngay lập tức.

“Chắc lâu lắm rồi chúng ta mới lại thong thả ngồi ăn chỉ có hai người như thế này nhỉ?”

“Vâng.”

“Lần cuối là bao giờ nhỉ?”

“Là tháng 4 năm nay ạ.”

“À. Hôm sinh nhật thư ký Kim.”

“Vâng.”

Mi So bồn chồn không yên, cô len lén liếc nhìn sắc mặt Young Joon một hồi rồi mới dám thổ lộ.

“Chuyện là... Phó chủ tịch. Có điều này giờ tôi mới dám nói với anh, chiếc bánh anh tặng tôi trên đường đi về nhà hôm ấy...”

Chiếc bánh ấy Young Joon đã đặc biệt hao tâm tổn sức trực tiếp nhờ cậy nghệ nhân nổi tiếng làm. Bên trên còn để cả dòng nhắn gửi đầy hài hước là “Thư ký Kim, vạn thọ vô cương” nữa.

“Nó làm sao?”

“Tôi định chụp một tấm ảnh lưu lại mà lúc lôi ra nó ụp thẳng xuống sàn mất...”

Young Joon nở nụ cười, chân mày hơi nhíu lại. Kêu nghĩ việc rồi giờ bắt đầu vô lối rồi đây. Hở ra là “ném đá”?

“À à, không sao đâu. Dù gì cũng là chuyện đã qua rồi mà.”

“Tôi xin lỗi.”

“Thôi. Cô đừng để tâm nữa.”

Đoạn hội thoại dừng ở đó, hai người đều ngượng ngùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Chỉ có tiếng dao nĩa lạch cách tiếp nối nhau vang lên, trong lúc ấy, bóng tối đã dần buông, nhà hàng sắp đến giờ đóng cửa. Ngay sau thông báo sắp đóng cửa của nhà hàng là một ca khúc nhạc Pop nhẹ nhàng, Mi So bỗng thấy lòng chạnh buồn nên cô vội đổi chủ đề.

“À. Tôi đã sống ở khu tái phát triển gần đây đến tận lúc năm tuổi đấy ạ.”

Young Joon vừa gật đầu vừa nói như thể anh đã tận mắt nhìn thấy điều đó.

“Ừ. Lúc đó quanh đây toàn là nhà riêng mà.”

“Đúng rồi. Tôi không nhớ được hết tất cả, nhưng hình ảnh của con hẻm trước nhà tôi vẫn còn nhớ y nguyên đấy ạ. Ở lối vào hẻm nhà tôi có một chiếc cột điện to ơi là to, trên đó có một vết ố kỳ lạ trông như quái vật ấy. Đêm xuống, bóng của cột điện kéo dài ra trông đáng sợ lắm. Với cả trong căn nhà ở cuối ngõ có...”

Mi So ngừng lời. Thoáng rùng mình như thể chợt nảy ra điều gì đó bản thân ghét phải nhớ đến, cô nghiêng nghiêng vai nói tiếp.

“Sao tự dung tôi lại kể chuyện căn nhà cuối ngõ làm gì nhỉ?”

“Cô hỏi chuyện đó thì tôi biết làm sao được? Rồi cái nhà đó như nào nữa.”

“A... Tôi không nhớ.”

“Cô bị ngốc hả?”

Nghe lời Young Joon thốt ra, Mi So cau mày rồi tươi cười đáp lại.

“Ôi chao, phó chủ tịch vĩ đại của chúng ta chắc là nhớ rõ ràng nét căng đến từng chi tiết những ký ức tuổi thơ ấy nỉ.”

“Đúng. Tôi nhớ lần đầu uống sữa bình khó khăn đến thế nào. Thỉnh thoảng ăn xong mệt quá tôi lại lăn ra ngủ.”

Đôi khi Young Joon lại nói ra những lời nghe không giống nói dối hay trêu đùa một chút nào cả.

“Chà, vâng, anh giỏi ghê ạ.”

Mi So liếc mắt nhìn sang bằng vẻ mặt rất buồn cười, Young Joon bật cười.

“Cô chuyển nhà đi bao giờ?”

“Tôi không nhớ lăm nhưng trong số những hộ gia đình của khu tái phát triển đó, nhà tôi gần như là nhà cuối cùng rời đi.”

“Vậy à. Tại sao?”

“Cũng không phải do tiền bối thường đau ạ, tại hồi đó mẹ tôi bệnh nặng lăm. Lúc ấy bố tôi gần như không đêm nào ở nhà vì mẹ nằm viện, tôi thường chơi với các chị đến đêm muộn mới ngủ. Chuyển nhà chắc là sau khi mẹ mất, nhận đủ trợ cấp thì phải.”

“Tôi rất lấy làm tiếc.”

“Có gì đâu ạ, hồi đó tôi còn nhỏ đến mức chẳng nhớ nổi khuôn mặt của mẹ.”

Mi So vừa nhún vai vừa tươi cười, lần này thay vì nói đùa để phá vỡ bầu không khí, Young Joon lại trầm mặc khẽ gật đầu.

“Hồi đó chắc phó chủ tịch khoảng chín tuổi nhỉ. Tôi không sao tưởng tượng ra được phó chủ tịch ở cái thời hôn nhiên ngây thơ ấy.”

“Cô khỏi cần tưởng tượng. Vì nó hoàn toàn không hề hôn nhiên ngây thơ đâu.”

“Ôi chao, vậy thế nào ạ?”

“Hồi đó tôi cũng là thiên tài có năng lực nổi trội trong tất cả các lĩnh vực như bây giờ ấy mà.”

“Ha ha. Vâng, vâng. Chắc là thế rồi.”

“Tôi nói thật đấy. Nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Hồi đó không vui chút nào. Nhất là năm tôi học lớp Bốn.”

“Sao thế ạ?”

Mi So tròn mắt nhìn sang, Young Joon nhấp ngụm nước cho đỡ khô miệng rồi nhún vai.

“Thì, có vài lý do. Trong đó có chuyện tôi học vượt hai lớp thành ra học cùng khóa với anh trai. Những người lớn muốn tốt cho tôi nên xếp tôi vào chung lớp với anh trai, nhưng chính vì thế mà tôi lại càng mệt mỏi. Tôi đã đánh

nhau với các bạn của anh ấy rất nhiều. Họ nói rằng tôi mới tí tuổi mà vênh váo, họ đụng chạm và đánh tôi, thế nên tôi đã rất hiếu thắng, nghiến răng nghiến lợi liêu mạng xông lên."

"Thế nhưng cũng may vì có anh trai mà."

"Có gì may đâu. Con người đó còn hợp sức với bọn họ để đánh tôi nữa đấy. A, đồ bạc tình bạc nghĩa."

Từ lời Young Joon, cô có thể mường tượng ra được dáng vẻ một cậu bé siêu quậy.

Mi So cảm thấy lòng dễ chịu hơn, như thể cô được quay trở về thời điểm trước khi mối quan hệ này trở nên xa lạ vì chuyện cô nghỉ việc.

"Anh nói anh trai anh đang ở Nice à?"

"Ừ."

"Nhưng cả lúc đi công tác Pháp anh cũng không lần nào ghé qua mà? Mỗi quan hệ của hai người không tốt ạ?"

Ánh mắt của Young Joon có chút sao nhãng. Anh nhìn chầm chằm chiếc đĩa một lát rồi đặt dao nĩa xuống, đổi chủ đề.

"Cô từng nuôi chó chưa?"

"Dạ?"

"Chó ấy mà. Thú nuôi."

Anh đổi chủ đề ư, thật là chuyện hiếm thấy. Young Joon vốn là người có lòng tự trọng rất lớn, không bao giờ muốn vướng mắc điều gì và rất chán ghét sự nhập nhằng, thế nên việc anh tránh né câu trả lời là điều cô không tưởng tượng nổi.

“Chưa ạ.”

“Ngày trước tôi có nuôi một chú Golden Retriever thuần chủng. Tên nó là Big Bang Andromeda Supernova Sonic.”

Mi So hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào trước cái tên mang đậm tính “trẻ trâu” ấy.

“Tên của chú chó đó là phó chủ tịch đặt từ hồi anh còn nhỏ phải không?”

“Sao cô biết?”

Mi So khua khua tay cổ gắng kìm nén không cười phá lên, Young Joon thì nhếch miệng cười rồi kể tiếp.

“Big Bang Andromeda Supernova Sonic hiền lắm. Nó không hay sủa, thông minh lanh lợi, lại còn rất nghe lời tôi. Big Bang Andro...”

“Anh có thể chỉ gọi ngắn gọn là Big Bang thôi được không ạ?”

Mi So chen vào nhò vả, Young Joon nhìn cô rất không hài lòng, anh nói tiếp.

“Nó có thói quen kỳ cục là nếu được cho khúc xương giả thì nhất định sẽ đem đi chôn. Chắc nó nghĩ là không ai biết. Hoặc là nó thích việc chôn để sau này lôi lên chẳng hạn, nhưng mà lần nào chôn xong nó cũng quên băng đi mất.”

“Nếu coi nó như con người thì chắc là nó bị bệnh đêng trí nhỉ?”

“Cũng có thể là thế.”

“Tiếp theo thì?”

“Big Bang sống được đúng mươi năm rồi chết vì viêm phổi.”

“Ôi, đáng tiếc quá. Chắc anh đã buồn lắm. Anh có khóc không ạ?”

“Trông tôi giống đã khóc lắm hả? Tôi ấy hả?”

“Không ạ.”

Mi So hoàn toàn không hiểu Young Joon muốn nói gì, cô nghi hoặc chớp chớp mắt, anh trầm lặng vài giây rồi mới nói tiếp.

“Big Bang chết lâu rồi nhưng giờ trong sân nhà tôi chắc vẫn còn khúc xương giả nó chôn đâu đó chứ nhỉ?”

“Có lẽ.”

“Ký ức.”

Anh ngừng lời, im lặng, rồi lại cất tiếng. Những câu nói nghe đầy đau đớn.

“Tôi nghĩ ký ức chính là thứ như thế đấy. Những điều chúng ta nói đã bỏ qua rồi, đã chôn giấu thật sâu rồi, thật ra nó chẳng hề biến mất.”

“Thì ra ý anh là thế.”

“Không phải quan hệ giữa tôi và anh trai không tốt. Nếu nói về anh trai tôi thì... cũng giống như mối quan hệ giữa Big Bang và khúc xương giả của nó thôi. Cô có hiểu không?”

Đó là mối quan hệ giống như khúc xương giả của Big Bang Andromeda Supernova Sonic. Mối quan hệ của anh và anh trai tốt hay xấu, có giống khúc xương giả hay không, điều này anh cũng không biết nữa.

Mi So tươi cười nhìn Young Joon một lúc rồi thốt lên.

“Vâng. Tôi hiểu một trăm phần trăm luôn ạ.”

“Vậy được rồi.”

Mi So quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ với tâm trạng chính cô cũng không rõ là gì, cô nhìn về phía Yoo Il Land không một bóng người và lẩm bẩm.

“Họ đóng cửa rồi. Đáng tiếc ghê. Lẽ ra chúng ta nên đến sớm hơn một chút.”

“Yoo Il Land, cô từng đi chưa?”

“Hồi nhỏ tôi có đi đúng một lần. Hồi lớp Hai bố tôi từng dẫn ba chị em đến đó chơi. Các chị chơi vui quên trời quên đất còn tôi chỉ đứng xem thôi.”

“Vì sao?”

“Đã lâu lắm rồi, tôi cũng chẳng còn nhớ lý do nữa. Nhưng khi lớn lên, nghĩ lại thì tôi cũng hiểu được đại khái.”

“Là gì?”

“Có ba đứa con, nếu mua vé chơi tự do cho cả ba thì đắt mà. Với lại có tiền mua vé đi chăng nữa thì tôi cũng còn bé, hay sợ hãi nên chắc chẳng thể chơi nhiêu được.”

Thấy Young Joon “hùm” một cái rồi thở dài, Mi So nói thêm như thể biện minh.

“Dù vậy tôi cũng đã chơi vòng xoay ngựa gỗ rồi ạ.”

“Thú vị không?”

“Có ạ. Cực kỳ.”

“Thế à? Vậy chúng ta cùng đi chơi nhé?”

“Nếu lần sau có cơ hội.”

A, ngẫm lại thì làm gì còn... lần sau.

Nghỉ việc rồi, cô đâu còn chạm mặt phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il được nữa. Đến lúc nào đó, Young Joon sẽ tiến thêm một bước nữa từ phó chủ tịch lên thành chủ tịch, khi ấy thì xác suất bị sét đánh trúng trong nhà vệ sinh còn cao hơn xác suất chạm mặt anh dù chỉ một lần ấy chứ.

Khuôn mặt Mi So dần trở nên xám xịt.

“Cẩn thận. Lát cô mà sợ mất mặt là tôi không để yên đâu.”

“Dạ?”

“Vừa ăn xong mà leo lên chơi luôn dễ bị say nên tôi nói vậy.”

“Gì cơ...? Không lẽ...!”

“Tôi đã nói là quà tặng Mi So mà.”

Cô mờ to đôi mắt, Young Joon chỉ tay ra bên ngoài cửa sổ với thái độ tự tin ngút trời.

“Tôi đã yêu cầu họ hôm nay đặc biệt phải mở cửa đến tận đêm rồi. Với lại vé vào cửa miễn phí...”

Những ngón tay của Young Joon xoay trong không trung, vẽ nên một đường tuyệt đẹp xung quanh khuôn mặt đẹp trai của anh.

“Chính là đây.”

“Aaa... Phó chủ tịch. Tôi... tôi thật sự...”

“Hở? Cô sao thế?”

“Thật sự cảm ơn anh nhưng cái này hơi...”

“Cần gì phải ngượng ngùng thế.”

“Dạ không, không phải ngượng ngùng mà là...”

“Mấy trò như này phải gào thét thật to mới vui tới bến.”

“Xin ha, ha, ha, hãy cứ, cứ, cứu tôi! Cái này không có cách nào dừng lại à? Tôi không biết đâu, ặc! Tôi không biết đâu, đã lên đến đỉnh rồi! Hức hức!”

“Cao năm mươi sáu mét so với mặt đất đây. Dừng ở đây không phải còn đáng sợ hơn sao?”

“Kh, kh, kh, không. Làm ơn cho tôi xuống.”

“Tôi đã bảo rồi mà. Dừng từ chối làm gì, cứ thỏa sức tận hưởng đi.”

“Hức, hức, không! Không, không, khônggggg! Tôi thực sự ghét phó chủ tịch nhất ở điểm này! Áaaaa!”

Trên bầu trời đêm đen kịt, tiếng hét thật lớn và dài của Mi So và Young Joon nguội dần.

“Ra là cô bị bệnh run tay.”

Chai nước suối đang cầm trên tay Mi So rung lên bần bật theo nhịp run của bàn tay.

“Phó chủ tịch chơi trò đó hai lần cũng được ạ? Anh không sợ à? Thật luôn?”

“Ư. Thứ kinh khủng thật sự thì không thể cảm nhận từ mấy trò chơi vớ vẩn kia được đâu.”

“Vậy á? Thể phó chủ tịch sợ cái gì ạ?”

“Cái đó...”

Mi So mở to mắt, ngược lên nhìn Young Joon.

“Bí mật.”

Anh khoi gợi trí tò mò của cô rồi lại trêu người không tiết lộ, cô thở dài đánh thượt một cái.

“Haiz... Lẽ ra mình không nên hỏi.”

Mi So ngồi gục đầu trên băng ghế dài phía trước tàu lượn siêu tốc, người cô không ngừng run lên. Cảm giác xây xẩm kết hợp từ độ cao và vận tốc lần đầu cô đối mặt trong đời, đã thế trời còn lạnh nên cô càng thêm run rẩy.

“Lạnh à?”

“Vâng, hoi hoi.”

Cô cuí đầu, lơ đãnh đưa mắt nhìn mũi đôi giày Oxford màu nâu. Bỗng một cảm giác ấm áp và mùi hương quyến rũ buông xuống đôi vai cô.

“O...”

Áo khoác của Young Joon rất to và ấm. Cô thấy thật xấu hổ vì cảm giác như anh đang ôm lấy mình.

“Choi gì tiếp theo đây? Không có trò nào “máu lửa” hơn trò này à?”

Mi So không muốn anh trông thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình, cô không dám ngẩng đầu lên.

“Cô muốn chơi gì thì cứ nói. Vì hôm nay tôi bao trọn chỗ này cho Mi So rồi mà.”

Lẽ ra phải đáp lại lời trêu đùa ấy nhưng chẳng hiểu sao cô lại không thể phản ứng tự nhiên như trước. Cô không hiểu vì sao nhưng...

“Nhất định...”

“Hả?”

Mi So cố trấn tĩnh lại rồi ngẩng đầu lên đáp lời.

“Phó chủ tịch nói cứ như thế Yoo Il Land là của anh vậy.”

“Của tôi mà.”

“Đâu phải đâu!”

Mi So ngẩng đầu lên còn Young Joon chầm chậm đưa mắt nhìn xuống cô, anh nói thêm một cách lạnh lùng.

“Không phải cô lại nghĩ ra câu nói đùa ấu trĩ kiểu như “Yoo Il Land là của tất cả trẻ em” đấy chứ?”

Nghe thấy thế, Mi So tươi cười rạng rỡ, xoa xoa hai lòng bàn tay, Young Joon cũng cười và nói.

“Lần này tôi rộng lượng bỏ qua cho cô đấy, chỉ một lần thôi.”

“Có chuyện gì với người trước đây vẫn nói “Không có cái gọi là cơ hội thứ hai” thế nhỉ?”

“Kệ tôi.”

Young Joon đột nhiên đưa tay ra.

“Anh định đi chỗ khác ạ?”

Jeong Gyeong Yun

“Phải đi vòng xoay ngựa gỗ chứ.”

“Ôi chao.”

Nghe đến đó, Mi So tươi cười hớn hở, cô chăm chú nhìn bàn tay anh rồi nắm lấy.

Đây không phải lần đầu cô nắm tay Young Joon. Khi cô được giao nhiệm vụ làm partner của anh trong những buổi tiệc gặp mặt xã giao, họ thường nắm tay hoặc khoác tay.

Thế nhưng bây giờ khác lúc ấy. Đây đâu phải là để cho người khác thấy, cũng không phải là công việc.

Mi So nhìn bóng lưng Young Joon đang sải những bước dài nắm tay mình dắt đi.

Bàn tay của anh ám áp đến nỗi khiến cô nhớ lại những ký ức ngày xưa. Cô rất ngạc nhiên, hóa ra người này còn có khía cạnh thế này nữa cơ đấy.

“Sao cô lại cười?”

“Không có gì đâu ạ.”

“Nhạt nhẽo.”

Young Joon kêu là anh không thể chơi cái trò trẻ con thế này được nên Mi So để anh lại, leo lên vòng xoay ngựa gỗ một mình.

Choi một lúc lâu, mãi đến khi thấy mình không thể chịu đựng con chóng mặt buồn nôn thêm được nữa, Mi So mới kêu lên “Stop!” rồi lảo đảo bước xuống như người say. Young Joon vẫn đứng lặng yên chờ cô ở đó từ ban nãy.

Anh đeo túi của cô, đứng chờ cô một cách tự nhiên như thể chuyện thường ngày, điều đó thật cảm động làm sao.

“Cô chơi thêm nữa cũng được mà.”

“Thế là đủ rồi ạ. Tôi cười đến chán luôn rồi.”

“Thế à?”

Mi So nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Young Joon, thấy anh mặc chiếc áo thun cổ lọ mỏng manh, cô khẽ đề nghị.

“Tôi trả lại áo khoác cho anh nhé?”

“Không cần.”

“Lạnh lắm đấy ạ. Anh không thấy lạnh sao?”

“Hồi hay lắm. Tôi sắp chết rét từ nãy rồi cơ.”

“Vậy để tôi trả cho anh.”

“Tôi bảo không cần mà.”

Đúng lúc Mi So cười khích vì câu trả lời đầy lãnh đạm ấy thì vòng xoay ngựa gỗ lại bắt đầu quay. Ánh đèn quay tròn tỏa sáng lung linh, thanh âm khoi gợi nỗi nhớ nhà, cùng với hơi ấm của chiếc áo khoác ấm áp đến mức cô chỉ muốn đắm chìm, tất cả khiến cô có cảm giác muốn bật khóc.

Cô như được quay trở về thời xa xưa, nắm tay bố, sot ruột chờ đợi đến lượt của mình.

Ký ức của người lớn là thế này chẳng. Khiến người ta cảm thấy sống mũi cay cay và trái tim nhức nhối.

“Căn nhà ngày xưa của tôi liệu ở vị trí nào nhỉ?”

“Ừm.”

Mi So lảng lặng đưa tay ra nắm lấy bàn tay ấm áp của Young Joon. Hình như anh hơi giật mình, mà cũng có thể chỉ là cô tưởng tượng thôi.

“Nếu mà đúng vị trí vòng xoay ngựa gỗ này thì tốt biết bao.”

Young Joon ngoognhìn theo vòng xoay ngựa gỗ, một lúc lâu sau anh mới nói.

“Không phải nhà ma à? À không, cũng có thể là nhà vệ sinh công cộng hoặc chuồng gấu trong vườn thú mà.”

“Aaa, anh thật là. Quá đáng rồi đó nha.”

“Có gì mà quá đáng. Cô biết tôi cũng có phải mới chỉ ngày một ngày hai đâu. Giờ thì đi thôi.”

“Chắc. Kể cả thế thì quá đáng vẫn là quá đáng.”

Cho dù có cầu nhau đi chăng nữa thì suốt lúc rời khỏi nơi ấy, Mi So vẫn không hề buông tay Young Joon.

Mi So cảm thấy có sự khác lạ ngay sau khi rời khỏi chỗ vòng xoay ngựa gỗ được một lát.

Young Joon sải chân bước từng bước dài, khác với ban nãy, dường như anh đã định sẵn nơi sẽ đến. Nay giờ anh đã nhìn đồng hồ đeo tay đến lần thứ ba rồi. Cứ như thế anh đang có hẹn với một ai đó.

The One River là kênh đào nhân tạo hình thành nên hai con đường ở phía đông và tây Yoo Il Land, một bên có chiếc du thuyền nhỏ mang tên “Queen Dragon” cứ ba mươi phút lại có một chuyến. Young Joon đang đi bộ hướng thẳng đến Queen Dragon.

“Bây giờ chúng ta đi cái này ấy ạ?”

“Sao? Cô sợ à? Cô biết là nó được kiểm tra mức độ an toàn rồi mà. Không sao đâu.”

“Ừm. Không... không phải chuyện đó.”

Dọc theo kênh đào được quy hoạch trang trí mây bầy chim trắng không biết là thiên nga hay là vịt. Mi So khẽ liếc nhìn mây con chim, không hiểu sao cô cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, hai người vừa mới lên thuyền thì Queen Dragon lập tức xuất phát như thể đang chờ săn vây.

Mi So vừa hít hà một hơi thật sảng khoái vừa ngắm làn nước bao quanh mũi thuyền, cô mân mê con thú bông hình linh vật.

“Sao linh vật của Yoo Il Land lại là con bò vậy ạ?”

Young Joon ngược nhìn lên bầu trời, anh trả lời bằng giọng rất điềm tĩnh.

“Ông cố nội của tôi tuổi trâu.”

“À à.”

Mi So gật đầu rồi chợt nheo mắt nhìn Young Joon, cô hỏi.

“Vậy không lẽ Queen Dragon cũng...?”

“Bà cố nội tôi tuổi rồng.”

Thật không sống nổi mà.

Cô khẽ liếc nhìn sang gương mặt của Young Joon, đúng lúc ấy gương mặt anh tỏa sáng đến chói mắt.

Viu, bùm!

Tiếng nổ dội đến cùng pháo hoa bắt đầu được bắn lên, rực rỡ sắc màu bừng sáng cả bầu trời.

“Ôi chao! Gì nữa đây?”

“Tôi đã nói rồi mà. Là quà nghỉ việc!”

Mi So biết ngữ điệu phát âm từ “nghỉ việc” đó có vẻ khác thường, nhưng cô quá đắm chìm trong cảnh lộng lẫy trước mắt nên chẳng thể nói được gì.

Pháo hoa lớn nhỏ nối tiếp nhau bung nở như những đóa bồ công anh, tỏa rộng khắp bầu trời rồi biến mất ở phía xa. Mi So ngạc nhiên không khép miệng lại được, cô ngước nhìn từng đợt pháo hoa đẹp đẽ lần lượt nở rộ trên bầu trời.

“Wow! Thật sự... đẹp! Lần đầu tôi được xem pháo hoa bắn gần thế này đấy... Wow, thích quá đi! Đẹp quá xá!”

Mi So quá thích thú đến mức vỗ tay ầm ầm như đứa trẻ.

“Anh nhìn kia, phó chủ tịch! Mau lên!”

“Ờ...”

“Đẹp không?”

“Ừ... Đẹp nhỉ.”

Chẳng biết từ khi nào, ánh mắt của Young Joon đã rời trên khuôn mặt Mi So chứ không phải chùm pháo hoa rực rỡ kia nữa rồi.

Giương mặt Mi So phản chiếu thứ ánh sáng dịu dàng nhiều màu sắc, đường nét khuôn mặt cô thật đẹp, đẹp tới mức khiến người ta muốn nâng niu, trước đây cũng thế mà bây giờ cũng vậy.

Anh lặng im ngắm gương mặt cô, gương mặt suốt thời gian qua vì mải mê với công việc mà anh chưa từng thực sự ngắm nhìn, có cảm giác mình lại quay về với thuở xa xôi.

Nếu cô đã quên thì mọi chuyện đều sẽ ổn cả thôi.

Bởi mảnh ghép không liên quan do anh trai anh mang đến mà bức tranh ghép hình vốn đã đâu vào đây lại thành bức tranh thừa ra một mảnh ghép. Vì vậy mà tất cả đều đau khổ, anh đã nghĩ rằng nếu một mình mình giả vờ quên đi thì có thể ngăn cản sự đổ vỡ cho tất cả. Thế là anh chôn vùi hết thảy vào hố sâu rồi lấp lại. Anh chưa từng có bạn nhưng thay vào đó lại có một chú chó cưng luôn lắng nghe anh kể chuyện, anh đã nghĩ mọi thứ đều sẽ được chôn xuống và quên đi như khúc xương giả của nó. Quãng thời gian tuy ngắn nhưng kéo dài tựa như vĩnh viễn ấy và cả những ký ức đầy đắng cay, anh đã chôn vùi thật cẩn thận, lấp thật chặt, lấy cả chân giậm lên cho chắc rồi mà.

Giây phút đó, tất thảy mọi thứ xung quanh đều quay trở về đúng với vị trí của chúng như thể một lời nói dối. Bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, giờ anh mới hiểu. Khi xưa anh đã chôn vùi “cái tôi” của chính mình cùng chúng mất rồi.

Bản năng cố hữu của con người là luôn cố gắng lấp đầy những điều mình còn thiếu.

Để lấp đầy khoảng trống cho “cái tôi” đã biến mất vì bị chôn lấp kia, anh lại càng bị đeo đuổi, ám ảnh bởi “cái tôi” của chính mình, nhưng vài tháng trôi qua, vài năm trôi qua, anh vẫn không có “cái tôi” ấy. Dù là ở đâu đi chăng nữa.

Thế nhưng...

"Em tên là Kim Mi So. Tên của anh là gì thế?"

Tâm trí anh làm một bước nhảy qua quãng thời gian dài đằng đẵng, trở lại giây phút anh gặp lại Mi So. Khoảnh khắc anh thấy màu hồng đào ửng lên trên gương mặt trắng tréo ấy. Khoảnh khắc anh nhìn thấy chiếc lúm đồng tiền in sâu trên má phải của cô. Khoảnh khắc sự nghi ngờ của anh chuyển thành chắc chắn khi anh nghe được giọng nói yếu ớt run run của cô: "Tôi là Kim Mi So."

Anh cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch, trái tim rõ ràng anh đã chôn giấu ở một nơi nào đó mà chính anh cũng không biết.

"Cô biết tôi chứ?"

"Vâng."

"Thế à? Tôi là ai?"

"Là con trai của ngài chủ tịch q."

Người ta nói rằng ký ức trước năm lên năm tuổi sẽ chìm vào tiềm thức, có lẽ cả những sự việc xảy ra với Mi So lẫn sự tồn tại của "cái tôi" của ngày hôm đó đều đã bị lãng quên rồi.

Có gì đâu, hơi buồn một chút nhưng cũng chẳng sao. Dù gì thì việc cô quên đi ngày hôm đó cũng là điều anh mong ước bấy lâu mà.

Ừ. Không sao đâu.

Nhưng không hiển hiện trước mắt đâu có nghĩa là chúng không tồn tại. Bằng chứng chính là đây. Có người con gái biết "cái tôi" của anh, cô ấy đang đứng lù lù ngay trước mắt anh đây.

Không sao đâu. Giờ thì không sao đâu.

Tìm lại được “trái tim” và “cái tôi” nhờ Mi So rồi, cuộc sống suốt chín năm qua của anh cực kỳ bình yên đến không còn mong gì hơn.

Anh đã nghĩ chỉ cần tiếp tục như thế mãi là được. Ấy thế nhưng...

Đến lúc này rồi mà còn định đi đâu nữa, hả em.

“Xin quá. Ở bên phó chủ tịch nên tôi mới được tận hưởng sự xa xỉ này đây, tuyệt quá.”

Young Joon sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, anh nhìn lên bầu trời rồi hỏi.

“Thích không?”

“Có ạ. Cực kỳ thích luôn ạ.”

Thích à? Thích thế cơ à? Cứ một chốc em lại ầm ầm đóng cây đinh lớn vào trái tim, vào lòng tự tôn của người đàn ông giỏi giang toàn vẹn như tôi mà giờ em còn cười được cơ à?

“Muốn cho cô xem thỏa thích nhưng mà...”

“Dạ?”

Vì yêu cầu hơi gấp nên họ không mua đủ pháo hoa để bắn. Young Joon vừa mới nghĩ “Chắc chỉ còn vài quả nữa thôi” thì “bùm”, một quả pháo hoa hình trái tim bùng sáng cả bầu trời. Đó cũng là lúc kết thúc.

“Wow.”

Bốn bề trở về với sự yên tĩnh, Mi So vui vẻ vỗ tay không ngừng.

“Thật sự rất cảm ơn anh.”

“Có đáng gì đâu.”

Young Joon nhún vai, Mi So ngược lên nhìn nửa nghiêng khuôn mặt anh rồi tươi cười rạng rỡ như thể định nói gì đó.

“Sao?”

“Tôi rất cảm động ạ. Thật lòng đây. Thực sự cảm ơn anh, phó chủ tịch.”

Mi So vẫn tươi cười, tươi cười, không ngừng tươi cười rạng rỡ không chút âu lo, Young Joon chăm chú nhìn cô một lúc rất lâu rồi hơi chần chừ một chút, anh đưa tay ra.

Đây có vẻ là lời bày tỏ chưa từng được nói ra đầy đủ suốt thời gian qua.

“Có gì đâu mà cảm ơn.”

Tôi mới là người phải cảm ơn em chứ.

“Phó chủ tịch...?”

Trong phút chốc, Young Joon xòe bàn tay đang đưa lên ra, nhẹ nhàng xoa đầu Mi So, mái tóc cô bị vò rối tung.

“Ô! Sao tự dừng anh lại thế!”

“Kệ tôi.”

Young Joon quay lưng sải chân bước đi, Mi So trông theo bóng lưng anh bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

“Hôm nay thực sự rất vui ạ.”

“May là cô thấy vui.”

“Hình như lâu lắm rồi tôi mới trút bỏ hết gánh nặng mà đi chơi vui thế này đây ạ.”

“Tôi cũng thế.”

“Ngày mai tôi sẽ đi làm sớm ạ. Vậy thôi anh về cẩn thận, chúc anh ngủ...”

“Khoan đã.”

Đỗ xe trước cửa nhà xong, đang chào tạm biệt thì Young Joon ngắt lời Mi So.

Mọi lần đưa cô về nhà, anh đều chào cô từ trong xe rồi phóng vèo đi mất mà sao lần này lại xuống xe nhỉ, hình như có âm mưu gì đây.

Young Joon thong thả bước về phía cuối xe, Mi So lặng lẽ buông một lời sắc lẹm đánh thẳng vào gáy anh.

“Không phải anh chở chín mươi chín bông hồng trong cốc xe đây chứ?”

Young Joon dừng bước, quay đầu lại với vẻ mặt rất vô cảm.

“Đúng rồi. Có chở.”

“Bó hoa nằm lăn lóc mẩy tiếng đồng hồ trong cốc xe, tôi không cần nhìn cũng thừa biết nó trông như nào rồi nhé.”

“Thế à?”

Young Joon cười một cách đầy tự tin, bước đến mở cốc xe, lấy bó hoa ra từ thùng xốp giữ lạnh nằm bên trong, phẩy phẩy chỉnh sửa lại rồi đi ra. Đã bảo anh là kiểu người có một không hai rồi mà lại.

Bó hoa hồng đỏ thẫm to bự chảง trông đầy mê hoặc
đang khoe vẻ đẹp kiêu hanh trong trạng thái không một
cánh hoa nào sây sát gì.

Mi So đón lấy bó hoa hồng siêu bự đậm hương ấy rồi
từ tốn nói.

“Tôi còn tưởng giờ lại có mấy loại phiếu khảo sát kỳ cục
như vậy. Tôi ngạc nhiên lắm đó. Anh vất vả làm đến tận mức
ấy vì tôi.”

“Có gì vất vả đâu. Vì thư ký Kim, làm như này cũng
có xá gì.”

Young Joon vẫn ung dung mỉm cười, Mi So tươi cười
rạng rỡ, nhìn anh hỏi.

“Chắc anh tưởng là ngon ngọt với tôi thế này thì tôi sẽ
“đổ” rồi nói rằng “Sau này tôi nguyện sẽ chăm chỉ làm việc
suốt đời ạ!” phải không?”

“A, quả nhiên không qua mắt Mi So được.”

Hai người nhìn nhau cười thành tiếng một lúc lâu, Mi
So chọt lục tìm trong túi xách, lấy ra thứ gì đó.

“Hôm nay là Pepero Day đấy ạ. Nhờ anh chuyển cái này
cho tiến sĩ Park, cái này anh nhận đi ạ.”

Công ty chế biến bánh kẹo Yoo Il là công ty con trực
thuộc tập đoàn Yoo Il, ba năm trước đã tung ra sản phẩm
bánh que Toong Stick mới. Loại bánh que mập mạp đầy đặn
ấy được đưa ra thị trường với kỳ vọng sẽ trở thành đối thủ
xứng tầm với chiếc bánh que Pepero mảnh dẻ, ấy thế mà ra

mắt chưa được ba tháng đã lỗ chỏng vó và ê chề rút lui khỏi thị trường.

“Lại còn lấy sản phẩm của công ty đối thủ không khác gì cái gai trong mắt ra làm quà, quả nhiên tinh ý...”

Quả không sai, anh vẫn chưa bỏ qua chuyện đó. Mi So nhíu mày lâm bầm.

“À à, cái này là tấm lòng nên anh đừng hoạch họe này kia nữa mà nhận giùm đi không được sao?”

“Tấm lòng?”

Young Joon nhìn hai túi Mi So đưa ra rồi buông một lời châm chọc.

“À. Ném cho tôi với tiến sĩ Park mỗi người một hộp Pepero mua ở siêu thị, tấm lòng của thư ký Kim hóa ra là thế.”

“Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ. Vị dâu là của tiến sĩ Park còn vị chocolate là của phó chủ tịch. Với lại cái mua cho anh to hơn và mắc tiền hơn đó ạ.”

“Được. Riêng cái đó tôi hài lòng.”

Nghe thấy vậy, Mi So lại một lần nữa tươi cười rạng rỡ.

“Hôm nay thực sự cảm ơn anh. Tôi sẽ quên sạch sành sanh mục đích thật ẩn phía sau.”

“Không. Đến tận lúc chết cũng đừng có quên. Đến tận kiếp sau cũng nhất định phải nhớ.”

Young Joon khẳng định, anh khẽ chào cô bằng ánh mắt rồi đi về phía xe.

“Anh đi cẩn thận nhé.”

Young Joon mở cửa, ngồi vào ghế lái, Mi So vãy vãy tay chào rồi chợt mở to mắt ngạc nhiên khi thấy anh lại xuống xe và sải bước đi về phía mình.

“Anh quên gì ạ...?”

Young Joon không nói lời nào, bước đến với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng, ở khoảng cách mà chỉ thêm một bước nữa thôi là hai người sẽ đâm sầm vào nhau, anh đưa mắt nhìn xuống cô.

Mi So ngửa đầu nhìn lên khuôn mặt của Young Joon, cô vừa tươi cười vừa yên lặng đưa tay lên.

Rất nhanh, ngón tay cô đã đặt trên môi anh.

“Cái này tuyệt đối không được đâu ạ.”

Mi So hung hăng đẩy khuôn mặt Young Joon ra rồi nhanh chân trốn vào con hẻm.

Chỉ còn lại mình Young Joon nơi đầu hẻm, anh cúi đầu cười khúc khích rồi leo lên xe, phóng đi mất.

Tiễn Young Joon xong, Mi So uể oải đi tắm sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đến nửa đêm, cô chợt tỉnh vì ánh sáng. Chắc do cô quên kéo rèm nên ánh trăng rầm tràn ngập khắp phòng. Cô đã mơ. Một giấc mơ về ngày xưa cũ.

“Đây là nhà em à?”

“Vâng.”

“Mau vào đi. Em bảo em đang ngủ dậy thì đi ra mà.”

“Anh vẫn đau chân à?”

“Không.”

“Thế sao anh lại đi cà nhắc?”

“Ừ thì... bị vây thôi.”

“Nhà anh ở đâu? Lần sau em sẽ đến chơi.”

“Nhà anh xa chỗ này.”

“Rất xa?”

“Ừ.”

“Thế để em bảo bố em lấy xe đạp đèo em đi là được chứ gì.”

“Không cần. Anh sẽ sớm đến chơi thôi.”

“Thật không?”

“Ừ. Thật.”

“Em nhất định sẽ không quên tên anh đâu... anh ...”

“Đồ ngốc. Không phải thế. Đây không phải là tên anh. Tên anh là Sung..., Lee Sung...!”

Mi So nhìn lên chiếc đồng hồ chỉ 3 giờ sáng, cô dụi mắt l้า bẩm như vẫn còn đang mơ.

“Ngày hôm đó trăng cũng sáng thế này... Lee Sung... Jin? Lee Sung Hwan, Lee Sung Hyeon...? Aaa, là gì nhỉ?”

Lúc nghe xong báo cáo công việc ở nước ngoài mà anh tạm gác lại vì đi chơi với Mi So thì đã là 3 giờ sáng. Giờ có chợp mắt anh cũng chỉ được ngủ hai tiếng mà thôi. Vậy nên thức xuyên đêm chắc sẽ tốt hơn.

Vô vỗ đôi vai ê ẩm rã rời, Young Joon đứng dậy đi về phía bàn tài liệu, anh lôi ra hai hộp Pepero đặt trong ngăn kéo rồi cầm lên gói được bọc đẹp đẽ có dán đề can màu đỏ.

Mi So khéo tay trước giờ thỉnh thoảng vẫn làm cái gì đó tặng anh, nhưng lần này không biết có phải vì cô nhẫn mạnh là “tấm lòng” không nên anh lại cảm thấy nó có chút đặc biệt hơn.

Young Joon nhìn ngang nhìn dọc một lúc, sau đó cầm hộp Pepero đầy trân trọng bước về phía phòng đọc sách.

Mở chiếc tủ trưng bày những phần thưởng, huy chương, cúp vô địch mình đã giành được trong những cuộc thi từ xưa đến nay, anh đẩy những chiếc cúp thu hút ánh nhìn đang được đặt trên giá sang một bên, rồi đặt món quà của Mi So vào chỗ trống mới được tạo ra đó.

“Hừm. Trông cũng được đấy.”

Anh đóng cánh cửa tủ lại rồi quay trở về bàn làm việc. Nhìn xuống gói quà còn lại, anh giật mẩu giấy nhớ viết “Tặng tiến sĩ Park” ra vứt vào sọt rác. Thậm chí anh còn xé vỏ, rút một que bánh Pepero vị dâu ra cắn khặc khặc rồi nhăn nhó mặt mày.

“Ây, vị giác đúng là vứt đi. Sao vị lại như thế này?”

Anh quăng chõ Pepero còn lại đi sau đó rút một điếu thuốc lá ra ngậm và đi về phía cửa sổ, châm điếu thuốc rồi hít một hơi thật sâu.

“Chắc anh tưởng là ngon ngọt với tôi thế này thì tôi sẽ “đỗ” rồi nói rằng “Sau này tôi nguyện sẽ chăm chỉ làm việc suốt đời ạ!” phải không?”

“A, quả nhiên không qua mắt Mi So được.”

“Đồ ngốc. Gì mà không qua mắt được, tôi thì cần gì qua mắt.”

Young Joon nhả làn khói trắng dài vào không trung, anh vừa khẽ nhếch miệng cười vừa lẩm bẩm.

“Em có biết thời gian ủ bệnh có gì đáng sợ không? Là chính bản thân người bệnh tuyệt nhiên không hề biết mình đã nhiễm bệnh đấy.”

Lời nguyền phim bom tấn đã bắt đầu rồi. Dù em có không hay biết đi chăng nữa.

#Lời nguyện phim bom tấn

Buổi họp ban lãnh đạo tập đoàn Yoo II vốn dĩ diễn ra vào 7 giờ 30 phút sáng thứ Bảy hằng tuần lần này đã được đẩy lên sớm ba mươi phút. Bởi hôm nay là ngày có đại hội thể dục thể thao tập thể tổ chức mỗi năm một lần. Như một sự trùng hợp hiếm hoi, hôm nay Young Joon cũng đích thân đến công ty tham gia buổi họp sáng, không biết có phải vì thế mà buổi họp thường kết thúc sau khoảng một giờ đồng hồ bỗng bị kéo dài hay không.

Young Joon ra khỏi phòng họp, anh liếc nhìn Yoo Sik bên cạnh đang ngâm nga hát.

Hôm nay Yoo Sik sẽ thay mặt Young Joon đọc diễn văn khai mạc, anh ta mặc bộ đồ thể thao màu trắng của công ty nhưng lại quàng trên cổ chiếc khăn có họa tiết sặc sỡ trông chẳng ăn nhập gì cả.

“Tiến sĩ Park, ông đau ốm ở đâu à?”

“Sao?”

“Cái khăn quàng quê mùa kia là sao?”

“Quê cái gì mà quê. Đây là điểm nhán, điểm nhán thu hút đấy. Hôm nay tôi muốn trông thật nổi bật trong mắt người ta mà. Hùm hùm.”

“Muốn trông nổi bật trong mắt người ta, người ta là ai?”

Yoo Sik lôi ví ra từ túi áo ngực, nhìn ngó xung quanh rồi lấy ra một tấm ảnh cho Young Joon xem như thể khoe báu vật.

“Ai thế, trông có khác gì con cá cảnh Piranha đâu...?”

Young Joon còn chưa dứt lời, Yoo Sik đã kích động lên giọng.

“Gi? Cá Piranha là như nào! Sao ông có thể phát ngôn bừa bãi về nàng tiên cá bé nhỏ, công chúa của tôi như thế hả?”

Công ty mời một nhóm nhạc nữ nổi tiếng đến biểu diễn trong lễ bế mạc đại hội thể dục thể thao, chắc là anh ta đang nói về chuyện này.

“Ông mà còn si nhục nàng tiên cá của tôi lần nữa là tôi không để yên đâu đấy! Ông chết chắc!”

“Thử giết đi xem nào.”

Young Joon vừa tùy tiện buông lời, Yoo Sik đã nhụt chí, run rẩy hạ thấp giọng nói.

“Vợ tôi cũng bỏ đi rồi, giờ tôi chỉ còn lại nàng tiên cá của tôi thôi đấy. Ông đừng có như thế.”

“Mắt nhìn người của ông chỉ được đến thế thôi à? Cái mặt trang điểm quá lố kia mà ông kêu đẹp à? Mặt mộc của thư ký Kim còn xinh hơn.”

Thấy thái độ cực kỳ thương hại của Young Joon, Yoo Sik nổi khùng gào lên.

“Trước mặt fan ông chú là tôi đây, ông đừng hòng chửi nàng tiên cá! Trong cuộc thi tuyển chọn, nàng tiên cá của tôi đã được chọn với tỉ lệ cạnh tranh là 1/500 đấy, ở vòng tuyển chính thức, cô ấy cũng rất khiêm tốn, lại còn ngoan ngoãn nữa nên được khen ngợi hơi bị nhiều luôn!”

“Bệnh nặng thế. Ông bị bệnh nặng rồi.”

“Nhìn xem, ở tuổi này cô ấy xinh đẹp biết bao? Ôi chao. Trông có giống đóa hoa chỉ uống sương đêm để sống không nè?”

“Người ta mà chỉ uống sương không thì chết đói ngay ông ạ. Thỉnh thoảng nhìn ông tôi lại không hiểu nổi sao ông vẫn còn làm được việc đấy. Mấy tuổi rồi mà vẫn còn nhảy qua nhảy lại giữa hiện thực và thế giới thần tiên thế hả?”

Vẻ mặt Young Joon đầy thương cảm khiến Yoo Sik đâm ra cău bắn, anh ta cương quyết nói.

“Dù gì thì so với việc không thể hài lòng, so với hiện thực xấu xí, tôi thà chọn thế giới giả tưởng kia còn hơn!”

“Ông thôi nói mấy câu tôi nghe thấy ghét đi. Vói lại tôi chẳng ngầm tí nào mấy lời đó hết.”

“Ông thử nghĩ xem. Thư ký Kim uống rượu này, ăn lòng lợn nướng này, ăn cả chân gà, bạch tuộc sống, ăn luôn cả tỏi, ăn tỏi xong thì miệng đầy mùi tỏi lại còn đánh rầm với ọ hoí, rồi sáng mờ mắt dậy thì mắt đầy ghèn... À! Còn đi vệ sinh nữa chứ nhỉ. Có khi giờ cô ấy đang ngồi trên bồn cầu trong cái nhà vệ sinh nào đó ở tòa nhà này ấy chứ...”

Khuôn mặt vô cảm của Young Joon đột nhiên trở nên hung dữ.

“Im đi.”

“Ông đuổi việc cô ấy là cái chắc...”

“Tôi bảo ông im đi mà!”

Bۆp!

Young Joon đập nguyên xấp tài liệu đang cầm trên tay vào mặt Yoo Sik rồi xoay người lộp cộp bước đi.

Yoo Sik chớp mũi đỏ lù nhìn theo bóng lưng Young Joon rồi phùng phùng tức giận gào lên.

“Êii! Đồ xấu tính!”

“Xuôi chèo mát mái chứ chị?”

“Haiz... Quả nhiên là không được mà.”

“Chị thử dùng sữa chua uống men sống mỗi ngày đi ạ. Em thấy có tác dụng lắm á.”

Mi So đã bị táo bón đến ngày thứ ba rồi, bụng dưới căng cứng đến mức cô chẳng thở nổi.

“Hồi trước chị cũng thử uống mấy lần rồi, nhưng có khi tại chị không để tâm lắm nên cũng không thấy hiệu quả mấy.”

Ji Ah ngồi xuống bàn làm việc trong phòng thư ký, ngước lên nhìn đầy lo lắng. Dòng tiêu đề “Câu chuyện xưa” in trên bìa cuốn sách nền xanh nhạt nhòa đập vào mắt Mi So.

“Sách gì thế?”

“À, tiểu thuyết lãng mạn à.”

“Chị cũng thích tiểu thuyết lãng mạn lắm. Mặc dù đó giờ chị bận quá nên chưa đọc hết được một cuốn nào.”

Mi So nhận lấy cuốn sách Ji Ah đang cầm trên tay với vẻ mặt vui mừng, cô liếc nhìn bìa sách.

“Ôi chao, tiểu thuyết của Morpheus đây mà?”

“Vâng. Lâu lắm rồi em mới lôi nó ra đọc lại, Morpheus quả là tuyệt vời à. Miêu tả tâm lý rất tỉ mỉ và đậm chất tình ái. Một lần đắm chìm vào là không thể nào dừng giữa chừng được ấy à.”

“Ừm. Chị thích cuốn *Chinh phục tất cả chỉ bằng ánh mắt*. Cả cuốn *Mang em đi* nữa. À! Series *Anh sẽ cướp lấy em* cũng quá ư là đỉnh!”

“Đúng rồi đấy à! Hết sẩy luôn!”

Hai người vừa khúc khích cười vừa đỏ lựng mặt đồng thanh kêu lên.

“Cái kết “xôi thịt” phết nhỉ?”

““Cảnh nóng” nóng bỏng mắt à?”

Hai người đều xấu hổ giậm chân bình bịch, lấy tay che mặt.

“Đàn ông con trai mà sao hiểu tâm lý phụ nữ thế không biết...”

Nghe Ji Ah lẩm bẩm, Mi So trợn tròn mắt.

“Úa? Tác giả Morpheus là nam hả?”

“Ô, ra là chị không biết! Morpheus là nam đấy ạ. Giờ chắc anh ấy khoảng hơn ba mươi tuổi. Những người theo dõi trang cá nhân của Morpheus tầm mươi năm trước, hồi anh ấy mới ra mắt hình như được gặp trực tiếp rồi đó ạ. Người ta nói là anh ấy cao, đẹp trai lại còn có khí chất tuyệt vời nữa nên thực sự hạ gục mọi con tim chỉ bằng một ánh mắt đấy ạ, em còn nghe đồn anh ấy là con trưởng của một gia đình siêu cấp giàu có nữa cơ... Mà cũng chẳng biết có phải là thật hay không.”

“Ôi chao. Kỳ diệu ghê. Trang web là gì thế?”

“Giờ nó không còn đâu ạ. Truyện này thật ra cũng là tác phẩm được đăng giới hạn trên trang cá nhân đấy ạ. Ta da! Đây mới đích thực là tác phẩm đầu tay của Morpheus.”

“Ó? Tác phẩm đầu tay của anh ấy không phải là *Anh muốn trở thành thuốc hạ sốt cho em à?*”

“Đó là cuốn được xuất bản đầu tiên thôi chứ thực ra *Câu chuyện xưa* này mới là sáng tác đầu tay ạ.”

“Ồ.”

“Sách này giờ một cuốn cỡ một trăm nghìn won đó chị. Mà giá đó có khi cũng không tìm nổi ấy. Năm ngoái em khóc lóc mới mua được một cuốn nhờ một chị em quen đấy ạ. Em đưa chị ấy một trăm nghìn won.”

“Ôi trời, sách gì mà lại đắt thê?”

“Nhưng mà đúng là tiền nào của nấy. Tự truyện nhưng mà hay lắm ạ. Hấp dẫn cực kỳ.”

“Thế thì cho chị mượn với.”

“O... Không được đâu...”

“Chị sẽ giữ gìn thật sạch sẽ, đọc xong là trả lại em ngay. Cho chị mượn một lần thôi mà.”

“Um...”

Trong lúc hai người đang nói qua nói lại thì có bóng người xuất hiện tại cửa ra vào. Chính là Young Joon trở về sau khi kết thúc buổi họp.

“Anh họp xong rồi ạ?”

“Cô chuẩn bị xong hết chưa?”

“Rồi ạ. Trạng thái săn sàng cao nhất ạ.”

Young Joon liếc nhìn Mi So và Ji Ah đang mặc bộ đồ thể thao của công ty, anh hỏi.

“Các cô đăng ký tham gia môn gì nhỉ?”

“Tôi thi chạy một trăm mét, chạy tiếp sức với cả thi lắc vòng, còn thư ký Kim Ji Ah thi ăn bánh buộc trên cao và trò hai người ba chân ạ.”

“Cả hai đều có ý chí quyết tâm đánh cược cả mạng sống để giành vị trí thứ nhất chứ?”

Young Joon hỏi xong, bầu không khí bỗng chốc đông cứng lại như thế “Đây tuyệt đối không phải lời nói đùa”.

Ji Ah kinh hãi len lén nhìn anh với vẻ dè chừng, còn Mi So thì vừa tươi cười rạng rỡ vừa từ tốn trả lời.

“Üm. Tôi không biết là thực lực có còn được như năm ngoái hay không.”

“Nếu không tự tin đứng nhất thì đứng có đi thi làm cái gì.”

“Ây. Kể cả vậy thì cũng làm sao làm thế được ạ. Chỉ riêng việc tham gia thôi đã có bao nhiêu ý nghĩa rồi.”

Mi So vừa dứt lời, Young Joon đã trợn mắt, nghiêm mặt nói.

“Cô nói cái quái gì thế? Đấy rõ ràng là lời biện minh của những kẻ thua cuộc mà.”

“Dạ vâng. Vậy tôi sẽ cố gắng hết sức ạ.”

“Cô hoàn toàn không hiểu ý tôi rồi. Người xưa có câu “Dẫu tử bất bại”, ý nói thà chết chứ không chịu thua. Cố gắng hết sức thôi là không đủ. Sống chết cũng phải mang giải nhất về cho tôi.”

“Yes, sir!”

Phải đến khi Mi So tươi cười rạng rỡ giả vờ đầy ý chí quyết tâm thì Young Joon mới tạm hài lòng, anh nở một nụ cười nhẹ rồi đi vào phòng làm việc. Ji Ah len lén nhìn cánh cửa phòng đóng lại rồi khẽ lẩm bẩm.

“Phó chủ tịch nhìn đi nhìn lại cũng có vẻ nhỉ.”

“Vẻ gì?”

“Anh ấy nói như thế nếu không đứng thứ nhất thì tất cả đều là thứ bét vây. Chỉ là cái đại hội thể thao trong công ty thôi, ai mà lao đầu liều mạng làm gì...”

“Ôi chao? Thế hả?”

Mi So tươi cười nhìn sang, trong đôi mắt cô tràn đầy khí thế. Cô đang phùng phùng ngọn lửa quyết tâm “Vị trí số một chỉ có thể là của ta!”.

Cặp bài trùng sếp và thư ký suốt chín năm qua quả là vừa giống mà lại vừa khác nhau. Một người thì kiêu ngạo và giỏi giang còn một người thì vò khiêm tốn và giỏi giang.

“Ji Ah chuẩn bị đồ đi nhé. Phó chủ tịch xuất phát là chúng ta cũng...”

Đúng lúc đó, có tiếng động mạnh không rõ là tiếng gì phát ra từ bên trong phòng làm việc. Nghe như có vật nặng gì đó rơi xuống sàn thì phải. Cùng với đó là giọng Young Joon lớn tiếng.

“Thư ký Kim!”

Thanh âm cao vút như thể phát thảng ra từ bụng mà không hề đi qua thanh quản vây.

Con phẫn nộ rõ mồn một khiến Ji Ah run bắn người, cảm giác trên người có bao nhiêu lỗ chân lông thì đều đồng loạt nổi da gà hết.

“Dạ!”

Hai người dự cảm có chuyện gì đó xảy ra, vội bật dậy như lò xo, đi vào trong phòng làm việc.

Nhìn quanh phòng họ thấy những nút bấm bung khỏi bàn phím văng tung tóe ra tứ phía, chiếc laptop mới thay chưa lâu đang nằm chỏng chơ bên dưới bàn làm việc mà Young Joon đang vịn vào.

Với khuôn mặt tối sầm, Young Joon đứng chết lặng, Mi So đảo mắt nhìn quanh rồi nhanh chóng bước đến bên cạnh anh làm một hành động khó hiểu. Cô lấy cây kéo ở góc đồ dùng văn phòng phẩm trên bàn rồi khom người ngồi xuống cắt sợi dây thịt nhựa đang buộc dây nguồn laptop. Cô nhanh tay giấu sợi dây nhựa đã cắt vào túi rồi đứng bật dậy, lúc này cô mới kiểm tra tình trạng của Young Joon.

“Phó chủ tịch, anh có sao không ạ? Anh có bị thương không ạ?”

“Ai? Ai là người ban nãy dọn đống dây điện?”

Young Joon nhìn thẳng về phía Ji Ah bằng ánh mắt không thể lạnh lẽo hơn được nữa, như thể anh vốn đã biết hết tất cả.

Giây phút chạm mắt với anh, Ji Ah run rẩy, cả miệng lẫn người cô đều như hóa đá.

“Tôi xin lỗi. Là tôi. Ôi, tôi quên mất. Mong anh bỏ qua cho tôi một lần thôi.”

Mi So vừa tươi cười rạng rỡ vừa trả lời với giọng pha chút nũng nịu, Young Joon nhìn chằm chằm Ji Ah một lúc rất lâu rồi dùng dùng bước về phía cửa.

“Phó chủ tịch, tôi gửi laptop đi sửa nhé, hay là...”

“Mang tài liệu đi sao lưu rồi vứt máy đi.”

“Vâng. Anh xuất phát trước đi ạ, chúng tôi sẽ theo sau ngay đây ạ.”

Young Joon liếc nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của Mi So với vẻ như muốn nói thêm gì đó mà lại thôi, rồi anh

ra khỏi phòng. Ngay khi cửa phòng làm việc vừa đóng lại, Ji Ah lập tức đặt tay lên trước ngực, lúc này cô ấy mới dám thở phào một hơi.

“Phù...”

“Ji Ah này. Chị đã nói mấy lần rồi mà. Em tuyệt đối đừng dùng dây thít nhựa, phó chủ tịch ghét cay ghét đắng chuyện đó.”

“Aa, em quên mất...”

“May là có chị ở đây đây nhé, suýt nữa thì em bị đuối việc khóc cần giải thích luôn rồi đây.”

Ji Ah ngẩn người, run run nói tỏ ra oan ức.

“Nhưng mà, chuyện đó ghê gớm đến thế cơ ạ? Trên đời làm gì có người nào lại ném cả cái laptop chẳng bị làm sao đi chỉ vì một điều hiển nhiên là dây điện được buộc gọn bằng dây nhựa chứ?”

Ji Ah hoang mang nhìn Mi So đang điềm tĩnh thu gom chiếc laptop đã hỏng, không biết có phải vì kích động hay không mà giọng cô có chút lên cao.

“Chẳng phải nói với nhau một cách tử tế vẫn tốt hơn sao? Phó chủ tịch sao lại có tính cách quái gở như thế chứ? Sao chị lại đi theo một người như phó chủ tịch chín năm trời được vậy? Thật đúng là không thể chấp nhận nổi mà.”

Nghe thấy vậy, Mi So đột nhiên nổi cáu.

“Ôi chao, giờ em đang nói cái gì đấy? Người mắc lỗi là Ji Ah cơ mà.”

“Aaa...”

“Chị ghét nhện. Chỉ cần nhìn thấy con nhện đang đùa lủng lẳng trong không trung thôi là chị đã ghét đến phát ớn rồi. Ji Ah chẳng nói là em ghét đi nhà vệ sinh công cộng mà thấy người ta đóng nắp bồn cầu còn gì. Ai ai cũng đều có thứ gì đó mà mình căm ghét chết đi được, không phải sao? Chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra mà, em nói anh ấy là người không thể chấp nhận được, chê trách thế này thế kia, sao em lại là người như thế hả?”

“Em... em xin lỗi ạ.”

“Không phải cứ xin lỗi là xong đâu. Vói lại nói gì thì phải nói cho đúng chứ, cho dù phó chủ tịch của chúng ta có hơi độc đoán một chút nhưng cũng đâu có ai giỏi được như anh ấy? Em nhìn xung quanh đi. Xem có ai giỏi bằng một góc của anh ấy không...”

Nghe Mi So bắn một tràng mắng mỏ không ngừng, chẳng hiểu sao Ji Ah lại nghĩ đến mẹ mình.

Mẹ cô đã kết hôn được ba mươi năm, dạo này đang chiến tranh lạnh với bố cô, hễ cứ đụng mặt bố là bà lại làu bàu: “Ôi trời ơi, ôi trời ơi, phát chán! Giá mà không phải nhìn cái bản mặt kia nữa thì đúng là không mong ước gì hơn!” Lúc “cuộc chiến” diễn ra được khoảng một tuần thì bà cô hàng xóm chơi thân với mẹ đến chơi và nói rằng: “Bố Ji Ah mặt mũi trông cũng tử tế mà đúng là khó ưa.” Ngay lập tức bà cô đó phải hứng ngay màn chửi lớn tiếng và độc địa từ mẹ cô: “Con mụ này, bà bị điên à!” Từ đó, bà cô hàng xóm và mẹ “đường ai nấy đi”. Nói chung là dù có ghét cay ghét

đáng đi chăng nữa, hình như chỉ có vợ mới được quyền chửi chồng thôi thì phải.

“Em hiểu chứ? Nhớ cho kỹ đấy, sau này hãy cẩn thận.”

“Vâng. Em xin lỗi.”

Mi So nhìn Ji Ah đang cúi đầu bằng ánh mắt đầy ẩn ý, cô tươi cười.

“Xin lỗi hả?”

“Vâng.”

“Thật?”

“Vâng. Thật ạ.”

“Thật sự xin lỗi thì cho chị mượn cuốn sách lúc nãy đi. Chị sẽ giữ gìn sạch đẹp trả em.”

“Aa... Vâng.”

Trái với vẻ mặt run rẩy của Ji Ah, Mi So vẫn tươi cười, tươi cười, không ngừng tươi cười rạng rỡ.

Những băng rôn cỡ lớn treo khắp mọi nơi, hàng trăm người cùng với tiếng hò hét vang dội khiến không khí của khu vực thi đấu trong nhà ở sân vận động tổng hợp trở nên nóng hơn bao giờ hết. Khu vực dành cho các cổ động viên cũng sặc sỡ sắc màu, hết sức bắt mắt do các nhân viên ngồi theo từng bộ phận, mặc áo gi lê chia theo những màu cơ bản như đỏ, xanh, vàng.

Nhưng có lẽ sự nhiệt tình cũng chỉ có giới hạn, từ khoảng 4 giờ chiều, càng gần lẽ bế mạc, chỉ qua vẻ mặt thôi cũng có thể thấy sự khác biệt giữa tâm niệm làm việc và chức vụ giữa mọi người. Trong khi những nhân viên đôi mươi vẫn còn tràn trề nhiệt huyết thì khuôn mặt những người từ cấp trưởng nhóm trở lên đã bắt đầu tím tái.

Cuộc thi lắc vòng vừa khép lại, khu vực thi đấu liền trở nên nhộn nhạo do những người vừa thi đấu tản ra và những người chuẩn bị cho vòng đấu tiếp theo tiến vào. Giữa đám người hỗn loạn đó, có tiếng ai đó gọi Mi So.

“Trưởng phòng! Trưởng phòng Mi So!”

“O?”

Mi So quay lại phía có giọng nói quen thuộc, cô thấy cậu nhân viên họ Park đang vất vả vãy gọi mình.

“Trưởng phòng!”

“A, cậu Park. He he. Tôi xếp nhất rồi nhé! Đoạn cuối có hơi bất an một chút nhưng có lý nào lại thua chứ.”

“Dù vậy trưởng phòng vẫn thật là siêu. Làm thế nào mà cái eo con kiến nhỏ xíu này lại có thể lắc siêu vậy chứ? Ai cũng phải lè lưỡi kinh ngạc.”

“Cậu cứ nói quá. Mà cậu không chuẩn bị chạy đi còn gì nữa? Ngay sau đây không phải là phần thi hai người ba chân ư? Sao tôi không thấy Ji Ah nhỉ?”

“À, chuyện đó, hình như ban nãy Ji Ah ăn phải cái gì rồi à. Cô ấy đã đi vệ sinh tới lần thứ năm rồi, nói là không thể ra thi đấu được nữa.”

“Ôi trời, lón chuyện vậy sao. Cô ấy ăn phải cái gì thế?”

“Lúc nãy khi thi ăn bánh, cô ấy bảo là nhân bánh đậu đỗ có vị chua.”

“Thôi chết, làm sao đây?”

“Trường phòng có thể thi đấu thay Ji Ah được không ạ?”

“Làm gì có gì là không thể. Chúng ta nhanh đi thôi.”

Trong khi chạy tới vị trí thi trò hai người ba chân, cậu nhân viên họ Park nở một nụ cười đầy ẩn ý, nhắc khẽ.

“Trường phòng trúng số rồi.”

“Hả?”

“Thật ra người thi cùng với Ji Ah là giám đốc Go Gwi Nam.”

“Giám đốc Go Gwi Nam? Là ai vậy?”

“Trời đất, trường phòng không biết Go Gwi Nam ư? Anh ấy “soái” nhất trong những soái ca công ty mình đó. Không phải từ cái tên đã chất ngất mùi soái ca rồi hay sao?”

“Soái ca ư? Wow! Ghê thiệt!”

“Trường phòng nhìn đằng kia kia. Người đó là giám đốc Go đó. Vừa cao lại còn... Uầy, không phải anh ấy rất đẹp trai hay sao?”

“Đâu, đâu co!”

Mi So nghiêng hắn đầu về góc hai giờ theo hướng thư ký Park chỉ. Bảo là đẹp trai lắm... ờm... thật ra cô cũng không biết nữa.

“Tốt nghiệp đại học Seoul, nhà còn rất khá giả nůa. Theo tin đồn tôi nghe được thì anh ấy còn có một căn hộ ở Gangnam đứng tên mình luôn cơ. Ba mươi ba tuổi mà chưa có bạn gái. Không phải rất ổn hay sao?”

“À... ừm.”

Xuất thân từ đại học Seoul, du học nước ngoài, sở hữu căn hộ penthouse rộng cả trăm mét vuông ở Gangnam, chỉ tính riêng tài sản tài chính và bất động sản đứng tên thôi đã nhiều tới mức đếm không xuể, đã thế lại còn ba mươi ba tuổi mà chưa có bạn gái, một chàng trai như vậy gần ngay trước mắt suốt chín năm, đáng lẽ câu trả lời “Rất ổn” phải bật ra ngay mới phải.

Nhưng tại sao? Cảm giác kỳ lạ này là gì nhỉ?

Đúng lúc Mi So gãi gãi cầm vì cảm giác có gì đó sai sai thì tiếng loa phát thanh trong sân vang lên.

“Các vận động viên thi chạy hai người ba chân hãy vào vị trí chuẩn bị.”

“Cô thật xinh đẹp.”

“Dạ?”

“Tôi nói cô thật xinh đẹp. Trẻ nůa.”

Trong lúc Mi So đang buộc thật chắc sợi dây buộc nhiều màu được phía ban tổ chức chuẩn bị thì giám đốc Go lại liên tục nói mấy câu vô bổ, cố gắng lấy lòng cô. Nhưng nãy giờ Mi So chỉ cười mỉm đáp lại, tâm trí cô đã dồn vào nơi khác.

“Giám đốc Go, anh thấy buộc có chặt quá không?”

“Uhm, tôi thấy ổn.”

“Anh đừng có nhìn qua loa, hãy xem kỹ vào. Lát nữa chạy mà đau chân thì khó xử lắm đó.”

“Ây, chạy mà đau thì cứ vừa đi vừa nghỉ là được.”

“Không được! Nhất định phải đứng nhất.”

“Ha ha ha, chỉ là đại hội thể thao trong công ty thôi mà sao...”

“Không, “chỉ là” là sao, sao anh có thể nói nhẹ nhàng như thế? Người xưa có câu “Dẫu tử bất bại”, người nay cũng đã nói “Chỉ làm hết sức mình vẫn chưa đủ”, nhất quyết phải đứng đầu!”

“Ai nói vậy?”

“Phó chủ tịch.”

“À... vâng.”

“Phải liều mạng mà chạy. Anh rõ chưa?”

“Vâng!”

Có vẻ như phải liều mình theo nhiều nghĩa.

“Cố lên!”

“Cố... cố lên.”

Cùng nắm tay thành nắm đấm và nhìn nhau hô vang cổ lên, Go Gwi Nam cảm thấy họ có vẻ thân thêm một chút, bèn bắt đầu gọi chuyện.

“Mà... trưởng phòng Kim Mi So, cô tốt nghiệp trường nào vậy?”

“Trường nữ sinh cấp ba Jeong Sang.”

“Ôi, trưởng phòng của chúng ta, tôi tưởng cô chỉ có ngoại hình như nữ thần thôi, không ngờ khiếu hài hước cũng như thần nữa. Ha ha ha.”

Đâu phải chuyện hài, là thật mà.

“Tôi tốt nghiệp khoa Quản trị đại học Seoul. Tôi là hậu bối của phó chủ tịch.”

“À, vâng, ra là vậy.”

“Haiz, nhưng mà tôi hơi cao một chút. Tới một mét tám mươi ba đó. Có lẽ khi chạy cô sẽ thấy bất tiện, tôi thấy có lỗi quá mà cũng không biết làm sao nữa.”

Ủa, khoe mẽ kiểu mới hả? Nếu đã khoe thì khoe cho trót, không thì thôi, làm gì thái độ cũng phải rõ ràng chứ.

Mi So đứng dậy, liếc nhìn một lượt từ đầu đến chân anh ta rồi tươi cười đáp lời.

“Chắc anh thấp hơn phó chủ tịch đó. Có gì đâu, không sao. Chúng ta sẽ chạy hết sức trong tình trạng buộc chân như thế này nên anh hãy thử cử động chân đi.”

Giám đốc Go vừa thử cử động nhẹ chân bị cột vừa ngoan cố tiếp tục câu chuyện.

“Tôi nghe nói cô sắp nghỉ việc, phải không?”

“Vâng.”

“Chắc vừa thấy thoái mái lại vừa thấy buồn nhỉ.”

“Đúng vậy.”

“Nghỉ xong cô sẽ đi đâu?”

“Tôi vẫn chưa quyết định. Tôi định nghỉ một thời gian đã.”

“À, vậy sao. Thực ra phụ nữ phải làm việc ở ngoài cả ngày cũng mệt mà.”

“Đâu có. Hoàn toàn không.”

“À, ra thế, ra là không phải vậy...”

Giám đốc Go lúng túng ngập ngừng một hồi, đến khi xếp hàng để chạy anh ta mới đưa ra một câu hỏi với ý đồ quá rõ ràng.

“Xin thứ lỗi nhưng... không biết hiện giờ trưởng phòng có đang hẹn hò với ai không?”

“Không.”

Anh ta tự nhiên đỏ mặt, gãi gãi gáy, hỏi thêm.

“Cô có thích công viên giải trí không?”

“Có.”

“Cuối tuần này cô định làm gì?”

“Tôi chẳng rõ nữa, vẫn chưa có kế hoạch nào cả. Với lại tôi còn không biết mình có được nghỉ hay không.”

Mi So vẫn tươi cười nhìn Go Gwi Nam, mặt anh ta đỏ lên ngại ngùng.

“Vậy, nếu có thời gian, cô có muốn đi ăn với tôi không?”

“A...?”

Trời ơi, trời ơi, làm sao đây. Nhìn kỹ thì người đàn ông này... Mi So đang chăm chú nhìn vào gương mặt Go Gwi Nam thì đột nhiên mặt nóng bừng lên, cô vội quay đi.

“À ha ha. Cô không cần phải ngượng đến vậy đâu. Tôi cũng không có ý gì đâu. Thực ra lần này tôi được tặng hai phiếu buffet ở khách sạn Nokwon mà không có ai đi cùng. Buffet ở Nokwon khá đắt mà ngon, không biết cô có biết không. Ha ha.”

“À... tôi...”

Làm sao nhỉ, nên làm sao bây giờ.

Người này, bị lộ lông mũi rồi. Phải cho anh ta biết nhưng biết nói như thế nào nhỉ? Mà làm sao lại thò cả lông mũi ra ngoài được cơ chứ? Thông thường đàn ông con trai ít soi gương hay sao?

Go Gwi Nam cười phẩy khỏi nhìn Mi So bối rối đỏ mặt không nói câu nào.

“Ha ha ha. Trông không giống lắm nhưng hình như tính cách cô rất hướng nội thì phải.”

“À, không, không phải chuyện đó...”

“Ăn xong chúng ta cùng tới khu vui chơi Yoo Il Land nhé. Tôi sẽ mua vé vào cửa tự do cho cô. Yoo Il Land dù đắt đỏ nhưng nếu mua vé buổi chiều và dùng giảm giá cho nhân viên thì tính ra giá cũng ổn. Cô thấy sao?”

Sao tự dung lại nói chuyện mua được vé giá hời ở đây nhỉ. Anh trai có lông mũi thò ra ngoài ơi, anh thật sự không biết ý nghĩa thật sự của vé vào cửa tự do rồi. Mi So nhìn mặt Go Gwi Nam với vẻ bứt rứt, mọi thứ trước mắt cô tôi sầm lại như thể cô đang phải đối mặt với nỗi bất an nào đó.

Mi So bàng hoàng mở to mắt, quay đầu nhìn khắp xung quanh.

Đúng với tên gọi trò chơi “King & Queen - hai người bá chúa”, bốn phía đều là những nhân viên nam chưa có người yêu đang bài binh bố trận.

Nhưng mà soái ca ở đâu ra? Cho dù có nhìn mỏi mắt cũng chỉ thấy toàn động vật có vú với sinh vật biển thôi chứ nói gì đến soái ca. Đây là sò thú! Là công viên hải dương!

Đến lúc này Mi So mới nhận ra cảm giác lạ lùng mình cảm thấy từ ban nãy là gì. Có một sự thật chắc chắn một trăm phần trăm không cần kiểm chứng mà suốt thời gian qua ở bên cạnh Young Joon cô đã không nhận ra.

Đó là sau này dù đi đâu, dù gặp ai, cô cũng sẽ chỉ cảm thấy như đang ở sò thú hay công viên hải dương mà thôi.

Phải chăng suốt chín năm ở cạnh con người tên Lee Young Joon đã khiến mắt thẩm mỹ của cô “cắm cọc” trên đỉnh núi Everest luôn rồi, nên giờ dù gặp ai cô cũng không thấy hài lòng? Rõ ràng ngay từ ban đầu, đối tượng đem ra so sánh đã là Lee Young Joon thì ngay cả việc bắt đầu một mối quan hệ thông thường cũng khó mà xảy ra được.

Mi So quay ngoắt lại, nhìn khu vực bộ phận điêu hành phía xa xa với ánh mắt tuyệt vọng.

Đúng là vậy rồi.

Ở nơi đó, Young Joon ngồi vắt chéo chân với thần thái vô cùng thu hút như thể có vầng hào quang sau lưng, anh đang nhìn xuống cô với vẻ mặt bình thản như biết thura mọi chuyện.

“A, mệt quá đi. Không mau hết đi. Bao giờ mới có thể gặp nàng tiên cá của mình nhỉ? Oáp.”

Yoo Sik ngáp một cái thật dài, lấy tay gạt hàng nước mắt nơi khóe mắt rồi uống ừng ực túi hồng sâm.

Young Joon ngồi bên cạnh, thong thả nhìn xuống sân thi đấu. Ánh mắt anh dừng lại ở bóng dáng Mi So đang chờ vào cuộc thi hai người ba chân.

“O? Thư ký Kim làm gì ở kia vậy? Không thấy thư ký Kim Ji Ah đâu, có vẻ cô ấy ra thay thì phải. Vậy thì...”

Yoo Sik khẽ liếc Young Joon, tiếp lời.

“Chết rồi! Tất cả các anh chàng đẹp trai còn độc thân đều được tập hợp ở đây. Nhỡ thư ký Kim của chúng ta vừa mắt ai đó thì sao?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Ông cứ kiêu đi rồi trèo cao ngã đau nhá.”

“Mi So không vừa mắt nỗi bất cứ ai đâu. Vì cô ấy đã bị trúng lời nguyền rồi.”

“Gì cơ?”

“Có nên gọi là lời nguyền phim bom tấn không nhỉ.”

“Ông nói cái quái gì mà không đầu không đuôi vậy?”

Young Joon chỉ xuống giữa sàn thi đấu với cử chỉ từ tốn và lịch lâm.

“Phim bom tấn. Tác phẩm được dựng lên với số vốn lớn. Quy mô đấu tư càng lớn thì càng đảm bảo thắng to.”

“Ai mà không biết điều đó? Nhưng ông bảo lời nguyền là sao...?”

“Ông xem một phim thứ cấp rẻ tiền ngay sau khi xem một phim viễn tưởng được đầu tư ba trăm triệu đô chi phí sản xuất.”

“Ặc!”

“Vậy ông có xem nỗi không?”

Y như rằng, Mi So đãng xa đang đứng chờ tới lượt chạy với vẻ mặt trông lúng túng thấy rõ. Còn gã đứng ngay cạnh cô là thằng cha khá nỗi tiếng đối với các nữ nhân viên chưa chồng, nhưng nhìn vẻ ngoài thôi đã thấy đó là một cảnh phim đen trắng không cảm xúc trong màn mưa rơi xối xả rồi. Thật đáng thương.

“A, Lee Young Joon, tên đáng sợ này...!”

Yoo Sik vô thức nhìn Young Joon bằng ánh mắt kinh hoàng.

Young Joon cười cười nhìn xuống sân thi đấu, từ anh phát thẳng ra luồng khí hung ác.

“Em cứ thử vùng vẫy hết mức có thể đi xem nào. Kim. Mi. So.”

Đúng lúc Young Joon nhếch miệng cười thì “ting”, tiếng báo hiệu xuất phát vang lên, các cặp nam nữ bắt đầu đồng loạt chạy.

Có vẻ do bị buộc chân nên tất cả đều xuất phát乱象 choạng do chưa khớp với nhau, nhiều người ngã lăn ra, tinh cảnh trông hết sức kỳ cục.

Yoo Sik cười muốn bể bụng, cười đến chảy nước mắt trước cảnh tượng các đôi trai tài gái sắc diễn hài trên sân thi đấu.

“Phụt, ai đã lên kế hoạch trò này thế nhỉ? Đúng là đỉnh cao. Ha ha ha.”

Nhưng chính lúc này.

Một đôi bắt đầu vươn lên dần đầu với tốc độ phi thường. Họ lần lượt vượt qua các đôi khác như thể gắp mồi tơ vào chân vậy.

Young Joon tò mò nhìn xem là ai, trong phút chốc sắc mặt anh liền thay đổi.

“Lee Young Joon, sao mặt ông tự dung tối sầm vậy?”

“Kia...”

“Ôi, có lẽ nào! Tôi còn đang nghĩ là ai, hóa ra là cặp của thư ký Kim!”

Yoo Sik liếc nhìn vẻ mặt phùng phùng của Young Joon, vừa lắc lắc vỏ túi hồng sâm vừa buông lời vu vu.

“Ngầu thật. Ăn rơ với nhau như kiểu sinh ra đã là một cặp rồi ấy. Mà không, đó là một người luôn còn gì, một người. Làm tốt có khi lại nảy sinh tình cảm cũng nên.”

“Kia... thật là.”

Yoo Sik vừa ném chiếc vỏ rỗng vào thùng rác vừa cố tình lấm bẩm.

“Hùm. Lời nguyên phim bom tấn à.”

“Ông ngậm miệng lại.”

“Như thể đang xem một bộ phim được xây dựng tình tiết đầy bất ngờ vậy. Không thể nào dời mắt cho đến khi hết

phim được. Diễn biến hồi hộp khiến tay tôi đổ hết cả mồ hôi rồi."

"Tiến sĩ Park."

"Không những vậy, ố ô, áp sát nhau đến mức kia, hông với hông không có khe hở, rõ ràng... tóm lại là có sượt qua nhau, làm sao đây?"

"Ông, tôi đã nói ông im miệng đi rồi đó."

Young Joon nghiến răng nhìn về sân thi đấu, gương mặt anh thực sự hệt như tượng chiến binh.

Không phải chứ, Mi So đang ôm chặt một kẻ còn chẳng quen thân đến mức không có khe hở thế kia, lại còn hô khẩu lệnh "Mốt hai, mốt hai" mà chạy điên cuồng.

Theo lời Yoo Sik nói thì cơ thể họ chỉ sượt qua nhau thôi, nhưng làm sao biết trong bụng tên thú dữ kia đang ôm dã tâm gì. Giải nhất là cái thá gì mà phải chạy tới mức bán sống bán chết thế, lại còn ngoái nhìn phía sau như sợ ai đuổi theo.

"Đồ ngốc, khùng rồi hả! Đại hội thể thao công ty thôi chứ có phải chỗ nào khác đâu, ai lại liều mạng chạy như thế...!"

O? Mà nghĩ lại thì...

"Cô hoàn toàn không hiểu ý tôi rồi. Người xưa có câu "Đấu tử bất bại", ý nói thà chết chứ không chịu thua. Cố gắng hết sức thôi là không đủ. Sống chết cũng phải mang giải nhất về cho tôi!"

A, hóa ra câu "Gậy ông đập lưng ông" là dùng cho những lúc này đây.

"Young Joon à? Lee Young Joon? Ông không sao chứ?"

“Hùm, chết tiệt!”

Young Joon siết chặt tay ghế như thể sắp bóp nát vụn, trông như anh đang thiếu dưỡng khí. Thấy tình trạng bạn mình có vẻ nghiêm trọng hơn tưởng tượng, Yoo Sik liền lục túi lôi ra cái gì đó với vẻ mặt cực kỳ âu lo.

“Ông đừng manh động, uống cái này đi đã.”

Yoo Sik mở nắp, đưa lọ ngưu hoàng thanh tâm hoàn cho Young Joon, anh nốc một hơi hết sạch rồi thở dài đánh thượt, hô hấp hết sức nặng nề.

Đúng vậy. Chuyện khiển trách để sau cũng được. Trước tiên phải trấn an trái tim đập loạn này đã rồi tính tiếp...

Đúng lúc đó, phát thanh viên tuyên bố với giọng không giấu nổi sự hưng phấn.

“Vâng! Tất cả các quý vị cũng đã biết ngôi vị quán quân vinh quang thuộc về ai rồi phái không ạ? Hai người đã cho thấy tinh thần đồng đội vô cùng xuất sắc, vâng, mọi người có dự cảm gì không ạ? Dự cảm gì ạ? Dự cảm gì ạ? Vâng! Chính là nó! Dự cảm về hai người thành đôi! Hãy hẹn hò đi, hẹn hò đi!”

Tất cả mọi người cùng bắt nhịp, đám đông hô lên dōng dạc “Hẹn hò đi!” khiến bầu không khí đại đoàn kết trở nên nóng hơn bao giờ hết, dòng khẩu hiệu “Yoo Il, hợp thành một thể” hiên ngang không chút ngượng ngùng xuất hiện ở cửa lớn. Đây chính là khung cảnh ấm lòng mà phía ban tổ chức mong đợi hơn bao giờ hết.

Chỉ có điều, sẽ tốt hơn nếu câu “Yoo Il, hợp thành một thể” ấy không khiến ai đó mất thăng bằng giữa tình cảm và lý trí.

“Thật áu trĩ. Sự kiện tập thể ư, thật lạc hậu.”

Young Joon thốt lên với ánh mắt sắc lẹm, làm Yoo Sik thấy ớn lạnh cả xương sống. Đúng lúc Yoo Sik đang có dự cảm không lành thì quả nhiên Young Joon nói ra một câu không ngoài dự đoán.

“Từ năm tới bãy bối đại hội thể thao tập thể toàn công ty.”

“Này, Lee Young Joon.”

“Tôi không chịu nổi nữa. Tôi đi trước đây.”

Young Joon đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi, bỏ mặc những nhân viên và người tháp tùng cũng đứng dậy theo với vẻ hoảng hốt, anh lạnh lùng quay đầu bước về phía cầu thang.

“Ơ? Phó chủ tịch! Lẽ bẽ mặc thì làm thế nào!”

Yoo Sik vội vã gào lên hỏi nhưng Young Joon còn chẳng thèm quay lại nhìn, anh chỉ sải chân bước đi. Nhưng đúng lúc ấy.

“Diễn văn bẽ mặc ông đọc thay tôi... Ơ, ặc!”

Huy ch.

Trước khi câu nói kịp kết thúc, Young Joon đã bước hụt một bước, trượt chân trên cầu thang rồi lăn phịch xuống đất.

#Nhiệt độ cơ thể

“ãy hẹn hò đi, hẹn hò đi.”

Bốn phương tám hướng, tất cả đều hò reo như vậy khiến Mi So bàng hoàng đến mức nghẹn lời.

Chỉ vì hai người khác giới chưa kết hôn lập nhóm thi chạy xong giành giải nhất mà thành lý do phải hẹn hò với nhau thì trên thế gian này làm gì có người nào không có đôi cơ chư. Trên cương vị khán giả, được đồng thanh hò reo cũng thú vị đấy, nhưng nếu đặt bản thân vào vị trí đó thì sẽ thấy khó chịu cực kỳ.

Cô đang cau mày nhìn quanh thì thấy Go Gwi Nam trông có vẻ rất vui, anh ta cười hớn hở, má thì đỏ ửng. Ủa có gì đâu mà cười sướng vậy hả! Trời thì lạnh, còn không mau đem sợi lông mũi phất phơ kia về nhà đi!

Cố sống cố chết giành được giải nhất mà giờ cô chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa.

Đột nhiên thấy gáy nhói lên từng hồi, Mi So quay người ngược lên nhìn chỗ ngồi của ban điều hành.

Nhưng có gì đó là lạ. Không thấy Young Joon, rõ ràng anh phải có ở đó mà. Mới đây thôi, con người ấy vẫn còn gio

ngón tay cái, ngồi đường hoàng ngạo nghễ như hoàng đế nhìn xuống sân thi đấu cơ mà.

Không chỉ mình Young Joon, tất cả đội tháp tùng và nhóm nhân viên bao gồm cả Yoo Sik đều không còn ở đó. Không có lý nào lại như vậy.

Đúng lúc ấy, một cảnh vệ riêng của Young Joon xuất hiện với vẻ gấp gáp, vừa vãy tay điên cuồng về phía đội phụ trách ở dưới phòng điều hành vừa la hét gì đó vào máy điện đàm. Sự vội vã của anh ta chứng tỏ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Mọi thứ trước mắt Mi So chợt tối sầm lại như thể mất điện. Tiếng tim đập thình thịch không ngừng vang lên trong lồng ngực, tai cô cũng ồn lên.

“Phó chủ tịch!”

Không biết từ khi nào cô đã luôn hướng về Young Joon theo bản năng.

“Á! Dừng dừng dừng! Đauuuuuu!”

Tiếng kêu oai oái như sắp chết đến nơi khiến Mi So định thần quay lại, phát hiện ra Go Gwi Nam đang vừa kêu la vừa nhảy tung tung.

“Trưởng phòng! Cái dây! Dây vẫn còn đang buộc mà!”

Mi So vội vàng tháo sợi dây cột trên cổ chân ra rồi chạy thẳng về phía phòng điều hành, không buồn ngoái lại.

“Tự, tự nhiên cô đi đâu đó! Trưởng phòng! Trưởng phòng Kim Mi So! Cô nhận giải rồi hãy đi chứ! Trưởng phòngggg!”

Mi So nhanh như một mũi tên chạy cắt ngang sân thi đấu rộng thênh thang, vừa đến cửa ra vào của các vận động viên, khúc nối liền với khu vực của bộ phận điều hành thì cô bị các cảnh vệ chặn lại. Cô vội vàng cho họ xem thẻ ra vào rồi lại chạy tiếp, hô hấp tắc nghẹn đến mức khó thở, song cô không thể giảm tốc độ xuống được. Ngoài việc phải chạy ngay tối để tận mắt nhìn thấy Young Joon, kiểm tra tình hình của anh thì cô không còn nghĩ được gì nữa.

Cô còn phải chạy trong cái hành lang dài chật hẹp của khu thi đấu trong nhà này bao lâu nữa.

Ngay lúc hơi thở nghẹn lại khiến mắt cô mờ đi, Mi So chợt trông thấy đoàn tháp tùng mặc comple đen đang đứng túm tụm ở một chỗ. Quả nhiên, Young Joon đang quỳ một bên gối trên sàn giữa đám đông đó.

“Phó chủ tịch!”

Giọng nói cao vút chói tai vang lên giữa lối đi hẹp khiến mọi người đổ dồn ánh mắt về phía cô.

“Chuyện gì...! Phó chủ tịch, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy!”

Mi So thở dồn dập chạy một mạch đến, cô tách nhóm cảnh vệ cao lớn ra để len vào nhìn Young Joon.

Vừa thấy Mi So, anh liền nhăn mặt quay đầu đi, tay vẫn ôm chặt cổ chân trái.

“Anh bị thương à? Nhưng mà, sao tự nhiên lại thế? Anh bị thương như nào? Hả?”

Mi So vừa hít thở hỗn loạn vừa la lên với giọng gấp gáp, Young Joon ngó lơ cô, không trả lời.

“Anh đau nhiều không? Ở đâu, ở đâu! Anh đau chỗ nào?”

“Đông người, cô im lặng đi.”

“Gì chứ, vậy anh đau ở chỗ nào!”

“Thư ký Kim.”

“Đau thì nói đau đi xem nào!”

“Tôi biết giọng Mi So hay rồi. Vậy nên hãy giảm âm lượng xuống đi.”

“Sao lại không nói chứ? Anh nói đi xem nào!”

“Thư ký Kim...”

“Tôi đã bảo anh mau nói ra đi mà! Nói xem nào! Phó chủ...!”

“Aaa, thật ôn ào quá đi! Ôn quá! Đã nói ôn rồi!”

Young Joon mặt đỏ gay, lấy hết sức gào lên khiến nhân viên tháp tùng co rúm lại. Giờ thì không biết ai ôn đây.

“Chuyện không có gì mà cứ phải làm ầm lên vậy! Đã nói chỉ trượt chân trên cầu thang thôi mà!”

Những vệt bụi màu xám bám đầy trên bộ vest nâu của anh đâu có như lời anh nói. Chắc chắn không chỉ là trượt chân thông thường.

“Nói dối! Nhìn cái áo này mà xem! Áo sao lại như vậy? Không phải chỉ trượt chân mà còn lăn xuống đúng không? Có lăn đúng không? Đúng không? Anh không bị thương nhiều đấy chứ? Có đập đầu vào đâu không? Anh nói ra ngay đi!”

“Không sao! Không sao! Không sao cả!”

“Anh uống rượu đúng không!”

“Không uống!”

“Uống rồi!”

“Không, đã bảo không uống mà, sao cô cứ thế nhỉ!”

“Không, vậy thì cái gì! Có phải trẻ con nữa đâu, người tinh táo đứng trên cầu thang sao lại lẩn như thế!”

Âm vọng từ tiếng “Thế, thế, thế!” vang dội khắp hành lang.

Tất cả các nhân viên tháp tùng bao gồm nhân viên công ty đều há hốc miệng chứng kiến cảnh hai người cãi qua cãi lại.

Lee Young Joon đệ nhất thiên hạ. Người đàn ông giỏi đến mức đáng ghét, nhưng lại quá giỏi tới mức không ghét nổi. Người có sức hút mãnh liệt từ đầu đến chân. Người đàn ông tuyệt nhiên không dễ dàng để bất cứ ai gây sự hay phản kháng mình.

Áy thế mà anh lại ngoan ngoãn nghe hết những câu nhieuč móc của Mi So, những lời mắng mỏ chẳng khác nào của người vợ đã lấy về suýt soát ba mươi năm, cảnh tượng này vừa có gì đó không hợp lý mà lại vừa có gì đó hợp lý tới kỳ lạ.

Young Joon thở dài, xua xua tay đẩy Mi So ra rồi nói.

“Thật sự tôi không sao đâu nên cô đừng có lộn xộn nữa, tránh ra kia đi.”

Young Joon lấy đà đứng dậy, nhưng chân trái vừa chạm đất anh đã rên rỉ kêu lên.

“Hụ!”

Thấy anh loạng choạng với vẻ mặt đau đớn, Mi So hấp tấp lao vào đỡ dưới cánh tay trái của anh, nâng anh dậy.

“Anh nhìn xem! Anh bị thương rồi còn gì nữa! A, tôi thật sự không sống nổi, không sống nổi mất!”

“Cầm rầm điếc tai quá đó.”

“Tôi sẽ đưa anh tới bệnh viện.”

“Tôi có thể đi được. Bỏ ra.”

“Bỏ gì mà bỏ! Anh dựa hẳn vào tôi đi!”

“Này, tôi đã bảo buông ra rồi mà. Làm cái gì kỳ cục vậy!”

“Biết kỳ cục mà còn để bị ngã lăn lông lốc thế à?”

Đoàn tháp tùng ngoognhìn theo hai người vừa cãi nhau chí chóe vừa khoác vai nhau loạng choạng bước đi, mãi mới có một người sực tỉnh chạy ra để đỡ Young Joon.

“Phó chủ tịch, tôi sẽ... hụ.”

Ai đó ở đằng sau thình lình túm chặt cổ áo người nhân viên kia, giật về phía sau. Anh ta quay lại thì thấy giám đốc Park Yoo Sik đang cười hỉ hả.

“Giám đốc?”

“Xen vào đại hội thể thao vui vẻ của riêng phó chủ tịch là nguy hiểm lắm đấy. Kệ họ đi. Nếu giờ xen vào thì cậu sẽ được cử đi nước ngoài cùng với đội phó Go Gwi Nam với lý do thăng chức ngay đấy.”

“Dạ?”

Lúc Young Joon trở về nhà từ bệnh viện thì mặt trời đã lặn.

Trên lối ra vào được thắp sáng đèn, quản gia và những người giúp việc nghe tin Young Joon bị thương đang lo lắng trông ngóng. Chỉ sự lo lắng của Mi So thôi cũng đã đủ làm Young Joon kiệt sức rồi nên anh ra lệnh cho mọi người về nhà, chưa đầy năm phút sau, tất cả đều rời đi. Ngôi nhà trở nên tĩnh lặng như tờ.

Young Joon khập khiễng bước đi, ngay khi ngồi xuống chiếc ghế bành, anh gác chân trái được bó bột lên ghế đầu. Vì bị giãn dây chằng nên anh phải nghỉ ngơi trong một tuần.

“A... a... a.”

Young Joon thở dài, uống xong thuốc giảm đau với ly nước Mi So đưa, anh bảo cô giúp anh nói lỏng cà vạt.

“Haiz, trước mặt bao nhiêu người như thế, tự dung cô làm cái chuyện đáng xấu hổ đó làm gì.”

“Giờ anh còn lo giữ thể diện à? Xin anh hãy hiểu rằng anh không bị thương nặng đã là may mắn rồi đấy ạ.”

“Hừm, lúc nào tôi cũng cần thể diện hết.”

Thật lòng mà nói, cho dù Young Joon ít nhiều trông có vẻ mệt mỏi thì cũng không thể tưởng tượng nổi trước mặt các nhân viên anh lại chơi trò té ngã như diễn hài thế được.

Mi So liếc nhìn phần bó bột ở cổ chân Young Joon. Sau khi đặt chiếc ly rỗng lên bàn, cô lại bắt đầu màn tra hỏi.

“Có thật là không sao không ạ? Nhập viện để kiểm tra trong mấy ngày không phải sẽ tốt hơn ạ?”

“Chỉ trật cổ chân thôi mà, nhập viện cái gì.”

“Nếu sau này nó đau nhiều thì phải làm sao đây?”

Mi So nhăn mặt nhìn Young Joon. Vốn dĩ nụ cười tươi rói đã trở thành thương hiệu của cô, thế mà giờ cô lại có chút gì đó khang khác.

“Ồ. Lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy Mi So mặt mũi sa sầm như thế đấy.”

Young Joon chỉ vào mặt Mi So rồi cười túm tỉnh như muốn trêu chọc cô, nhưng Mi So vẫn cau mày.

“Lo lắng cho tôi đến thế sao?”

“Ý anh là gì chứ. Thật là...”

Mi So rưng rưng nước mắt nhìn xuống cổ chân của Young Joon, lẩm bẩm như thể cô rất buồn phiền, trong khi đó anh lại bày ra vẻ mặt ung dung như chẳng có chuyện gì.

“Tôi chỉ không thể tính được khoảng cách của bậc cầu thang thôi mà.”

Mi So nhíu mày phản bác lại.

“Tính khoảng cách của bậc cầu thang để làm gì. Chỉ cần nhìn rồi đi là được mà. Không phải anh vừa đi vừa suy nghĩ lung tung đó chứ? Anh đã nghĩ gì mà để ra đến nồng nỗi này thế?”

Young Joon hắng giọng và ngoảnh mặt đi tỏ ý không muốn trả lời nên Mi So không gặng hỏi nữa, cô hỏi thêm.

“Không còn đau chỗ nào khác phải không ạ?”

“Cổ tay có hơi...”

Young Joon vừa xoay cổ tay phải vừa nhăn mặt, có lẽ cái tay mà anh dùng để chống lúc ngã đến bây giờ mới đau.

Mi So liền chạy đi đâu đó, một lúc sau, cô xuất hiện với chiếc khăn nóng trên tay. Cô lập tức ngồi xuống sàn nhà và áp chiếc khăn vào cổ tay đang chống lên của Young Joon, khẽ hỏi.

“Không nóng quá chứ ạ?”

“Ừm. Chuẩn không cần chỉnh.”

“Phó chủ tịch trông chẳng hợp với dáng vẻ tiêu tụy này chút nào.”

Mi So vừa than vãn vừa quấn khăn quanh cổ tay của Young Joon, lập tức cảm giác tê buốt được hơi nóng xua tan, và rồi sự ấm áp thoải mái bắt đầu lan tỏa khắp cơ thể anh. Young Joon bỗng trở nên uể oải, muốn chìm ngay vào giấc ngủ.

Anh nghiêng đầu, cẩn thận quan sát dáng vẻ của Mi So.

Mái tóc đuôi gà được buộc cao để chạy cho tiện, vài sợi tóc buông rủ trước trán, trông hơi khác với thường ngày, lông mày của cô mảnh đẹp, hàng mi thật dài và dày, sống mũi thì cao và đường nét bờ môi mềm mại như được ai đó vẽ nên bằng đường cọ tranh thủy mặc.

So với chín năm trước, gương mặt cô có thêm tàn nhang và vì luôn luôn cười nên đuôi mắt cô cũng đã có vài nếp nhăn, nhưng dù là khi đó hay bây giờ Mi So đều rất đẹp.

“Anh nhìn gì mà chăm chú thế? Mặt tôi dính cái gì ạ?”

“Tôi đã từng nói... rất đẹp rồi mà phải không?”

“Cái gì đẹp ạ?”

“Mi So.”

Nghe giọng điệu khá nghiêm túc của Young Joon, Mi So nhìn thẳng vào anh một lúc lâu rồi cất giọng trêu ngươi.

“Không có ạ. Chưa hề. Chuaaaa hề.”

“Ồ... vậy hả?”

Young Joon búng tay “tách” một cái để lấy lại bầu không khí, nhưng chợt thu vai lại với gương mặt nhăn nhó. Mi So lặng nhìn anh, phải đến lúc đó, cô mới bắt đầu cười. Nhìn thấy nụ cười của cô, Young Joon vô cùng thoái mái, anh phá lên cười.

“Tôi đi ra ngoài mua cao dán nhé?”

“Thôi không sao.”

“Dù gì dán vào cũng sẽ đỡ hơn một chút ạ...”

Mi So đứng phắt dậy nhưng lại đứng bất động tại chỗ như thể bị chôn chân xuống đất.

“Chẳng phải đã bảo là không sao rồi à.”

“A...”

Young Joon nắm chặt cổ tay của Mi So, tay anh nóng như bị sốt cao. Không biết hơi nóng đến từ chiếc khăn hay ngay từ ban đầu tay Young Joon đã nóng như thế, nhưng nhiệt độ cơ thể như thế thật lạ mà.

“Ngồi xuống.”

Mi So ngập ngừng khom lưng ngồi xuống ghế, Young Joon vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Không thể chịu được sự im lặng đầy ngượng ngùng này thêm nữa, Mi So len lén kéo bàn tay anh ra rồi nhặt lại chiếc khăn nóng đang nằm dưới sàn và đưa cho Young Joon.

“Cảm ơn cô.”

“Anh khách sáo rồi.”

Hai người ở cạnh nhau cũng có phải mới ngày một ngày hai đâu, sao bầu không khí càng lúc càng ngượng nghịu vậy nhỉ. Chuyện này thật lạ lùng. Nghĩ lại thì kể từ sau cuộc hẹn hò kỳ lạ vào Pepero Day một tuần trước, họ đã ở trong tình trạng này rồi.

“Cô không mệt à?”

“Cũng không mệt lắm ạ.”

“Tôi thì hơi mệt một chút.”

“Vậy anh hãy chọn mắt một lát đi ạ.”

“Ừ, hay là thế nhỉ.”

Hơi ấm làm Young Joon rã rời, mọi thứ trước mắt anh như mờ đi. Young Joon nhìn chiếc đèn chùm trên trần nhà rồi từ từ nhắm mắt lại. Từ chối Mi So vang lên tiếng sột soạt cọ cổ áo. Young Joon cũng nghe thấy cả tiếng cô thở khe khẽ và tiếng nghịch móng tay, chắc là cô thấy chán.

“Hôm nay... cô vui chứ?”

“Vâng. Cho đến khi sự vụ này xảy ra.”

“Cái gì thú vị nhất?”

“Trò chạy tiếp sức ạ. Tôi nhớ lại ngày xưa nên thấy vui.”

“Vậy à? Chứ không phải trò hai người ba chân à?”

“Ấy, anh đừng nói vậy. Cơ mà một người đàn ông trẻ nặng oi là nặng, anh có biết tôi phải vất vả thế nào mới lôi được anh ta đi không?”

“Sao cô có thể dính chặt vào một người đàn ông không quen biết mà chạy như thế hả?”

“Chỉ cần giành giải nhất thì không gì là không thể hết.”

“Tóm lại cái chủ nghĩa tôn sùng hạng nhất ấy mới là vấn đề. Chính vì mọi người chỉ lăm le vị trí thứ nhất nên cuộc đời này mới trở nên bạc bẽo đấy. Ai lại đi coi trọng việc tham gia đại hội thể thao của công ty rồi đặt cược cả tính mạng để chạy như thế hả? Thật ngớ ngẩn.”

“O...? Chờ một chút. Cái này... Anh nghĩ gì trong đầu mà lại ầm ĩ lên vậy?”

“Do cô tưởng tượng ra thì có.”

“Thế ạ?”

“Dù sao thì, cô thích thằng cha ấy chứ gì?”

“Thằng cha ấy?”

“Là anh bạn chơi hai người ba chân với cô ấy. Cô chẳng bảo với tôi là giờ cô sẽ yêu đương rồi lấy chồng còn gì? Tôi đang hỏi thằng cha chơi hai người ba chân đấy có phải là kiểu người cô sẽ yêu rồi cưới không?”

Mi So suy nghĩ một lúc lâu rồi cất lời.

“Tôi sẽ không bình luận gì cả.”

“Hừm... Vậy à?”

“Ôi trời. Anh đừng làm ra vẻ cái gì mình cũng biết hết thế. Tôi rất không vui đấy ạ.”

“Kệ cô chứ. Cũng chẳng phải việc của tôi.”

“Anh thật xấu tính. Nhìn đi nhìn lại vẫn thấy phó chủ tịch đúng là không thể yêu thương nổi mà.”

“Đừng nói dễ dàng như vậy. Cho dù đi đâu cô cũng không gặp được một người như tôi đâu.”

“Chắc.”

“Cô vẫn không thay đổi suy nghĩ muốn nghỉ việc sao?”

“Để xem nào... Dạo gần đây nhờ có Ji Ah nên công việc giảm đi nhiều, thời gian của tôi cũng nhiều hơn... Phó chủ tịch cũng có vẻ cẩn thận hơn lúc trước nhung...”

“Lời đề nghị của tôi vẫn còn hiệu lực nhé.”

“Trước sau như một, tôi vẫn từ chối.”

“Trước sau như một... quá đáng rồi đó, lẽ ra cô phải đồng ý không cần suy nghĩ luôn chứ...”

“Việc mà tôi đánh cược cả cuộc đời làm sao có thể dễ dàng nhìn điều kiện để quyết định như thế được ạ?”

“Ghê... thật sự... cao giá ghê.”

“Cao giá ấy ạ ? Thế thì sao. Tôi là một người phụ nữ rất đắt giá đấy. Ha ha ha.”

“Thư...”

Cuộc nói chuyện đột nhiên ngừng lại, Young Joon nghiêng đầu và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

“Chắc là anh rất mệt rồi.”

Mi So nhìn anh một lúc lâu với vẻ mặt lo âu rồi nhẹ nhàng đưa tay chạm vào chiếc khăn. Nó đã nguội đi trong khi họ tán gẫu mấy chuyện đâu đâu.

Đúng lúc Mi So đứng lên để đi làm nóng lại chiếc khăn, Young Joon nói mê bằng chất giọng khản đặc.

“Mi So... đừng... đi.”

Mi So chần chừ đứng lại, gò má cô ửng đỏ và nóng ran.

“Nào. Hãy thử gọi cô là mẹ nhé.”

“Cô ơi hãy cho con về nhà. Con muốn về nhà...”

“Đã bảo gọi là mẹ rồi mà? Nhanh lên! Nếu tao sinh ra đứa bé đó thì anh ta đã không bỏ đi rồi.”

“Cô ơi...”

“Không phải cô mà là mẹ! Nhanh lên, gọi đi! Đã bảo gọi đi cơ mà! Ngay lập tức!”

“M...e...”

“Giờ mình cũng đã có một đứa con trai khôi ngô như thế này rồi, anh ấy sẽ quay lại với mình thôi nhỉ? Ôi, thật sự vui quá đi.”

“Bây giờ cho con về nhà được không ạ? Bố mẹ và cả anh trai đều đang chờ con. Con muốn về nhà, hãy cho con về, con xin cô đó.”

“Xem kia. Con yêu gia đình quá nhỉ?”

“Vâng! Nên cô cho con về nhà nhé. Con tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát đâu, làm ơn...”

“Yêu à? Hờ! Nực cười thật. Mày thì biết tình yêu là gì? Mày nghĩ thế gian này có tình yêu sao?”

“Con không biết cô đang nói cái gì cả. Xin hãy đưa con về nhà, con xin cô đây.”

“A ha. Đến cả mày cũng coi thường tao sao? Được rồi. Mày coi thường tao à. Một thằng oắt con như mày lại coi thường tao!”

“Không... Không phải như thế, không phải như thế đâu!”

“Ngậm miệng lại! Tao đã cho hắn ta tất cả nhưng cuối cùng hắn lại biến tao thành thế này đây. Hắn nói sẽ yêu thương tao cả đời, nói là sẽ cưới tao sau khi ly hôn... Vậy mà vì đứa nhỏ đần độn kia mà hắn lại bảo không được rồi quay về với mụ vợ béo như lợn ấy!”

“Cứ... Cứu! Ai đó làm ơn hãy cứu con! Làm ơn đi mà!”

“Nhìn mặt tao đi này. Cái này chính là tình yêu đây. Cái này chính là tình yêu, là kết hôn đây! Mày biết nghĩa của nó chưa?”

“Không biết, con không biết...! Thả con ra! Bỏ con ra đi mà!”

“Úc!”

Young Joon mở mắt nhưng mọi thứ đều tối đen. Đột nhiên anh cảm thấy ngạt thở. Đúng lúc anh áp tay lên cổ, ho sù sụ thì bỗng một cảm giác ấm áp quen thuộc lan tỏa sau lưng anh. Không cần quay lại nhìn Young Joon cũng biết, đó là bàn tay của Mi So.

“Xin lỗi. Có vẻ anh mơ thấy ác mộng nên tôi buộc phải đánh thức anh dậy.”

“Aa...”

Tay Young Joon vẫn run rẩy và toát đầy mồ hôi. Anh vuốt lại mái tóc rối của mình xong mới lấy lại được tinh thần.

“Làm... tốt lắm.”

“Tôi cũng thường gặp ác mộng nên cũng coi như là biết cảm giác đó. Nó rất tệ, đúng không ạ?”

Để giúp anh mau thoát khỏi cảm giác tồi tệ, Mi So liên tục nói chuyện và kéo Young Joon quay về thực tại.

“Anh không sao chứ? Tôi mang cho anh chút nước lạnh nhé?”

“Um. Cảm ơn cô.”

“Anh đừng có ngủ tiếp đây. Tôi sẽ quay lại ngay thôi.”

Young Joon thẫn thờ nhìn theo Mi So đang vội vàng cất bước, anh hỏi bằng giọng khẩn đặc.

“Bây giờ... là mấy giờ rồi?”

“Tám giờ ạ.”

Young Joon cúi đầu và khẽ hỏi với sắc mặt tái nhợt.

“Thư ký Kim. Tôi nay cô ngủ lại ở đây có được không?”

“Sao ạ?”

“Tôi bảo là hôm nay cô ngủ lại đây. Chỉ hôm nay thôi.”

“Ngủ lại... ngủ lại ạ? Ở đây ạ?”

Mi So vốn chỉ tươi cười duyên dáng mà giờ lại bùm miệng cười.

“Phụt! Ha ha!”

8 giờ tối ngày 17 tháng 11, tại cổng ra của sân bay Incheon.

Một chàng trai tuấn tú đeo kính râm màu đen cất bước với dáng vẻ lịch lâm như đang đi trên sàn catwalk. Anh đảo mắt nhìn từ phía.

“Tối quá.”

Anh thở dài một hơi rồi ngoái lại nhìn một người phụ nữ mà mình vừa lướt qua.

“Ôi chao, thế giới này vẫn không thay đổi gì cả. Tối tăm quá, tối tăm quá... Chả hiểu sao lại tối tăm đến vậy.”

Giọng nói đau khổ của anh chúa đầy vẻ dịu dàng.

Người phụ nữ nhìn chàng trai lắc đầu khổ sở, đột nhiên choáng váng phải lấy tay giữ sau gáy. Lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác như thế. Cô nhận thấy một sức hút không thể cưỡng lại được từ chàng trai ấy, bản năng muốn bảo vệ của cô bỗng chốc dâng lên mạnh mẽ. Ôi trời, phải mau ôm lấy anh ta!

“Haa... Hở?”

Chàng trai thở dài rồi bất ngờ ngược lên như nhận ra điều gì. Anh chậm rãi gỡ kính râm ra.

“A ha. Bây giờ thì khá hơn rồi.”

Đến lúc ấy tầm mắt mới thông thoáng hơn, anh khẽ cười và quan sát xung quanh.

Thấy người phụ nữ đứng trước mặt mình đang đỏ bừng mặt, anh cười với ánh mắt đầy mê hoặc rồi lôi điện thoại từ trong túi áo khoác ngoài ra, cao giọng vui vẻ gọi đi đâu đó.

“Mẹ à, con đây! Đứa con cả cục cưng Lee Sung Yeon của mẹ đây! Ha ha ha. Vâng. Böyle giờ con mới đến.”

Gương mặt của chàng trai đang cười thoáng chút bối rối.

“Sao ạ? Mẹ hỏi là ở đâu á? Ở đâu là ở đâu chứ, con ở Hàn Quốc đây mà. Chẳng phải con nói rằng hôm nay con sẽ về sao. O? Sao ạ? Mẹ bảo con không báo á? À... hình như là không báo thật. Vậy khi nào mẹ về? Cái gì? Ngày mai á? Ở một mình chán chết, con làm gì để đợi được nỉ. À, vậy con sẽ đến nhà của Young Joon. Con biết rồi.”

Anh cúp máy với vẻ mặt cay đắng. Sau khi mân mê chiếc điện thoại một lúc lâu, anh thở dài, ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt của người phụ nữ đối diện.

Anh nháy mắt với cô gái. Cô ấy ngay lập tức thở hổn hển và lảo đảo trong cái nhìn tình tứ cuốn hút của anh.

“Nào, thử đi xem sao.”

Chàng trai bắt đầu cất bước với mái tóc tung bay trong gió, ở đâu đó dường như phảng phất hương hoa.

#Anh em

Mi So và Young Joon đều quá bận rộn thành ra họ uống cà phê thay cho bữa tối bị bỏ qua, vừa uống vừa lời qua tiếng lại. Chủ đề của cuộc tranh luận vẫn là những chuyện hết sức vụn vặt.

“Anh có sống được cả nghìn cả vạn năm đâu, kén chọn như thế làm gì? Chỉ cần ngon miệng là được rồi mà.”

“Thế mới nói là tôi không thấy ngon đấy.”

“Nó được gọi là “cà phê của thiên đường” cơ mà. Thực sự rất ngon đấy.”

“Mi So uống cho nhiều vào. Cà phê trên trời hay nước khoáng tự nhiên dưới lòng đất cũng được, nhưng đừng hòng bảo tôi uống cái thứ bốc mùi đã đi qua hệ bài tiết của loài động vật có vú.”

“Thế nếu thú anh đang cầm chính là cà phê chồn mà tôi đã lén tráo thì sao?”

“À, nghĩ lại thì tôi cũng có điều cần xin lỗi. Ba năm trước, vào dịp Giáng sinh, tôi từng tặng cô món quà là chocolate đặt hàng trực tiếp từ thợ của Ý đúng không?”

“Vâng. Cái mà anh cứ kể công hoài chứ gì... Hở? Kh... Khoan, lẽ nào!”

“Đúng rồi. Ngày hôm đó tôi mua vội nó ở trung tâm thương mại đây. Cái mà thợ làm thì hôm trước nữa tôi bỏ ra nhắm rượu, ăn hết rồi.”

“Anh thật quá đáng. Sao có thể như vậy được?”

“Cô buồn à?”

“Sao giờ anh mới nói ra chuyện đó?”

“Tôi đưa đây.”

“Khu! Hãy...!”

“Cô nói thật đi. Là cà phê Blue Mountain đúng không?”

“Vâng. Là Blue Mountain.”

“Phải thế chứ.”

Mi So nhìn Young Joon với vẻ đầy tức giận, cô khẽ liếc sang cốc của anh rồi hỏi.

“Anh đã uống hết rồi à. Tôi rót thêm cho anh nhé?”

Young Joon liếc thấy cốc của Mi So còn một nửa, anh hỏi.

“Sao cô không uống?”

“Nhiều quá.”

“Nếu không uống thì đưa đây, tôi uống cho.”

“Vậy thì đổi nhé?”

“Sao cũng được.”

Hai người bình thản cầm lấy cốc của nhau và uống chõ cà phê còn lại.

Trong phòng khách chỉ còn tiếng xì xụp và hương cà phê thoang thoảng.

Mi So nhìn chằm chằm vào mặt nước đen trong chiếc cốc, cô khẽ hỏi.

“Anh hay gặp ác mộng lắm sao?”

“Uhm.”

Một câu trả lời mơ hồ, không khẳng định cũng chẳng phủ định.

Cô so vai lại rồi cười ngại ngần, chầm chậm lên tiếng.

“Chẳng biết từ lúc nào nhưng hễ ngủ chập chòe là tôi sẽ mơ thấy ác mộng. Tôi cũng gặp nhiều giấc mơ kỳ lạ nữa.”

“Cô bị stress quá nên như vậy đó.”

“Có khi là vậy. Cơ mà ai đã khiến tôi bị stress nhiều thế nhỉ?”

“Milton Friedman.”

“Ôi chao, thật sự đáng ghét chết đi được. Nhưng mà hồi trước tôi đã từng nói chuyện này chưa nhỉ? Chuyện tôi cứ mơ mãi cùng một giấc mơ ấy.”

“Tôi mới nghe lần đầu.”

Mi So nhìn ra bên ngoài cửa sổ nơi màn đêm đang bao phủ, ánh mắt cô trở nên xa xăm.

“Tôi cũng không rõ đó là chuyện xảy ra lúc còn nhỏ, chuyện kiếp trước hay thực ra chỉ là giấc mơ nữa... Trong giấc mơ ấy luôn xuất hiện một cậu bé nào đó.”

Young Joon nhìn cô bằng ánh mắt hơi hoang mang, song Mi So có vẻ vẫn chìm đắm trong câu chuyện.

“Hình như anh ấy là học sinh tiểu học... Có làn da trắng và đôi mắt to tròn... Anh ấy đẹp như hoàng tử vậy. Tôi cũng không rõ tại sao đêm đó lại ở cùng anh ấy nhưng mà, phòng rất tối và chật, hon nőa còn khá lạnh. Vả lại...”

“Tiến sĩ Park nói rằng lúc bị stress thì tốt nhất nên ăn đồ ngọt.”

Lời nói đột ngột của Young Joon khiến Mi So bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man, cô chớp chớp mắt trả lời.

“Tôi mang đồ ăn nhẹ cho anh nhé?”

“Không cần đâu.”

“Nhưng mà, thỉnh thoảng tôi cũng có cảm giác ớn lạnh...”

Đang kể lại thì Mi So chợt bắt được manh mối gì đó nên cô vẫn chưa chịu ngừng nói về giấc mơ. Young Joon đã cố tình nhíu mày nhưng cô vẫn không nhận ra.

“Trong giấc mơ, rõ ràng có gì đó ngoài cửa. Anh biết là tôi mắc chứng sợ nhện mà đúng không?”

Nói đến nhện, người Mi So run lên nhưng cô vẫn tiếp tục nói với giọng tràn đầy sự chắc chắn.

“Chứng sợ nhện không chừng là từ đó mà ra.”

“Vì ngoài cửa có nhện?”

Mi So gật đầu, đáp lại câu hỏi của Young Joon với thái độ không mấy tự tin.

“Nhưng... Dạo gần đây tôi thường tự hỏi rằng, không biết nó có thật là nhện hay không. Nói là nhện nhưng mà nó rất lớn... Có gì đó... Nhưng tôi lại rất ghét khi nghĩ về nơi ấy. Nếu không phải nhện thì là gì được ta... Không hiểu sao tôi lại nghĩ rằng mình sẽ phải đối mặt với một điều gì đó kinh khủng và đáng sợ hơn nữa kia...”

Mi So run bắn người như nhó lại điều gì đó rất đáng sợ, không biết từ lúc nào, gương mặt cô đã trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Young Joon lặng yên nhìn cô và thận trọng ngắt lời.

“Cô có bao giờ thấy mình có tâm trạng khác lạ khi lớn lên trở lại nơi mình đã từng đi hồi nhỏ không?”

“Có ạ.”

“Ý tôi là cô thấy chỗ này sao chật thế, cái này sao lại nhỏ thế. Chuyện đó cũng giống như hồi nhỏ người cô cũng nhỏ nên đương nhiên cô thấy mọi thứ đều to hơn.”

“Vậy cái đó... thật sự là nhện?”

Young Joon khẳng định chắc nịch như thể anh đã từng có mặt ở đó vậy.

“Đúng rồi.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì nữa. Bộ cô không nhớ chuyện tôi kể về khúc xương trước đây à?”

“À à, khúc xương mà Big Bang đã chôn ấy à?”

“Phải. Cái đó.”

“Sao đột nhiên lại nói về nó ạ?”

“Kể cả không thể nhớ ra thì khúc xương giả rõ ràng vẫn nằm ở đâu đó. Chôn rồi nên mắt không nhìn thấy chứ đâu phải nó biến mất đâu. Thế nhưng có nhất thiết phải đào nó lên để xác nhận không?”

“Cũng đúng ha?”

Young Joon uống hết chõ cà phê còn lại, anh mân mê cái cốc không rồi điềm tĩnh nói.

“Cố chấp đào nó lên có thể sẽ thấy nó đã hư hỏng gần hết rồi. Thế thì thà rằng không nhìn thấy nó còn hơn.”

“Đúng vậy.”

Mi So gật đầu và liếc nhìn Young Joon.

Anh lắc chiếc cốc trống không và cười nhẹ, môi anh mềm mại nhờ cốc cà phê nóng, giữa hai bờ môi uyển chuyển đang vẽ nên một khe hở để lộ hàm răng trắng đều và chiếc lưỡi hồng thấp thoáng.

Cũng không phải là gương mặt mà Mi So mới thấy ngày một ngày hai nhưng hôm nay tim cô lại đập loạn xạ. Mi So ngại ngùng quay đầu dọn dẹp bàn.

“Chắc anh cũng mệt rồi nên tôi xin phép về ạ. Anh nghỉ ngơi đi ạ.”

“Cô đi đâu vậy. Tôi nói cô ngủ ở đây rồi mà.”

“Xin anh đừng đùa nữa ạ.”

“Không phải là đùa. Cô đừng đi. Hôm nay tôi thật sự ghét phải ở một mình.”

Mi So đã tưởng đó là lời nói đùa, nhưng giờ nó lại được nhắc lại một cách nghiêm túc khiến cô thấy hoang mang. Mi So đỏ mặt, cô cầm khay đựng cốc lên và đột nhiên nổi giận.

“Anh xem tôi là gì mà lại nói như thế hả? Nói thế mà anh không hề thấy thất lễ dù chỉ là một chút à?”

“Tôi có nói là chung giường đâu. Cô nghĩ gì vậy hả?”

“Ó...?”

Cũng đúng. Thế nhưng gương mặt đỏ lựng của Mi So lại càng đỏ bừng hơn nữa.

“Aaa. Thư ký Kim, không ngờ cô cũng “đen tối” đây nhỉ.”

Nghe Young Joon vừa xoa cằm vừa châm chọc, Mi So hét lớn và bật dậy.

Nhưng đúng lúc ấy, bộ não đang hoang mang, chiếc khay nặng cộng thêm tác động tổng hợp của dư âm mà đại hội thể thao để lại đã khiến cô gặp tai họa. Cô vấp vào chân bàn và mất thăng bằng.

“Á! Mẹ ơi!”

Hai chiếc cốc văng ra khỏi chiếc khay, Mi So vừa vung hai cánh tay vừa ngã nhào xuống sàn.

Tiếng cốc cà phê lăn lóc cộc trên thảm vang lên, nhưng trước mặt Mi So mọi thứ vẫn tối đen như mực. Cô cảm thấy một cảm giác ấm áp và vững chãi thân quen nơi bụng và lồng ngực, cùng nhịp tim đang đập mãnh liệt nơi đâu ngón tay.

Nghe tiếng Young Joon rên rỉ, Mi So lấy lại tinh táo và nhận ra anh đang ở ngay trước mặt. Vì không theo kịp tình huống, cô chỉ biết chớp mắt và ngơ ngẩn một lúc lâu.

“Thư ký Kim! Cô phải cẩn thận chứ! Cô lại đè lên cổ tay tôi đây, phải làm sao đây. Đau chết mất thôi!”

Cùng với mỗi lời làu bàu của Young Joon thì phần thân trên của anh lại chuyển động, đồng thời thân thể của Mi So cũng rung lên theo.

Phải đến khi ấy Mi So mới hiểu ra toàn bộ tình huống. Giây phút cô té ngã, Young Joon hình như cũng đã ngã theo vì định đỡ cô, thế nên lúc này toàn thân cô đang đè lên thân thể nằm ngửa của anh.

Từ bàng hoàng chuyển sang bối rối không biết phải làm sao, Mi So bật dậy rồi lùi lại phía sau.

“Xin, xin lỗi anh.”

“Sao cô dám dùng thân thể này làm túi hơi chứ, xứng đáng tù chung thân.”

Cả khi Young Joon vừa cười vừa đứng dậy buông lời trêu chọc, Mi So cũng chỉ đỏ mặt không đáp lại câu nào bởi cô đã “mất hồn”.

“Sao thế? Cô bị thương à?”

Không thể nhìn thẳng vào anh, mắt cô cứ đảo quanh, cuối cùng cô lắp bắp như một kẻ ngốc.

“Kh... khô... không. Không ạ.”

Bất gặp phản ứng gượng gạo của Mi So, Young Joon cũng ngại ngùng quay đi.

“Dù gì thì... việc tôi bảo cô ngủ lại thật sự vô lý nhỉ? Được rồi, cô về đi.”

“Sao ạ?”

“Tôi bảo cô về đi.”

“Chẳng phải anh nói ghét ở một mình hôm nay sao...”

“Gọi tiến sĩ Park là được mà.”

Young Joon vừa cười xoà vừa thử di chuyển cổ tay, quanh anh ngập tràn bầu không khí bất an và vô cùng lạnh lẽo.

Nhìn khuôn mặt anh cô luôn có cảm giác đặc biệt không giống những người khác, Mi So bèn bày ra bộ mặt đầy khí phách tựa như đã quyết tâm làm điều gì đó, rồi rón rén bò đến gần anh, ngồi xuống.

“Tôi sẽ ngủ lại đây ạ.”

Thấy Young Joon nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc, Mi So đưa cả hai tay ra nắm lấy cổ tay anh và chậm rãi nói.

“Anh bảo muốn tôi ngủ lại là vì sợ lại gặp ác mộng mà... Tôi cũng biết tâm trạng đó. Khi trải qua cảm giác đáng sợ rồi thức dậy, tôi cực kỳ ghét phải ở một mình. Thế nên tôi sẽ ở lại cùng anh.”

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Young Joon nhìn thẳng vào gương mặt của Mi So.

Đẹp quá.

Không hiểu sao cô ấy lại đẹp như thế. Đẹp cả bên trong lẫn bên ngoài, không thiếu chỗ nào, tất cả đều rất đẹp.

Anh như muốn túm đại bất cứ ai đi ngang qua mà hỏi “Mi So của tôi không đẹp à, mấy người có từng thấy người con gái nào đẹp thế này chưa?”. Giữ khoảng cách thích hợp với cô là đúng. Anh thấy sợ khi gần gũi với cô hơn mức đó.

Nếu thân mật quá mức với Mi So, có lẽ anh sẽ roi vào lưỡi tình của cô. Hơn nữa, nếu cứ đắm chìm trong sự bình yên như bây giờ, có lẽ anh sẽ thồ lộ với Mi So về sự việc ngày hôm đó để được cô an ủi một lần. Cô sẽ cố nhớ lại ký ức đã bị xóa đi kia, vì anh mà cô sẽ nhớ lại những ký ức không tốt đẹp. Suốt quãng đời còn lại, cô sẽ phải sống trong trăn trở về nỗi thống khổ mà anh đã chịu đựng bấy lâu nay.

Điều đó thật đáng sợ. Có phải vì thế mà anh đã cố gắng tự nhủ với bản thân rằng cô chỉ là đồng nghiệp và tự tẩy não chính mình để không bước qua lằn ranh ấy không?

Dù không phải mỗi quan hệ hẹn hò nhưng suốt những năm qua, Mi So đã luôn ở bên cạnh anh không ca thán một lời. Có lẽ vì vậy nên anh đã tự ý cho rằng cô sẽ tiếp tục ở bên anh đến mãi mai sau.

Cuối cùng Young Joon tự hỏi mình.

Rốt cuộc đối với anh, Kim Mi So là gì, là sự tồn tại thế nào.

Là đam mê cháy bỏng? Hay tình cảm nhen nhúm từ cái nhìn đầu tiên?

Xem nào, đây chẳng phải là mối quan hệ đã bên nhau quá lâu để có thể tranh luận sao.

Là sự cố chấp tuyệt đối không chấp nhận ai khác ngoài người ấy, là suy nghĩ nếu không có người ấy mình sẽ không

sống nối. Là những tình cảm tuy không mãnh liệt nhưng lại tha thiết đến mức đúng ngồi không yên.

Lẽ nào điều đó cũng là một biểu hiện của tình yêu?

Không. Đúng là giờ anh mới muộn màng nhận ra, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì mọi chuyện lại hết sức đơn giản.

Nếu đó không phải thứ tình cảm ích kỷ mang tên “tình yêu”, anh đã không để Mi So bên cạnh mình lâu như thế. Việc anh giữ khoảng cách với cô bởi sợ rằng cô sẽ vì anh mà nhớ lại ký ức của ngày hôm ấy cũng là lời giải đáp rõ ràng nhất.

Dù sao chuyện cũng đã đến mức này, phải rồi, sau này anh cũng bảo vệ cô như bây giờ là được.

Nhất định không được cho cô ấy biết nỗi đau khổ này. Tuyệt đối không.

Một chút cũng không.

Young Joon không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn gương mặt Mi So. Anh cười nhẹ và lại buông lời trêu chọc.

“Cứ tin những gì cô muốn tin. Ý đồ thật sự của tôi là sau khi thư ký Kim ngủ lại đây, sẽ có những bài báo loan tin khắp nơi và cuối cùng cô chẳng còn cách nào khác ngoài lấy tôi. Vì không tinh ý như thế mà cô phải nhìn mặt tôi suốt chín năm đấy, đồ ngốc.”

“Đã lộ bản chất rồi thì xin anh đừng huênh hoang như vậy nữa ạ. Sau khi phó chủ tịch ngủ, tôi sẽ khóa cửa và ngủ trong phòng ngủ dành cho khách, anh cứ biết thế đi ạ.”

Mi So kết thúc câu nói bằng thái độ nghiêm túc, rồi đứng dậy và bắt ngò chìa tay ra.

“Anh hãy nắm lấy tay tôi để đứng dậy đi ạ.”

“Hơ.”

Ánh sáng từ đèn chùm trên trần lắp lánh phía sau đầu Mi So tựa ánh hào quang.

Nhìn chăm chăm vào bàn tay và gương mặt vẫn luôn ngập tràn bình an ấm áp như mọi ngày ấy, Young Joon phì cười, anh nắm lấy bàn tay cô.

Chính lúc ấy. Điện thoại của Young Joon ở trên bàn bỗng đổ chuông ầm ĩ.

Một người phụ nữ bước ra từ sảnh của khu chung cư phức hợp cao cấp hào nhoáng đến chói mắt. Tuy mặc áo gió với bộ đồ thể dục màu rượu quê mùa nhưng cô lại khiến người khác chú ý bởi khuôn ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ, đôi chân thon thả cân đối.

Điều ấy tượng không chỉ có thể. Với vóc dáng ấy thì gương mặt kể cả có hơi khiếm khuyết một chút cũng gọi là xuất sắc rồi, thế mà trên gương mặt giống như búp bê tinh xảo ấy lại nở một nụ cười vô cùng tươi tắn rõ.

“Đêm nay trời đẹp quá.”

Sung Yeon cười với cô gái đang tiến đến gần, trên người cô tỏa ra một mùi hương dễ chịu. Anh chào, cô ấy cũng gật đầu nhẹ đáp lại.

“Đúng là thế thật.”

Trước cái nhìn tình tứ tràn đầy sự quyến rũ của Sung Yeon, cô ấy vẫn chẳng hề rung động mà đi lướt qua anh. Thật là một chuyện rất hiếm có.

Sung Yeon nhìn theo bóng lưng của cô gái ấy một lúc với vẻ ngạc nhiên, rồi lại quay người bước đi.

Cửa ra vào căn hộ penthouse của Young Joon đang hơi hé mở, chiếc chốt cửa được đặt chống xuống.

Sau cuộc điện thoại xác nhận nội bộ của bảo vệ dưới sảnh, Young Joon biết rõ Sung Yeon sắp đi lên. Nhưng chẳng có màn chào đón nồng nhiệt ấm áp nào, người em mای năm không gặp không hề đứng chờ trước cửa. Dù sao đó cũng là chuyện anh đã sớm lường trước từ lúc gọi điện thoại rồi.

Sung Yeon bước qua lối vào nguy nga, đi vào phòng khách với vẻ mặt cay đắng.

Young Joon đang một mình đứng quay lưng ở chính giữa khung cửa sổ, phía trước là cảnh đêm đẹp tựa tranh vẽ trải dài trước mắt.

“Nhà đẹp đấy.”

Sung Yeon cởi áo khoác ngoài rồi đi đến ghế sofa, ung dung ngồi xuống như thể nhà mình, anh cất lời chào Young Joon từ phía sau.

“Lâu quá rồi nha.”

“Ừm.”

“Cậu vẫn khỏe chứ?”

“Tôi lúc nào cũng thế. Còn anh?”

“Như cậu thấy đó.”

Sung Yeon dang rộng hai tay và nở nụ cười trong veo. Anh có nhiều nét giống Young Joon, từ dáng người cao ráo cho đến những đường nét nổi bật của khuôn mặt, nhưng ấn tượng về anh lại hoàn toàn trái ngược với hình ảnh nam tính đầy sắc bén của Young Joon. Sung Yeon mang vẻ ngoài dịu dàng và nhu thuận, khá nữ tính.

Tính cách của họ cũng xung đột nén ngay từ nhỏ hai người đã là cặp anh em khiến bố mẹ phải phiền lòng khá nhiều.

“Có chuyện gì mà đột nhiên anh lại đến tận đây?”

Vẫn không quay lưng lại, Young Joon hỏi một cách cộc cằn, Sung Yeon nhoẻn miệng cười rồi hỏi lại.

“Nghe nói bố mẹ về quê rồi hả?”

“Sức khỏe của bố không tốt lắm. Bệnh hen suyễn trở nặng nên họ đã đến biệt thự ở Jeju để nghỉ mấy ngày rồi.”

“Chắc. Anh không hề biết gì.”

“Trước khi đặt vé máy bay anh chỉ cần gọi một cuộc thì đã biết rồi.”

Sung Yeon cảm nhận được sự gai góc sắc bén trong lời nói của Young Joon, anh cười mệt mỏi và nói.

“Không phải là anh biện minh đâu, nhưng tại đến hạn hoàn thành tác phẩm nên anh chẳng còn tâm trí làm gì khác

suốt một thời gian dài. Là trưởng nam mà không để tâm đến việc trong nhà, anh xin lỗi.”

“Đến mức phải xin lỗi cả tôi cơ đây. Đó là một chuyện, nhưng tại sao anh phải đến tìm tôi? Dù không phải chỗ này thì anh cũng có rất nhiều chỗ để đi mà.”

“Tất nhiên là nhiều. Nhưng không hiểu sao hôm nay anh muốn đến tìm cậu.”

Không chỉ sở hữu vẻ ngoài tuấn tú, Sung Yeon còn có vô số bạn gái ở khắp nơi trên thế giới nhờ sức quyến rũ khơi dậy bản năng bảo vệ của người khác mà không ai lý giải được.

Lấy lý do đi du lịch lang thang ở nước ngoài gần mười năm, thỉnh thoảng nếu có về Hàn Quốc thì đa phần nơi Sung Yeon lưu lại là nhà của các cô gái đó, nhưng lần này không hiểu đã xảy ra chuyện gì bất thường.

“Có vẻ cậu sống một mình? Vẫn chưa có bạn gái à?”

Young Joon không trả lời, Sung Yeon khẽ cười và nói thêm.

“Nói thật với anh xem nào.”

“Nói gì?”

“Cậu đó, không phải ghét con gái mà là sợ chứ gì? Lý do là gì thế?”

Young Joon không phản ứng gì mà cứ thế lặng im.

“Đừng sợ mà. Phụ nữ là sinh vật xinh đẹp. Vừa dịu dàng lại ấm áp, hơn nữa họ sẽ xoa dịu những vết thương của em. Ở tất cả mọi ngõ ngách.”

Young Joon nhăn mặt trước cái nhìn chòng chọc và giọng nói nham hiểm ấy.

“Anh nên bót mấy cái lời ghê tởm đó đi.”

“Ha ha ha! Cậu thật sự vẫn như xưa.”

Sung Yeon cười ngặt nghẽo một lúc rồi đột nhiên hỏi.

“À này. Nhắc mới nhớ, thư ký riêng của cậu nghe nói đã làm việc được khá lâu rồi. Được mấy năm rồi nhỉ?”

“Ai nói thế?”

“Mẹ đó.”

Young Joon chau mày và khẽ lầm bầm.

“Mẹ toàn nói những lời thừa thãi...”

“Có vẻ mẹ khá hài lòng với cô ấy. Tên cô ấy là gì nhỉ? Ừm... Tên gì nghe cũng hay lắm mà...”

“Cô ấy sẽ rời công ty sớm thôi. Anh đừng quan tâm nữa.”

Young Joon giả vờ bình thản nhưng Sung Yeon đã lờ mờ nhận ra điều gì đó, anh cười hỏi.

“Một người con gái chịu ở bên cạnh cái thẳng ương bướng như cậu chắc hẳn phải có điểm nào đặc biệt đúng không?”

Young Joon nghiên chặt răng, khuôn hàm cử động một cách nặng nề.

“Khi nào giới thiệu cô ấy với anh nhé. Anh cũng tò mò muốn biết cô ấy thế nào.”

“Anh đi đi.”

“Chà, em trai mà lại cư xử một cách lạnh lùng với người anh lâu ngày không gặp như thế này sao, buồn ghê, buồn ghê.”

“Tôi sẽ gọi điện đặt phòng cho anh, nên anh hãy đến khách sạn nhà Ho Jin ngủ đi.”

Nghe giọng nói lạnh lẽo bằng giá áy, Sung Yeon từ từ đứng lên, vòng qua sofa tới đứng bên cạnh Young Joon.

Hai anh em đứng sánh vai với khoảng cách gần đến mức chỉ tiến thêm một bước sẽ chạm vai nhau, Young Joon cao hơn Sung Yeon một chút.

“Lúc nào cậu cũng cao hơn, giỏi giang hơn và cũng được yêu thương nhiều hơn nhỉ.”

“Điều đó là lỗi của tôi à?”

“Không. Tất cả là do anh còn thiếu sót. Đúng vậy. Đó là sự thật. Nhưng mà...”

Sung Yeon nhìn ra cửa sổ bằng ánh mắt xa xăm, sau đó quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Young Joon.

“Nhưng mà Young Joon à. Sao cậu lại như thế nhỉ? Dù sao thì cậu cũng giỏi giang nên dù chẳng động chân động tay cậu cũng chiếm được mọi thứ cơ mà? Sao cậu lại như thế? Sao lại biến anh thành ra thế này? Vì cậu mà anh không ngủ nổi, cũng chẳng thể làm được bất kỳ việc gì. Từ sau ngày hôm đó đến giờ, vẫn cứ mãi như thế.”

“Anh muốn nghe câu trả lời như thế nào?”

Khác với Sung Yeon đang tỏ ra bị tổn thương rất nhiều, Young Joon chẳng mảy may biểu lộ gì cả. Sung Yeon nhìn

vào đôi mắt chỉ toàn bình thản và lãnh đạm của Young Joon một lúc rồi lẩm bẩm một cách mệt mỏi.

“Vì không thể ghét cậu được nên anh đã rất đau khổ.”

Young Joon nhìn Sung Yeon với ánh mắt điềm nhiên rồi nói bằng giọng khô khan không hề có một miligram tình cảm nào.

“Anh thật nhu nhược và không có năng lực. Và anh cũng là hạng người chỉ biết liên tục né tránh để bảo vệ chính mình rồi khiến người khác đau khổ còn gì.”

Gương mặt Sung Yeon biến sắc vì lời nói nặng nề ấy.

“Lee Young Joon, sao cậu có thể nói với anh...”

“Đương nhiên là tôi không ghét anh. Có điều...”

Young Joon nhìn chằm chằm khuôn mặt trong sáng như thể chẳng biết gì của Sung Yeon, rồi nói một cách lạnh lùng.

“Anh thật đáng khinh.”

Mi So trở về nhà, sau khi cởi áo khoác và treo nó lên, cô mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế.

“Hà...”

Dù thở một hơi dài nhưng những tâm sự trĩu nặng của cô cũng không voi bót.

“Đừng đi. Hôm nay tôi không muốn ở một mình.”

Lần đầu tiên Young Joon nói ra những lời đó. Đây cũng là lần đầu tiên anh cho cô thấy mặt yếu đuối của mình.

Tất nhiên Mi So cũng nghi ngờ anh chỉ đang diễn để níu kéo một người muốn ra đi. Nhưng sự vật lộn với nỗi đau khi Young Joon gặp ác mộng chắc chắn không phải là diễn. Cô có thể nhận ra điều đó ngay lập tức, vì cô cũng đã từng chịu đựng như vậy.

“Anh ấy sẽ không sao chứ.”

Mi So bất chợt nhớ lại khoảnh khắc té ngã trong phòng khách, mặt cô đỏ lên. Dù ngã ôm chầm lấy Young Joon có đôi chút xấu hổ nhưng không khí cũng khá lâng mạn đây chứ.

Đầu ngón tay cô dường như vẫn cảm nhận được nhiệt độ và nhịp tim của anh. Trong suốt thời gian qua, dù ở gần nhau nhưng họ không hề đụng chạm cơ thể, thế nên cảm giác lần này thật sự rất khác lạ.

Cố trấn an con tim đang rung động của mình, phải đến lúc đó Mi So mới nhận ra.

Ông vua tự luyến, con người đáng ghét mà không thể ghét nổi ấy, sau cùng vẫn là một người đàn ông.

Cô vùng dậy và đi thẳng vào nhà tắm để rũ bỏ cảm giác ngại ngùng kỳ cục này.

“Ôi trời?”

Trong lúc cởi tất và quần áo để đi tắm, cô thấy có vật gì đó dài mảnh rơi xuống sàn. Đó là sợi dây thít nhựa đã bị cắt ở giữa bằng kéo. Hồi sáng cô cất nó trong túi để Young Joon không nhìn thấy rồi quên béng đi mất.

“A... thì ra mình vẫn chưa vứt cái này.”

Sợi dây thịt nhựa màu ngà voi.

Có lần cô đã hỏi Young Joon vì sao anh lại ghê sợ thứ này đến mức đó.

“Cũng giống như lý do mà thư ký Kim sợ nhện thôi.”

Chỉ với một câu nói thôi, cô đã hiểu rõ nguyên nhân là gì. À, hóa ra anh cũng có thứ sợ không rõ lý do.

“Sợ ám ảnh à...”

Mi So cúi người để nhặt sợi dây rót dưới đất, cô giật mình khi nhìn thấy vết bầm nơi cổ chân.

Đó là dấu tích của sợi dây buộc khi chơi trò hai người ba chân. Có vẻ bởi quyết tâm đứng nhất nên cô đã buộc quá chặt, giờ nó để lại vết bầm này đây.

“Hừm. May mắn sẽ hết thôi. Làm sao bây giờ nhỉ? Dù gì mọi người cũng không thấy nên thôi kê đi.”

Thoạt nhìn vết bầm cô nghĩ nó không đau lắm. Nhưng khi cô khẽ dùng tay xoa xoa cổ chân, nó đau đến úa nước mắt.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng gì đó reo vang ở bên ngoài. Trên bàn, chiếc điện thoại đang rung lên.

Mi So vội vàng chạy đến. Trên màn hình, tên người bạn sắp kết hôn của cô hiện ra.

“Hi, Young Seon à.”

“Mi So à, cậu rảnh không?”

“Rảnh. Tớ mới về đến nhà. Đang định đi tắm.”

“Ra thế.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Không, không. Cũng không có gì ghê gớm đâu, chỉ là chuyện lần trước cậu nhờ tôi hỏi ấy mà. Jae Chun đã hỏi chuyện trong khi uống rượu với tổng biên tập, nhưng hình như anh ấy nghe được mấy lời lọt lỏm.”

“Lời gì mà lạ?”

“Trước đây, con trai chủ tịch tập đoàn của cậu đã từng mất tích trong ba ngày, cậu có biết chuyện đó không?”

“Cái... cái gì? Chuyện đó là sao?”

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy chuyện này.

“Mình nghe người ta nói rằng hồi tiểu học, lúc tan trường, hai anh em họ đã mò mẫm đi bằng đường khác và rồi chỉ có duy nhất một người về nhà đấy. Gia đình đã dò hỏi khắp nơi hành tung của đứa trẻ ấy và huy động cả lực lượng cảnh sát nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết gì. Sau ba ngày, đứa trẻ kia xuất hiện ở một nơi hoàn toàn khác vào lúc sáng sớm. Cậu bé đã gục ngã ngay trước đồn cảnh sát trong tình trạng kiệt sức. Chỗ đó nằm trong một khu tái phát triển, hoàn toàn trái ngược với nơi dự đoán mất tích ban đầu của cậu bé. Bây giờ nó là mặt bằng của Yoo Il Land đấy.”

Da đầu của Mi So co rút, cô nổi da gà khắp người.

“Có thể cậu bé ấy bị một kẻ tâm thần bắt cóc, giam cầm và rồi đã bỏ chạy. Lúc đó phía tập đoàn đã ngăn chặn việc đưa tin và đe dọa thực hiện những biện pháp nghiêm khắc nếu thông tin rò rỉ ra ngoài, vì vậy cánh báo chí đã im nó đi. Tin đồn cũng chỉ là tin đồn nên bây giờ tư liệu cũng không

có và nó chỉ là câu chuyện giữa một bộ phận những người từng làm việc với các bên có liên quan vào thời điểm ấy."

"Trong hai anh em thì là người nào nhỉ? Có khi nào là Phó chủ tịch của mình...!"

"Con gái của tổng biên tập khi ấy cùng cấp với đứa trẻ bị bắt cóc nên ông ấy nói là nhớ rõ lăm. Con gái của tổng biên năm nay ba mươi lăm tuổi, sếp của cậu bao nhiêu tuổi vậy?"

"Ba mươi ba."

"À, vậy là người anh trai rồi. Chắc vì chịu sự đả kích lúc đó nên bây giờ cũng không thể làm công việc kinh doanh mà lang thang ở nước ngoài đây mà!"

"A..."

Sau khi cúp máy, Mi So đứng thẫn thờ một lúc lâu như thể bị giáng một đòn nặng.

#Lee Sung Hyeon

“Xem ai triệu tập tôi đến này.”

Yoo Sik tiến đến trước bàn cà phê, buông lời bông đùa nhưng Mi So lại không cười như thường ngày.

“Chẳng thú vị gì cả.”

Mi So lảo đảo đứng dậy chào Yoo Sik, anh khịt mũi rồi ngồi xuống ghế đối diện cô.

“Chủ nhật là ngày ăn chơi mà cô Mi So xinh đẹp ngọt ngào của chúng ta lại gọi tôi ra đây, thật vinh hạnh quá.”

“Chắc anh đang nghỉ ngơi, tôi thật xin lỗi.”

“Không, không. Hôm nay Young Joon lặn mất tăm nên tôi đang chán đây. Cổ chân bị thương của cậu ấy thế nào rồi?”

“Sáng nay tôi gọi thì anh ấy không nói gì nhưng có vẻ vẫn đau lắm. Giọng nghe không tốt nữa.”

“Phải rồi. Bác sĩ nói vì lăn xuống khá mạnh nên sẽ đau chỗ này chỗ kia trong vài ngày. May là thư ký Kim đã hủy bỏ toàn bộ lịch trình. Chứ để cậu ta như thế thì sau này già sẽ nhọc lắm đấy.”

Yoo Sik vừa gật gù vừa nhìn quyển menu một lượt, rồi gọi nhân viên để đặt đồ uống.

“Thư ký Kim dùng gì?”

“Như giám đốc ạ.”

“Cho hai cốc củ mài lòng trắng trứng. Củ mài là đặc sản quốc dân đúng không? À, có thể giúp tôi hâm nóng túi thuốc đông y này được không? Nó quý lắm nên chỉ hâm đúng ba mươi giây thôi. Nóng quá cũng không được mà nguội quá cũng không được nhé. Cô hiểu chứ?”

Nghe yêu cầu chẳng khác gì yêu sách của bà mẹ chồng đáng ghét, cô nhân viên cầm lấy menu và túi thảo dược với thái độ bức dọc.

Nói chuyện thường ngày một lúc, Yoo Sik nhìn thẳng vào Mi So và thận trọng hỏi.

“Được rồi. Chuyện cô muốn hỏi tôi là gì? Không phải có điều tò mò nên cô mới gọi tôi tới sao?”

“À... Anh thật tinh tường.”

Mi So yên lặng nhìn xuống bàn, dưới mắt cô xuất hiện quang thân mà bình thường không thấy.

“Đêm qua cô không ngủ được à?”

“Tôi có việc phải suy nghĩ ạ.”

“Là việc của Young Joon phải không?”

Mi So do dự một lúc rồi nắm chặt tay như thể đã quyết tâm và mở lời.

“Giám đốc à. Anh nói đã gặp phó chủ tịch khi đi du học đúng không?”

“Ừ. Sao đột nhiên hỏi vậy?”

“Có lẽ anh cũng biết chuyện hồi đó đúng không ạ?”

“Chuyện gì?”

“Hồi còn nhỏ hình như... bản thân hoặc trong số những người xung quanh anh ấy có ai đó đã gặp phải chuyện không hay, hoặc là...”

Yoo Sik lặng im nhìn Mi So ngập ngừng bỏ ngỏ câu nói, và rồi đoạn hội thoại bị ngắt giữa chừng do đồ uống được mang ra.

Cứ thế không biết bao lâu đã trôi qua. Yoo Sik lắc túi thảo dược nóng và đường đột nói.

“Trong suốt những năm tháng tôi gặp và chơi với Young Joon như những người bạn duy nhất, số lần cậu ấy kể cho tôi về lúc nhỏ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tất nhiên không chỉ có cậu ta mà cả chủ tịch và phu nhân nữa, họ cũng không bao giờ hé miệng về chuyện ngày xưa. Bình thường khi bạn của con đến nhà chơi, đương nhiên cha mẹ sẽ đùa giỡn về quá khứ “xấu hổ” của con mình đúng không? Nên tôi cũng lò mò nhận ra có chuyện gì với cậu ta lúc nhỏ rồi.”

“Vậy có nghĩa là anh cũng không biết rồi.”

“Xin lỗi vì không thể giúp được cô. Nhưng có chuyện gì mà cô lại hỏi tôi thế? Có gì không ổn à?”

Mi So không biết phải bắt đầu từ đâu và nói như thế nào, cô suy nghĩ một lúc lâu rồi bộc bạch.

“Có một người anh mà tôi đã luôn muốn tìm bằng được từ ngày xưa. Có một mảng ký ức tôi cứ quyền luyến đến kỳ lạ dù tôi không thực sự nhớ hết được nó. Với tôi, anh ấy là

sự tồn tại như vậy đó. Tôi cứ nghĩ đến anh ấy trong suốt một thời gian dài và rồi một cách mơ hồ, anh ấy đã trở thành mẫu người lý tưởng của tôi."

"Uh."

"Trước lúc năm tuổi, tôi đã sống tại khu tái phát triển, hiện nay là mặt bằng của Yoo Il Land. Chàng trai tôi tìm có lẽ đã bị nhốt trong một căn nhà trống đâu đó gần nhà của tôi. Tôi cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi đã ở cùng một nơi với anh ấy trong một đêm."

"Cái gì? Bị nhốt á...? Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?"

"Gia đình tôi không biết về chuyện đó, hơn nữa ký ức của tôi lại rời rạc nên đến bây giờ tôi thậm chí không biết đó là thật hay mơ nữa. Nhưng mà hôm qua tôi tình cờ nghe được câu chuyện về vụ bắt cóc người thừa kế đài thứ ba của tập đoàn Yoo Il xảy ra hai mươi tư năm trước, chuyện đó hiện giờ đã hoàn toàn bị che giấu."

"Cái... gì?"

Yoo Sik bàng hoàng trọn tròn mắt nhìn, Mi So thần thờ kể lại câu chuyện như thể ký ức của cô đang rong ruổi ở một nơi nào đó.

"Đó là hai con trai của chủ tịch, người ta nói rằng phó chủ tịch cùng anh trai biến mất khi tan trường và chỉ có một người quay lại. Đứa trẻ không rõ tung tích ấy bị một người tâm thần giam giữ và đã bỏ trốn ba ngày sau đó. Nơi người ta tìm thấy đứa trẻ chính là khu tái phát triển mà tôi từng ở."

"Trời đất ơi... Không thể tin được chuyện đó đã xảy ra."

“Tôi chắc chắn điều này. Người anh mà tôi đã từng gặp, người anh mà tôi không ngừng tìm kiếm cho đến bây giờ rõ ràng là con cháu đời thứ ba của tập đoàn Yoo II. Theo ước tính của người được tiếp cận với vụ đó thì bây giờ anh ấy đã ba mươi lăm tuổi.”

Yoo Sik nói với giọng phán khởi.

“Nếu vậy thì chỉ có anh Sung Yeon.”

“Tôi cũng đã nghĩ đến đó rồi. Nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Tôi vẫn còn điều lén cẩn. Tôi nghĩ việc suy đoán tuổi có lẽ là dựa vào niên khóa.”

“À. Young Joon đã học vượt cấp mà. Xem nào, nếu là hai mươi tư năm trước...”

“Tôi đã từng nghe điều đó từ phó chủ tịch. Anh ấy nói năm lớp Bốn đã học cùng lớp với anh trai mình.”

“Vậy thì câu chuyện trở nên phức tạp rồi nhỉ. Sao cô không thử hỏi trực tiếp cậu ta xem?”

“Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Nhưng mà... dù sao thì cũng hơi...”

“Ừm. Cũng không phải chuyện gì tốt, khó xử thật đấy. Phải cùng nhau nghĩ cách thôi.”

Gương mặt đầy băn khoăn của Mi So quả thực rất lạ. Một người luôn tươi cười rạng rỡ giờ lại trông lo lắng nghiêm trọng đến thế kia.

“Nhưng sao cô lại hỏi tôi chuyện này?”

“Là vì lõi đâu giám đốc biết được chuyện gì đó.”

“Không, tôi không nói điều đó. Dù sao đây cũng là chuyện đời tư khó nói của sếp cơ mà. Sao cô lại nói hết với tôi vậy? Nếu tôi đi loan tin khắp nơi thì cô định thế nào?”

Mi So mở to mắt, xua xua tay và trả lời với vẻ bình thản.

“Đó đương nhiên là vì tôi biết rõ anh không phải là người như thế nên tôi mới nói chứ.”

“Làm sao cô biết tôi không phải loại người đó chứ?”

“Nếu là giám đốc thì tôi có thể tin tưởng được ạ.”

“Vậy sao? Phần nào của tôi mà lại đáng tin tưởng như thế nhỉ?”

“Vì anh là người mà phó chủ tịch tin tưởng nhất.”

Yoo Sik nghe câu trả lời xong thì nở một nụ cười đầy ẩn ý. Anh đáp.

“À. Hóa ra thư ký Kim không phải tin tôi mà là tin tưởng Young Joon sao.”

Nghe những lời đó, mặt Mi So đỏ bừng lên, nhưng Yoo Sik vẫn cười.

“Thật hạnh phúc khi một ai đó hoàn toàn tin tưởng mình. Thế nên Young Joon mới ghét phải để thư ký Kim đi còn gì.”

“Ôi. Không phải như thế đâu ạ. Do tôi dễ sai bảo và đã làm việc với anh ấy một thời gian dài nên anh ấy cảm thấy thoải mái thôi, hon nǔa cũng hơi khó để phối hợp ăn ý cùng người mới mà...”

“Thư ký Kim cũng biết rõ còn gì. Young Joon mà tôi biết không phải là người lười biếng và giữ lại một người bên mình lâu như thế chỉ vì lý do đó đâu.”

Yoo Sik bình thản nhìn sang gương mặt ửng đỏ của Mi So, anh nheo mắt rồi nói tiếp.

“Cậu ta đúng là một tên tự cho mình là nhất và chẳng để tâm đến ai khác ngoài bản thân.”

“Cũng vô cùng đáng ghét.”

“Đúng rồi. Một tên chỉ xem những người xung quanh là bình phong làm nền cho cậu ta thôi.”

“Nếu những người xung quanh là đàn cá hồi Alaska thì anh ấy sẽ cho rằng mình là vầng hào quang rọi xuống đàn cá từ đỉnh cao nhất của bầu trời.”

“Nếu thế giới này là kim tự tháp, cậu ta sẽ nghĩ mình là đỉnh tháp ở trên cùng.”

“Nhưng mà... sao nhỉ, xét ở mặt nào đó thì nó là sự thực mà?”

“Đúng thế. Vì thế nên càng đáng ghét hơn.”

“Nhưng rồi kỳ lạ là lại thấy anh ấy không hề đáng ghét.”

Hai người lẩm bẩm với vẻ mặt nhăn nhó khó chịu rồi sau đó lại phá lên cười.

Yoo Sik xé túi thảo dược rồi cắm ống hút, uống một ngụm thuốc đong y.

“Phải rồi. Cậu ta là kiểu người như thế nên chỉ biết thể hiện theo cách đó mà thôi. Ngoài thư ký Kim ra, ai sẽ hiểu và

chấp nhận cậu ấy đây? Nên cô đừng nghỉ việc mà hãy ở lại với cậu ấy đi."

Thấy khuôn mặt Mi So đỏ ửng, Yoo Sik liền hỏi một cách nghiêm túc.

"Cô thích Young Joon phải không?"

"Gì cơ ạ? Tự nhiên anh nói gì thế ạ!"

"Tôi đứng bên cạnh nhìn mà bức bối muốn chết. Cả hai người ấy."

Nhìn Mi So bối rối đến luống cuống và mặt đỏ bừng hơn nữa, Yoo Sik rất hài lòng, ánh mắt anh đột nhiên lóe lên như thể đã nhớ ra điều gì đó.

"À. Chuyện lúc nãy, vừa hay anh Sung Yeon cũng đã về nước, hay tôi thử lén tìm hiểu nhỉ?"

"Ôi trời, anh trai phó chủ tịch đã về nước rồi sao? Khi nào thế ạ?"

"Hả? Cô không biết sao? Tối hôm qua anh ấy đã tìm đến nhà của Young Joon đấy."

A. Thảo nào.

Khi Young Joon giữ cô và bảo cô ngủ lại, đột nhiên anh nhận điện thoại từ ai đó rồi lập tức đẩy cô về nhà như thể muốn đuổi cô đi. Giờ cô đã đoán ra cuộc điện thoại đó là của anh trai Young Joon.

"Hình như mối quan hệ của phó chủ tịch và anh trai không được tốt thì phải..."

Nét mặt của Yoo Sik trở nên cứng ngắc trước lời nói của Mi So.

“Không phải chỉ là không được tốt thôi đâu. Tôi cũng thấy anh Sung Yeon có chút không ổn. Tuy tôi không biết rõ lắm, tôi mới gặp mặt anh ấy có hai lần thôi, nhưng anh ấy không phải người dễ đối phó đâu. Đặc biệt là với phụ nữ. Đừng quá gần gũi với anh ấy nếu cô có chạm mặt.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Thư ký Kim. Nhìn tôi này.”

“Tôi đang nhìn đây ạ.”

“Ý tôi là nhìn vào mắt tôi đây này. Thế nào? Có cảm giác bị cuốn vào không? Túi chi cô có cảm thấy tê dại, thấy trời đất xoay chuyển và chân run lẩy bẩy không?”

Biểu cảm của Mi So trở nên khó chịu một cách kỳ cục.

“Xin lỗi nhưng tôi không thấy vậy. Nhưng thế là sao ạ?”

“Nếu tôi là cục nam châm trang trí tủ lạnh được tặng kèm khi cô đặt hai con gà rán thì anh Sung Yeon...”

Thấy vẻ hoài nghi trong ánh mắt cô, Yoo Sik nhún vai rồi tiếp lời.

“Üm thì, người ta dùng nam châm điện siêu to siêu mạnh trên cầu cẩu để nhắc bopsis chiếc xe từ bãi phế liệu đúng không? Anh ấy chính là người có sức hút như thế đó.”

“Giơ cơ ạ?”

“Nếu xét về độ quyến rũ thì anh ấy nằm ở đỉnh cao đấy nhé. Cô chỉ cần nhìn vào mắt thôi là thành nô lệ của anh ấy luôn. Anh Sung Yeon chính là người có khả năng như thế.”

“Ấy, làm gì có ai như thế?”

“Chờ chút đã. Nghĩ lại mới thấy chuyện đó...”

Đảo mắt một lúc, Yoo Sik rụt vai, thở dài một hơi và lẩm bẩm.

“Quả thật là đáng ghen tị.”

Trần nhà trắng, bức tường trắng cùng chiếc áo bệnh nhi được in đầy chữ viết nhỏ.

Trong lúc lặng yên nhìn mũi kim tiêm đang sọt đang cắm vào cánh tay trái mảnh khảnh nhợt nhạt, dịch truyền đang chảy từng giọt vào sợi dây truyền dịch dài, bên tai cậu vang lên âm thanh tích tắc từ chiếc kim đồng hồ.

Bên cạnh, một ai đó đang khóc thút thít. Là mẹ ư?

“Đừng khóc nữa mình à. Cứ thế này cả mình cũng sẽ yếu ngã mất.”

“Nhưng mà... Hết sức, đứa trẻ thông minh như thế giờ lại không thể nói mà chỉ thẫn thờ như đứa ngốc thế kia... Hết sức.”

“Anh đã bảo là hãy chờ xem sao mà. Bác sĩ nói rằng khi không còn sốc nữa con sẽ nhanh chóng khỏe lại còn gì.”

“Chuyện đó cũng đã được một tuần rồi! Lỡ nhu! Lỡ nhu... nó mãi mãi không bình thường trở lại thì em... em... Hu hu!”

“O kìa, em thật là.”

Đó không phải lỗi của con. Đó không phải lỗi của con.

Tất cả là tại thằng đó. Không phải con, mà là do thằng đó xấu xa. Ai bảo nó té ra giời giang làm gì? Nó tự làm tự chịu thôi.

Nhin con đi mẹ. Đừng nhin mỗi nó, đừng nhin nó với ánh mắt như vậy, mẹ hãy nhin lại cho đúng con người nó đi. Mẹ cũng hãy yêu thương con giống như yêu nó đi. Làm ơn.

“Anh Sung Yeon, anh Sung Yeon, anh sao thế?”

“U ưm...”

“Đang ngủ sao anh lại khóc thế?”

Căn phòng suite room¹ trong khách sạn buông tấm rèm sậm màu tối tăm đến mức không thể phân biệt rõ cảnh vật xung quanh.

Sung Yeon ngồi dậy, anh vừa run lẩy bẩy vừa dùng mu bàn tay lau gò má đã ướt đẫm.

“Hà, hà, lại là giấc mơ đó sao... rốt cuộc là ai chứ, giấc mơ đó?”

“Anh nằm mơ hả Sung Yeon?”

“Ôm anh đi.”

Anh vùi mặt vào giữa bộ ngực lớn của người phụ nữ, vừa tận hưởng sự ấm áp của da thịt trần trụi vừa lặp đi lặp lại.

“Ôm anh đi, ôm đi.”

“Anh yêu thật là. Chẳng phải bây giờ em đang ôm anh sao.”

¹ Loại phòng cao cấp nhất, được bố trí ở tầng cao nhất của khách sạn với những trang bị tiện nghi và dịch vụ đặc biệt.

“Chặt hơn! Chặt hơn! Ôm anh thật chặt vào!”

“Sao đột nhiên anh Sung Yeon lại thế này? Em sợ quá.”

“Sợ sao? Cô nói sợ à? Cô biết điều đáng sợ là gì không?”

“Anh Sung Yeon...”

“Khi tôi còn nhỏ, vì em trai mà tôi đã bị một người phụ nữ tâm thần bắt cóc rồi giam giữ trong ba ngày. Cô biết nó đáng sợ như thế nào không? Vì tổn thương ngày ấy mà cuộc đời tôi là một chuỗi dài đau khổ cho đến tận bây giờ đó!”

Lời nói nghe có vẻ đáng sợ nhưng trên thực tế câu chuyện của Sung Yeon lại chẳng lay động được người phụ nữ. Nó giống như thứ âm thanh máy móc của hệ thống trả lời tự động được tạo ra bởi sự kết hợp những lời nói được ghi âm trước, tựa như thiếu đi một phần nào đó quan trọng ở bên trong.

“Ôi trời, anh đáng thương thật đây.”

“Hãy an ủi tôi. Hãy yêu thương tôi đi.”

“Vâng. Em sẽ dốc sức an ủi anh nên anh phải “hành” em như đêm qua đấy nhé. Em thực sự đã sướng đến mức tưởng mình đứt hơi luôn rồi chứ. Em chưa từng thấy chàng trai nào tự khoe khoang là khỏe lại ngon ăn hết, nhưng a a, anh thì khác...”

“Cô nói tôi... khác sao?”

“Đúng vậy. Rất tuyệt. Em thực sự rất thích. Anh Sung Yeon là số một đó!”

Sung Yeon khụng lại trước những lời suông sã của người phụ nữ đang vừa nói vừa cười một cách quyến rũ kia.

“Anh thật nhu nhược và không có năng lực. Và anh cũng là hạng người chỉ biết liên tục né tránh để bảo vệ chính mình rồi khiến người khác đau khổ còn gì.”

“Không.”

“Anh yêu...?”

“Không phải thê!”

“O?”

“Đừng ra vẻ tài giỏi nữa! Tôi nói là tôi đau đớn đó! Nhìn tôi đau đớn thế này mà các người vẫn không hiểu sao? Không một ai hiểu tôi đúng không? Tại sao! Tại sao!”

“Ôi trời, anh điên rồi à, anh bị gì vậy?”

Nhìn Sung Yeon không ngừng la hét như một kẻ mất trí, người phụ nữ hốt hoảng, rón rén lui lại, mặc quần áo rồi vội vã rời khỏi phòng khách sạn mà không cả tăm rứa.

Còn lại một mình thẫn thờ ngồi trong bóng tối, Sung Yeon nhìn đăm đăm vào khoảng không và lầm bầm không dứt.

“Sao lại làm thế này với với tôi. Sao lại đối xử như thế với tôi...!”

“Thật tốt khi lâu rồi gia đình mình mới tụ họp đầy đủ.”

Nghe chủ tịch Lee nói, phu nhân Choi dịu dàng nở nụ cười và trách Sung Yeon.

“Sao con không về đây thường xuyên? Cứ thế này mẹ sẽ quên luôn cả khuôn mặt con trai lớn của mẹ đây.”

“Con về nêñ mẹ vui lăm phải không?”

“Chuyện đó còn phải nói hả.”

“Ấy. Con mà đi thì mẹ còn vui hơn ấy chứ.”

“Gì cơ? Trời đất cái thằng này!”

Phòng khách vang lên những tràng cười rộn rã vì câu đùa tinh quái của Sung Yeon.

Chủ tịch Lee đặt chén trà xuống và hỏi Young Joon.

“Tại sao một người cẩn trọng đến mức kim đâm không chảy máu như con lại có thể trượt ngã cầu thang được hả?”

“Thế mới nói đây ạ.”

Thấy Young Joon lảng đi với vẻ mặt khó chịu, khuôn mặt phu nhân Choi đang ngồi kế bên anh tối sầm lại.

Ánh mắt bà rõ ràng đang hướng về cổ chân trái được bó bột của Young Joon nhưng đôi mắt không hiểu sao lại xa xăm tựa như đang nhìn vào thứ gì đó khác bên trong.

“Con nhớ luôn phải giữ gìn sức khỏe đấy. Vào thời điểm quan trọng mà con bị thương thì sẽ là tổn thất lớn của công ty.”

Nghe chủ tịch nói thế, phu nhân Choi bỗng lớn tiếng nỗi giận.

“Thằng bé bị thương mà mình lại nói cái gì vậy hả! Bây giờ công ty là vấn đề sao?”

“Ý tôi là thân thể của một người ở vị trí quan trọng không còn chỉ là của bản thân người đó nữa rồi. Minh thấy tôi không lo lắng cho Young Joon ở chỗ nào chứ?”

Nghe cuộc trò chuyện qua lại giữa chủ tịch Lee và phu nhân Choi, nụ cười biến mất trên khuôn mặt của Sung Yeon tự bao giờ.

Nhận thấy bầu không khí xung quanh đã thay đổi, Young Joon nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại với vẻ mặt cứng rắn.

“Sau này con sẽ cẩn thận hơn.”

“Đương nhiên rồi. Con phải như thế chứ. Chắc vì chuyện này cả thư ký Kim cũng đã hốt hoảng nhiều lắm.”

Một chút bối rối hiện trên gương mặt của Young Joon khi phu nhân Choi đột nhiên nhắc đến Mi So, Sung Yeon tranh thủ chen ngang và hỏi.

“Thư ký Kim mà mẹ nói là ai thế ạ?”

Phu nhân Choi trợn tròn mắt rồi lần lượt nhìn hai cậu con trai.

“Ồ, ngẫm lại mới thấy Sung Yeon hình như chưa gặp cô ấy lần nào đúng không? Ở bên cạnh Young Joon lâu như thế mà vẫn chưa gặp nhau. Sao lại như thế nhỉ?”

“Cả con lần thư ký Kim đều bận rộn với việc công ty mà mẹ, hơn nữa anh ấy cũng hiếm khi có dịp về nước. Đến con cũng vài năm mới gặp thì thư ký Kim lấy đâu ra cơ hội mà gặp mặt anh ấy được ạ?”

Young Joon nhíu mày đáp lại một cách mập mờ nhưng Sung Yeon lại chen ngang, cặn kẽ hỏi phu nhân Choi từng chút một với đôi mắt lấp lánh.

“Cô ấy đã làm việc bao lâu rồi ạ?”

“Gần mươi năm rồi thì phải?”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi ạ?”

“Năm nay hai mươi chín. Nhưng sao con lại quan tâm thế? Mẹ đã chấm Mi So làm vợ tương lai của Young Joon rồi nên không được đâu. Con đã có nhiều bạn gái rồi mà.”

“Mẹ à, dù gì Young Joon cũng đâu có thích chuyện kết hôn.”

“Con không thể làm vậy. Đừng tiếp cận cô ấy.”

“Cô ấy xinh đẹp không ạ?”

“Có... xinh đẹp! Rất xinh đẹp...”

Phu nhân Choi đang hăng say kể về ưu điểm của Mi So như thể một bà mẹ tự hào về con gái mình thì Young Joon bất ngờ nói.

“Thưa bố, đâu năm nay chúng ta đang tiến hành kiểm tra các bộ phận kinh doanh tại Đông Nam Á. Con cũng dự định kiểm tra chi nhánh ở Việt Nam.”

Rất hiếm khi Young Joon ngắt lời mẹ. Không cần hỏi cũng biết giờ đây anh đang quan tâm đến điều gì và muốn ngăn cản điều gì.

“Ô, vậy sao? Bố cũng đang định bàn với con về việc đó...”

Một khi câu chuyện kinh doanh của hai cha con đã bắt đầu thì không có cách nào chen ngang được. Nhận thấy cuộc đối thoại sẽ tiếp tục kéo dài không có hồi kết, phu nhân Choi dành rời khỏi phòng để chủ tịch Lee và Young Joon trò chuyện thoải mái hơn.

“Sung Yeon à, mẹ có làm trà quế, thế nên hai mẹ con ta hãy ra ngoài và...”

Bà đứng dậy khỏi ghế sofa và liếc nhìn Sung Yeon. Trong thoáng chốc, phu nhân Choi đột nhiên cảm thấy bất an, tim bà đập mạnh. Đúng như bà dự đoán, Sung Yeon đang nhìn chằm chằm chủ tịch Lee và Young Joon. Sắc mặt anh ấy lập tức thay đổi.

“Young Joon...”

Nghe Sung Yeon thấp giọng nói, chủ tịch Lee và Young Joon ngừng cuộc hội thoại và nhìn sang.

“Young Joon thật sự vẫn như thế. Nó chỉ luôn nghĩ cho bản thân nó mà thôi.”

Sự tĩnh lặng đầy gượng gạo bao phủ phòng khách. Bầu không khí ấm cúng mới nãy tíc thì lạnh tanh. Cảm giác căng thẳng lan dần, như thể một quả bom có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Sung Yeon à.”

“Năm năm rồi mười năm, không, cả sau này nữa, Young Joon cũng chẳng thay đổi. Thực ra thì trước giờ nó luôn như thế. Trước sau như một thật đáng ngưỡng mộ.”

Gương mặt mọi người đều đánh lại. Trên khuôn mặt nhợt nhạt, Sung Yeon nở nụ cười mà mọi người vẫn yêu thích, anh ấy tiếp tục nói.

“Dù sao thì con đã tha thứ cho nó về những gì đã qua rồi. Vì Young Joon là em trai của con.”

Chủ tịch Lee liếc nhìn Young Joon đang nhíu mày và cố gắng xoa dịu Sung Yeon.

“Sung Yeon à, đúng rồi, đúng rồi. Chúng ta hiểu con mà.”

Kể từ khi lấy cớ đi du lịch để xuất ngoại đến giờ, Sung Yeon chỉ sinh sống ở nước ngoài chứ chẳng mấy khi về thăm nhà, song chuyện này cũng có nguyên do cả.

Bắt đầu từ lúc anh em họ trưởng thành, mỗi lần gia đình tụ họp là thể nào cũng có rắc rối xảy ra và tình cảm gia đình thì không ngừng bị sứt mẻ.

Nguyên nhân của mọi rắc rối đến từ những nỗi niềm chưa thể nguôi ngoai trong quá khứ giữa Sung Yeon và Young Joon.

Vào một ngày của mười năm về trước, trong khi tranh cãi với Young Joon, Sung Yeon đã mất bình tĩnh và ném vào em mình chiếc đĩa lót mà anh ấy đang cầm trên tay. Chiếc đĩa va thẳng vào trán Young Joon, sau đó anh đã lao vào Sung Yeon như một con chó hoang trong khi đầu đang chảy máu.

Cả hai đều đang trong thời kỳ trẻ tuổi sung sức nên cuộc đánh lộn đã diễn ra rất dữ dội và khủng khiếp.

Nhà nào có anh em trai thì đều dễ xảy ra chuyện đó, nhưng vẫn đề là trận đánh đẫm máu đó diễn ra ngay trước mặt bố mẹ họ.

May thay, sự vụ ấy được chấm dứt khi phu nhân Choi cảm thấy kiệt sức và bất tỉnh. Sau đó, chủ tịch Lee đã đẩy người con trưởng đi xa để tách hai anh em họ ra. Lúc ấy, Young Joon vừa du học về và đang có dự định chính thức bước vào công việc kinh doanh, vậy nên ông đã chỉ định Sung Yeon đến làm việc tại chi nhánh của công ty ở Trung Quốc, bởi người con trai cả này của ông trước giờ không hề có tham vọng lớn lao nào trong công việc ở công ty.

Sung Yeon ngay từ đầu đã là người không hứng thú cũng như không có tài năng trong việc kinh doanh. Ngay lập tức, anh ấy từ chối chức vụ và quyết định sẽ chuyển hướng trở thành nhà văn chuyên nghiệp. Sau đó, anh ấy đi du lịch nước ngoài trong một khoảng thời gian dài.

Quá trình dù có thành ra như thế nào đi nữa thì cũng đã che đậy được tổn thương của tất cả mọi người. Chẳng phải mười năm qua họ đã sống rất tốt mà không có chút rắc rối nào hay sao? Họ những muốn dùng thời gian để chôn vùi và quên đi mọi chuyện năm xưa.

Nhưng điều đó dường như chỉ là mong ước của chủ tịch Lee và phu nhân Choi.

“Anh nói là anh đã tha thứ tất cả rồi cơ mà. Thế là được rồi còn gì. Không phải mọi chuyện kết thúc ở đó rồi à? Nếu đã tha thứ thì anh phải ra dáng đàn ông, quên hết đi chứ, xem ra hai mươi năm nữa anh vẫn định nhai đi nhai lại cái chuyện cũ rích đó à?”

Young Joon không nhượng bộ và buông ra những lời sắc bén. Nhận thấy bầu không khí bất thường, chủ tịch Lee giơ tay cản anh lại.

“Young Joon. Dừng lại nào. Đứng dậy trước đi.”

Young Joon đứng yên tại chỗ với vẻ mặt không mấy vừa ý nhưng Sung Yeon có vẻ không muốn dừng lại, anh ấy nhắc đến câu chuyện được xem như cấm kỵ của gia đình mình.

“Lee Young Joon. Đứng có nói năng bừa bãi như thế. Hồi bé chưa biết gì, nếu không phải cậu dắt anh đến đó và bỏ anh ở lại thì có khi anh mới là người ngồi ở vị trí này đây.”

“Thì sao?”

“Nếu cậu quay lại tìm anh dù chỉ một lần thôi thì giờ anh đã có thể duỗi chân ngủ yên giấc vào buổi tối như cậu rồi.”

“Rồi sao?”

“Nếu cậu không nói dối vì không thắng được cảm giác tội lỗi! Nếu cậu chỉ ra cái nơi quý quái đã bỏ lại anh! Thì anh đã không bị nhốt ở đó đến ba ngày! Lê ra, giờ này, anh đã...”

Young Joon vẫn điềm nhiên và không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

“Thế anh bảo tôi phải làm gì? Tôi có nhớ gì đâu. Hoàn toàn không.”

“Mày, thắng khốn...!”

Sung Yeon không kìm được con tức giận, nhảy ra khỏi ghế và cầm lấy cái ly định ném vào Young Joon hét như mười năm trước, ngay lúc ấy phu nhân Choi đang đứng một bên bất thình lình hét lớn với khuôn mặt trắng bệch.

“Aaaaaa! Aaaa! Aaaa!”

Phu nhân Choi bị kích động khi nghĩ rằng chuyện tương tự sẽ lại xảy ra, bà la hét như điên rồi chạy thẳng tới chỗ Young Joon, ôm chặt anh và mắng Sung Yeon.

“Sung Yeon à! Thôi đủ rồi! Dừng lại đi! Chừng nào con mới thôi hành hạ mẹ đây? Mẹ không cần biết người khác như thế nào, nhưng con không thể làm vậy với Hyeon! Con không thể hành động như vậy! Chính con...!”

Sung Yeon kinh ngạc nhìn phu nhân Choi đang điên cuồng la hét, thận trọng hỏi.

“Mẹ? Mẹ đang nói gì vậy? Hyeon là ai? ”

Trong một thoáng, chủ tịch Lee và phu nhân Choi nhìn nhau bối rối.

“Aaaa...”

Phu nhân Choi hoa mắt chóng mặt, bà vừa túm lấy áo khoác của Young Joon vừa ngã ra sàn.

“Mình à!”

“Mẹ à! Mẹ không sao chứ?”

Young Joon đỡ lấy mẹ mình, bà thở hổn hển, chủ tịch Lee vội vã chạy đến dùi bà và quát hai đứa con.

“Đi khỏi đây mau, cả hai đứa! Thời gian tới bố không muốn thấy mặt hai đứa nữa! Chuyện quái gì xảy ra mỗi lần gặp nhau thế này!”

Tiếng la hét chứa đầy sự giận dữ của chủ tịch vang vọng khắp hành lang.

Giọng ông dần biến mất, sự tĩnh mịch lại bùa vây căn phòng tự lúc nào. Chỉ còn lại Young Joon và Sung Yeon đứng trơ trọi nhìn nhau một lúc lâu.

Young Joon lên tiếng trước.

“Nếu làm thế có thể khiến anh thoải mái hơn thì đừng ép mình giả vờ sợ hãi nữa, cứ nói ra đi. Anh cứ nói ghét tôi đi. Nói anh hận tôi đi. Tôi chẳng quan tâm anh có tha thứ cho tôi hay không. Tôi không biết ơn vì được anh tha thứ mà cũng không cảm thấy có lỗi vì anh không thể tha thứ cho tôi đâu. Dù sao tôi cũng không còn nhớ gì cả.”

“Lee Young Joon... Cậu biết không, cậu thật... là một thằng đáng xấu hổ.”

“Anh nghĩ gì tùy anh.”

Dứt lời, Young Joon ném cho Sung Yeon một ánh mắt thương hại rồi cũng rời khỏi phòng.

Phải đến khi trở về phòng ngủ ở tầng hai, phu nhân Choi mới lấy lại sự tỉnh táo. Bà vừa bước đi vừa nức nở.

“Mình ơi... mình ơi... Tôi buồn quá. Không nhìn mặt chúng nó được nữa mà... Hức hức.”

Chủ tịch Lee trầm tư trong suy nghĩ của riêng mình với đôi mắt trống rỗng, ông chợt nói một câu kỳ lạ.

“Mình này. Tôi nghĩ... Khi mình gọi tên cũ của Young Joon...”

Rõ ràng chỉ có Sung Yeon là người ngạc nhiên với cái tên. Young Joon không thể hiện thái độ hay biểu cảm gì, như thể anh vốn đã biết cái tên đó rồi.

“Mình à, thật ra tôi đã cảm thấy thế này từ lâu rồi, Young Joon... có khi nào đã nhớ lại được ký ức trước đây không...”

“Cái gì? Minh nói gì vậy?”

“À không. Không có gì. Tôi lo vớ vẩn thôi.”

#Một tờ myt tâm

Ơn gió lạnh lùa qua con hẻm ít thấy bóng người
đi lại.

Young Joon đứng dựa vào thành xe, anh lấy thuốc lá ra và đưa lên miệng, châm lửa. Một hình ảnh mơ hồ chợt vụt qua ngọn lửa màu vàng.

“Tên anh là gì?”

“Sung Hyeon. Lee Sung Hyeon.”

“Sung Yeon?”

“Không phải. Là Lee. Sung. Hyeon.”

“Lee. Sung. Yeon.”

“Em... Em ngốc quá. Chẳng khác gì anh trai anh.”

“Wow! Anh có anh trai hả?”

“Có. Một ông anh vô dụng.”

“Anh nói “bánh lúa mạch”¹ hả?”

“Ừa, một tên vô dụng chính hiệu.”

“Quào.”

---

¹ Trong tiếng Hàn cụm từ “개떡 같다” có nghĩa là “vô dụng”. Từ “개떡” trong đó lại có nghĩa là “bánh lúa mạch”.

“Vô dụng thì có gì mà phải “quào”?”

“Ghen tị với anh quá! Em rất thích bánh đó.”

“Giờ anh nên khóc hay cười đây?”

“Mi So không có “hyung”¹. Em chỉ có hai chị gái, nhưng các chị ngày nào cũng đánh em và tranh giành với em. Khi chơi búp bê cũng chỉ cho em con búp bê xấu xí. Em cũng muốn có anh trai giống “bánh lúa mạch”.”

“Em là con gái, em không có “hyung” được đâu. Đúng có mơ. Nếu em có anh trai, em sẽ giống như anh đó. Đợi đến khi chúng ta thoát khỏi đây, anh sẽ cho anh ấy một cú múa hàm...”

“Cú múa hàm là gì? Ăn được không?”

“Con nít không cần biết làm gì.”

“Đúng rồi! Vậy anh Sung Yeon có thể làm “hyung” của Mi So!”

“Anh là Sung! Hyeon! Mà em không được gọi là “hyung”, phải gọi là “oppa”. Em ngọt quá!”

“Em không ngọt mà! Mi So năm tuổi và đi mẫu giáo rồi đó. Em còn đọc sách giỏi hơn các chị nữa.”

“Em giốn với anh hả? Khi bằng tuổi em anh đã học xong Thiên tự văn rồi.”

“Hùm! Em cũng dán sticker giỏi lắm đó. Dán mà không rách luôn.”

“Trời ơi, chắc điện mất thôi!”

---

¹ “Hyung” là từ chỉ “anh trai” trong tiếng Hàn, tuy nhiên chỉ dành cho con trai sử dụng. Con gái dùng từ “oppa” để chỉ “anh trai”.

Ánh lửa vụt tắt, ký ức của anh cũng tan biến vào con hẻm tối đen. Đâu đó, anh nghe thấy tiếng cười khanh khách của cô bé năm tuổi vang lên giữa nơi tăm tối. Anh mỉm cười.

Young Joon thở dài, làn khói trắng lan tỏa trong không trung.

Trên tầng ba của khu nhà trọ phòng đơn ngay trước mặt Young Joon, có một khung cửa sổ nhỏ được treo tấm rèm hồng. Đó là phòng của Mi So.

Lồng ngực anh ngọt ngào và nặng nề đến mức không thể chịu được. Anh chỉ muốn tâm sự và cười đùa với ai đó trong chốc lát. Anh muốn xác nhận sự tồn tại của cái “tôi” trong anh đến phát điên lên được.

Anh lái xe một cách vô hồn, đến khi ý thức được thì bản thân đã đứng trước nhà của Mi So rồi.

Chiều tối Chủ nhật, đèn phòng cô vẫn bật, đây đúng ra là lúc những cô gái tầm tuổi như cô gặp gỡ bạn bè, ăn thức ăn ngon, mua sắm và tận hưởng thời gian vui vẻ. Chắc là do gã seep mà cô đã làm việc cùng suốt chín năm không hề có ý định để cô đi đây mà.

Anh không muốn phá hỏng ngày nghỉ ngoi ỏi của cô, chỉ định đứng nhìn thế này và sau khi hút xong điếu thuốc, anh sẽ quay về nhà.

Young Joon phát hiện thấy một cô gái tóc búi cao, mặc áo ngủ in hình con khỉ, khoác chiếc áo cardigan đã xù lông, chân đi đôi dép lê nhái hiệu Adidas và trên tay lủng lẳng mấy túi nilon màu đen.

Bài hát của Harim vang lên từ chiếc tai nghe của cô hòa lẫn với tiếng lê dép loẹt quẹt. Mi So mải mê lắc lư theo điệu nhạc, cô đã đến con hẻm trước nhà lúc nào không hay.

Cô đang cố gắng hết sức để giữ túi trúng nhưng nó không dễ như cô tưởng. Từ hôm qua đến giờ, suốt cả ngày cô chỉ nghĩ đến Young Joon.

Mi So chú ý thấy một người đàn ông đang hút thuốc trong một góc con hẻm, anh ta dập lửa rồi cúi đầu vội vã tiến về phía cô. Hình như chân anh ta không tốt nên dáng đi có phần khập khiễng. Mi So đi chậm lại. Mùi khói thuốc xộc vào mũi cô, cái tai nghe rót ra khỏi tai. Mùi cô dần phản ứng và nhận ra mùi nước hoa quen thuộc.

“Óiiii!”

Mi So la toáng lên với bộ dạng hốt hoảng rồi thở phào nhẹ nhõm. Cô lấy lại bình tĩnh và hét lên với Young Joon đang hút thuốc.

“Phó chủ tịch! Anh làm tôi hết hồn đây!”

“Cô đang âm mưu gì phải không? Sao lại giật mình thế?”

“Haa...”

Mi So hít một hơi dài, trấn tĩnh trái tim đang đập loạn xạ liên hồi của mình. Đến lúc đó, cô mới nhận ra tay mình trống không và nhìn xuống đất.

“Ôi trúng của tôi!”

Mi So đưa chiếc điện thoại vẫn cắm nguyên tai nghe cho Young Joon rồi ngồi thụp xuống đất. Cô dọn chín trái trúng vỡ trong số mười trái và mếu máo.

“A... a... Chuyện gì vậy trời.”

Young Joon cầm lấy điện thoại từ tay Mi So đang ngồi thu dọn trang vở. Anh xem danh sách các bài nhạc được bật và hỏi một cách khó chịu.

“*Noi nào đó không phải noi đây, Khỏi đâu, Hành trình...* Cái gì đây, cô muốn đi đến mức này sao?”

“Ôi chao, không, không phải thế đâu ạ! O nhưng mà đúng này? Sao mà ra được danh sách bài hát thế này nhỉ?”

“Có khi nào là tiềm thức không?”

“Không!”

Mi So nỗi cáu cồn Young Joon phì cười tò vò “Không phải thì thôi làm gì mà căng”.

“Cô mới đi cửa hàng tiện lợi hả?”

“Vì đói nên tôi tính luộc trứng, nhưng trứng trong tủ lạnh lại hết mất rồi. Cơ mà phó chủ tịch đến đây có việc gì vậy ạ?”

“Trên đường về nhà tự nhiên nghĩ đến cô nên ghé qua.”

“Anh nghĩ đến tôi nên ghé qua ấy ạ?”

“Ù.”

Mi So đỏ mặt quay đi. Cô nhìn chiếc xe đang đậu trên đường rồi nhảy dựng lên hỏi.

“Không phải anh lái xe đến đây đấy chứ?”

“Chỉ có chân trái bị đau thôi mà. Không trở ngại gì đến việc lái xe hết.”

“Không được! Bệnh viện nói là anh không được quá sức trong một tuần mà!”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi. Ôn ào quá, cô đừng có cắn nhắn nữa.”

Mi So nhìn Young Joon, anh chau mày và xua xua tay như thể rất phiền toái. Cảm thấy ở anh có điều gì đó khác với thường ngày, cô lập tức im lặng.

Hồi tiểu học, lớp cô đã từng nuôi cá vàng. Chú cá có vây màu đỏ thẫm và bụng màu ngọc trai.

Chú cá bơi lội tung tăng trong chiếc chậu nhỏ không được bao lâu thì từ từ bơi chậm lại. Một buổi sáng đến phiên Mi So trực nhật, chú cá há miệng nằm thoi thóp trên mặt nước. Đến giờ nghỉ trưa, cuối cùng bụng nó cũng nổi lên trên mặt nước. Chú cá đã chết.

Ánh mắt của Young Joon bây giờ giống hệt ánh mắt của chú cá vàng vào buổi sáng hôm đó. Vì không thể thở được nên rất cô đơn và ngọt ngạt. Ánh mắt ấy như muốn nói rằng “Hãy quay lại nhìn tôi đi”. Rất tha thiết.

“Anh đang trên đường về nhà à?”

Thấy Young Joon không trả lời, Mi So càng gặng hỏi.

“Anh đã gặp ai vậy? Sao sắc mặt lại như thế?”

“Mặt tôi làm sao?”

“Sắc mặt anh không được tốt lắm. Có chuyện gì ạ?”

“Không có chuyện gì hết. Cô đừng để ý chuyện vô bổ làm gì.”

Mi So ngược nhìn Young Joon, anh vẫn né tránh trả lời. Chắc chắn đã có chuyện xảy ra với anh.

Cô rất tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cho dù có hỏi từng li từng tí thì người đàn ông đầy lòng tự tôn này cũng không đòi nào nói ra tất cả đâu. Những lúc như thế này, cô không còn cách nào khác ngoài an ủi anh.

“Thật ra đến tận lúc nay đầu óc tôi vẫn rất rối bời nên tôi cũng đang hơi u uất đấy ạ.”

“Thế à? Ra là cùng chung cảnh ngộ.”

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt trìu mến, Mi So cười và gọi ý.

“Những lúc thế này thì đồ cay là tuyệt vời nhất đấy ạ. Ở nhà tôi còn hai gói mì cay Osori, tôi sẽ nấu cho anh ăn. Chúng ta cùng ăn nhé?”

“Mì hả?”

“Vâng. Tôi đang ăn kiêng nhưng hôm nay tôi sẽ đặc cách ăn cùng anh.”

Young Joon lặng nhìn gương mặt rạng rỡ của Mi So, anh khẳng định một cách lạnh lùng khiến Mi So hụt hẫng.

“Bộ cô không biết tôi là người không ăn hồn hợp của những chất phụ gia hóa học đem trộn trong dung dịch chứa đầy chất phụ gia hóa học kiểu như thế à?”

Mi So vẫn tươi cười rạng rỡ như thế cô không chịu sự đả kích nào cả.

“Anh có ăn mỗi ngày đâu, thỉnh thoảng mới ăn mà. Dù làm từ chất phụ gia hóa học hay làm từ thực phẩm tốt cho

sức khỏe đi chăng nữa, chỉ cần nó giúp giải tỏa stress thì vẫn là nhất còn gì ạ?"

"Nhất cái gì mà nhất. Vì những chất bảo quản chứa trong đó mà chết tôi cũng không phân hủy được đấy."

"Ây, anh đừng làm quá lên vậy. Làm gì có chuyện đó được chứ. Nhưng không phân hủy chẳng phải tốt hơn còn gì ạ. Không biết chừng đấy lại là cách để bảo tồn cơ thể đẹp đẽ hoàn hảo của phó chủ tịch từ đời này sang đời khác đấy ạ."

"Cạn lời."

Young Joon bật cười, Mi So lôi ra từ trong túi một quả trứng dính nhớp nháp và nói.

"Tôi sẽ bỏ trái trứng đặc biệt này vào tô của anh."

"Đương nhiên rồi. Chuyện đó khỏi phải bàn đi."

Nhin thái độ tự nhiên đến mức lố bịch của Young Joon, Mi So có vẻ hoang mang nhưng rồi cũng phì cười.

Phải mất một lúc mới ổn định lại được hơi thở, cô bước lên phía trước Young Joon.

"Anh không được càm ràm là phòng tôi do đâu đấy. Nếu biết trước anh đến thì tôi đã dọn dẹp rồi..."

Mi So bước đến cửa vào. Cô quay lại vì cảm thấy Young Joon không đi theo mình. Đúng như cô nghĩ, anh vẫn đứng yên tại chỗ, không nhích một bước nào.

"Anh sao vậy ạ?"

Nhà của Young Joon là nơi làm việc của Mi So. Đó là lý do cô có thể ra vào mà không chút e ngại cũng như tự nhiên ở lại trễ.

Nhưng với Young Joon, nhà của Mi So lại khác. Trong suốt những năm tháng qua, anh chưa từng ghé nhà Mi So lần nào. Kể cả khi Mi So kết thúc lịch trình và tan làm khuya, anh cũng chỉ đưa cô về đến trước cửa; khi có việc gấp anh cũng đến đây tìm cô, nhưng chưa bao giờ vào nhà cô cả.

“Thôi được rồi. Lần sau tôi sẽ ghé.”

Young Joon thảng thừng từ chối, Mi So chăm chú nhìn anh một lúc lâu rồi lại gần anh với vẻ mặt như thể cô hiểu tất cả và giambi lấy áo khoác của Young Joon.

“Lạnh quá. Anh mau vào đi ạ. Nhanh lên.”

Cô vừa tươi cười rạng rỡ vừa túm chặt tay anh kéo đi, anh do dự một lúc rồi cũng miễn cưỡng bước vào.

Căn hộ nhỏ phảng phất mùi thơm và ấm áp đến mức khiến đôi tai của Young Joon đỏ bừng.

“Xin mời vào.”

Mi So đặt đôi giày cao gót gọn gàng sang bên cạnh để nhường chỗ cho Young Joon cởi giày. Cô nhanh chóng che cái giỏ quần áo nằm trước chiếc máy giặt bằng một động tác nhanh nhẹn. Chiếc áo lót chấm bi màu hồng đập vào mắt nhưng Young Joon giả vờ không nhìn thấy, anh cởi giày và bước vào nhà.

Cộng tất cả không gian trong nhà Mi So lại thì nhiều lắm cũng chỉ lớn bằng phòng tắm nhà Young Joon thôi, nhưng trong nhà không có thứ gì là thừa cả.

Trên hành lang vào nhà có một phòng tắm, bên cạnh cửa phòng tắm đặt một chiếc bàn ăn xinh xắn dành cho hai người.

Sàn nhà hơi chật chội được trải một tấm thảm lớn màu ngà voi. Young Joon cảm thấy nó rất quen. May mắn trước anh mua nó để trải trong phòng ngủ, nhưng vì không ưng màu sắc nên đã bảo Mi So vứt đi. Có lẽ Mi So không quen tùy tiện bỏ đồ đi, với lại cô cũng đâu nghĩ anh sẽ đến đây nên đã để nó ở nhà mình. Không hiểu sao Young Joon lại bật cười.

Trên khung cửa sổ nhỏ nằm đối diện lối vào, tấm rèm đang rủ xuống. Nhìn từ bên ngoài, nó có màu hồng nhưng nhìn từ bên trong lại là màu hồng đào.

Cạnh khung cửa sổ treo rèm, chiếc giường đơn được đặt đối diện bàn làm việc nhỏ màu trắng, trên bàn đang để chiếc laptop. Hương thơm thanh nhã phảng phất trong phòng dường như bắt nguồn từ số mỹ phẩm nằm trên một góc bàn. Đó là hương thơm mà anh vẫn ngửi thấy từ Mi So.

Căn nhà gọn gàng và không cần dọn dẹp nhưng Mi So vẫn hối hả chạy tới chạy lui để thu dọn. Cô rụt rè hỏi:

“Nhà hơi tồi tàn đúng không ạ?”

“Không phải. Rất tôi tàn mới đúng.”

Khi anh đáp lại một cách lạnh lùng như thế, cô vừa cười vừa bĩu môi và tặc lưỡi.

“Tôi nói đùa đấy. Rất xinh và ấm cúng.”

“Nghe không giống đùa tí nào đâu ạ.”

“Mức độ chân thành là năm mươi mốt phần trăm.”

Mi So cắn nhầm về trò đùa của Young Joon trong lúc chỉ chổ cho anh ngồi.

“Ôi trời. Đúng là không còn lời nào nói nổi anh. Được rồi, anh hãy ngồi yên ở đây nhé.”

Young Joon hơi hoang mang khi Mi So chỉ chỗ ngồi cho anh.

Cô vừa cười vừa chỉ vào chiếc giường trải ga màu trắng tinh của mình.

Anh lưỡng lự một lúc rồi chọn ngồi xuống ghế thay vì ngồi lên giường.

“Chỗ này tốt hơn.”

“Cái ghế này là đồ rẻ, với lại còn cũ nữa nên chắc anh không thoải mái lắm đâu.”

“Cô không cần quan tâm.”

“Vậy tùy anh.”

Mi So bình thản quay đi. Cô đi đến bếp ga, vừa lấy nồi ra đổ nước vào, vừa hỏi.

“Anh có muốn uống trà trong lúc đợi không ạ?”

“Không, cảm ơn cô.”

“Uhm. Xem nào. Mì ở đâu nhỉ? Trong tủ lạnh có trái cây gì không nhỉ...”

Trong khi Mi So mở tủ lạnh, bận rộn tìm kiếm thì Young Joon rảnh rỗi không có việc gì làm, anh chậm rãi quan sát giá sách của cô.

Giá sách và bàn được sắp xếp gọn gàng như tính cách của cô. Trông rất dễ chịu.

Quét mắt nhìn một lượt những cuốn sách được xếp trên giá, anh lấy ra quyển sách tự học tiếng Nhật.

Phần mép sách đã ngả vàng minh chứng cho dấu tích của thời gian. Young Joon lật những trang sách một cách không có chủ đích, anh phát hiện ra điều gì đó và phì cười.

Ngay phần mở đầu của một bài học, anh nhìn thấy dòng chữ với nét bút thân quen: *Bài tập. Hãy đặt cược cả tính mạng mà học thuộc nó. Ngày mai tôi sẽ kiểm tra trước giờ làm.* Làm sao không thấy quen được cơ chứ. Bởi đó chính là chữ viết tay của anh chứ không ai khác mà. Chắc là viết hồi trước khi Mi So bắt đầu làm thư ký chính thức.

Anh lật thêm vài trang nữa, lần mò trong trí nhớ, đúng lúc ấy anh thấy nét chữ lộn xộn của Mi So đập vào mắt. Giữa những con chữ tượng hình chẳng ai hiểu nổi, một dòng chữ nổi bật hiện ra: *Quỷ thần ơi người lơ là công việc à. Hãy đến bắt tên giám đốc điều hành đi.*

Không phải là “ngài giám đốc” hay “giám đốc điều hành” mà lại là “tên giám đốc điều hành”. Phải ghét anh đến mức nào thì cô mới gọi vậy chứ. Young Joon cười và đặt quyển sách trả lại giá, anh với tay lấy quyển sách khác gần đó.

Cuốn sách có bìa với tông màu pastel, trông có vẻ là tiểu thuyết. Nó khá dày và chắc vì được đọc thường xuyên nên mép sách vẫn in đầy dấu tay.

Young Joon lật thử một trang và đọc lướt từ trên xuống dưới. Mặt anh đột nhiên đanh lại, từ gò má đến tai, thậm chí cả gáy của anh đều đỏ ửng lên. Young Joon gấp sách lại, hít thở sâu một lát, nhìn Mi So bằng ánh mắt bối rối rồi sau đó thở dài đánh thượt.

Young Joon nhét tạm cuốn sách vào đâu đó với vẻ mặt đáng thương rồi nhìn xuống chiếc laptop được đặt ở một bên bàn.

Anh cầm con chuột được kết nối với máy tính đang trong trạng thái ngủ rồi di chuyển. Màn hình từ từ sáng lên.

Màn hình mười lăm inch của chiếc máy tính tràn ngập các cửa sổ ứng dụng của bộ Office. Tất cả đều có nội dung liên quan đến công việc.

Không có một trò chơi nào ở desktop. Anh vào internet tìm thứ gì đó vui vui nhưng trên trình duyệt đang mở cũng là trang web của công ty.

Young Joon chợt nghĩ “Mình đã dồn ép Mi So đến mức này cơ à”, anh rê chuột thêm một lát rồi đứng dậy với vẻ mặt chua xót.

Mi So đang đợi nước sôi trước bếp ga, Young Joon đi đến chỗ cô, anh đứng kề vai cô và nhìn xuống chiếc nồi.

Bong bóng nổi lên từ đáy chiếc nồi bằng thép không gỉ.

Cả hai chăm chú nhìn chiếc nồi một lúc không nói câu nào, mỗi người đều đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì Mi So đột nhiên cất lời.

“Anh có thấy thần kỳ không ạ? Không cần nguyên liệu gì nhiều, chỉ cần mỏ gói mì, bỏ hết tất cả vào nồi và đặt lên bếp là xong.”

“Đúng là vậy.”

“Cũng tiện nhưng mà, chẳng biết từ bao giờ cuộc sống lại trở nên “ăn liền” như thế này nhỉ.”

“Cô nói gì thê?”

“Nấu cung nhanh mà dọn dẹp cũng vèo cái là xong, tiện thì tiện thật nhưng chẳng ai cảm nhận được vị ngon đậm đà hoặc sự cảm động sâu sắc nữa. Thế nên tôi thấy khá buồn khi nghĩ rằng bây giờ mọi người đã quen với cái văn hóa “ăn liền” ấy, ai ai cũng sống một cách qua loa và dễ dàng quá.”

Thật là một chủ đề quá sâu sắc so với tầm vóc một tôm mì.

Young Joon lặng lẽ nhìn Mi So. Anh trả lời nghiêm túc thay vì trách mắng hay kêu ca cô như thường ngày.

“Không có gì phải buồn hết. Dù cho mọi người trên Trái Đất đều như vậy thì vẫn còn lại một người.”

“À, anh muốn nói mình sẽ là người sống chân thật đến cùng dù vạn vật có đổi thay chử gì.”

“Đúng rồi. Tôi chưa bao giờ nghĩ cuộc sống dễ dàng và nhẹ nhàng cả.”

“Dạ? Chưa một lần nào ấy ạ?”

“Ừ. Chưa một lần nào.”

Nghe không có vẻ gì là lố bịch cả. Với tính cách như vậy thì cũng có thể sẽ khác người lắm chứ.

Mặc dù anh khá phiền toái nhưng các mặt khác đều rất đáng tôn trọng nên Mi So không phản bác gì.

Young Joon nhún vai và tự hào nói.

“Cố gắng hết sức và cẩn trọng trong mọi việc mình làm đã trở thành tín ngưỡng của tôi từ lúc nhỏ rồi.”

Từ nhỏ.

Câu nói ấy khiến Mi So nảy ra điều gì đó trong đầu, cô giữ chặt gói mì trước ngực và khẽ liếc sang Young Joon rồi cất lời một cách khó khăn.

“Phó chủ tịch, hồi anh còn nhỏ...”

Mi So cố gắng thốt ra câu hỏi cô trăn trở suốt mấy ngày nay, nhưng rồi cô lại không thể nói tiếp được nữa.

Sau khi nghe câu chuyện hồi nhỏ của anh, cô cứ suy nghĩ mãi về nó. Thật ra bản thân câu hỏi không khó, cái khó chính là việc lựa chọn có nên hỏi hay không.

Nếu Young Joon không phải đứa trẻ ấy, sẽ chẳng có vấn đề gì cả; nhưng nếu đúng là anh...

Mi So bỗng cảm thấy lo lắng khi nhớ về vẻ mặt đau khổ của Young Joon khi anh gặp ác mộng.

“Hồi tôi còn nhỏ làm sao cơ?”

“Hồi anh còn nhỏ...”

Quãng thời gian Mi So thân cận với Young Joon mới đó đã được chín năm. Nếu thật sự Young Joon đã gặp phải chuyện gì đó tồi tệ, hơn nữa suốt những năm tháng qua anh không hề kể chuyện đó cho Mi So và Yoo Sik nghe lấy một lần thì tức là hồi ấy anh đã phải chịu cú sốc quá lớn.

Tất nhiên cũng có thể do nguyên nhân khác nữa. Nhưng nếu chẳng may đó là sự thật, Mi So cũng không muốn trực tiếp động chạm vào nỗi đau của anh. Không thể làm như thế được.

Young Joon nhìn cô một cách ngờ vợi. Mi So né tránh ánh nhìn của anh và nói.

“À không có gì ạ.”

“Nhạt nhẽo.”

Nước đã sôi sùng sục từ lúc nào.

“Tôi thả hết mì vào nấu luôn nhé.”

“Mi So tự liệu mà làm.”

“Thế tôi nấu chín mềm luôn ạ.”

“Ừ.”

“Sau này, không có gì phàn nàn... Á!”

Lúc bóc gói mì cho vào nồi, Mi So đã bắt cẩn làm nước sôi bắn lên.

Cô mới là người bị nước sôi bắn trúng nhưng Young Joon lại là người hoảng hốt nhảy dựng lên.

“Cô làm cái quái gì thế hả! Đến đây mau!”

Young Joon kéo Mi So đến bồn rửa, anh mở vòi nước lạnh, đưa tay cô vào dưới vòi nước và mắng cô xối xả.

“Có ai mà ẩu tả ném mì vào nước đang sôi như thế không hả? Cô là đứa bé năm tuổi à? Cô bị ngốc à?”

Young Joon giận đến đỏ mặt tía tai, mãi đến khi con kích động qua đi, anh mới nhìn kỹ tay Mi So rồi hỏi.

“Cô không sao chứ? Còn nóng không? Ở đâu? Đây hả? Có đau không?”

“Chỉ bỗng một chút thôi, tôi không sao đâu ạ. Thật đó.”

Nghe câu trả lời bình tĩnh của Mi So, Young Joon vẫn nắm tay cô, nghiêng hết bên này bên kia xem xét và xoa tay cô dưới làn nước lạnh.

Mi So đột nhiên cảm thấy không thoải mái khi chạm tay Young Joon. Có lẽ vì dưới dòng nước lạnh này, cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh.

“Giờ thật sự là không sao rồi ạ. Anh bỏ tay ra đi ạ.”

Mi So rút tay mình khỏi lòng bàn tay của Young Joon. Mặt cô đỏ bừng như vừa bước ra từ phòng tắm hơi.

“Anh nói nó toàn chất phụ gia mà anh ăn nhiều hơn tôi tưởng đấy ạ.”

Mặc dù Young Joon nói rằng sẽ chỉ vớt mì ăn thôi nhưng anh đã ăn hết nguyên tô mì cay. Thật ngoài sức tưởng tượng.

“Tôi đã lo là anh không vừa miệng.”

Young Joon lột vỏ quả quýt tráng miệng Mi So đưa anh và bỏ vào miệng. Anh nhún vai né tránh câu trả lời.

“Ú thì...”

Đây cũng là lần đầu tiên anh ăn thức ăn chính tay Mi So nấu.

Dù không phải bữa tiệc thịnh soạn gì nhưng Young Joon vẫn cảm thấy như được thết đãi, anh rất mẫn nguyên. Hơn nữa, đúng như những gì cô nói, ăn xong tô mì cay đến độ nước mắt nước mũi giàn giụa, mồ hôi túa ra thì lồng ngực trĩu nặng của anh cũng như được khai thông và trở nên nhẹ nhõm.

“Cảm ơn cô, tôi đã ăn rất ngon.”

“Anh khách sáo rồi ạ.”

Mi So chống cằm nhìn Young Joon.

Young Joon ngồi cười trước chiếc bàn ăn nhỏ tuềnh toàng, trông không phù hợp với anh chút nào. Đầu không khí quanh anh đã trở nên thoái mái hơn khi nãy.

“Đã có chuyện gì vậy ạ?”

“Chuyện gì?”

“Đã có chuyện gì trước khi anh đến đây thế ạ? Anh bị ai gây sự à?”

“Trông tôi giống một thằng bị người khác sinh sự xong đến đây à?”

“Ý tôi không phải thế... nhưng mà có ai nói gì à?”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Gì mà không có chuyện đó đâu. Nhìn mặt anh là biết ngay kia. Nhưng mà, ai dám cả gan làm vậy với phó chủ tịch chứ! Tôi không biết gã đó là ai nhưng anh cứ đấm một cú giữa mặt hắn ta luôn xem nào. Xong rồi trả cho hắn ta tiền điều trị, xem hắn còn dám làm thế nữa không?”

Young Joon có chút bối rối, phì cười nhìn Mi So đang đập tay ầm ầm xuống bàn một cách đáng sợ nhưng lại đầy hưng phấn.

“Tôi phải đánh giá lại cô đây. Nhìn cô nói ra mấy lời bất lương bằng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ kia.”

“Có gì đâu, tôi chỉ nói miệng thôi mà.”

Mi So ngượng ngùng nhìn Young Joon rồi nói thêm.

“Mà anh đừng có vác bộ mặt trông chẳng có tí sức sống nào này đi đâu đấy. Không hợp với người có tính cách mạnh mẽ như anh chút nào.”

“Giờ cô đang an ủi tôi hả?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Nghe không giống lắm.”

“Coi bộ anh ngày nào cũng sống trong lừa dối nhỉ? Không phải tôi thì ai dám an ủi anh chứ?”

Anh không dời mắt khỏi gương mặt tươi cười của cô, thật sự đâu còn niềm an ủi nào lớn hơn thế nữa.

Quả nhiên ngoài Mi So ra thì không ai khác có thể. Nếu không phải cô, ai sẽ cho anh bờ vai để tin tưởng dựa vào như thế được chứ.

“Thư ký Kim.”

Young Joon vừa cười một cách thỏa mãn vừa gọi tên Mi So bằng giọng ngọt ngào, rồi bất ngờ thốt ra một câu chẳng đầu chẳng đuôi.

“Tôi thông minh, ngoại hình lại ưu tú, tiền nhiều mà còn chơi Anipang giỏi nữa.”

“Vậy thì... sao ạ?”

“Thôi đừng đồi đầu nữa, gả cho tôi đi nào.”

“Đạ?”

Mi So tròn xoe mắt rồi phá lên cười, cô cười một cách thoải mái khiến Young Joon cũng cười theo đến mức rung cả hai vai.

Hai người ngồi đối diện nhau cười sảng khoái một lúc lâu, lúc này họ mới quay trở lại con người của mình thường ngày. Họ nhìn nhau với vẻ mặt thư thái hơn ban nãy.

“À, cái máy tính bảng của tôi đang ở phòng làm việc hả?”

“Không, nó đang nằm trong túi đựng hồ sơ của tôi ạ.”

Mi So đứng dậy khỏi ghế, lục tìm trong túi rồi rút ra chiếc máy tính bảng. Young Joon tỏ vẻ vui mừng nhận lấy và lẩm bẩm.

“Cũng may đây.”

“Sao tự dung anh lại cần ạ?”

“Hôm nay tiến sĩ Park không có lịch làm việc nên cả ngày đã bám sát tôi trong game, mới nãy đã phá kỷ lục của tôi rồi.”

“Ôi chao. Làm sao mà anh chịu thua được. Tôi sẽ giúp anh, phải nhanh chóng đánh bại anh ta.”

“Okay.”

Mi So còn không thèm nhắc mông dậy, cô cứ ngồi trên ghế rồi đẩy ghế đến bên cạnh Young Joon. Trong khi đó, anh vừa mở trò Anipang vừa hỏi với giọng điệu nghiêm túc chẳng ăn nhập gì với bầu không khí lúc này.

“Cô sẽ không nói với tiến sĩ Park đó chứ?”

“Nói gì cơ ạ? Nói là kỷ lục lần trước do tôi và phó chủ tịch cùng tạo nên ấy ạ?”

“Đúng thế.”

“Hãy, anh xem tôi là loại người gì vậy. Anh không kiểm
đâu được người kín tiếng như tôi đâu ạ.”

“Tóm lại cô tuyệt đối không được nói gì hết.”

“Vâng...”

“Đừng có trả lời qua loa.”

“Tôi biết rồi ạ. Anh đừng lo. À mà dạo gần đây trò Friends
Pop đang là xu hướng thịnh hành đó ạ.”

“Ô, thế hả?”

“Chẳng bao lâu nữa tiến sĩ Park và giám đốc Kim sẽ bỏ
Anipang và chuyển sang trò đó nên anh phải mau chóng
chơi và làm quen trước đi ạ.”

“Đúng rồi, không thể thua tiến sĩ Park được.”

“Cố lên.”

Trong lúc hai người ngồi kê vai sát bên nhau thì thầm
qua lại, màn đêm bên ngoài khung cửa sổ lặng lẽ buông
xuống mỗi lúc một thêm sâu.

“Lạnh quá. Anh mau vào xe đi ạ.”

“Tôi không sao.”

Young Joon nán ná không muốn quay về nhà, chọt điện
thoại của anh vang lên âm báo tin nhắn.

“Ai thế ạ?”

“Còn ai nữa?”

“Tiến sĩ Park nói gì vậy ạ?”

“Tụt hạng nhất rồi nên cậu ta chửi bới đó mà.”

“Phải xin lỗi anh ấy thôi. Mai tôi sẽ mua kẹo dẻo sâm đến.”

“Xin lỗi gì mà xin lỗi. Đừng để ý cậu ta làm gì, cô vào nhà nhanh đi.”

“Nhìn phó chủ tịch rời đi rồi tôi sẽ vào ạ.”

Thấy Mi So vẫn khăng khăng từ chối, Young Joon đành quay lưng, kiêng cái chân bị thương và đi về phía xe với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mi So chăm chú nhìn bóng lưng anh, không hiểu sao cô có cảm giác thật mơ hồ. Đang nhìn theo thì cô run lên vì lạnh. Đến tận vừa nãy cô có cảm thấy lạnh đâu nỗi. Nhưng đó không phải là chuyện kỳ lạ duy nhất. Young Joon đang mở cửa xe thì bất ngờ quay đầu lại.

Giây phút bắt gặp ánh mắt của Mi So, anh nở một nụ cười đầy quyến rũ và nói một câu gì đó. Dù khoảng cách quá xa cùng tiếng gió thổi khiến cô không nghe rõ nhưng nhìn khẩu hình miệng anh, cô vẫn hiểu được.

“Hôm nay, cảm ơn nhé.”

Chiếc xe của Young Joon nổ máy, để lại vệt sáng đỏ của đèn đuôi xe rồi biến mất trong con hẻm, Mi So vẫn đứng vẫy tay như thể bị thôi miên.

Một lúc sau, cô chạy vội về nhà, ngồi xuống ghế để hoàn thành tài liệu còn dở dang. Bỗng cô nhìn thấy hình gương

mặt của Young Joon ở ngay giữa màn hình desktop. Mặt cô biến sắc. Chính là bức ảnh chân dung anh chụp trên trang web của công ty.

“Đúng là bó tay mà! Còn có thể mặt dày đến mức này sao?”

Mi So phả ra cười, nhưng thay vì đổi lại hình nền cũ, cô chăm chú nhìn vào màn hình.

Cô di chuyển chuột và đặt các icon sang bên cạnh, gương mặt khôi ngô của Young Joon hiện ra rõ ràng trước mắt cô.

Mi So bỗng đưa tay ra chạm vào hàng lông mày rậm, đôi mắt sâu, sống mũi thẳng và bờ môi của anh.

“Tại sao... mình lại như thế nhỉ?”

Gương mặt cô nóng bừng và đỏ lựng, trái tim cô đập liên hồi. Hình như không phải do tiết trời lạnh và khô.

#Vận rủi

5 giờ 30 phút sáng thứ Năm ngày 22 tháng 11.

Xuống khỏi xe buýt, Mi So rảo bước về phía căn hộ của Young Joon với tốc độ nhanh hơn bình thường. Chuyến xe buýt đến chậm hơn mọi ngày đã phần nào ảnh hưởng đến việc đi làm của cô.

Lộp cộp, lộp cộp.

Tiếng gót giày gỗ xuống hành lang tạo thành nhịp điệu rộn ràng như tiếng trống hân hoan. Quả nhiên là giày đắt tiền được tặng nên âm thanh cũng khác.

Chiều hôm qua, trong lúc seep vắng mặt vì lịch trình bên ngoài, cả phòng đã tranh thủ giờ nghỉ để họp. Đang thảo luận về việc phân chia công việc và điều chỉnh lịch trình chi tiết, không hiểu thế nào mà câu chuyện lại chuyển sang hướng khác, nguyên nhân là do đôi giày mới của một nhân viên mà bình thường vẫn nổi tiếng là chuyên gia nổi đóa. Thấy bảo cách đây không lâu cô ấy có than vãn về việc phải đi lại lại cả ngày nên gót giày hư hết rồi, thế là hình như người yêu của cô nàng đã chi sạch số tiền tiết kiệm định dùng để đổi giàn loa ô tô, mua tặng cô ấy một đôi giày hàng

hiệu. Nghe chuyện, tất cả những nhân viên nữ đang ngồi túm tụm với nhau đều đổi sang ánh mắt lấp lánh bắn tim và miệng thì không ngừng trầm trồ xuýt xoa.

Loạn lên một lúc vì ngưỡng mộ, Mi So cũng chợt nhớ ra. Đôi giày của cô mặc dù mua chưa đến một năm nhưng cũng đã cũ đến mức gót giày gân như rời cả ra rồi.

Trong lúc cô đang suy nghĩ xem có nên quyết tâm chi tiền tự mua cho mình một đôi giày đắt tiền không, bây giờ cũng không còn phải mệt mỏi vì đống nợ nần nữa rồi mà, chợt nhân viên quầy hướng dẫn đẩy một xe đồ gì đó bước vào và nói với vẻ ngạc nhiên.

“Trưởng phòng ơi, phó chủ tịch bảo tôi mang cái này tới cho cô ạ.”

Tổng cộng có mười chiếc hộp hình chữ nhật chất đầy trên xe đẩy, toàn những chiếc hộp mà chỉ cần nhìn qua cũng biết là đựng những đôi giày hàng hiệu thường xuyên xuất hiện trên các tờ báo thời trang nổi tiếng.

Cùng với đó là chiếc phong bì đựng đơn từ chức của Mi So kèm cả một tấm giấy nhớ với nét chữ của Young Joon.

“Thư ký Kim, giày của cô có vẻ cũ quá rồi. Đây là đèn đáp cho bữa ăn hôm trước. Mặc dù thư mà thư ký Kim mới tôi chỉ là một bát mì tôm rẻ tiền.”

Món quà lớn bất ngờ làm những nhân viên khác nhùn chầm chầm cô tỏ ý ghen tị muốn chết, mặc dù câu cuối cùng vẫn chốt lại bằng việc tự luyến, nhưng dấu sao đây cũng là biểu hiện cảm ơn cao nhất của anh rồi, hơn nữa anh cũng quan tâm cô tới mức phát hiện ra đôi giày của cô đã cũ, điều

này khiến Mi So vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ đến mức đỏ mặt một lúc lâu và không biết nên làm thế nào.

Kể ra nếu không có tin nhắn đến ngay sau đó thì có lẽ sự cảm động ấy còn kéo dài được...

“Có hài lòng với món quà không? Cô suy nghĩ kỹ đi. Người đàn ông như thế này đến tận khi Trái Đất diệt vong cô cũng không gấp được đâu. Có thể đổi sang hình thức hợp đồng lao động trọn đời cũng được, nên bắt cứ khi nào cô đồng ý chỉ cần nói thôi.”

Sự cảm động trong cô bốc hơi ngay tức khắc và cô quyết định phải đưa tận tay đơn từ chúc cho anh khi tan làm.

Dù vậy đi chăng nữa, cô giày đủ để một tuần đi mỗi ngày một đôi cũng còn thừa ba đôi, lại còn vừa in như thể tự mình đi mua cũng khiến cô vô cùng hài lòng.

Đúng lúc cô đang cúi xuống, ngây ngất nhìn đôi giày bóng loáng với những đường nét tinh xảo đẹp đến mức ai cũng khát khao thì chân cô bỗng dừng lại.

Gót giày thanh mảnh đã bị kẹt vào kẽ của viên gạch lát vỉa hè.

“Ói! Không! Giày của tôi!”

Chật vật mãi mới rút được chiếc giày bị kẹt ra, Mi So mếu máo nhìn đi nhìn lại chiếc giày với khuôn mặt như thế Trái Đất sắp diệt vong đến nơi.

“Trời ạ! Hôm nay mới đi mà đã bị vết xước thế này! Thật tình, vừa sáng ra đã làm sao thế! Thế này thì cả ngày hôm nay sẽ xui chết mất!”

Cùng lúc đó tại nhà Young Joon.

Hôm nay người ngợm nặng nề nên Young Joon đã tự ý điều chỉnh lịch trình. Bình thường anh hay uống trà trong lúc Mi So tóm tắt lịch trình cả ngày, nhưng hôm nay lại uống trên giường.

Young Joon mệt mỏi nhìn xuống chiếc bàn trên giường được quản gia chuẩn bị, có trà bá tước và bánh scone ấm nóng, anh ngáp dài và cầm vào quai tách trà mang hoa văn sắc sỡ.

Thế nhưng đúng lúc đó, quai tách trà đang yên đang lành bỗng vỡ ra khỏi tách trà. Nếu không có đĩa lót và chiếc bàn thì suýt chút nữa anh đã bị bỏng vì trà nóng rồi.

“Hùm.”

Đẩy chiếc bàn ra, Young Joon vừa sờ chiếc cằm sần sùi vì râu mới mọc sau một đêm, vừa nhăn mặt.

“Cái này sao cảm giác có chút đen đủi nhỉ.”

Đi cùng xe với Young Joon trên đường trở về công ty sau khi kết thúc lịch trình bên ngoài, Yoo Sik hỏi lại với nét mặt hoài nghi.

“Vận rủi á?”

“Ư. Nếu tự nhiên chén đĩa bị vỡ mà không có lý do gì thì ngày hôm đó kiểu gì cũng có chuyện.”

Nghe Young Joon nói vậy, Mi So đang ngồi ghế phụ phía trước liền quay xuống với gương mặt tối sầm.

“Ôi, sáng nay tôi cũng gặp chuyện xui xẻo cả ngày đấy ạ.”

“Tiến sĩ Park, ông có không?”

“Để coi. Vận rủi là có thật hả?”

Yoo Sik đưa ra một câu hỏi mở rồi một mình chìm vào suy tư, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu rồi ra vẻ kẻ cá rất không phù hợp và giải thích.

“Thử lấy ví dụ nhé. Mọi người vẫn nói là buổi sáng mà thấy mèo đen hay quạ kêu thì sẽ xui xẻo đúng không? Nếu gặp phải tình huống ấy mà sau đó cả ngày trôi qua bình yên vô sự thì mọi người sẽ nhanh chóng quên nó đi, còn nếu gặp phải những chuyện không tốt thì lại nghĩ “Đây chắc chắn là vận rủi rồi!”. Nói tóm lại là do thần hồn nát thần tính thôi.”

“Hừm.”

Young Joon có vẻ không tin tưởng lắm, anh quay sang nhìn Yoo Sik, lúc này anh ta chợt nhớ ra gì đó và nói như thế chẳng có gì to tát cả.

“À, nói mới nhớ, sáng nay trong lúc đi bộ thể dục tôi cũng nhìn thấy mèo đen, nghe thấy cả quạ kêu nữa. Với cả lúc tôi về nhà định uống thuốc bổ thì tại tay tron quá nên làm vỡ mất cái cốc thủy tinh.”

Nghe thấy vậy, Mi So lại quay xuồng, đôi mắt sợ hãi đảo liên tục.

“Ôi giám đốc, kinh vạy. Anh định làm thế nào đây ạ?”

“Làm thế nào cái gì mà làm thế nào. Đã bảo là do tinh thần thôi mà. Tôi không bao giờ để ý đến mấy cái chuyện

như vận rủi này nọ. Young Joon, cả ông với thư ký Kim cũng vậy. Chúng ta đừng có ngày nào cũng để ý đến mấy chuyện ngẫu nhiên xảy ra nữa."

Yoo Sik nói với vẻ tự tin "Làm sao có chuyện xảy ra được cơ chứ".

Young Joon chậm rãi gật đầu, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, anh chỉ thị Mi So bằng vẻ mặt nghiêm túc.

"À, thư ký Kim, hủy giúp tôi lịch hẹn tối nay. Với cả đặt cho tôi một giỏ hoa quả."

"Dạ, mục đích sử dụng là gì ạ?"

"Thăm bệnh."

"Thăm bệnh ầy ạ? Có ai bị ốm ạ?"

Mi So vừa rút cuốn sổ kế hoạch ra vừa tròn mắt hỏi, Young Joon thì liếc nhìn Yoo Sik với vẻ khó chịu.

"Tiến sĩ Park, ông cũng hủy lịch trình tối nay đi."

"Tại sao?"

"Cái thằng Kim Seong Ki ầy. Tôi mới nghe nói sức khỏe cậu ta không tốt và đã nhập viện rồi. Thấy bảo ngày mai là phẫu thuật. Tôi cũng là do anh Seung Joo gọi báo mới biết."

Yoo Sik nghe xong thì trợn tròn mắt. Kim Seong Ki là hậu bối thân thiết với Young Joon và Yoo Sik hồi đi du học, cậu ta là con trai của ông chủ một tập đoàn vận tải.

"Phẫu thuật ầy ả? Tự nhiên lại phẫu thuật gì?"

"Thấy bảo là trĩ."

“Hả, ôi trời đất ơi!”

“Hình như nghiêm trọng hơn tưởng tượng. Anh Seung Joo gấp rồi, bảo là cậu ta còn chẳng đi được mà phải bò bằng tứ chi kìa.”

“Cái thằng đấy! Từ hồi nó bắt đầu nốc rượu tôi đã bảo đi kiểm tra đi rồi mà. Ông cũng cẩn thận đấy, thật là!”

Yoo Sik bỗng nhiên kích động la lên rồi xoa xoa ngực mình và nói.

“Tất cả chúng ta đều phải lo cho sức khỏe của mình trước. Vì muốn yêu thương người khác thì phải yêu thương chính bản thân mình trước đã.”

“Tiến sĩ Park, ông nói đi đâu thế? Đừng đi xa quá chứ.”

“Mọi người vẫn nói là không biết vị trí của người khác nhưng phải biết vị trí của mình còn gì. Nhìn tôi đây này. Sau khi vợ bỏ đi tôi đã xót xa và đau lòng biết bao nhiêu, ông có biết không hả?”

“Ông còn định đi xa đến đâu thế hả? Quay lại đi.”

“Ông có hiểu nỗi lòng của tôi không hả? Hả? Ông đâu có biết! Tôi hỏi ông, ông có biết tâm trạng lúc thư ký của tôi hỏi là “Thưa giám đốc, có điện thoại của phu nhân, à không, cựu phu nhân? Tôi nói máy cho anh nhé?” không! Cái dấu hỏi chấm to đùng đặt sau từ “cựu phu nhân” đấy là cái gì? Là cái quái gì? Hả?”

“Tiến sĩ Park, có nghe thấy tôi nói gì không đấy? Vẽn tai lên. Tôi bảo ông tỉnh táo lại đi.”

Không cần biết Young Joon có đồng cảm với mình hay không, Yoo Sik vẫn miệt mài tuôn một tràng độc thoại dù không ai hưởng ứng.

“Tôi muốn nói rằng hãy quay lại đi, bây giờ cũng được, nhưng tôi lại không thể nói ra. Giờ tôi mới nhận ra những điều quan trọng mà khi có chúng tôi lại không hay biết... Tất cả đã muộn rồi! Tôi đúng là đồ ngốc! Đồ ngốc! Đáng lẽ ra khi thời kỳ lanh cảm tới tôi phải khắc phục ngay mới phải!”

Vừa thở dài, Young Joon vừa ra hiệu bằng ánh mắt cho Mi So, ý bảo cô nói câu gì thật “chát” để khiến Yoo Sik tỉnh táo lại. Song không hiểu sao gần đây độ nhạy cảm của Mi So lại nâng cao đến mức không những chẳng nói câu “vùi dập” nào, cô lại còn nhìn Yoo Sik bằng vẻ mặt thương xót và đồng cảm sâu sắc với nỗi đau của anh.

“Giám đốc ơi, người ta bảo là lúc mình thấy muộn màng chính là lúc quay lại nhanh nhất đấy ạ.”

“Không đâu. Vợ tôi đang hẹn hò với người đàn ông khác rồi. Chiều Chủ nhật vừa rồi tôi đã tình cờ nhìn thấy cô ấy đi cùng người đàn ông khác. Cảm giác nhìn thấy người phụ nữ từng là của mình sóng vai cùng người đàn ông khác, cái cảm giác ấy... hức.”

Người phá vỡ bầu không khí nặng nề trầm mặc trong xe chính là Young Joon.

“Giống cảm giác đọc tiểu thuyết ba xu mà anh tôi viết ghê.”

Câu nói ấy khiến mắt Yoo Sik và Mi So đều chuyển thành hình viên đạn.

“Lee Young Joon, ông!”

“Phó chủ tịch, thật là quá đáng!”

“Aaa, ôn ào quá đi. Đừng sống mãi trong quá khứ, quay trở về hiện thực đi.”

Yoo Sik vừa nhìn Young Joon giấu cợt mình bằng ánh mắt oán trách vừa nói thêm với vẻ sốt ruột.

“Mấy người cũng thế đấy. Đừng có để đến khi ai đó biến mất, để lại khoảng trống trong lòng mới thấy hối hận, khi còn ở bên cạnh thì hãy đối tốt với nhau đi.”

“Ủa, sao nghe tin người khác phẫu thuật trĩ mà lại lòi ra câu chốt như thế hả?”

Nhìn Yoo Sik mặt mày chán ngán, Young Joon liếc nhìn sang Mi So với ánh mắt mong cô đồng tình. Đúng lúc đó thì có điện thoại gọi tới.

Trừ tài xế ra, hình như tất cả mọi người trên xe đều cài nhạc chuông Marimba nên cả ba người cùng lấy điện thoại của mình ra xem.

Người có điện thoại thật là Yoo Sik, nhưng khuôn mặt anh ta sau khi nhìn xuống màn hình tối sầm lại. Người gọi chính là “nữ chính” trong câu chuyện vừa nãy, vợ cũ của anh.

Chần chừ một lúc, Yoo Sik liếc nhìn Young Joon và Mi So rồi cẩn thận bắt máy.

“Em yêu à.”

Sau khi ly hôn thỉnh thoảng cũng có lúc cần liên lạc nhưng Yoo Sik vẫn giữ nguyên cách xưng hô như lúc họ vẫn còn bên nhau, anh ta luôn gọi vợ cũ là “em yêu” hoặc “mình”.

Vô tình hay hữu ý thì đó cũng là một chuyện đáng tiếc.

“Yoo Sik, anh đang bận à?”

Trong xe hoàn toàn yên lặng nên giọng nói của vợ cũ Yoo Sik cứ thế vang lên qua loa điện thoại.

“À, không. Bây giờ kết thúc lịch trình bên ngoài rồi, anh đang trên đường quay về công ty.”

“À thế à.”

“Có chuyện gì sao? Tự nhiên em lại gọi điện thoại...”

“À không, chỉ là em tò mò không biết anh dạo này thế nào... Có ăn uống đúng bữa không? Thuốc bổ có uống đều đặn không? Có dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ không? Nếu bận việc quá không có thời gian thì gọi người tới dọn dẹp cũng được. Nếu hít phải bụi trong nhà thì sẽ rất hại sức khỏe đấy.”

Cái câu “không biết vị trí của người khác nhưng phải biết vị trí của mình” mà Yoo Sik vừa nói có vẻ cũng đúng với vợ cũ của anh ta. Chỉ nghe qua cũng thấy được sự tiếc nuối và thiết tha không thể xóa nhòa chất chúa trong lời nói kia.

“Em đừng lo. Anh một mình cũng vẫn ổn. Nhưng mà em thực sự không có chuyện gì chứ?”

“Chuyện gì, làm gì có chuyện gì chứ.”

“Liệu có phải thằng đó... bắt nạt em không?”

“Thằng đó là sao?”

“Anh thấy chiều hôm Chủ nhật em đi bộ cùng một người đàn ông nào đó.”

“Chiều Chủ nhật? À à, người đó hả, là người bên bất động sản ấy mà. Cửa hàng anh để lại cho em lúc chia tay giờ hết hạn thuê rồi. Em định thôi quán ăn Nhật để làm quán cà phê.”

Yoo Sik nghe giải thích xong thì sắc mặt sáng bừng lên.

“À thế à? Hóa ra là thế! Anh lại...”

“Anh lại tưởng em có gì chuyện khó nói chứ gì? Anh đúng thật là, vẫn như xưa vậy.”

“Vì em có bao giờ nói ra đâu, toàn tự nghĩ trong lòng nên anh không biết được mà. Anh là thằng không biết để ý nên nếu em không nói thì anh làm sao biết được.”

“Ôi trời, anh yêu à...”

“Em mặc quần áo ấm vào. Đừng có thời trang phang thời tiết rồi cảm lạnh đó.”

Một hồi trầm mặc trôi qua, sự trầm mặc chứa đầy cảm động và chân tình đến rót nước mắt.

“Yoo Sik, tối nay anh có rảnh không?”

“Hả? Tối nay á?”

“Mua cho em một ly cocktail được không? Ở quán bar mà chúng mình hay đi ấy. Lâu lắm rồi, em muốn uống với anh một ly.”

Mi So ngồi im nghe cuộc nói chuyện, tình cờ chạm phải ánh mắt của Young Joon, cô vừa đỏ mặt vừa mỉm cười với anh. Không biết vì sao mà hai má của Young Joon cũng đỏ lên khi nhìn cô.

“À, anh xin lỗi nhưng tối mai được không em?”

“Em lúc nào cũng được. Đạo này anh vẫn nhiều lịch trình đến tận đêm à?”

“À, không phải thế, tại anh có hẹn đến bệnh viện tối nay rồi.”

“Bệnh viện á? Sao tự nhiên lại đi bệnh viện?”

“À à, thật ra là, “của quý”¹ đau quá nên còn phải bò băng tú chi...”

Đang nói thì Yoo Sik chợt thấy gai sống lưng như bị dội nước lạnh, bèn muộn màng giải thích bằng giọng hốt hoảng.

“Ôi trời? À, cái này nói hơi kỳ nhỉ? Ha ha, em yêu à, “của quý” ấy mà, a lô? Không phải em dập máy rồi chứ? Không phải thế đâu, Seong Ki là tên hậu bối của anh, tên cậu ta là Kim Seong Ki, ha, cái thằng này, sao cái tên lại... A lô, em yêu à, em có nghe không? Cậu ta, a lô? Tự nhiên bị trĩ, à không, nhập viện chuẩn bị phẫu thuật, a lô, không biết là trĩ nội hay trĩ ngoại, ôi trời, a lô? Em yêu à! Em yêu! Mìnhhhhhh!”

Yoo Sik bần thần trước cuộc điện thoại không biết bị ngắt từ khi nào, run rẩy quay ra nhìn Young Joon và Mi So. Hai người họ cũng không giấu nổi vẻ bàng hoàng nhìn lại anh. Thà cứ cười đi, cười to thoải mái đi!

Yoo Sik vừa kêu gào vừa vò đầu bứt tai, kiệt sức hỏi.

“Mèo đen, quạ đen, cốc vỡ. Trong mấy cái này cái nào là điểm gò của tôi nhỉ?”

Young Joon và Mi So đồng thanh trả lời.

“Tất cả.”

---

¹ Tên của Seong Ki đồng âm với từ “của quý”.

“Tất cả ạ.”

Quá nhiều việc dồn lại tới mức không có thời gian nghỉ, mãi đến chiều muộn mới rảnh được một lúc, Young Joon và Mi So trải bản vẽ thiết kế ra bàn tiếp khách trong phòng làm việc ở công ty để nói về việc thi công phòng đọc sách tại nhà Young Joon sẽ bắt đầu vào tuần sau.

“Tôi thấy thế này là được rồi, không biết anh có chỗ nào chưa vừa ý hay muốn bổ sung thêm gì không ạ?”

“Không có.”

“Sau khi làm xong rồi anh mới phàn nàn sẽ rất bất tiện, nên bây giờ anh xem thật kỹ đi ạ.”

Mặc cho Mi So gõ gõ lên mặt bàn và cẩn thận hỏi lại, Young Joon vẫn không nhìn xuống bản thiết kế mà chỉ liếc sang cô và trả lời qua loa.

“Mi So hài lòng thì tôi cũng hài lòng, có gì đâu.”

Như mọi khi Mi So sẽ nghĩ “Nói cái gì vậy nghe không hiểu” rồi cười cho qua, nhưng nay cô lại ngại ngùng quay đầu đi, còn Young Joon thì bình thản dựa vào sofa và chậm rãi nhìn về phía cô.

Dạo này dường như Young Joon có chút gì đó thay đổi. Ánh mắt anh có vẻ dịu dàng hơn trước một chút, thái độ cũng nhẹ nhàng không giống anh lăm.

Nếu thực sự anh đã thay đổi thì là từ khi nào nhỉ.

Hình như là từ sau buổi hẹn hò không ra hẹn hò ở công viên giải trí Yoo Il hôm đó thì phải.

“Vậy, tôi sẽ cho tiến hành thi công như thế này. Về phòng nghỉ trong thời gian thi công tôi cũng đã yêu cầu phía khách sạn đặc biệt chú ý rồi ạ.”

“Cảm ơn cô.”

“Không có gì ạ.”

Đang nhìn chằm chằm xuống bàn, Young Joon bỗng hỏi.

“Cô có nhớ câu lúc nãy tiến sĩ Park nói trong xe không?”

“Câu nào ạ...?”

“Câu “Muộn màng nhận ra điều quan trọng mà khi có lại không biết” ấy. Lúc cậu ta hỏi tôi có hiểu tâm trạng của cậu ta khi nhìn thấy vợ cũ ung dung bước đi bên người đàn ông khác không.”

“À à, vâng ạ.”

“Thế nên tôi cũng nghĩ rồi. Đến khi nào thư ký Kim nghỉ việc và rời đi...”

Một chút tiếc nuối vụt qua đôi mắt Mi So khi cô nhìn Young Joon trầm mặc dần lúc nói đến cuối câu. Không cần nghe hết câu cô cũng có thể biết được anh định nói gì. Hoàng tử tự luyến với lòng tự tôn cao vút không ngờ lại nói ra câu ấy.

“Ôi, phó chủ tịch...”

“Đến khi nào thư ký Kim nghỉ việc và rời đi... khi cô nhìn thấy tôi sánh vai đi bên người con gái khác thì tâm trạng của cô sẽ như thế nào nhỉ.”

Hả? Hình như có gì đó sai sai trong khâu truyền đạt. Tình huống này lẽ ra sẽ phải là “Nếu thư ký Kim sánh vai bước đi bên người đàn ông khác thì tâm trạng tôi chắc sẽ rất tệ” mới đúng chứ nhỉ? Ghê thật, tỏ vẻ suy nghĩ cho người khác nhưng thật ra lại đang tự đe cao bản thân mình.

Gương mặt buồn bã trước đó của Mi So ngay lập tức trở nên hơi khó chịu.

“À à... vâng, vâng... đúng thế ạ.”

Nhưng không hiểu sao, cô thấy việc Young Joon đi cùng người con gái khác đúng là khó chịu thật. Mà khoan, nói mới thấy tất cả những cô gái mà Young Joon đưa đến các buổi gặp mặt xã giao trước giờ dù cô biết họ chẳng là gì nhưng nó vẫn khiến cô có chút khó chịu. À không, không phải chỉ có chút mà là khó chịu một cách kinh khủng.

“Thư ký Kim.”

Giọng Young Joon gọi Mi So vẫn luôn không cao không thấp như vậy. Một ngữ điệu cực kỳ bình thản.

“Vâng.”

“Trả lại cái này cho cô.”

Thứ mà Young Joon rút ra để lên bàn chính là đơn xin từ chức của Mi So.

“Đừng mong đợi cơ hội nào khác nữa từ tôi.”

Có vẻ bây giờ mới giống lời của người đang muốn níu giữ nhân viên không cho nghỉ việc đây. Thái độ không thành thật của Young Joon khiến Mi So bất giác phì cười.

Cũng đúng thôi. Thiên hạ đệ nhất Lee Young Joon mà làm đến mức này thì có khi thành cả chủ đề hot ở nước ngoài ấy chứ. Anh tiếc nuối đến mức ấy thật sao.

Gấp đôi phong thư chứa đơn xin từ chức và cất vào túi áo khoác, cô khẽ nói.

“Vậy thì tôi sẽ suy nghĩ thêm chút nữa.”

Nhưng không phải chỉ suy nghĩ cho Young Joon. Mi So cũng cần thời gian để điều chỉnh tâm tư hỗn loạn của mình.

“Tốt.”

“Một chút thôi ạ.”

“Đừng có suy nghĩ lâu quá đấy.”

“Umm. Để xem... thế nào ạ?”

Mi So vừa dứt lời trêu chọc, điện thoại của Young Joon ở trên bàn rung lên, tin nhắn hiện ra trên màn hình.

Xem tin nhắn xong, gương mặt tươi cười của Young Joon lập tức cứng đờ lại.

Nghiêm trọng hơn, anh nhìn sang Mi So, hoàn toàn trút bỏ thái độ bình thản lúc nãy với cô, thay vào đó là giọng ra lệnh đầy khí thế như vị tướng quân trước thềm chiến trận.

“Thư ký Kim, bây giờ cô lập tức đi ra McDoria chọn trong menu mới món gì ít bán chạy nhất và đắt nhất, mua hai phần cùng với khoai tây vừa mới chiên về đây! Nhất định phải là khoai tây mới chiên. Sau đó trên đường về thì rẽ vào Cafe Angel mua thêm hai cốc Americano pha thêm cà phê. Muộn cũng không sao nên là nhớ lấy đủ đường, hai cái ống hút và năm tờ giấy ăn! Biết chưa?”

“Hả? Dạ?”

Mi So hỏi lại đầy ngạc nhiên.

“Tự nhiên sao anh lại...? Phó chủ tịch tuyệt đối không bao giờ ăn đồ ăn nhanh cơ mà. Với cả trước giờ anh vẫn chê cà phê của Cafe Angel chả có vị gì cả, lại còn cả đường...”

“Ôn ào quá! Bảo cô làm thì cứ làm đi, sao lại trả treo lời tôi thê?”

À, tình huống ấm áp khi nãy đúng thật là một giấc mộng ngắn ngủi mà. Đúng là bản chất khó đổi. Gương mặt túm tím cười của Mi So đập vào mắt anh.

“Đi nhanh đi! Đi đi! Nhanh lên, nhanh!”

“À vâng...! Tôi đi đây ạ, đi đây ạ!”

Giật mình vì khí thế bùng bùng của Young Joon, Mi So đứng phắt dậy rồi ngay lập tức rời khỏi phòng làm việc.

“Phù...”

McDoria cách tòa nhà này hai khõi nhà. Món ít bán chạy mà đắt nhất thì không đời nào có sẵn nên sẽ mất nhiều thời gian, còn phải tính thêm thời gian chiên khoai nũa, tiệm Cafe Angel gần công ty thì vốn nổi tiếng có nhân viên chậm chạp. Rồi còn tính thêm thời gian chuẩn bị đường, ống hút, giấy ăn...

“Thế này chắc mất tầm ba mươi phút đây.”

Lớn tiếng đuổi Mi So ra khỏi văn phòng xong, Young Joon nhìn xuống màn hình điện thoại vẫn còn chưa tắt.

“Young Joon à, mấy hôm trước anh thực sự xin lỗi. Đi uống một tách trà với anh để gắn kết tình cảm nhé. Vì cậu bạn nên anh sẽ tới văn phòng. Anh vừa xuống taxi rồi. Lên ngay đây. Ha ha.”

Ngồi phịch xuống sofa, anh lùa bàu bằng giọng giận dữ.

“Haiz, anh ta, mình biết thế nào cũng có lúc anh ta làm thế này mà.”

“Wow, Lee Young Joon. Phòng làm việc đẹp thật đấy. Bầu không khí trong công ty cũng tốt hơn nhiều so với hồi anh còn làm việc.”

“Hôm đấy tôi không hề sút mẻ miếng tình cảm nào cả. Thế nên anh không cần quan tâm làm gì, có việc gì thì nói ngắn gọn vào trọng điểm rồi về đi.”

Mặc kệ thái độ xã giao của Young Joon, Sung Yeon vẫn chậm rãi cười và bắt đầu tán gẫu.

“Đúng là phó chủ tịch nên bận quá nhỉ. Còn không có cả thời gian uống trà với anh trai, anh quả đã đúng khi nghỉ việc. Anh tuyệt đối không thể hợp với kiểu này được.”

Young Joon ngồi yên, mặt vô cảm trong khi Sung Yeon tiến lại gần giá sách và buông lời hỏi vu vu.

“Thư ký Kim đi đâu rồi?”

Young Joon trả lời bằng giọng điệu thản nhiên.

“Vừa nãy thư ký Kim chẳng hướng dẫn anh vào tận đây rồi còn gì. Nói cái gì thế?”

Trong lúc Mi So chạy đi làm mấy việc lặt vặt vô lý thì người thay thế cô hướng dẫn Sung Yeon vào tận đây chính là Kim Ji Ah.

“À, không phải thư ký Kim đó. Hình như tên là... Mi So nhỉ?”

Young Joon nhấc tay khỏi bàn làm việc, dựa vào phần tựa lưng ghế rồi quắc mắt nhìn Sung Yeon.

“Tôi cứ cô ấy ra ngoài có việc rồi. Nhưng sao tôi thấy anh có vẻ quan tâm đến thư ký của tôi thế nhỉ?”

Sung Yeon dựa một bên hông vào bàn của Young Joon và nói.

“Vì là cô gái mà cậu quan tâm đến mức ấy nên anh muốn gặp trực tiếp thôi.”

“Ai nói là tôi quan tâm?”

“Thế không phải à?”

Young Joon không trả lời câu hỏi vặn lại ấy. Có vẻ như anh không thể phủ nhận từ chính miệng mình được.

“Cô gái chăm sóc em trai mình trong suốt chín năm là người thế nào, anh muốn xác nhận tận mắt xem cô gái ấy rộng lượng và ấm áp ra sao.”

“Xác nhận xong rồi làm gì?”

“Cô gái tốt như vậy chẳng phải cũng sẽ xoa dịu được nỗi đau của anh hay sao?”

Sung Yeon vừa nở nụ cười ngây thơ vừa nói bằng chất giọng nồng da gà khiến Young Joon nhíu mày.

“Đừng có nói dối.”

“Nói dối gì chứ?”

“Không thể bốn cột tôi được nêu anh mới muốn bốn cột cô gái tôi quan tâm rồi vứt bỏ cô ấy còn gì. Không phải à?”

“Cậu đừng hiểu lầm. Anh không phải người độc ác thế đâu. Anh không trêu đùa rồi vứt bỏ đâu. Vì anh thích yêu đương mà.”

“Xin lỗi nhưng chắc không được như anh nghĩ đâu.”

“Tại sao?”

Young Joon dũng dạc và tự tin như lúc đứng diễn thuyết trước đám đông.

“Người không có một mặt nào bằng tôi như anh chỉ có duy nhất một điểm có thể coi là hơn tôi là mối quan hệ với phụ nữ thôi. Mặc dù tất nhiên cái này trăm phần trăm cũng là do anh tự tưởng tượng.”

“Ôi... Này. Cậu cũng thảng thán quá mức rồi thì phải.”

“Đừng nghĩ là tất cả phụ nữ trên đời này đều bị anh quyến rũ. Ở đâu cũng sẽ có ngoại lệ thôi.”

“À há. Thư ký Kim cũng thuộc nhóm ngoại lệ đó?”

“Đúng vậy.”

Sung Yeon nở nụ cười tươi rói.

“Nếu cậu tự tin như vậy thì sao phải sai cô ấy ra ngoài làm việc chứ? Vì lý do gì mà đến tận bây giờ vẫn chưa một lần cho anh gặp mặt, giấu cô ấy kỹ thế làm gì? Chẳng lẽ vì cậu không tự tin hả?”

“Tùy anh nghĩ.”

Sung Yeon đứng lên và nháy mắt với Young Joon một cách tinh nghịch.

“Cậu có biết đến bây giờ có bao nhiêu người phụ nữ không gục ngã khi bị anh quyến rũ không?”

“Tôi không muốn biết.”

“Không có một ai. Không phải nói dối đâu. Không một người nào.”

“Giỏi thật đấy.”

“Hả?”

“Anh giỏi quá. Làm thế nào bây giờ, tôi ghen tị lắm luôn á.”

Miệng thì nói là giỏi, là ghen tị nhưng trên mặt Young Joon không nhìn thấy chút biểu hiện ghen tị nào hết.

Giống như đứa trẻ học tiểu học khoe cục tẩy mới với bạn nhưng rồi lại nhìn thấy trong hộp bút của bạn không chỉ có cục tẩy đất tiền mà còn có cả cây bút chì màu đổi ngòi, Sung Yeon bất giác đỏ lựng mặt.

“Anh vì muốn nói chuyện này mà cố tình đến tận công ty ư?”

“Không, cũng không phải như vậy...”

“Chiều tôi còn có cuộc họp nên anh về đi.”

Chùn bước trước thái độ vẫn luôn vô cảm của Young Joon, Sung Yeon lùi lại và đưa cuốn sách đang cầm trên tay ra.

“Anh mới ra tác phẩm mới. Tặng cậu một cuốn có chữ ký rồi anh đi đây.”

Trên bìa màu hồng của cuốn sách dày gắn nhãn “Cẩm độc giả dưới mười chín tuổi” là một tựa đề nghe hơi kỳ lạ cùng với những dòng quảng cáo lộn xộn được in ở mặt sau.

“Nhà văn Morpheus vụt sáng như một ngôi sao thống trị giới tiểu thuyết lãng mạn. Cuốn sách dồn bao tâm huyết của anh có tựa đề “Phụ nữ”. Một bữa tiệc đặc sắc của đề tài khêu dâm bạn sẽ không thể thấy lại một lần nữa trong thế kỷ này. Khoảnh khắc mở cuốn sách này ra, bạn sẽ đỏ mặt tía tai vì những cảm xúc đầy mới mẻ. Tác phẩm mới nhất của Morpheus, “Người phụ nữ họa vô đơn chí”!”

Young Joon nhìn chằm chằm xuống bìa sách với ánh mắt khó chịu thấy rõ rồi nói.

“Thực sự cảm ơn anh nhưng tôi sẽ chỉ nhận tấm lòng thôi.”

“Hoàn toàn không thấy có ý cảm ơn nào cả. Cậu đang coi thường anh đấy hả?”

“Tuyệt đối không phải tôi coi thường anh. Anh nổi tiếng lắm mà.”

“Đúng vậy. Fan hâm mộ cũng nhiều mà lượng sách bán ra cũng được lắm đó. Tác phẩm tiêu biểu của anh cũng là ấn phẩm bán chạy ổn định trong giới văn học từ lâu rồi.”

“Công việc này phù hợp với tính cách của anh đúng không?”

“Đúng vậy. Anh thích viết lách mà.”

“Dù là gì đi nữa thì có cái mình muốn làm cũng là tốt lắm rồi. Tiếp tục chăm chỉ vào nhé.”

Hừm? Tâm trạng này là sao nhỉ? Sung Yeon rơi vào hỗn loạn trong phút chốc.

Anh rất ghét cái thái độ như đứng trên đỉnh cao nhìn xuống của Young Joon, song nghe một người thực sự giỏi giang nói vậy, tuy có cảm giác tầm thường và hổ thẹn nhưng anh lại không hề bức mình chút nào. Aaa, gì vậy ta? Rốt cuộc cái cảm giác bứt rứt này là gì?

“Dù sao thì tôi cũng không muốn nhìn thấy cái này trên giá sách của mình nên anh cầm về đi.”

Không làm cách nào khác được, Sung Yeon cầm lại cuốn sách rồi rời đi. Ra đến cửa, anh ngoái lại chào.

“Anh sẽ thường xuyên tới chơi.”

Young Joon nghe thấy vậy thì nhăn mặt lên giọng.

“Khi nào anh bay thê?”

“Xem nào, để kiểm tra lại một lượt nào. Cố lên, cố lên, đi thôi, hai cái hamburger, khoai tây mới chiên, hai cốc Americano thêm cà phê, đường, ống hút mỗi loại hai cái, năm tờ khăn giấy... Không sót cái gì chứ nhỉ?”

Vừa rảo bước chân, Mi So vừa lần lượt kiểm tra lại các túi lớn túi bé trên tay.

Hình như mọi người đều biết ông sếp nóng tính của cô rất ghét việc phải đợi lâu hay sao mà hôm nay mấy chỗ cô đến đều làm nhanh. Bánh hamburger mới nhất đã được làm sẵn và khoai tây thì đúng lúc cô bước vào tiệm cũng đang được chiên và bỏ ra. Ở quán cà phê cũng có nhân viên cực nhanh

nhẹn khác hẳn với những nhân viên cũ nên làm xong ngay hai cốc cà phê cho cô. Hình như là nhân viên mới thì phải.

Hôm nay có vẻ may mắn thật. Chuyện xui xẻo lúc sáng khiến cô rất lo lắng, nhưng hình như hôm nay điềm gở đó đã tránh đường cho cô rồi thì phải.

Thế nhưng, ngay lúc vui vẻ bước lên cầu thang cạnh cửa chính của công ty, cô mơ hồ linh cảm được điều gì đó.

Bầu không khí xung quanh có chút kỳ lạ, những người ở đó đều đang tập trung tầm nhìn vào một chỗ. Nơi tập trung ánh nhìn của mọi người chính là một người đàn ông đang đi bộ xuống cầu thang.

Tò mò không biết có phải người nổi tiếng nào không, Mi So cũng nhìn theo mọi người, đúng lúc cô vừa bước lên, từ cuốn sách trên tay anh có cái gì đó rớt xuống.

Vật đó rơi xuống ngay trước mũi giày Mi So, nó là một chiếc thẻ đánh dấu sách làm bằng chất liệu giấy cán bóng.

Phía trước tòa nhà trụ sở chính của tập đoàn Yoo Il đang có chút náo loạn. Tất cả là do Sung Yeon bước xuống cầu thang với sức hút đầy mình.

Ngoài chiêu cao lý tưởng, ngũ quan thanh tú và dáng người như tranh vẽ, từ anh còn toát lên một điều gì đó hoàn toàn không thể cảm nhận được từ những người đàn ông khác. Nói thẳng ra là anh có một sức hấp dẫn chí mạng.

Trong khi Sung Yeon bước xuống từng bậc cầu thang, những cô gái qua lại phía trước tòa nhà đều như thể đồng loạt mắc chứng “mất hồn”.

Đang chìm đắm trong cảm giác mãn nguyện như mọi khi, Sung Yeon sực tỉnh khi nghe thấy tiếng gọi của cô gái đứng dưới mình mấy bậc thang.

“Anh gì ơi...”

“Vâng?”

Ánh mắt của Sung Yeon tỉ mỉ quét từ đầu đến chân cô gái ấy và chợt dừng lại trước tấm thẻ nhựa cài trước ngực có dán ảnh và ghi rất rõ ràng: Kim Mi So - Thư ký riêng thuộc phòng thư ký của phó chủ tịch. Ô! Thật là may mắn!

“Anh làm rơi cái này rồi.”

“À, cảm ơn cô.”

Sung Yeon nhận lại chiếc thẻ đánh dấu sách và tinh nghịch nháy mắt, biểu cảm của Mi So liền thay đổi. Khuôn mặt giống như là vừa phát hiện ra thế giới mới vậy.

Phải vậy chứ. Cái gì cũng có ngoại lệ ấy hả? Cậu nghĩ cậu sẽ tránh được hả? Sung Yeon quay người hướng về phía tòa nhà nơi có Young Joon và thầm nhủ: “Cậu thấy chưa, Lee Young Joon!”

“Xin lỗi anh nhưng... tôi muốn hỏi cuốn sách! Anh mua nó ở hiệu sách nào vậy?”

“Hả?”

Cúi nhìn Mi So lại lần nữa, Sung Yeon mới phát hiện ra cô ấy đang nhìn chằm chằm vào cuốn sách anh đang cầm chứ không phải khuôn mặt anh.

“Cuốn sách! Đó không phải tác phẩm mới của nhà văn Morpheus sao ạ? Theo tôi biết thì bây giờ mới đang trong thời gian nhận đặt hàng thôi, vậy mà đã có nơi bán rồi ư? Ở đâu vậy ạ?”

“À, cái này. Cái này tôi được nhận bản gửi tác giả trước. Sách sẽ sớm được bán thôi.”

Nghé thấy vậy, Mi So tròn mắt ngạc nhiên.

“Vậy anh là người của nhà xuất bản ạ?”

Không muốn lãng phí cơ hội này, Sung Yeon vừa cười nhẹ vừa phát huy hết sức hấp dẫn của mình.

“À không. Tôi chính là tác giả Morpheus.”

“Ôi trời đất ơi! Thật ư? Wow, đỉnh thật! Chuyện gì đây!”

Có thể chứ, không lý nào em lại là ngoại lệ... đúng không?

Mi So cười tươi, đặt túi lớn túi bé vừa mua về xuống và chìa tay ra để bắt tay anh. Bình thường đứng trước anh, phụ nữ sẽ ngại ngùng đến mức mất hết lý trí mới đúng chứ nhỉ, phản ứng này là sao chứ?

“Tôi là fan ruột của anh đấy ạ. Không biết có thể xin chữ ký anh được không?”

Kết thúc cái bắt tay như thế nó chỉ là chuyện nhỏ, cô gái ấy lại lục túi lấy ra một cuốn sổ in hình mặt gấu và chiếc bút bi nhỏ rồi đưa về phía anh.

Phát hiện cây bút lấp ló từ trong túi bám nguyên một lớp bụi, gương mặt Sung Yeon thoáng chút buồn không thể giải thích. Giả chứ, sự si nhục ghê gớm này?

Sung Yeon cười gượng gạo và nói.

“Thôi cô cứ giữ cuốn sách này đi. Nó là bản có chữ ký đó.”

“Ôi trời! Thật chứ ạ? Làm thế cũng được chứ ạ? Thật vinh hạnh quá! Vậy thì đằng nào cũng đang nhờ rồi, phiền anh có thể ghi giúp mấy chữ “Công chúa băng giá khu Dangsan Kim Mi So hãy hạnh phúc nhé” được không? À, Công chúa băng giá khu Dangsan là nickname của tôi.”

Sung sướng đến muốn nhảy cẳng lên, Mi So tươi cười, tươi cười, không ngừng tươi cười rạng rỡ, trên gương mặt cô chỉ tràn ngập sự ngưỡng mộ dành cho tác giả Morpheus chứ không hề thấy một chút gì gọi là chìm đắm vào sự quyến rũ của người đàn ông trước mặt hết.

“Thế à? Nếu vậy thì cho tôi một chiếc danh thiếp đi.”

Sung Yeon quyết tâm nháy mắt một cách gợi cảm hơn nữa để tung thêm một đòn, nhưng gương mặt tươi cười của Mi So có chút thay đổi mơ hồ. Vì nó rất mơ hồ nên anh không rõ là gì, nhưng chắc chắn không phải do cô thích.

Ô, kỳ lạ thật. Sao cứ không ăn thua thế nhỉ? Biểu cảm của Sung Yeon cũng có chút thay đổi theo hướng bi thảm dần.

“Tôi lại không mang theo danh thiếp ở đây. Xin lỗi anh.”

Liên tục bị phản đòn, Sung Yeon trở nên gấp gáp hơn, anh nhất định không thể cho qua thế này được, trong đầu anh lập tức nảy ra một ý.

“Nếu vậy cô cho tôi số điện thoại đi.”

“Dạ? Số điện thoại làm gì ạ?”

“Tôi sống ở nước ngoài trong thời gian dài nên không có nhiều cơ hội gặp gỡ fan trong nước. Thỉnh thoảng tôi muốn nói chuyện về các tác phẩm của mình thôi chứ cũng không có ý gì khác đâu.”

“À, vâng, hóa ra là vậy. Vậy thì đây ạ.”

Mi So cười tươi và ngoáy vội mấy con số lên tờ giấy nhớ đưa cho Sung Yeon.

“Tôi sẽ liên lạc cho cô sau.”

“Vâng, cảm ơn anh. Thật vinh dự vì được gặp anh. Anh đi cẩn thận nhé.”

Sung Yeon dõi theo bóng lưng Mi So vui vẻ chào tạm biệt rồi bước đi, anh nhìn xuống mảnh giấy nhớ với gương mặt tiếc nuối. Cứ cho là giờ anh phải tạm rút lui nhưng sau này còn biết bao cơ hội... Hả?

Số điện thoại ghi trên giấy sao có vẻ kỳ lạ thế nhỉ. Có cả số thế này cơ à?

“010-1212-1818...?”

Mùi dầu mỡ ngào ngạt tỏa ra từ chiếc túi đặt ở chính giữa bàn làm việc.

“Cô hãy dọn ngay đi. Tôi không muốn ngủi thấy mùi này.”

“Dạ?”

Rồi Young Joon liếc mắt nhìn cốc cà phê, anh nói thêm.

“Thú cà phê nhạt nhẽo đó cô cùng cô Kim Ji Ah chia nhau uống đi, lấy cho tôi một cốc nước.”

“Ô...? Giờ... vậy là sao?”

Nụ cười rạng rỡ trên mặt Mi So biến mất hoàn toàn.

“Phó chủ tịch, anh đang đùa với tôi à?”

Phải đến lúc đó, Young Joon đang ngồi chống cằm trên bàn mới ngẩng lên nhìn Mi So với vẻ mặt vô cảm.

Ánh mắt anh tức khắc trở nên sắc lạnh khi nhìn thấy quyển sách mà cô đang kẹp bên cánh tay, tựa sách mà anh tuyệt đối không thể quên: *Người phụ nữ họa vô đơn chí*.

“Cuốn sách đó cô lấy ở đâu ra vậy?”

“Dạ?”

“Cô đã gặp anh tôi sao?”

“Anh trai anh ấy à? Đột nhiên anh nói cái gì vậy à?”

“Tôi nói cuốn sách đó đó! Anh tôi đưa cho cô đúng không?”

“Chỉ là trên đường đến đây tình cờ gặp được nhà văn mà mình yêu thích nên tôi đã xin chữ ký thôi à...”

Young Joon cảm thấy vô cùng khó chịu bởi suy nghĩ anh trai đã phát hiện ra Mi So mà anh bỏ công che giấu kỹ càng suốt bấy lâu, anh đứng bật dậy và đi về phía cửa sổ.

Mi So hết nhìn cuốn sách lại nhìn bóng lưng của Young Joon với ánh mắt kinh ngạc, khuôn mặt cô đầy vẻ bối rối.

“Tôi biết anh trai anh có viết văn, nhưng không hề biết anh ấy chính là nhà văn Morpheus.”

Vừa nhìn xuống dãy nhà cao tầng trải rộng trước mắt vừa điều chỉnh lại suy nghĩ một lúc lâu, Young Joon lại hỏi bằng một thái độ nhạy cảm.

“Hai người đã nói gì với nhau?”

“Cũng không có gì đặc biệt đâu ạ. Chỉ là anh ấy đưa sách rồi hỏi xin danh thiếp của tôi nên...”

“Cô cho anh ta rồi sao?”

“Không ạ. Dương nhiên tôi phải nói không có rồi. Sau đó anh ấy còn hỏi số điện thoại nữa, nhưng tôi đã cho anh ấy một số điện thoại bịa ra rồi ạ.”

Thấy Young Joon quay lại nhìn mình bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, Mi So vừa cười tươi rạng rỡ vừa nói thêm bằng giọng điệu gãy gọn.

“Vì thời đại bây giờ mà tiết lộ thông tin cá nhân cho người mình không quen biết sẽ rất nguy hiểm ạ.”

“Cô làm tốt lắm.”

Phát hiện cà vạt của Young Joon bị lệch một chút, Mi So liền đặt sách xuống rồi nhanh chóng tiến đến trước mặt anh và hỏi.

“Trong thời gian tôi không có ở đây, có phải anh và anh trai có chuyện gì không ạ?”

“Không có.”

“Thế sao mặt anh lại...”

Trông như com thiu vậy?

“Mặt tôi làm sao?”

Anh trả lời cộc lốc như thế thì chắc chắn đã có chuyện gì đó rồi. Thấy anh có vẻ không muốn nói, Mi So cũng không hỏi thêm nữa mà thắt lại chiếc cà vạt bị lệch của anh.

Trong lúc Mi So tỉ mỉ chỉnh lại nút thắt cho chiếc cà vạt lụa màu xanh lam, hơi thở hết sức chậm rãi của Young Joon phả lên trán cô. Mấy sợi tóc ngắn khẽ bay khiến trán cô hơi ngứa ngứa, trái tim cô loạn nhịp. Mùi hương cơ thể nồng ấm hòa lẫn với hương nước hoa thoang thoảng của anh làm cô có chút choáng váng.

Dù đây là việc cô vẫn thường làm nhưng cảm giác mới lạ này lại đưa cô quay về ngày xưa xa xôi, khi lần đầu cô thắt cà vạt cho anh.

“Thư ký Kim.”

“Dạ.”

“Cô có biết Morpheus trong thần thoại Hy Lạp không?”

Mi So vừa buông tay khỏi chiếc cà vạt vừa trả lời câu hỏi không đầu không đuôi theo những gì cô biết.

“Là vị thần của giấc mơ à. Nghe nói Người lấy dáng vẻ của người khác và luôn xuất hiện trong giấc mơ, không phải sao à?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng Morpheus thì sao ạ?”

“Thỉnh thoảng nhìn anh tôi... tôi thấy anh ấy như người đang sống trong cõi mơ vậy.”

Có nằm mơ Mi So cũng không thể hiểu được ẩn ý trong lời nói của Young Joon, cô tươi cười rạng rỡ.

“Người ta hay gọi tâm hồn nghệ thuật là “tổ chất” còn gì ạ? Với lại cũng có rất nhiều người đặc biệt sinh ra đã mang trong mình tài năng nghệ thuật nữa. Trong những họa sĩ, nhạc sĩ, diễn viên múa lừng danh cũng có không ít người kỳ quái đấy thôi...”

Young Joon bỗng cắt ngang lời cô rồi bằng một câu hỏi đe dọa.

“Cô từng nói có một người anh mà cô luôn tìm kiếm lâu nay phải không?”

“A...”

Nụ cười trên gương mặt Mi So ngay lập tức biến mất.

Không biết chừng lúc này chính là cơ hội cho cô hỏi thử. Liệu người anh mà cô vẫn luôn kiếm tìm có phải là Young Joon không, hay đó là người anh trai của anh mà cô vừa chạm mặt lúc nãy?

“Sao cô lại tìm anh ta?”

“Anh ấy... Luôn xuất hiện trong tâm trí tôi và...”

“Tìm được anh ta rồi cô muốn làm gì?”

Thấy Mi So bối rối ngập ngừng như thể đang tìm câu trả lời, Young Joon lại hỏi với giọng điệu nghiêm trọng hơn.

“Cô tính hẹn hò với một tên mà bản thân mình cũng chẳng biết là ai ấy hả?”

Đó là câu hỏi mà Mi So đã từng tự hỏi chính mình từ trước đó.

“Không phải vậy đâu ạ.”

Mi So nghiêm mặt phủ nhận một cách chắc chắn, Young Joon thấy thế lại càng nghiêm túc hỏi.

“Vậy thì là gì?”

“Tôi cũng không biết nữa. Khi chơi mấy trò đại loại như xếp hình mà thấy thiếu đi một miếng ghép, chẳng phải anh sẽ bất an và bức bối một cách khó hiểu sao? Chuyện này cũng tương tự như vậy đó ạ.”

“Ký ức của con người...”

Young Joon lại nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau anh mới chậm rãi nói tiếp một cách nặng nề.

“Lúc nào cũng hoạt động theo hướng bảo vệ chính bản thân mình. Nếu có điều gì đó bị mất đi trong ký ức của chúng ta thì đều có lý do cả.”

“Anh nói vậy là sao cơ ạ?”

“Nếu như... nếu như thư ký Kim...”

Chính vào lúc đó.

Cùng với tiếng thứ gì đó bị gãy, cơ thể Mi So nghiêng hẳn về một bên.

“Ôi, mẹ ơi!”

Gót giày bị mắc vào gạch lát vỉa hè từ sáng đã có cảm giác lỏng lẻo, đúng lúc này lại đột nhiên gãy cái rụp. Đột ngột mất đi trọng tâm, Mi So loạng choạng với dáng vẻ rất buồn cười bước lùi về phía sau, cuối cùng ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay của Young Joon.

“Thư ký Kim! Cô không sao chứ?”

Young Joon ngạc nhiên lại gần ghế xoay rồi vén vào tay ghế, cúi sát người xuống khiến cho khoảng cách giữa hai người bị thu hẹp đến mức trán sắp chạm vào nhau.

“A, tôi... tôi không sao.”

Mi So đỏ bừng mặt đáp lại và má của Young Joon cũng nóng bừng lên chẳng khác gì cô.

Im lặng một lúc, hai người cảm thấy có sự rung động rất khác với bình thường, ánh mắt họ trao nhau cũng hàm chứa điều gì đó.

“Phó chủ tịch...”

“Thư ký Kim...”

Họ gọi tên nhau để xua đi sự ngượng ngùng nhưng chính vì cách xưng hô kia mà sự ngại ngùng lại càng tăng thêm một bậc.

Mặt trời đang khuất dần sau đường chân trời. Qua khung cửa sổ trong suốt, sắc cam của hoàng hôn nhẹ nhàng lăng mạn tràn vào khắp căn phòng. Young Joon ngắm nhìn khuôn mặt Mi So đang bị bóng dáng anh che khuất rồi thì thầm với cô bằng giọng điệu thận trọng chẳng hề hợp với con người anh.

“Tôi sẽ... hôn em.”

Trước câu nói như thế muôn cho cô thời gian chuẩn bị tâm lý, Mi So không biết phải đáp lại thế nào. Khi cô còn đang do dự, khuôn mặt của anh đã tiến đến sát gần cô tự lúc nào.

Mi So lặng lẽ nhắm mắt lại trong cảm giác mong chờ không sao hiểu được trước sự cảm dỗ chết người lần đầu tiên trong đời cô gặp phải này.

Đây là đâu, lúc này là khi nào, người đàn ông trước mặt là ai, việc trước đó hay sau này, bây giờ phải làm như thế nào, cô không thể nghĩ được bất cứ điều gì. Giờ đây ngoài mùi hương và sự ấm áp trên cơ thể anh ra, cô không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì nữa.

Bờ môi anh lướt nhẹ qua môi dưới của cô cùng với tiếng thở dài khe khẽ gần như chẳng thể nghe được.

Chỉ một cái chạm nhẹ vào môi cũng đủ khiến cô cảm thấy rùng mình như có dòng điện chạy qua người, toàn bộ lỗ chân lông có cảm giác như co hốt lại.

Tâm trạng lúc này thật lạ. Thế nhưng... Ôi, thêm một chút nữa thôi, làm ơn.

Đúng vào khoảnh khắc Mi So hoàn toàn không biết phải làm sao với khao khát chạm môi đó, cô đưa tay lên định nắm lấy cổ áo Young Joon thì...

Lọc cọc lọc cọc, tư rư rư rưc.

Có tiếng động gì đó phát ra, cô không biết là tiếng gì, chỉ cảm thấy một tốc độ lao đi điên cuồng.

A, trong một thoảng cô đã nghĩ rằng phải chăng đó là cảm nhận về nụ hôn đầu, nhưng rồi lại thấy dường như không phải. Đây rõ ràng là cảm giác mà bạn thường có khi ngồi trên chuyến tàu cao tốc chạy ngược hướng ghế ngồi mà.

“O?”

Cô đảo mắt một vòng rồi mở ra, thứ đập vào mắt cô không phải gương mặt điển trai của Young Joon mới lúc nãy còn đang ở ngay trước mặt mà là bức tường phía bên kia của phòng làm việc.

Đứng trước gương mặt nhắm mắt chờ đợi mình của Mi So, Young Joon như vứt bỏ hết mọi lý trí vậy. Người con gái xinh đẹp và đáng yêu nhường ấy, cô gái của riêng anh vẫn đang chờ đợi anh khiến anh thấy như chảng còn sợ hãi gì nữa. Không, đến cả suy nghĩ đó cũng bị dục vọng muốn chiếm lấy cô che mờ đi trong thoáng chốc.

Giống như Mi So, anh cũng nhắm chặt mắt lại rồi từ từ cúi đầu xuống.

Đúng lúc đó, chiếc ghế phát ra âm thanh ma sát kín kít nỗi da gà.

Âm thanh ấy khiến anh liên tưởng đến tiếng động của ngày hôm đó.

“Nhìn tao đi. Hắn không nhìn tao thì may mắn nhìn tao thay cho hắn đi. Hãy nhìn những phút giây cuối cùng của tao.”

“Không được! Ai đó làm ơn! Làm ơn giúp với!”

“Tạm biệt tất cả.”

“Không được! Á á!”

Cọt kẹt, cọt kẹt!

Khi Young Joon mở mắt ra thì Mi So đã không còn ở trước mặt anh nữa. Mãi đến khi khung cảnh tối tăm trước mắt sáng rõ trở lại và định thần rồi, Young Joon mới muộn màng phát hiện ra Mi So.

Cô ngồi trên ghế xoay có gác bánh xe, đều đặn lăn từng vòng về phía bức tường văn phòng.

“O...?”

Ngẫm nghĩ xem chuyện này nguyên do từ đâu, anh chợt nhận ra khoảnh khắc bản thân nhớ lại chuyện ngày xưa, anh đã vô thức dùng hết sức đẩy mạnh chiếc ghế cô đang ngồi ra xa.

“O... Kìa? Hụ!”

Dù lý do là gì đi nữa, có định đuổi theo giữ cô lại đi nữa, lúc này cũng đã quá muộn.

Khi chiếc ghế xoay Mi So đang ngồi quay tròn một vòng và dừng ngay trước bức tường, một sự im lặng chết chóc bao trùm khắp phòng làm việc.

“A... chuyện đó, thư ký Kim, tôi sẽ giải thích rõ ràng chuyện này. Việc này...”

Vẫn ngồi trên ghế trong trạng thái đối diện với bức tường, Mi So mở miệng nói.

“À à, giờ thì tôi đã nhớ ra rồi. Phó chủ tịch là ai, là người như thế nào.”

“Cái... cái gì?”

Young Joon trợn tròn mắt, căng thẳng nhìn về phía lưng ghế to lớn, nhưng anh hoàn toàn không lường trước được những lời cô sẽ nói ra.

“Một người theo chủ nghĩa yêu bản thân, không yêu ai khác ngoài chính bản thân mình phản chiếu trong gương. Trên thế gian này trừ bản thân mình ra tất cả đều là tấm bình phong. “Loại con gái như cô ở đâu lại dám để mắt đến tôi?” Như thế chứ gì ạ? Tôi đúng là đồ ngốc khi đã mong chờ điều đó dù chỉ trong phút chốc.”

“Thư ký Kim, cô hãy nghe tôi nói đã. Là hiểu lầm thôi! Mọi chuyện không phải như thế đâu.”

“Không, không sao đâu ạ. Thật sự không sao cả. Tôi hiểu hết mà. Đó là bản chất vốn có của phó chủ tịch mà. Vì đó là vấn đề mà chính anh cũng không thể nào làm khác được. Có điều, lúc này tôi thấy mình thật oan uổng mà.”

“Thư ký Kim.”

“Quả nhiên tiệm cận không thì chỉ là tiệm cận thôi chứ tuyệt đối không bao giờ là không được mà.”

Young Joon cảm thấy nghi hoặc trước câu nói không thể nào hiểu được của Mi So, thế nhưng cô vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, chỉ nhìn vào bức tường rồi lạnh nhạt lên tiếng.

“Nếu giờ có ai hỏi tôi là “Cô Mi So, cô có nụ hôn đầu khi nào và với ai vậy?” thì tôi thực sự phải đau đầu nhức óc nghĩ xem đó là nụ hôn đùa giỡn hồi mẫu giáo với thằng nhóc Dong Cheol lớp Mặt trăng hay là lúc này nữa.”

“Thư ký Kim...”

Dường như biết mình đã gây ra tội lớn, Young Joon cảm thấy không dễ dàng nói tiếp được.

Mi So chỉ run run nhìn bức tường một lúc lâu, rồi cô cởi đôi giày bị hỏng gót ra, đứng lên đi về phía Young Joon với gương mặt cười tươi như mọi ngày.

“Phó chủ tịch.”

“Thư ký Kim...”

Mi So vẫn tươi cười, tươi cười, không ngừng tươi cười rạng rỡ rồi đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Thưa phó chủ tịch, tôi đứng nhất phần thi hai người ba chân tại đại hội thể thao công ty vừa rồi, tôi muốn dùng phần thưởng cho giải nhất đó nên anh có thể cho tôi nghỉ vào Chủ nhật tuần này được không ạ?”

“Ừ, đương nhiên rồi. Nhưng mà... phần thưởng là gì ấy nhỉ?”

“Vé tham gia buổi mai mối của trung tâm môi giới hôn nhân ạ.”

“Cái gì?”

“Là gặp mặt 1-1 ạ. Nhờ phó chủ tịch cho tôi nghỉ nên tôi sẽ chơi hết mình rồi quay trở lại ạ. Cảm ơn anh.”

“Đợi đã...!”

Mi So phớt lờ bộ dạng hết sức bàng hoàng của Young Joon, cô cứ thế đi chân trần một mạch băng qua phòng làm việc để đi ra ngoài.

“Đứng lại đó đã! Kim Mi So!”

Dừng chân theo đúng mệnh lệnh của Young Joon, Mi So quay lại. Cô bước đến đứng ngay trước mặt Young Joon, tươi cười rạng rõ rút trong ví ra thứ gì đó rồi đưa thẳng cho anh.

“Cái này xin gửi lại nguyên trạng.”

“Thư ký Kim...”

Mi So lại quay người đi ra khỏi phòng làm việc, cô đóng sầm cửa lại khiến tủ kính để đồ trang trí rung lên bần bật.

Khi con chấn động đã lảng xuống, Young Joon mới nhìn xuống đơn xin thôi việc mà anh đang cầm trên tay rồi lầm bẩm với vẻ mặt rất phúc tạp.

“Cô ấy không nhớ ra việc hồi đó sao... Dù gì cũng thật là may.”

Sau đó khoảng ba giây, anh lại buồn phiền vò đầu bứt tai như vừa vỡ lẽ ra điều gì đó một cách muộn màng.

“Mà không, may cái con khỉ! Không phải thế này!”

#Câu chuyện xưa

L iếc mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ 9 giờ tối, lông mày Mi So nhíu lại.

Cô đã nằm trên giường đọc sách được một tiếng rưỡi rồi mà cuốn sách *Người phụ nữ họa vô đơn chí* vẫn chưa được lật quá chục trang.

Ngay từ lúc sang trang thứ năm, cuốn sách đã bắt đầu bùng nổ “cảnh nóng”.

Nhân vật nam nữ chính gặp nhau trong club và yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, cơ thể họ nóng bùng lên rồi ngay sau đó họ đi vào nhà vệ sinh trao nhau những đụng chạm da thịt kích tình và làm “chuyện ấy”. Từ trang mười trở đi là cảnh họ dựa vào tường, hòa quyện thân thể với nhau.

Nếu như bình thường thì cô đã vừa đỏ bừng mặt vừa đọc cẩn kẽ không sót chi tiết nào rồi, thế nhưng hôm nay chẳng hiểu sao cô lại không hề thấy hứng thú. Tất cả là do việc xảy ra với Young Joon hồi chiều.

Thế gian này rất rộng lớn. Chắc chắn ở đâu đó sẽ có mối quan hệ nam nữ khởi đầu chóng vánh như trong cuốn tiểu thuyết này. Trái ngược với cặp đôi “đánh nhanh thắng nhanh” kia, cô và anh đã bên nhau suốt chín năm mà không

hết có chuyện gì xảy ra, để rồi nụ hôn đầu cũng chỉ suýt thành thế này, à mà đó cũng đâu thể gọi là hôn, tóm lại là kiểu quan hệ nam nữ mập mờ không rõ ràng thế thôi. Vì vậy nên không sao đâu nỉ.

Không sao à?

Không sao cái con khỉ.

Mi So quăng quyển sách vô tội đi rồi úp mặt vào gối và gào lên ầm ĩ như người điên.

Cô không biết có phải mình đang tức giận không, nếu thực sự tức giận thì lý do là gì và làm thế nào để giải tỏa cơn giận này. Ngẫm nghĩ chán chê cuối cùng cô lại càng thêm bức bối vì không hiểu được gì cả.

Cô nằm im như thế một lúc lâu để giải tỏa bức tức, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại reo.

Cô tưởng là anh gọi.

Chính là con người không ngừng gọi điện và khùng bối tin nhắn kakaotalk của cô từ sau khi tan làm, rồi làm phiền cô bằng cách tra hỏi cặn kẽ lịch trình ngày mai là gì, lịch trình ngày kia là gì, cả những thứ mà thường ngày chẳng buồn bận tâm đến bao giờ. Con người siêu đáng ghét đó rõ ràng đang tỏ ra muốn xin lỗi, nhưng ngay cả lời xin lỗi chân thành cũng không nói được, chỉ làm bộ giỏi giang rồi cúp máy cái rụp.

“Phó chủ tịch! Tôi đã gửi cho anh lịch trình ba tháng qua mail đến hai lần rồi mà! Giờ anh hãy thôi gọi điện cho tôi đi!”

Chính vào lúc cô bật loa ngoài lên và hét thật to, cô nhận thấy đầu dây bên kia có dấu hiệu ngập ngừng, rồi sau đó một giọng nữ rụt rè vang lên.

“Mi So à.”

Người gọi điện thoại cho Mi So là chị Pil Nam.

“Ôi trời, chị cả!”

“Hay là chị gọi lại cho em sau nhé?”

“À, không sao đâu chị. Em xin lỗi. Em bị nhầm lẫn chút.”

“Gần đây có vẻ em vẫn bận rộn lắm nhỉ?”

“Vẫn là mấy chuyện phiền phức của phó chủ tịch thôi ạ. Có chuyện gì thế chị?”

“Phải có chuyện thì chị mới được gọi cho em sao? Chỉ là chị gọi vì muốn biết em có đang ổn không thôi.”

“Vâng. Em vẫn sống tốt mà. Ngược lại, các chị mới phải lo đấy.”

Sau một hồi do dự, Pil Nam mới thận trọng mở lời.

“Mi So này, em tính khi nào thì nghỉ việc vậy?”

“À...”

Đơn xin nghỉ việc của cô bắt đầu sòn góc vì bị trả tối trả lui như trái bóng chuyền trên sân, cuối cùng cũng đã quay về chỗ Young Joon. Thế nhưng cô lại mơ hồ có cảm giác sẽ chẳng thể nào nghỉ việc ngay được.

Sau một hồi nghỉ ngơi, Mi So lập lò trả lời qua loa.

“Em vẫn chưa biết ạ. Cũng có thể sẽ mất thêm chút thời gian nữa... Nhưng sao đột nhiên chị hỏi vậy ạ?”

“À. Thực ra là chị có một người đàn anh mổ viện phẫu thuật thẩm mĩ ngay gần công ty em. Chiều nay anh ấy đến để thăm giáo sư sau một thời gian dài không gặp và nhìn thấy ảnh của em trên bàn chị...”

“Anh ấy bảo sẽ giảm giá cho em hay sao ạ? Em có định làm gì đâu. À, đúng rồi. Hình như em có nghe ai đấy bảo đang tìm hiểu phẫu thuật cắt mí thì phải, để em giới thiệu cho nhé?”

“Không, không, không phải chuyện đó. Anh ấy nói chị giới thiệu em cho anh ấy làm quen. Đó là đàn anh của chị, giờ vẫn chưa lấy vợ. Anh ấy ba mươi lăm tuổi rồi nhưng tính cách tốt lắm. Vừa khiêm tốn lại hiền lành, cởi mở mà chu đáo.”

“Hả?”

“Chủ nhật tuần này anh ấy rảnh đó, em có muốn gặp anh ấy một lần không?”

Sau một hồi ngẩn ngo, Mi So ôm chặt gối ôm rồi đáp lại.

“Chủ nhật không được rồi. Em hẹn đi xem mắt rồi.”

“Ôi chuyện gì thế này? Buổi xem mắt nghìn năm có một của Mi So nhà ta đây mà.”

“Làm gì mà nghìn năm có một ạ. Phải nói là lần đầu trong đời.”

“Gi? Ôi chao, nghe hơi quá rồi nha. Mà này. Dù sao thì em cũng phải gặp người này người kia nữa chứ, chị hẹn anh ấy ngày khác cho em nhé?”

“Ummmm. Em không biết nữa.”

“Giọng em sao thê? Sao uể oải vậy?”

“Chỉ là...”

“Em nói với bọn chị là em muốn nghỉ việc, sau đó hẹn hò kiếm bạn trai rồi lấy chồng mà.”

“Đạ. Đúng là em tính như vậy... Nhưng giờ mọi việc có chút phiền phức.”

“Liệu có phải do sếp em không?”

“Sao cơ ạ?”

“Trước đó chị với Mal Hee có nói rồi đấy, Mi So à, em... liệu có phải em thích cậu ta rồi không? Lee Young Joon đó.”

Hỏi mình có thích anh ấy không ư?

Lời nói của Pil Nam khiến mặt Mi So đỏ bừng lên. Sau tiến sĩ Park thì chị cô là người thứ hai nói thế rồi.

Lee Young Joon là ai. Sự hiện diện của anh là gì, sự tồn tại của anh có ý nghĩa như thế nào đối với Kim Mi So... cô hãy thẳng thắn thử tự nhìn nhận đi xem nào.

Đó là người đàn ông tuyệt vời.

Đúng là việc anh tự cho mình là giỏi một cách thái quá cũng khó chấp nhận thật, nhưng sống bao nhiêu năm trên đời, trong số tất cả những người đàn ông cô từng gặp thì anh rõ ràng là người bản lĩnh hơn cả, là người đàn ông cô kính trọng từ tận đáy lòng, người đàn ông tuyệt vời xứng đáng với tất thảy mọi lời tỏ tình cho dù anh đi đến nơi đâu.

Cô cũng đã từng ngờ ngợ nhận ra. Chỉ có điều, họ là mối quan hệ nhân viên với ông chủ, trên hợp đồng là bên A và bên B, hơn nữa cô cứ ngỡ hai người đã làm việc với nhau một khoảng thời gian rất lâu nên cô mới dễ dàng chấp nhận ở bên cạnh anh một cách tự nhiên như hơi thở.

Thích anh ấy ư?

Đúng vậy. Chắc là cô thích anh rồi.

Không. Cô đã thích anh thật rồi.

Vì thích nên mới thấy buồn bã và cay đắng như vậy chứ.

Thấy em gái không nói gì, Pil Nam cũng đã tinh ý nhận ra, bèn nói thêm.

“Vậy còn cậu ta thì sao? Cậu ta cũng thích em không phải sao? Thế nên mới để em ở bên cạnh lâu như vậy, lại còn mua nhiều đồ đắt tiền cho em, không phải vậy thì còn có ý gì nữa chứ?”

“Em không biết nữa.”

“Có phải... Cậu ta nói không thể kết hôn với em không? Vì em là người bình thường?”

“Chị à, không phải như vậy đâu.”

“Mi So à, đừng lo lắng nữa. Em đã kiếm tiền cho bạn chị đi học rồi nên giờ hãy để bạn chị gom thóc gạo cho em đi lấy chồng chứ.”

“Gì chứ? Thóc gạo gì chứ! Chị, chị học đâu ra câu đó vậy?”

“Sinh lê phải bao nhiêu mới được nhỉ? Một tỷ? Mười tỷ? Hay là hơn thế nữa?”

“Em đã bảo là không phải rồi mà.”

“Có khó gì đâu, em cứ nói ra xem nào. Hai chị gái em đều là bác sĩ nên tiền giờ không còn là vấn đề nữa. Chị đã từ bỏ việc học lên giáo sư và cũng có lương rồi. Mal Hee và chị sẽ bằng mọi cách bù đắp cho em. Em tuyệt đối không được nhụt chí đâu đó Mi So. Bọn chị sẽ thử vay mượn thêm cho đủ, nếu vay mượn mà vẫn không đủ thì đây là đâu, là bệnh viện, bọn chị dù có phải bán nội tạng hay làm thế nào đi chăng nữa cũng sẽ lo cho em...”

“Vay mượn? Nội tạng? Giờ chị đang nói cái gì vậy! Chị đừng nói mấy lời khủng khiếp như thế, nghĩ thôi cũng không được! Đáng sợ lắm! Với cả đây không phải vấn đề tiền bạc. Phó chủ tịch ngay từ đầu đã bảo em kết hôn với anh ấy, cả mẹ anh ấy cũng nói chỉ cần em vác thân mình đến là được... Ho.”

Mi So bất giác thốt ra những lời vô nghĩa, cô đã cố gắng tỏ ra như không có gì rồi mà.

“Vậy rất cuộc vấn đề ở đây là gì chứ?”

“Chuyện đó...”

“Hay là cậu ta lăng nhăng? Trước đây thỉnh thoảng chị cũng có thấy mấy scandal nói tới tên cậu ta trên báo Sport...”

“Thà rằng anh ấy là tên lăng nhăng còn tốt hơn.”

“Em lại nói cái gì thế hả?”

Mi So băn khoăn một lát rồi thuật lại câu chuyện ban chiều với tâm trạng “ừ thì thôi kệ”.

“Anh ấy là người cao cao tại thượng duy nhất trên trời dưới đất, một kẻ độc tài trọn đời trong thế giới những người yêu bản thân thái quá, đáng ghét nhưng lại không thể ghét nổi khiến người ta bức bối trong lòng, song cứ cho là thế đi thì em cũng thừa biết và thích ứng được rồi, giờ đây có như nào em cũng chịu đựng được. Thế nhưng kỳ lạ là, mấy cô ngực to mông cong bám đuôi xung quanh anh ấy nhiều vô kể mà anh ấy lại chưa từng để mắt đến họ lấy một lần. Làm gì có chuyện một người đàn ông bình thường, ở cái tuổi hùng hực sức trẻ mà lại không hề phát sinh bất cứ chuyện gì với phụ nữ được, chị có thấy kỳ cục không? Kể cả có là người yêu bản thân thái quá đi chăng nữa, làm sao anh ấy có thể cư xử như thế được chứ? Bộ anh ấy là nhà sư sao? Là linh mục chắc?”

“Không lẽ cậu ta là ga...”

“Không phải thế đâu ạ! Em nghĩ không biết chừng anh ấy làm thế vì thực sự thích em nhưng muốn giữ lẽ nghĩa, em đã ôm hy vọng, ấy thế mà hôm nay em thấy có vẻ không phải như vậy...”

Bầu không khí lúc ấy thật sự phù hợp, vậy mà môi vừa chạm môi anh đã giật bắn mình đẩy cô đi, nghĩ đến Young Joon, cô thực sự muốn khóc nguyên một dòng sông.

Có phải đang đẩy xe đẩy thì trượt vỏ chuối đâu, người đó có biết rằng giây phút cô đối diện với bức tường sau khi chiếc ghế xoay lao vút đi lại còn xoay đúng một vòng, trong lòng cô ngổn ngang bao mối to vò không. À mà, có lý nào anh lại biết cơ chứ. Trong đâu anh chỉ có những suy nghĩ đậm chất yêu bản thân mình mà thôi!

“À à, bây giờ mình đã hiểu cái tâm trạng chua chát này là gì rồi! Nói chung là cứ phải thử yêu đương đi đã, kết hôn làm gì vội, không khéo kết hôn rồi mới nhận ra hóa ra ngay từ đâu tình cảm của mình dành cho người ấy rất cuộc chỉ là yêu đơn phương không hon không kém ấy chứ! Hứ! Khoan, nhưng trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra mà?”

Pil Nam kiên nhẫn lắng nghe hết màn độc thoại của Mi So rồi mới gọi tên em gái.

“Mi So này, chị đi làm ở bệnh viện nên đã gặp qua nhiều loại bệnh lầm.”

Mi So ngắn người nhìn chầm chằm vào điện thoại sau lời nói đột ngột của Pil Nam.

“Trong số họ, không chỉ có những người đau về thể chất mà còn có nhiều người bị đau về mặt tinh thần nữa. Trong lòng họ đầy thương tích nhưng trái lại bên ngoài họ lại trông hết sức bình thường. Sếp của em không biết chừng là trường hợp như thế đó. Nhiều người bị áp lực công việc quá lớn thì nhu cầu tình dục cũng sẽ không còn nữa.”

“Ôi, ôi, chị nói cái gì mà nhu cầu, nhu cầu tình dục chứ, chị nói gì kỳ cục vậy! Vói lại phó chủ tịch có vấn đề gì hay không em cũng đâu cần phải biết đâu! Dù sao thì nếu cơ hội đến em vẫn sẽ rời khỏi công ty và đi tìm cuộc sống của mình. Em sẽ không đi theo trông nom con người đó nữa, cũng sẽ không chịu sự sỉ nhục từ đám phụ nữ nữa đâu.”

“Giờ chị mà nói nữa chắc sẽ bị em cắn nhầm, nhưng mà Mi So nhà mình thật sự rất thông minh đó.”

“Sao ạ?”

“Em thông minh nên nhất định sẽ tự lo liệu tốt cho cuộc sống của mình thôi. Lẽ ra chị phải nhìn ra từ trước mới đúng, vốn ngay từ đầu đã chẳng có chỗ cho bọn chị can thiệp vào rồi.”

“Ôi, không phải vậy đâu chị.”

“Mi So à, bọn chị chỉ mong ở em một điều duy nhất thôi. Đó là em phải thật hạnh phúc. Em đừng lo cho bố, bọn chị hay bất cứ ai, bất cứ điều gì nữa, giờ chỉ cần nghĩ cho bản thân em, làm những điều em thực sự muốn...”

“Chị...”

“Ô, khoan đã. Có người gọi chị rồi. Việc của đàn anh kia chị sẽ tự biết đường từ chối người ta, em không cần bận tâm nữa, chị sẽ gọi cho em sau.”

Mi So ngắn ngắt nhìn xuống điện thoại rồi buông một tiếng thở dài, chị cô cúp máy vội cô còn không kịp chào.

“Việc mình được hạnh phúc ư?”

Cô lại vùi mặt vào gối và lẩm bẩm.

“Chỉ cần nghĩ cho mình và làm những gì mà mình muốn...”

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ “tictac, tictac” kêu.

“Nụ hôn đầu quan trọng của tôi... Anh liệu hôn mà trả lại cho tử tế. Đồ ngốc. Đồ ngốc. Đồ ngốc!”

Young Joon đang trên đường đi thăm cậu hậu bối nằm viện, người mà nhờ cái tên đầy tội lỗi của mình đã gây ra sự vụ hiểu lầm đỉnh cao của Yoo Sik hôm nay. Anh định sau khi

thăm bệnh xong sẽ quay về nhà, rồi buổi chiều sẽ cùng đi uống rượu với tiến sĩ Park, mặt mũi anh ta cả chiều nay cứ ú dột suốt.

Thế nên xác suất anh đến đây để thực hiện lại sự vụ xảy ra ngày hôm nay một cách thật ngầu đáng tiếc là... không có.

“Haiz...”

Mi So thở một hơi dài như cả thế kỷ rồi nằm sấp người xuống, duỗi tay với lấy cuốn *Người phụ nữ họa vô đơn chí* mà cô đã quăng đi lúc nãy, cuốn sách nằm lăn lóc típ phía xa khiến cô không chạm tay đến được.

Cảm thấy phiền phức, với lại cũng đúng lúc cô đang chán, không muốn đọc mấy thể loại tiểu thuyết 18+ nữa nên Mi So cầm lên quyển sách khác đang để trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Là quyển mà cô đã nắn nỉ mượn từ Ji Ah, tác phẩm đầu tiên của Morpheus, *Câu chuyện xưa*.

“Có lẽ vì đây là tự truyện nên bạn sẽ cảm thấy như có một bức tranh trải ra ngay trước mắt mình. Và sau này bạn sẽ thấy thương nam chính đến phát khóc.”

“Hừ. Tiểu thuyết tự truyện hay tiểu thuyết viễn tưởng thì chắc cũng chỉ là nội dung 18+ mà thôi...”

Mi So vừa lẩm bẩm vừa mở đại một trang sách ra, ngay lập tức toàn bộ sự chú ý của cô liền dồn vào cuốn sách.

Mi So mím môi lại và bắt đầu chăm chú đọc từng dòng chữ trong sách.

“Tôi men theo con đường vừa hẹp vừa gồ ghề, những ngôi nhà xung quanh có tường bao thấp ngang vai tôi. Ở con ngõ mà

những người từng sống ở đây đã dời đi hết vì dự án quy hoạch, mùi hăng của xi măng cứ quanh quẩn nơi chớp mũi. Đầu ngõ có cái bốt điện mang hình dáng kỳ quặc, liếc mắt nhìn xuống bên dưới, tôi thấy một vết loang hình thù kỳ quái như có ai nghịch ngợm vẽ lên vậy. Trong cứ như con quái vật đang há to miệng đuổi theo tôi, thật đáng sợ!

Em muốn biết căn nhà nơi tôi từng bị nhốt nằm ở đâu à?

Tâm giữa con ngõ, đối diện căn nhà có mấy cây ngân hạnh cao hơn tường bao quanh, tôi đã bị giam cầm ở đó, trong căn nhà có cửa chính màu đen bị bong tróc sơn. Trên khoảng sân chật hẹp, chiếc chuông chó bỗ không, những đồ gia dụng mà người chủ trước bỗ lại bị vỡ nát nằm rải rác khắp nơi. Cửa kính ở mặt tiền nhà là kính đục, phía bên trong còn treo tấm rèm sặc sỡ. Kể cả có người đi ngang qua chắc họ cũng không thể thấy tôi được."

"Cái này...!"

Mi So cầm quyển sách ngồi bật dậy, mắt mờ to nhìn vào trang sách.

Phần cô đọc là đoạn nam chính đang hồi tưởng lại quá khứ và kể cho nữ chính nghe.

"Tôi không rõ bốn ngày đã trôi qua thế nào nữa. Lúc đó tôi rất cô đơn và buồn. Cứ nghĩ tới việc bị bỏ lại một mình là tôi không thể chịu đựng nổi."

Đêm hôm đó, tôi đã tìm cách tháo được dây trói và trốn ra khỏi cái nơi ghê tởm ấy, tôi cảm giác như vâng trăng khuyết trên bầu trời cũng đang khóc cho mình vậy. Tôi khập khiễng bước đi tìm đồn cảnh sát, từng con gió lạnh cứ liên tiếp thổi vào trong con ngõ nhỏ.

Mùi. A a, cái mùi ấy. Ngay cả mùi xi măng thoảng qua cũng như đang cười nhạo hoàn cảnh của tôi, khi ấy tôi cảm tưởng như trên thế gian này chỉ còn mình mình vậy.

Sau khi ổn định lại tinh thần, tôi thấy mình đã được đưa vào bệnh viện, trong vòng nửa tháng... tôi không thể nói được một câu nào."

"A a...!"

Mi So quá đỗi ngạc nhiên, cô bất động nhìn trang sách đang mở ấy một lúc lâu. Rõ ràng là câu chuyện ngày hôm đó. Nhưng sao lại có cảm giác gì đó không đúng. Trong quyển sách này không hề xuất hiện câu chuyện của Mi So.

Hơn nữa, không hiểu sao Mi So lại cảm giác rất xa lạ. Cô đã gần đến được với nó rồi nhưng cảm giác tiếc nuối lại lớn hơn.

"Aaa... Biết thế hồi nãy đã cho anh ta biết số điện thoại rồi!"

Mi So bật dậy, nhảy xuống giường và cúi người nhặt quyển *Người phụ nữ họa vô đơn chí* đang nằm úp trên sàn nhà.

Ở trang đầu tiên, bên dưới chữ ký của Morpheus là lời để tặng mà cô đã nắn nỉ xin người đó viết vào.

"*Gửi công chúa băng giá Kim Mi So của khu Dangsan, chúc cô luôn hạnh phúc. Ký tên: Morpheus Lee Sung Yeon.*"

"Lee Sung Yeon, Lee Sung Yeon... Aha! Lee Sung Yeon!"

Trong đầu cô như vang lên giọng nói ngày hôm đó.

"Đồ ngốc. Không phải là... Tên anh là Lee. Sung. Yeon!"

Ở tay gấp của bìa sách có in địa chỉ mail của anh. Không thử sao biết, nghĩ vậy nên Mi So ngay lập tức chạy đi mở laptop.

“Đúng vậy, Kim Mi So. Sinh ngày 5 tháng 4. Gì? Đã đăng ký chiêu nay á? Thật á? Cậu trực tiếp nhận á? Gì cơ? Đã tìm được người xem mặt rồi là sao, nói linh tinh gì thế? Xem mặt? Chiêu Chủ nhật? Cậu muốn tôi giết cậu ngay không hả?”

Young Joon đang gọi điện thoại cho người quen và cũng là bên tài trợ phần thưởng cho hội thao mùa thu của công ty - trung tâm môi giới hôn nhân Jung Yeok để hỏi về vụ của Mi So thì đột nhiên anh nhảy ngược lên, lớn tiếng.

“Bảo với thằng cha đồi tượng xem mặt là cuộc hẹn bị hủy rồi! Và các cậu không được nói cho thư ký Kim đâu đấy. Về sau tuyệt đồi không được gán ghép cô ấy lung tung nữa! Cái gì? Làm thế nào ấy hả? Hỏi cái gì mà hỏi!”

Young Joon ngắt lời, giơ tay lên thành nắm đấm rồi thốt ra một câu ngắn gọn súc tích.

“Để tôi đi!”

Sau khi năn nỉ bên kia giấu Mi So việc đồi tượng xem mặt chiêu Chủ nhật đã bị tráo đổi, Young Joon bức bối ngồi phịch xuống ghế, vò đầu bứt tai.

Anh đứng ngồi không yên, đi lại lại khắp phòng khách như con cún con đang mắc ị vậy.

Yoo Sik ngồi “ngắm” Young Joon đặt ly whisky xuống trước mặt rồi ngồi thắt thần, anh ta đảo mắt liếc qua đống sách nằm ở góc bàn.

Nguyên tắc căn bản của tình yêu, Làm sao để trở thành cao thủ hẹn hò, Cách nắm bắt tâm lý con gái, Dỗ dành cô nàng hờn giận... những cuốn sách mà chỉ cái tên cũng đã nói lên vấn đề.

Sáng ra đã nói chuyện vận rủi, hay là giữa hai người này đã có gì đó nhỉ.

“Lee Young Joon. Có chuyện gì ông nói ra xem nào.”

Young Joon vẫn trầm mặc không trả lời mà chỉ cầm ly rượu lên nốc cạn, Yoo Sik phát bực vì thái độ đó, anh ta lầu bàu.

“Tôi cũng đang u uất lắm đây này, nhưng ông cũng ghê thật đấy. Làm sao thư ký Kim sáng nay vẫn bình thường mà tự dung lại dỗi thế hả? Giữa hai người có chuyện gì thê?”

“Có một sự hiểu lầm. Rất nhỏ thôi.”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Cái đấy... Tôi không nói được.”

Yoo Sik cũng thừa biết bạn mình đã nói thế tức là tuyệt đối sẽ không nói ra nên cũng thôi không tra hỏi mà chuyển sang nhặt một cuốn bí kíp yêu đương lật lật vài trang.

“Rồi sao. Ông định thay người ta tới xem mặt rồi làm gì?”

“Phải làm sáng tỏ hiểu lầm chứ.”

“É? Chỉ có vậy?”

“Ngoài cái đó thì còn cần gì nữa?”

“Xem mắt mà, là xem mắt đấy.”

“Thì sao.”

Yoo Sik nhìn Young Joon với ánh mắt không thể nào hiểu nổi, Young Joon cũng dùng vẻ mặt y hệt để nhìn lại.

“Lần này chính là cơ hội tuyệt vời để cậu làm cho cô ấy một sự kiện thật xịn đấy.”

“Sự kiện ấy à...”

“Đúng đấy. Nếu tạo ra sự bất ngờ lăng mạn trong không khí háo hức, bắt đầu một điều gì đó mới thì cả hai không những tự nhiên xóa bỏ được hiểu lầm mà còn chia sẻ được tâm tư với nhau nữa ấy chứ? Với cả sau đó...”

Không biết Yoo Sik đang tưởng tượng đi tận đâu mà anh ta bỗng cười nham hiểm rồi bồi thêm một câu.

“Tôi sẽ tư vấn cho, trước mắt ông cứ lên kế hoạch hành động đi.”

Ném sang bạn mình ánh mắt tràn đầy nghi hoặc cùng khinh bỉ, song Young Joon vẫn thong thả mở phần mềm ghi chú trên máy tính bảng ra.

1 giờ chiều Chủ nhật, ngày 25 tháng 11.

“Ở đây.”

Sung Yeon đang ngồi quay lưng với khung cửa sổ rực rõ ánh nắng chiếu và vẫy tay với cô. Mi So nhìn anh chăm chăm, cô xốc lại tinh thần đang hỗn loạn rồi bước tới đó.

“Anh đến sớm quá. Xin lỗi nếu đã bắt anh phải chờ lâu.”

“Không đâu, tôi cũng mới tới thôi. Thật vinh dự quá, không nghĩ là cô lại chủ động liên hệ với tôi. Tôi là Lee Sung Yeon.”

Động tác một tay chống cầm và mỉm cười của Sung Yeon lúc này thật giống Young Joon như đúc.

“Tôi là Kim Mi So. Hôm đó tôi không nhận ra anh là anh trai của phó chủ tịch nên có chút thất lễ, rất xin lỗi anh.”

Sau khi bắt tay và ngồi vào phía đối diện, Mi So cẩn thận đặt quyển *Câu chuyện xưa* lên bàn và dè dặt hỏi.

“Hôm nay tôi hẹn gặp anh là vì cuốn sách này.”

Mi So để ý kỹ khuôn mặt đang nheo mắt cười dịu dàng của Sung Yeon.

Đôi mắt Sung Yeon giống hệt Young Joon, nhưng điệu bộ nheo mắt cười của anh vẫn có điểm khác với Young Joon. Mi So ngẫm nghĩ một lúc đã thấy ngay sự khác biệt nằm ở đâu. Chính là khác biệt về tần suất. Nếu gọi việc Young Joon nheo mắt cười là sự kiện tổ chức theo quý thì cái nheo mắt cười của Sung Yeon có thể gọi là đợt giảm giá thường kỳ của các cửa hàng tồn kho vậy. Mới chỉ gặp nhau lần thứ hai nhưng đôi mắt cười mê hồn của Sung Yeon đã để lại ấn tượng sâu đậm với cô.

“Quyển sách này...”

“À à, cuốn này ấy hả. Chờ chút, chúng ta gọi đồ trước đã. Cô muốn uống gì?”

Sung Yeon đột nhiên chen ngang ngắt lời khiến Mi So vốn đã bót cảng thẳng lại bị giật mình, cô nhìn anh trả lời.

“Tôi cũng uống giống anh là được rồi ạ.”

Sung Yeon gọi nữ phục vụ tới và gọi hai cốc cà phê, sau đó anh nheo mắt cười làm cô phục vụ đỏ mặt xấu hổ rời đi. Mi So nhìn xung quanh thấy những cô gái khác cũng vụng trộm liếc về hướng này, chứng kiến cảnh này trong lòng cô chỉ thấy thật thần kỳ. Ô, hóa ra trên đời có cả kiểu người như thế này.

“Vừa nãy cô định bảo gì nhỉ? Quyển sách này làm sao cơ?”

Sung Yeon lên tiếng hỏi làm Mi So định thần lại, cô sờ tay lên gáy quyển sách, rồi đẩy nó ra trước mặt anh.

“Nghe bảo quyển sách này là tự truyện, vậy những chuyện trong đó là anh đã trực tiếp trải qua ạ?”

Sung Yeon liếc xuống bìa sách rồi cười nhạt, lấy tay lật các trang sách.

“Tôi không ngờ tới giờ vẫn có người giữ quyển sách này đầy, đến cả tôi cũng không còn giữ quyển sách này nữa. Thật là lâu lắm rồi mới thấy lại.”

Anh mân mê quyển sách một lúc lâu rồi mới nói như thura nhận.

“Đây đúng là trải nghiệm của tôi. Khi còn bé tôi đã từng bị bắt cóc.”

“Năm lớp Bốn tiểu học, việc xảy ra ở khu quy hoạch, hiện là khu đất thuộc quản lý của công ty Yoo Il Land. Có đúng vậy không ạ?”

Mi So hỏi dồn dập làm cho Sung Yeon mới mấy phút trước còn giữ vẻ thản nhiên nheo mắt cười, giờ đã đổi thành ngạc nhiên, thảng thốt hỏi lại.

“Ô? Sao cô biết vậy?”

Khoảnh khắc đó, Mi So cảm thấy da gà nổi khắp thân mình.

Cô cao giọng gọi tên người con trai mà từ ngày đó tới giờ cô chỉ được gặp trong giấc mơ.

“Sung Yeon oppa! Anh không nhớ em à?”

Mọi ánh mắt trong quán cà phê đều đổ dồn về phía cô, nhưng Mi So đang hết sức vui mừng nên không hề để ý.

“Chúng ta đã ở cùng nhau mà! Lúc đó chúng ta đã cùng thức suốt đêm, anh không nhớ ạ? Em là Mi So đây, Kim Mi So!”

“Ô...”

Sung Yeon ngẩn ra nhìn Mi So với vẻ mặt hoàn toàn không nhớ gì cả và lẩm bẩm.

“Cùng thức suốt đêm... với nhau à?”

“Anh không nhớ ạ? Em đã tìm anh bao lâu nay anh biết không?”

Nụ cười biến mất trên gương mặt Sung Yeon, anh nhìn vào khoảng không một lúc lâu với đôi mắt nhòe đi.

“U, u!”

Thấy Sung Yeon ôm đầu tỏ vẻ đau đớn, Mi So đứng bất động khỏi ghế để xem tình hình anh ra sao.

“Anh không sao chứ?”

“Haa, haa... Không sao. Anh không sao.”

Sung Yeon vừa xua tay vừa hít thở sâu để Mi So ở đằng sau đang lo lắng nhìn anh được yên tâm, rồi nói.

“Lúc đó vì sốc quá nên ký ức anh đã bị đứt đoạn.”

“Ôi... Em xin lỗi. Em hơi kích động quá thì phải.”

“Không sao đâu.”

Mi So ngồi xuống, đưa cốc nước lạnh cho Sung Yeon, chờ anh uống một ngụm rồi mới nói tiếp.

“Anh vẫn không nhớ ra được rồi. Xin lỗi nhé.”

Dù thấy tiếc nuối vì Sung Yeon không nhớ ra được, nhưng Mi So vẫn mỉm cười an ủi anh.

“Không sao đâu ạ. Dù sao chúng ta cũng đâu làm khác được. Thú thực, khi đó em còn quá nhỏ nên ký ức cũng mơ hồ lắm. Trước đây em vẫn tưởng đó chỉ là giấc mơ cứ lặp đi lặp lại nữa cơ.”

“Lúc đó đã có người ở bên cạnh anh à, đúng là thật không thể tin được...”

Khuôn mặt trắng bệch đang gượng cười của Sung Yeon thực sự không thể khiến người ta an tâm được.

“Nhưng sao đêm ấy em lại có mặt ở đó được nhỉ? Với cả anh nữa, sao lại...”

“Em tò mò chuyện quá khứ à?”

“Vâng.”

“Anh sẽ kể hết mọi việc cho em.”

Đúng lúc đó người phục vụ bưng cà phê lên khiến câu chuyện tạm ngừng.

Vừa nhìn xuống tách cà phê màu trắng đang tỏa hương thơm ngào ngạt, Sung Yeon vừa chống cằm đặt câu hỏi.

“Cậu ta thế nào?”

“Dạ? Anh nói ai cơ ạ?”

“Sếp của Mi So ấy. Cậu ta có tốt không?”

“A... Ủm, thì, nói chung là có ạ.”

Giương mặt tươi cười của Mi So khi cô ấp úng trả lời trông nhăn nhó một cách lạ kỳ. Từ sau nụ hôn ngày hôm đó, à không, sau tai nạn “va chạm nhẹ” của hai người, đã qua bốn ngày rồi, ngoại trừ công việc ra thì cô không nói với Young Joon một câu nào. Không hiểu sao thiên hạ đệ nhất tự luyến lại biết điều không nói mấy câu nhảm nhí vớ vẩn với cô nữa. Nhưng mà kể cả thế cô vẫn thấy rất khó chịu.

“Anh nghĩ là trước đây chúng ta đã biết nhau rồi, nên lúc này anh nói thẳng cũng được chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

Sung Yeon khẽ cười dịu dàng và bắt đầu nói.

“Tù bé anh với Young Joon đã không ưa nhau rồi. Cái thẳng đó, hồi bé hay bây giờ vẫn y như vậy, là đứa khiến

người khác ngứa mắt không chịu nổi. Nó chẳng có gì là không làm được cả. Dù làm gì cũng nhanh hơn và tốt hơn anh, thậm chí cả chiều cao cũng phải cao hơn một chút nữa... Cứ như thế nó là đứa trẻ sinh ra để đứng trên anh vậy. Từ bố mẹ, họ hàng, thầy cô, cho tới những người làm trong nhà đều dồn sự chú ý vào Young Joon như kiểu đây là điều hiển nhiên. Thực ra anh cũng không phải người kém cỏi gì. Anh vẫn ở mức trung bình mà. Chỉ tại cái thằng đó quá nổi bật thôi."

Mi So nhìn anh với vẻ mặt đáng tiếc nhưng Sung Yeon tránh ánh mắt của cô, anh kể tiếp.

"Năm lớp Bốn tiểu học, Young Joon đã nhảy lớp và học cùng lớp với anh."

"Em có nghe phó chủ tịch kể chuyện ấy."

"Người lớn toàn mong anh sẽ chăm sóc tốt cho em trai bé nhỏ, thật là buồn cười."

"Vậy là..."

"Anh chả bắt nạt nó đâu. Lúc đó thằng nhóc ấy đã không phải ở mức độ mà anh có thể bảo vệ được nữa rồi. Ngược lại nó còn bắt nạt anh đấy. Nó cười nhạo rồi trêu chọc, xong còn đánh anh..."

Câu chuyện trái ngược hẳn với những điều cô được nghe từ Young Joon. Thật kỳ lạ. Dù hay khoe mẽ nhưng anh ấy không phải dạng người nói phét. Dù có là để bảo vệ lòng tự tôn thì cũng tuyệt đối không phải người như thế.

Mi So thấy hoang mang nhưng cô vẫn lắng nghe câu chuyện của Sung Yeon.

“Rồi một ngày, trên đường tan học, thằng nhóc kéo anh đến chỗ nào đó. Nó bảo là đi tới công viên gần công ty của bố. Vì có chú lái xe đứng chờ ở cổng chính nên bọn anh đã trốn đi bằng cách chui lỗ chó. Hôm đó đúng ra anh không nên nhẹ dạ cả tin nghe theo lời rủ của nó. Đầu tiên bọn anh leo lên xe buýt, đi một chặng đường dài sau đó xuống xe ở một nơi xa lạ, trông không có vẻ gì là công viên cả. Thằng nhóc đó lừa ông anh ngây thơ của nó đi bộ một quãng rõ xa rồi tới một khu hoàn toàn khác biệt với nơi bọn anh sống. Ngõ thì hẹp và chật như mạng nhện, lại còn vắng lặng cứ như nơi không có người sống vậy.”

“Chắc do quy hoạch mọi người chuyển đi hết, nên mới nhiều nhà bỏ không đây anh.”

Nghe Mi So nói thêm vào, Sung Yeon thở dài vẻ đau khổ rồi kể tiếp.

“Anh bảo anh khát nước... Thế là thằng nhóc bảo nó sẽ đi mua nước, dặn anh chờ ở đó, còn đe dọa anh phải đứng yên tại chỗ, không được đi đâu nếu không sẽ lạc đường. Vì thế anh đã ngoan ngoãn đợi ở đó, nhưng rốt cuộc thằng nhóc đó chẳng hề quay lại. Tiên thì không có, lại còn luôn sống trong sự bảo bọc của bố mẹ, bị tách riêng một mình như vậy là lần đầu tiên anh rất hoang mang, không làm được gì cả.”

Hảm? Có gì đó, có gì đó hơi...

Biểu cảm của Mi So lại thay đổi một lần nữa.

“Cái bà điên đã bắt anh là bồ nhí của một người đàn ông có vợ đây.”

“A, đúng rồi. Ngoài em và anh ra thì lúc đó còn có ai khác nữa thì phải. Ở bên ngoài phòng chúng ta bị nhốt.”

“Là bà ta đây. Hắn đó là trò bà ta bày ra do tức giận vì bị tình nhân đá sau khi có thai với ông ta rồi còn phá thai nữa.”

“À, à.”

“Đó là lần đầu tiên anh thấy một căn nhà tồi tàn đến vậy. Cũ tới mức rùng mình luôn. Cái chuồng chó bị vứt ở sân này, các đồ gia dụng vỡ nát này, chậu hoa chết khô vứt chỏng cho này... thật ghê tởm mà.”

“Anh à, chờ đã. Sao anh đang đứng chờ giữa đường mà lại bị người đàn bà đó bắt đi vậy?”

“À...”

Nghe câu hỏi của Mi So, Sung Yeon chớp mắt liên tục như thể suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp.

“Anh nhớ được tới đó thôi. Chắc do cú sốc lớn quá đây mà.”

“À vâng.”

“Vừa lạnh, vừa tối, thật đáng sợ. Cứ nghĩ tới việc bị bỏ rơi là anh không chịu đựng được. Trải qua bốn ngày bị giam giữ như thế, tới khi người đàn bà kia chết rồi anh mới trốn được...”

Nghe chẳng khác gì bê y nguyên câu chuyện trong sách ra, từ lời nói của anh, cô chẳng phát hiện thêm được điều gì mới cả.

“Cùng trốn ra mà.”

“Hả?”

“Anh với em cùng nắm tay nhau trốn ra mà, cùng nhau trốn khỏi cái nhà đó.”

“Thật sao...?”

“Anh dẫn em tới trước cửa nhà em mà. Đứng trước cửa nhà em anh còn bảo lần sau sẽ tới chơi với em, rồi mới khập khiễng bước đi...”

Nói tới đó cô bỗng thấy cõi lòng đau nhói. Lồng ngực đau tới mức không thể thở nổi.

Trong đau Mi So hiện lên hình ảnh Young Joon tập tành bước đi vì chân bị thương, cả hình ảnh anh hôm hội thao cố chịu đau, đau đến không đứng vững mà anh vẫn gào lên bắt cô buông ra vì không muốn mất thể diện.

“Ra là vậy. Nhưng mà cả chuyện đó anh cũng không nhớ ra được.”

Đột nhiên cô lại thấy buồn thế này là sao nhỉ. Mi So cố gắng nở nụ cười để che giấu trái tim trống rỗng của mình.

Còn Sung Yeon vẫn đang chăm chú quan sát vẻ mặt của cô, anh tiếp lời.

“Về tới nhà rồi phải mất đến mười lăm ngày anh không thể nói chuyện cùng ai. Anh chỉ muốn khép lòng mình lại thôi. Tất cả đều tại thằng đó.”

“Anh bảo chuyện đó là do phó chủ tịch mà ra sao?”

“Đúng vậy. Ngày hôm ấy thằng nhóc bỏ anh lại chõ đó, nó tin là anh sẽ tự tìm được đường về nhà, nhưng anh đã không thể về được. Cả nhà loạn hết lên, cứ nghĩ là anh bị

bắt cóc nên mọi người đều chờ điện thoại tổng tiền, nhưng không có ai gọi đến cả. Hôm sau, người lớn lôi thằng nhóc ra tra hỏi: “Là con đúng không? Con đã bỏ anh con ở đâu vậy hả? Ở đâu hả? Nói mau đi!”. ”

Nãy giờ vẫn lặng im nghe câu chuyện, song Mi So cảm giác như có cái gì đang tắc nghẹn trong cổ họng mình.

“Cái thằng không biết sợ đó còn nói dối người lớn nữa. Nó chả thèm sợ gì cả, nói ra địa điểm vớ vẫn ở đâu đó cho họ. Tất nhiên dù có tìm nát cả chỗ đó cũng chẳng có kết quả gì. Vì anh đâu có ở đó đâu. Nếu đưa ra thông tin đúra trẻ mà mình đang tìm là cháu của tập toàn Yoo Il thì còn nguy hiểm hơn nên họ sợ không dám đăng thông báo tìm kiếm rộng rãi. Thời gian anh bị giam là bốn ngày đấy.”

“Anh à...”

“Trải qua bao cực khổ anh mới quay về được, sau đó còn phải nằm viện nữa. Anh cũng là con người thôi mà, thế nên lúc đó anh thật sự ghét cay ghét đắng nó. Nhưng dù sao thì... nó vẫn là em trai anh mà. Trẻ con đâu biết gì. Thế nên ngoài tha thứ anh còn làm được gì nữa chứ? Anh đã tha thứ hết. Kể từ đó, anh phải sống trong ám ảnh suốt một thời gian dài, đêm anh không thể ngủ tử tế được ấy. Nhưng em có biết điều buồn nhất với anh là gì không?”

“...”

“Người chấp nhận tha thứ cho nó là anh thì phải sống khổ sở, còn nó lại quên hết mọi việc.”

“Đẹ?”

“Có lẽ do cảm giác tội lỗi quá lớn nên... Young Joon đã mất sạch ký ức hồi đó.”

“A...”

Giờ cô đã hiểu được rồi. Lý do mà trong suốt thời gian qua Young Joon không hề nói tới chuyện quá khứ. Không phải anh cố tình không nói mà anh không biết nên không nói được.

“Nó vứt bỏ anh, làm anh sống khổ sở thế này, vậy mà đối với nó việc đó lại là chuyện chưa từng xảy ra.”

Mi So chăm chú nhìn Sung Yeon một lúc lâu rồi hỏi một cách nghiêm túc.

“Anh hận phó chủ tịch sao?”

“Không. Anh không hận Young Joon. Thằng nhóc đó ghét anh ra mặt, nhưng anh thì không ghét nó như vậy.”

“Anh thật sự rất tuyệt vời đấy ạ.”

Đã được nghe câu chuyện mà mình thắc mắc bấy lâu nay nhưng không biết vì sao Mi So vẫn cảm giác như có gì đó vướng mắc, tâm trạng cô không hề thoái mái.

“Ban nãy em nói rằng em đã tìm anh rất lâu rồi?”

“Vâng.”

“Tại sao? Tại sao lại phải tìm anh như thế?”

“Việc đó...”

Mi So chớp mắt rồi tươi cười trả lời.

“Em cũng không biết nữa. Sao em lại đi tìm anh nhỉ? Em chỉ nghĩ là nhất định phải tìm anh. Dù sao, thật tuyệt khi được gặp lại anh như thế này.”

“Anh cũng vậy.”

Sung Yeon cười tươi, đưa tay định vuốt má Mi So. Thế nhưng cô đã nhanh hơn, né được tay anh.

“Ô. Em phản ứng nhanh thật đây.”

“Vâng. Người ta cũng hay bảo em là có dây thần kinh phản xạ tốt a.”

Sung Yeon nhìn khuôn mặt vẫn tươi cười của cô rồi hỏi.

“Anh muốn tìm lại những đoạn ký ức đã mất đó. Nếu là Mi So thì chắc có thể giúp anh tìm lại ký ức... Như vậy liệu có được không?”

Mi So nghe xong liền tươi cười đáp lại.

“Giúp em cũng mong có thể giúp được gì cho anh mà.”

Chẳng hiểu sao hình ảnh của Young Joon lại một lần nữa xuất hiện trước mắt Mi So.

“Kể cả không thể nhớ ra thì khúc xương giả rõ ràng vẫn nằm ở đâu đó. Chôn rồi nên mắt không nhìn thấy chứ đâu phải nó biến mất đâu. Thế nhưng có nhất thiết phải đào nó lên để xác nhận không? Cố chấp đào lên có thể sẽ thấy nó đã hư hỏng gần hết rồi. Thế thì thà rằng không nhìn thấy nó còn hơn.”

Khi nói về điều đó, mắt Young Joon bỗng tối sầm lại đen kịt một màu. Một màu đen sâu thẳm khiến người ta khó có thể đoán được trong đó ẩn chứa điều gì.

“Vậy, giờ em cùng anh ra ngoài chứ? Chúng ta sẽ ăn tối ở một nhà hàng gần đây, sau đó thì...”

Cái liếc mắt đưa tình đầy ẩn ý của Sung Yeon khiến Mi So ngượng ngùng cười, nhưng rồi cô dứt khoát từ chối.

“Xin lỗi nhưng em có hẹn trước mắt rồi.”

“Có hẹn trước rồi à?”

Cho đến tận bây giờ, chưa từng có người phụ nữ nào từ chối lời mời của Sung Yeon cả.

“Vâng. Em có hẹn đi xem mặt ạ.”

“À, đi xem mặt à...? A ha, a ha ha.”

Cảm thấy thật vô lý, Sung Yeon đành cười gượng gạo.

“Đây là lần đầu tiên nên em chút lo lắng. Em phải đến đúng giờ, nên em xin phép đi trước nhé.”

Trước thái độ cương quyết của cô, khuôn mặt của Sung Yeon dần cứng đờ.

“Ù. Được rồi. Thế thì lần sau em phải hẹn hò với anh đây.”

Mi So đỏ mặt trước lời nói đó rồi xua tay và cười với anh.

“Ôi, anh này! Hẹn hò gì chứ ạ, đột nhiên anh nói gì kỳ vậy? Anh thật hài hước đó! Ha ha.”

Hả? Chuyện này là sao... Khuôn mặt của Sung Yeon trở nên nhăn nhó. Việc này có chút...

Nói rồi Mi So hơi nghiêng người về phía Sung Yeon, thì thầm như đang tiết lộ một bí mật nào đó.

“Thật ra nãy đứng trước “người đàn ông tà ma” như anh, em cũng thấy có chút hồi hộp đấy, nhưng giờ xem ra cũng không đến mức đó. Em còn sợ nhõ em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên thì phải làm sao nhưng may quá.”

Người đàn ông tà ma. Ông hoàng quyến rũ. Đây là những từ mà bất cứ ai gặp anh cũng đều nhận xét như vậy.

“Thật vui được gặp anh hôm nay. Em sẽ liên lạc với anh sau nhé.”

Đây là...! Tâm lá chắn bảo vệ hoàn hảo! Bức tường thành kiên cố không kẻ nào có thể xâm phạm! Cô gái này rốt cuộc là ai?

Sung Yeon thẩn thờ giống như trúng lời nguyền, anh cứ mãi nhìn theo bóng lưng của Mi So.

“Có gì đó sai sai.”

Mi So đến chỗ hẹn gặp mặt, cô ngồi xuống ghế rồi chìm vào suy tư.

Cuối cùng cô cũng gặp được người anh mà mình tìm kiếm bấy lâu, nhưng không hiểu sao cô vẫn thấy có gì đó không thoái mái, không vui cũng không hạnh phúc cho lắm. Cô chỉ thấy rối bời.

Hay là do ảnh hưởng của việc cô bê nguyên hình ảnh trong tưởng tượng ra chỉnh sửa nó thành thực tế nhỉ?

Cũng không phải.

Điều khiến cô bối rối lúc này chính là tâm trạng không thoái mái, một cảm giác thật xa lạ.

Vì sao nhỉ?

Cô cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ, những điều đáng ngờ cứ không ngừng nảy ra. Hay do những đoạn ký ức bị đứt quãng như Sung Yeon nói lúc nãy? Những thứ đáng ra phải có trong hồi tưởng của anh ấy thì hoàn toàn biến mất, ngược lại, những thứ không cần lại xuất hiện quá nhiều.

Anh ấy nói về quá trình bị người phụ nữ kia bắt cóc và giam giữ, bằng cách nào đó anh ấy đã cởi trói trốn thoát nhưng lại hoàn toàn không nói về nỗi đau thể xác mà anh ấy phải chịu trong suốt ba ngày bị trói ấy. Thông thường khi một người gặp phải chuyện đau khổ, người ta sẽ phải nhớ đến nỗi đau đầu tiên, thế nhưng trong hồi ức của Sung Yeon lại chỉ có sự cô đơn và tuyệt vọng.

Trái lại, cảnh nhìn từ bên ngoài ngôi nhà mà anh ấy từng bị giam giữ, cảm xúc của Young Joon hay cả cách xử lý của cha mẹ anh ấy đều được ghi nhớ tỉ mỉ đến mức thái quá.

Chuyện anh ấy chỉ mất sạch ký ức về Mi So cũng kỳ cục. Không, không phải là đánh mất ký ức, mà có vẻ như ngay từ đầu, đoạn ký ức về Mi So đã không hề tồn tại.

Nhưng có một điều khác khiến cô thấy lạ nhất.

Chính là người đã trải qua một việc kinh khủng đến nỗi ký ức trở nên mờ nhạt lại có thể kể lại chuyện đó như không hề hấn gì được sao?

“Là gì nhỉ... Gì nhỉ. Khoan, đợi đã.”

Kệ chuyện đó đi, Mi So nắm chặt hai bàn tay, giờ không phải là lúc để cô chìm đắm trong suy nghĩ đó.

Đây là buổi xem mặt đầu tiên trong đời mà, làm sao cô có thể sẵn sàng khi cứ thả hồn đi tận đâu đâu thế này.

Cô phải trả nợ cho bố và các chị gái, lại còn phải làm việc cho một ông chủ yêu bản thân thái quá nên đã không được trải qua những tháng ngày thanh xuân rực rỡ, giờ mới có một buổi xem mặt đầu tiên trong đời ở tuổi hai mươi chín đấy. Cô tự nhủ mình cần lấy lại tinh thần, phải tinh táo lại ngay.

Mi So cúi người tĩnh tâm để bình ổn lại cảm xúc.

Đúng lúc cảm giác nặng nề vừa được xua đi và trái tim bất an tìm lại nhịp đập vững vàng thì trên đầu cô vang lên một giọng trầm thấp nam tính.

“Xin lỗi. Cho hỏi cô có phải là cô Kim Mi So không?”

Giọng nói ấy khiến tâm trạng đang hết sức tươi sáng của cô đột nhiên u ám trở lại và tim cô bắt đầu đập thình thịch đầy bất an.

Không phải bởi cô mong đợi đối tượng xem mắt.

Mà bởi vì giọng nói vô cùng thân thuộc ấy gần như trong suốt chín năm qua mỗi ngày cô đều nghe.

#Vì là Kim Mi So

“Xin lỗi. Cho hỏi cô có phải là cô Kim Mi So không?”

Một giọng nói trầm thấp mạnh mẽ và vô cùng quyến rũ
cất lên.

Nếu không phải giọng nói đó quá đỗi quen thuộc, và
nếu chất chứa trong đó không phải sự phô trương bản thân
quá đỗi lộ liễu thì hẳn cô đã xiêu lòng vì giọng nói này rồi.

“Không lẽ...”

Trong khi Mi So còn đang nắm chặt tay thành nắm đấm
chưa kịp ngẩng đầu lên, người đàn ông đứng cạnh bàn đã
tiếp tục với ngữ điệu chậm rãi.

“Cô đến sớm thật. Về cơ bản, tôi là người không quen
phải chờ đợi ai đây, nhưng riêng hôm nay tôi đặc biệt muốn
đến sớm thể hiện thiện chí chờ đợi cô.”

“Aaa, không thể nào. Không thể nào...”

Mặc kệ Mi So đang cúi người run run trong cơn phẫn
uất, anh lại nói thêm với giọng điệu như muốn trêu tức.

“Để báo đáp tấm thịnh tình cô đã đến từ sớm và mong
mỗi ngóng chờ tôi, tôi sẽ tặng cô một buổi hẹn không hối
tiếc. Hãy mong đợi đi.”

Mi So ngẩng đầu lên, cô thở phì phì như một chiếc nồi áp suất trước lúc sắp nổ tung.

Chỉ cần nhìn góc chéo lúc anh nghiêng đầu thõi cũng đã thấy được dáng người cao ráo, thân hình hoàn hảo như được điêu khắc, bờ vai rộng, lồng ngực rắn chắc, mắt mũi miệng đều đẹp tựa tranh vẽ, người đàn ông sở hữu vẻ đẹp không một mỹ từ nào có thể miêu tả trọn vẹn ấy đang đứng đó nhìn xuống cô.

Lee Sung Yeon là ông hoàng quyến rũ á?

Không, không phải. Từ đó không thể dùng bừa bãi được. Ông hoàng quyến rũ phải như thế này cơ. Đิ hết thế gian cũng khó có thể tìm được ngoại hình như thế, vẻ ngoài xuất sắc đỉnh cao sánh ngang tấm lá chắn cấp độ cao nhất, che đậy được tất thảy sự xấu xa đáng ghét bên trong. Đúng vậy, chí ít cũng phải đạt mức này mới có thể gọi là ông hoàng quyến rũ được.

Ừ thì, cứ cho là thế đi.

Chặn con đường tương lai còn chưa đủ, giờ anh còn bám theo tới tận đây gây rối nữa, không thể như thế được. Không thể như thế này được.

Mi So hoang mang đến mức rót hầm há miệng, cô hét lên với tông giọng chói tai.

“Phó chủ tịchhh!”

“O? Thư ký Kim, cô làm gì ở đây?”

Vẻ mặt và giọng nói không thể ngây thơ hơn được nữa của Young Joon đã đạt đến đỉnh cao của sự đáng ghét trong số những lần cô thấy anh đáng ghét suốt chín năm qua đến giờ.

“Tôi mới là người phải hỏi câu đó chứ. Rốt cuộc anh đang làm cái gì ở đây vậy!”

“Cô không biết á? Tôi tới xem mắt mà.”

“Anh nói gì cooo?”

Giọng nói vang vang khiến họ trở thành tâm điểm chú ý trong quán cà phê nhưng cô không thèm bận tâm mà tiếp tục gân cổ lên truy hỏi.

“Anh có lịch làm việc chiều nay cơ mà! Anh định làm thế nào với nó...!”

Đang nói, Mi So liền ngưng bất, rồi cô thở dài thườn thượt và run run như thể nhận ra điều gì.

“À à, ra là Ji Ah đã bị mua chuộc!”

“Mua chuộc gì chứ. Nhu cầu phải giấu lịch hôm nay của tôi và nhu cầu muốn có trong tay chiếc túi phiên bản giới hạn của thư ký Kim Ji Ah có chung phương pháp thỏa mãn, từ đó sinh ra sự hợp tác mang tính chiến lược này thôi.”

Mi So vừa cười vừa thốt ra một lời đanh thép.

“Ôi chao. Tôi thấy nhiều công ty hợp tác chiến lược sai lầm tốn công vô ích lắm.”

Câu nói đó khiến Young Joon nhăn mặt, anh bật hỏi.

“Cô không định mời tôi ngồi à?”

Mi So thở dài, cuối cùng cũng mời Young Joon ngồi.

“Xin mời anh ngồi.”

Cô cảm thấy bước chân của anh có phần hơi mất cân đối, hóa ra anh đã tháo bốt ở chân trái từ lúc nào rồi.

“Anh đã đến viện rồi à?”

“Ừ. Tôi vừa từ đó về.”

“Anh đã hẹn là sẽ tới đó cùng tôi vào sáng mai cơ mà.”

Young Joon khẽ cười mà không trả lời, không hiểu sao Mi So thấy trong lòng có chút buồn.

Rốt cuộc lịch trình của Young Joon đã được làm giả đến tận đâu vậy? Mà không, nó đã bị làm giả từ bao giờ? Lịch trình của anh mà cô không biết khiến tâm trạng cô vô cùng kỳ lạ.

“Làm sao anh biết mà tới đây vậy ạ?”

“Buổi xem mặt dùng làm quà tặng trong đại hội thể thao của công ty tôi nên tôi có quyền mà, sao tôi không điều tra được chứ. Tôi đã gọi trực tiếp cho người quản lý công ty mai mối hôn nhân đó.”

“Đây là xâm phạm thông tin cá nhân quá rõ ràng. Tôi phải kiện anh thôi.”

“Cô tự tin thì cứ kiện đi.”

“Trời đất, sợ quá đi. Rốt cuộc lý do anh phải làm tới mức này là gì ạ?”

Mi So tươi cười một cách miễn cưỡng và hỏi. Young Joon nhìn gân trán đang nổi đầy trên gương mặt cô và hỏi ngược lại.

“Thư ký Kim mới là người cần trả lời lý do cô phải làm tới mức này là gì ấy.”

“Tôi hỏi anh trước mà.”

“Tôi là cấp trên, cô hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đi.”

“Ở đây là ngoài công ty, xin anh đừng lôi cấp trên cấp dưới ra nữa.”

“Thế à? Vậy cô gọi tôi là “oppa” đi. Tôi sẽ trả lời cô trước.”

Từ “oppa” thốt ra đây bất ngờ khiến mặt Mi So càng đỏ hơn. Đỏ tới mức rùng cả mình.

“Tôi xin phép toàn tâm toàn ý trả lời trước ạ, hô hô hô.”

Young Joon đưa tay ra với thái độ lịch lâm, tỏ ý mòi cô nói trước, Mi So liền nổi giận hùng hổ nói.

“Thật sự anh không biết nên mới hỏi ạ? Tôi vất vả trong suốt chín năm qua, à, sao chứ, đúng vậy, thật lòng sẽ là nói dối nếu tôi bảo chưa từng rung động vì phó chủ tịch. Cũng có lúc tôi đã xao xuyến và tim đập rộn ràng đấy chứ. Nhưng chỉ là một chút thôi, kiểu rung động bé tí tí như mắt kiến thôi ấy ạ. Mặc dù đúng là anh cực kỳ đáng ghét nhưng...”

“Giờ cô muốn cãi nhau à? Trước mặt tôi đừng có nói tôi đáng ghét nữa đi. Tôi rất khó chịu đấy.”

“Câu nào anh không muốn nghe thì coi như không nghe thấy đi. Dù sao thì trong thời gian làm việc cùng phó chủ tịch, tôi cũng không ghét anh nhiều lắm.”

“Thế à?”

“Nhưng phó chủ tịch thì khác. Anh chỉ giữ tôi bên mình vì anh cần tôi. Tôi không muốn sống với một tình yêu thiêt thời. Tôi cũng muốn nhận được sự quan tâm và yêu thương như tôi cho đi. Vậy nên tôi sẽ từ chối việc phải tiếp tục lãng phí thời gian ở lại bên cạnh phó chủ tịch như thế này.”

Young Joon chỉ nhìn chầm chằm vào gương mặt Mi So, một lúc sau anh mới bình thản lên tiếng.

“Nếu cô thật sự nghĩ như vậy thì trước sau mâu thuẫn còn gì.”

“Dạ?”

“Không phải cô ghét tôi. Thế nhưng cô phải rời xa tôi. Rốt cuộc cô muốn nói cái gì vậy? Và nếu cô thật sự muốn nghỉ việc thì người kế nhiệm cũng đã có, kể cả cô có nghỉ ngang không xin phép cũng không có vấn đề gì cơ mà?”

“Bởi tôi không phải là người ngu ngốc đến độ đạp đổ sự nghiệp tôi gây dựng bấy lâu chỉ vì cảm xúc nhất thời.”

“À, phải rồi. Thư ký Kim thông minh mà. Rất sâu sắc và khôn ngoan.”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Mi So vô tư cười, coi đó là lời khen khiến khuôn mặt Young Joon cứng đờ, anh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Vậy không phải càng kỳ lạ hay sao? Tôi nói một người thông minh như Mi So sao lại có thể bỏ lịch làm việc vào Chủ nhật và nói thẳng thừng là mình sẽ đi xem mặt được. Như thế cố tình để tôi nghe thấy vậy.”

Nụ cười biến mất trên gương mặt Mi So. Nhìn cô lúng túng với vẻ mặt ngượng ngùng, anh tiếp lời.

“Trong thâm tâm cô mong tôi sẽ níu giữ cô chặt hơn đúng không?”

“Không phải.”

“Cô cứ nói thật đi cũng được. Tôi sẽ không tung tin đồn đâu.”

Nghe đến đó, Mi So tức tối, trừng mắt phản bác.

“Vậy phó chủ tịch thì không kỳ lạ hay sao? Ngoài mặt thì khăng khăng như thể không có tôi không được, nhưng lại tuyệt đối không bao giờ để tôi ở cạnh anh còn gì!”

“Tôi không để Mi So ở cạnh ư? Cô nói cái gì vậy? Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi chưa hề ngủ với những cô gái đó! Tuyệt đối chưa từng!”

“Không, tôi không có ý đó...!”

Nụ hôn đầu thất bại lại hiện lên khiến Mi So rùng mình trong cảm giác nhục nhã, sau khi cơn kích động qua đi, cô lại tươi cười nói.

“Không phải đã đến lúc nên ngừng cái vòng luẩn quẩn này lại hay sao? Bây giờ tôi đã chuẩn bị xong tinh thần rồi.”

“Giờ cô như thế này là vì nụ hôn thất bại kia đúng không? Thế nên cô mới giận dỗi không nói không rằng tới ba ngày.”

“...”

“Cho dù vì lý do gì đi chăng nữa, tôi cũng rất tiếc vì đã biến nụ hôn đầu quan trọng thành như thế. Hành động đẩy cô đi ngày hôm đó rõ ràng là tôi đã sai và tôi thấy rất có lỗi với cô. Thật lòng xin lỗi cô.”

Young Joon tự dung lại xin lỗi chân thành khiến Mi So tròn mắt ngạc nhiên, cô chớp chớp mắt rồi đưa tay sờ lên trán anh.

“Không bị sốt. Anh có ốm đau gì không?”

“Vì là lần đầu nên càng đặc biệt và càng buồn. Tôi hiểu mà. Vậy nên chuyện đó, hôm nay tôi sẽ bù đắp. Xin hãy cho tôi cơ hội giải thích và bù đắp nhé.”

“Tôi không thích đấy.”

Mi So bĩu môi buông lời trêu tức anh, Young Joon tha thiết gọi cô.

“Thư ký Kim.”

“Anh hãy quay về nhà đi. Mới tháo bột mà đi lại lung tung không tốt đâu. Tôi cũng xin phép về nhà.”

Young Joon im lặng, hít thở sâu rồi nói một câu mà đánh chết anh cũng không bao giờ nói ra.

“Tôi xin em, nhờ em đấy, thư ký Kim.”

“Dạ? Vừa rồi... anh nói gì cơ ạ?”

“Tôi nói là nhờ em. Xin em. Tôi làm tới mức này mà em còn định bỏ mặc tôi sao?”

Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra với thiên hạ đệ nhất Lee Young Joon.

Anh nói là “Tôi xin em, nhờ em đấy”. Mặc dù đó chỉ là một câu nói đơn giản thôi nhưng với Young Joon, nó thể hiện cảm xúc khẩn thiết chẳng khác nào Heungbu cầu xin vợ của Nolbu khi cả gia đình anh trong tình cảnh sắp chết đói “Chị dâu, xin chị hãy cho em chút cơm”. Tiến sĩ Park mà thấy cảnh này chắc sẽ té xỉu mất.

Có phần ngạc nhiên trước sự khẩn thiết chất chứa trong giọng nói của Young Joon, Mi So im lặng lùi về phía sau và ngồi xuống.

Anh rút gì đó từ túi áo, mở ra vuốt phẳng phiu, đặt lên mặt bàn rồi đẩy về phía cô. Đó là một tờ giấy A4 viết kín chữ.

Mi So thận trọng mở tờ giấy ra, đọc to thành tiếng dòng chữ đầu tiên.

“Bản kế hoạch hẹn hò...?”

“Đúng vậy.”

“Anh đi du lịch trọn gói hay sao? Còn sắp xếp đầy đủ rõ ràng theo từng khung giờ luôn.”

“Tôi có xin tư vấn nhiều nơi rồi đó.”

Cẩn thận đọc một lượt trang giấy, miệng Mi So bắt đầu méo xệch một cách khó hiểu.

“Trên đời làm gì có ai đi hẹn hò như thế này cơ chứ! Đây không phải đi hẹn hò mà là đi khoe tiền. Ôi mẹ ơi? Từ từ, stop! Cái gì đây? Có phải là đi công tác đâu mà anh gọi cả trực thăng?”

“Đúng vậy.”

“Phó chủ tịch.”

“U?”

“Anh điên rồi à?”

Khuôn mặt Young Joon như viết rằng “Tôi tuyệt đối không điên”.

“Kể cả gia đình anh có làm ông chủ đi chăng nữa cũng đừng làm thế này chứ! Anh mau gọi điện hủy đi! Ngay và luôn! Ôi cha mẹ ơi! Tại phó chủ tịch mà tôi thực sự sống không nổi mất! Đúng là vấn đề của những người có cửa mà! Giữa thời đại xăng dầu tăng giá mà anh làm cái trò gì đấy!”

Mi So phẩy tay, than thở y như bà vợ đã cưới ba mươi năm, Young Joon lập tức gọi điện thoại đi đâu đó, yêu cầu hủy chuyến trực thăng.

Tắt điện thoại xong, Young Joon nói với vẻ mặt không cảm xúc.

“Chúc mừng em. Hủy rồi nên ăn tối xong chúng ta hết việc để làm.”

“Giúp chứ, xem mắt chứ có phải mổ trâu mổ bò gì đâu? Uống tách trà, ăn bữa cơm xong rồi đi về là được chứ ai cần đi đến tận đêm khuya... Hở? Đây lại là gì nữa? Trời ơi, Motel California, cái tên không thể hiện một tí sáng tạo này là như nào đây? Kể cả bây giờ người ta có cởi mở đến thế nào đi nữa thì trong thời buổi đáng sợ như hiện nay, ai lại cùng với người đàn ông gặp mặt lần đầu qua một buổi xem mặt tới những nơi thế này chứ? Mà ngay từ đầu anh đã có mấy kiểu tướng tượng như thế này rồi á? Kinh quá!”

“Đừng hiểu lầm. Đó là tôi cho vào theo gợi ý của tiến sĩ Park thôi.”

Mi So há miệng lấy hơi rồi nghiêm túc hỏi.

“Phó chủ tịch. Tiến sĩ Park đã ly hôn rồi còn gì. Anh xin tư vấn đi xem mắt với người đã ly hôn á? Thôi thì bỏ qua

những thứ khác, nhưng anh hỏi chuyện này với người đang sống độc thân chẳng phải là thất lễ hay sao?"

"Tôi cũng nghĩ như vậy. Thế nên trong số này chỉ có cái đó là ý kiến của tiến sĩ Park thôi. Còn lại là giám đốc Ha của H.com cho tôi biết đó."

"Aaa, tôi điên mất thôi!"

Mi So úp mặt lên bàn thốn thức như sắp khóc đến nơi.

"Giám đốc bên đó đã kết hôn tới năm lần còn gì!"

"Bốn lần mà."

"Cũng như nhau cả thôi."

"Càng nhiều càng tốt còn gì. Người ta còn được ăn thịt..."

Mi So kêu ca một lần nữa rồi đứng bật dậy, vò nát mảnh giấy trong tay, Young Joon cười khẽ.

"Em không thích lịch trình này?"

"Đương nhiên rồi! Làm gì có cô gái nào nói với người đàn ông đưa ra cái lịch trình này là "Ô, em thích lắm" rồi làm theo nó chứ?"

"Thế thì đừng chỉ khăng khăng nói không muốn làm, em đề xuất ý kiến đi xem nào."

"Đầu tiên là uống trà ở đây, sau đó ra ngoài đi dạo một lát, ăn tối rồi nếu có hứng thì xem một bộ phim rồi đi về. Đấy mới là bình thường."

"Tất cả có thể thôi ư? Em không còn gì muốn làm nữa à?"

"Anh muốn làm thêm cái gì nữa?"

“Được. Cứ làm thế đi. Em đừng có hai lời đó.”

“Tôi biế... o...? Có gì đó kỳ kỳ nha?”

Nhìn Young Joon cười với vẻ đắc thắng, Mi So cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, cô vò đầu bứt tai.

“Ăc, măc băy rồi!”

Mi So đảo mắt nhìn quanh quán cà phê, rồi lén quan sát nét mặt Young Joon. Được người ghép cặp gọi ý đây là quán cà phê sinh ra rất nhiều các cặp đôi nên bầu không khí hiện tại cũng rất đúng chuẩn, nhưng không biết một người ngay từ đầu đã đứng ở một vị trí rất cao như anh thấy thế nào.

Young Joon dường như hiểu được ánh mắt cô, anh thong thả cất lời.

“Cà phê ngon ghê. Bầu không khí cũng thích nữa.”

“Thật may là anh thấy vậy.”

Dáng vẻ Young Joon khi đặt tách trà lên miếng lót ly trông là lạ. Ngoại hình của anh càng nhìn kỹ càng thấy nứa thì giống nứa lại khác anh trai anh.

“Anh đã tới bệnh viện một mình à?”

“Không. Tôi đi với tiến sĩ Park.”

“Ôi chao, hôm qua tiến sĩ Park còn hấp hối tưởng chết đi sống lại cơ.”

“Vì tiến sĩ Park tha thiết cầu xin nên sáng nay tôi đã gọi điện giải thích cho vợ cũ của cậu ta.”

“Anh giải thích như thế nào cơ ạ?”

“Seong Ki (của quý) là Seong Ki (của quý) nhưng Seong Ki (của quý) đó không phải là Seong Ki (của quý) mà cô đang nghĩ tới đâu nên cô đừng hiểu lầm nữa.”

“Câu nói đó cho thấy bên giải thích hay là bên được giải thích đều đáng nể thật.”

Young Joon nhún vai như thể chẳng có gì to tát, nhấp thêm một ngụm cà phê rồi hỏi.

“Lúc nãy em đã làm gì vậy?”

“À...”

Phân vân một hồi xem có nên nói hay không, cuối cùng Mi So cất lời một cách khó khăn.

“Thật ra, tôi đã gặp anh trai phó chủ tịch.”

Young Joon không ngạc nhiên mấy, có vẻ anh đã đoán trước được. Anh chìm vào suy tư với biểu cảm nghiêm trọng một lúc rồi hỏi.

“Hai người nói chuyện ngày xưa à?”

“Chuyện ngày xưa ấy ạ?”

“Vụ bắt cóc hồi đó ấy.”

Mi So trợn tròn mắt. Cô nhìn Young Joon bằng vẻ mặt xen lẫn sự bàng hoàng cùng cảm giác bị phản bội và cao giọng nói với vẻ buồn tủi.

“Không phải chứ, vậy là từ đó đến nay anh biết mà giả như không biết ư? Thật quá đáng! Tôi thì lo lõi như phó chủ tịch bị tổn thương nên cứ băn khoăn một mình mà không dám hỏi đấy.”

“Cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì, biết làm gì. Tôi tăm u ám.”

“Phó chủ tịch lúc nào cũng...”

Nghĩ lại thì suốt thời gian qua, Young Joon vẫn luôn có “một nơi chốn không thể chạm tới”. Không biết chừng nó chính là lý do khiến cô nghĩ rằng anh tuyệt đối không để cô bên cạnh anh cho dù họ đã cùng nhau trải qua một khoảng thời gian dài đến thế.

Mi So nhìn anh bằng ánh mắt đầy buồn bã, Young Joon né tránh ánh mắt đó của cô, anh lại hỏi.

“Rồi sao? Gặp rồi em thấy sao? Anh Sung Yeon có giống người anh mà Mi So tìm kiếm bấy lâu không?”

“Có lẽ... vậy.”

Câu trả lời có gì đó mơ hồ.

Young Joon ngoanh mặt đi rồi lại nhìn về phía Mi So, anh nói một cách vô cảm.

“Anh ấy thế nào?”

“Có vẻ là người có tính tình tử tế, tốt bụng. Ngoại hình cũng điển trai.”

“Toàn khen là khen. Em thích anh ta rồi hả?”

“Ôi mẹ ơi, thật là lố bịch! Tự nhiên anh nói cái gì vậy? Không phải! Tuyệt đối không phải vậy!”

Không phải thì thôi, làm gì phải căng thẳng thế.

Mi So thực sự nỗi cáu làm Young Joon vừa buồn cười vừa thấy trong lòng bình yên hơn hẳn, anh hỏi với thái độ an tâm hơn.

“Vậy thì, em có mừng không?”

“Vâng, mừng chứ. Nhưng mà... mặc dù thấy rất mừng, nhưng tôi lại không cảm động như những gì mong đợi suốt thời gian qua.”

Mi So khẽ nhún vai, cười gượng nói thêm vào.

“Tôi đã tưởng sẽ có gì đặc biệt lắm nhưng cũng khá bình thường. Có thể nói cảm giác giống như khi mở một gói quà trang trí đẹp đẽ nhưng bên trong lại chỉ toàn là những miếng xốp thôi vậy... Cũng có chút... tiếc nuối.”

“Tiếc làm gì. Hòn đá hay ký ức rồi cũng đều bị phong hóa cả thôi. Ngày qua ngày, từng chút từng chút bị mài mòn đi, biến mất và thay đổi nên chỉ còn lại bề mặt bóng bẩy, đó là chuyện đương nhiên thôi mà.”

Quán cà phê đang mở ca khúc *Beautiful* của Christina Aguilera.

Mi So yên lặng tai nghe bài hát, khẽ hỏi.

“Vậy còn ký ức của phó chủ tịch thì sao?”

“Ký ức của tôi sao cơ?”

“Anh trai anh nói rằng phó chủ tịch đã mất hết ký ức trước đây...”

Young Joon nhìn mặt nước đen đặc của ly cà phê một lúc lâu rồi trả lời bằng giọng trống rỗng.

“Đó là sự thật. Cho dù là do cú sốc hay lý do nào khác thì tôi cũng đã quên hết những chuyện lúc đó.”

Đến đây, anh cười lạnh lùng tiếp lời.

“Chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi còn gì. Thật lòng tôi không hiểu nổi tại sao anh ta lại cố chấp với quá khứ đến vậy. Không phải đã đến lúc nên buông bỏ rồi sao?”

“Nhưng...”

“Mi So cũng vậy. Những mảnh ghép không khớp, quá khứ không nhớ được thì cứ quên luôn đi. Cách đó thoải mái hơn nhiều.”

“Cùng một hoàn cảnh nhưng mỗi người lại đón nhận theo cách khác nhau mà.”

“Đó chính là sự khác biệt ở sức mạnh tinh thần đó.”

“Sức mạnh tinh thần của anh thật hoàn hảo. Cho dù có là chuyện từ hồi bé chưa biết gì đi chăng nữa nhưng anh trai anh cũng đã rất khổ sở mà, sao anh có thể nói mà không có một chút cảm giác tội lỗi nào như thế...”

Mi So nhìn Young Joon chằm chằm với vẻ bàng hoàng, anh đáp lại với ngữ điệu đầy tự tin.

“Tại sao tôi phải cảm thấy tội lỗi nhỉ? Tôi đã nói là cái quá khứ mà anh ta cố chấp đi kể khắp nơi ấy, nó hoàn toàn không hề có trong ký ức của tôi rồi còn gì nữa. Thứ cảm giác tội lỗi trong khi không hề biết gì hết chỉ là giả tạo, đâu có ý nghĩa gì đâu?”

“Cái đó... Đúng là vây thật.”

Không biết có phải do cô tưởng tượng ra không nhưng những lời của Young Joon cảm giác như chứa đầy ẩn ý. Thái độ thẳng thắn của anh lại vừa khớp với những lỗ hổng trong dòng hồi tưởng của Sung Yeon, nó trở thành một sự kết hợp thiếu hài hòa đến kỳ cục.

Sau khi uống hết cà phê, hai người bước ra ngoài, bắt đầu đi trên con đường đông kín người.

Mới vài ngày mà trời đã trở lạnh hơn rất nhiều, cho dù có kéo kín tà áo thì khí lạnh vẫn luôn được vào trong.

“Em lạnh à?”

“Một chút thôi ạ.”

“Lên xe không?”

“Không cần đâu ạ. Từ đây đi có một đoạn thôi mà.”

“Tôi còn được ăn cả cơm Mi So mua cho nữa cơ đấy.”

“Đây không phải cơ hội dễ có đâu nên anh liệu mà nắm lấy.”

Young Joon lặng nhìn gương mặt tươi cười của Mi So, anh buột miệng.

“Môi em nè kìa.”

“Ôi trời, vậy ạ?”

Mi So đang định lục túi thì Young Joon đã lấy ra thỏi son dưỡng trong túi áo, mở nắp đưa cho cô.

“Đây.”

Chuyện mượn đồ của nhau dùng khi vội là điều thường xảy ra giữa hai người. Son dưỡng cũng không phải ngoại lệ,

nhưng hôm nay phải chăng do bầu không khí khác nên cảm giác cũng thật lạ lùng.

Mi So lưỡng lự không biết phải làm sao với thỏi son nhện được từ anh, cô chậm chạp xoay phần đáy son theo chiều kim đồng hồ. Đâu đó trong mùi bạc hà tỏa ra có mùi hương của đàn ông, mùi hương vẫn thường tỏa ra từ Young Joon.

“Nó sẽ bị dính màu son của tôi đây, không sao chứ ạ?”

“Em nói gì lạ vậy?”

Lớp son mềm mịn đẫm mùi hương của Young Joon vừa chạm vào làn môi Mi So liền tan chảy ấm áp. Cảm giác êm ái ấy giống như nụ hôn đầu đã thất bại nên đột nhiên cô thấy trong lòng thật hỗn độn.

“Tôi dùng xong rồi ạ.”

Young Joon nhận thỏi son bị dính nhẹ màu hồng rồi liếc nhìn Mi So với vẻ mặt tinh quái. Cô tròn mắt ngược nhìn, anh liền đưa thỏi son chạm vào môi mình, chậm rãi thoa đều rồi buông một câu bông đùa.

“Hôn gián tiếp.”

Khuôn mặt Mi So ửng đỏ, cô vừa tươi cười vừa nói một cách sắc lạnh.

“Ôi chao. Khi có cơ hội làm trực tiếp thì làm tốt đi chứ sao phải thế ạ.”

“Chuyện đó... là tôi có lý do riêng của tôi.”

“Nhắc mới nhớ, thế rốt cuộc chuyện riêng kinh khủng đến mức anh biến tôi thành cái ghế xoay là gì vậy ạ? Tôi cũng cần biết lý do chứ.”

Mi So lách qua dòng người rồi tiếp tục bước đi, cuộc nói chuyện bị ngưng lại.

Đến khi nhìn thấy tấm biển màu vàng sáng đèn rực rỡ ở cuối con ngõ, Young Joon mới trả lời.

“Có những lúc tôi đang nằm ngủ thì tự nhiên giật nảy mình rồi tỉnh giấc. Chuyện đó cũng tương tự như vậy.”

“À há. Vậy ý anh là lúc hôn tôi anh thấy nhảm chán đến mức như đang ngủ chứ gì.”

“Xin lỗi. Tôi nói dối đó.”

“Cái có lộ liễu như vậy không phải hoi nhảm sao? Tôi sẽ không giật đâu nên anh cứ nói thật đi ạ.”

Mi So vẫn tươi cười còn Young Joon khó xử nhìn xuống dưới đất, anh vừa bước đi vừa bình thản nói.

“Cứ nhắm mắt lại... thỉnh thoảng tôi lại thấy ma.”

“Phụt!”

Mi So bật cười quá khích trong khi Young Joon nghiêm túc đến đáng sợ.

“Không phải đùa đâu. Bây giờ sau lưng thư ký Kim cũng có một con đó.”

“Ai vậy?”

“Chả rõ, tôi không biết. Nghe con ma đó nói “Con à! Hãy bám chặt lấy chàng trai đứng cạnh đi!” thì chắc là tổ tiên của thư ký Kim đó.”

Câu nói đùa chẳng có gì hài hước lại khiến Mi So cười ngặt nghẽo, Young Joon nở nụ cười hiếm hoi rồi tiếp lời.

“Em nghĩ lý do người ta không thể xem phim kinh dị một cách bình thản là gì?”

“Ừm. Có phải vì suy nghĩ không biết sẽ bị giật mình bất ngờ lúc nào không ạ?”

“Đúng vậy. Chỉ cần một lần bị giật mình trong trạng thái không phòng bị ở đầu phim thôi, trong suốt thời gian chiếu còn lại người ta sẽ vừa xem vừa lo sợ. Con ma mà tôi nhìn thấy cũng vậy. Nhắm mắt lại thì không biết lúc nào nó sẽ xuất hiện.”

Young Joon cười nói, ánh mắt anh miên man lạc đi đâu đó trên con đường đang dần chìm vào bóng tối. Cho dù con ma đó là thứ gì đi nữa, chí ít câu nói ấy cũng không phải là lời nói dối.

Mi So đang nhìn anh với vẻ mặt thương cảm thì đột nhiên Young Joon hét toáng lên khiến cô giật nảy người.

“Ôi mẹ ơi! Giật cả mình!”

“Nhìn kìa.”

Mi So vuốt vuốt lồng ngực, hỏi lại với vẻ nghi ngờ.

“Vậy là con ma ấy xuất hiện đúng vào lúc đó?”

“Đúng vậy.”

“Ha, nói gì nghe có lý coi.”

“Đã bảo là thật mà.”

Young Joon không nín được cười, Mi So nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin tưởng được rồi thở dài bở cuộc, cô chỉ quán ăn cho anh.

“Nói mà tôi nói chính là đây ạ.”

“Ừm. “Bì lợn cũng hết” à, tên quán nghe hay đó.”

“Hay đúng không? Tôi cũng nghĩ vậy đây ạ.”

“Nói này bán...?”

“Bì lợn.”

Young Joon nhìn một lượt quán ăn tối tàn, anh nói với vẻ mặt bối rối.

“Lần đầu tiên tôi đến nơi thế này.”

“Nhìn vậy thôi nhưng đồ ăn ngon lắm ạ.”

“Thế à?”

Mi So lật qua lật lại miếng bì lợn trên vỉ nướng, đang tươi cười thì đột nhiên cô nhăn mặt.

“Khoan đã. Thế này lại thành “Chuyến vi hành của công tử nhà quan” mất rồi còn gì. Trả lại buổi xem mặt đầu tiên cho tôi đi.”

Mặc cho mặt Mi So như muốn khóc, Young Joon ôm bụng cười như sắp chết đến nơi. Lạ lùng thay cô bỗng chợt nhớ ra một loạt sự thật đã quên mất bấy lâu nay.

Từ khi lớn lên biết nhận thức, người con trai đầu tiên nắm tay cô ngoài bố là Lee Young Joon. Người con trai đầu tiên cùng cô nhảy, gần như ôm hắn cô vào lòng cũng là Lee Young Joon; người con trai đầu tiên dùng chung cốc với cô cũng là Lee Young Joon; người con trai đầu tiên khi trời lạnh cô mượn từ gǎng tay, khăn quàng cổ tới áo khoác cũng là Lee

Young Joon; người con trai đầu tiên thản nhiên gọi điện í ỏi khi cô đang ngủ cũng là Lee Young Joon.

Đâu chỉ có vậy. Nữ hôn đầu, buổi hẹn hò đầu, hình như anh đều sở hữu tất cả.

Thế nên cô buồn ư? Cô ghét ư? Mi So thoảng chốc chìm vào suy tư.

Không. Cô không buồn. Cô không ghét. Nghĩ tới việc chia sẻ những khoảnh khắc đầu tiên ấy với người đàn ông khác khiến cô thấy gượng gạo và chán ghét.

Sự quen thuộc hay sự bình yên, đó phải chăng cũng là một phần tạo nên cảm xúc thích một ai đó. Chưa bao giờ cô thấy đáng vẻ Young Joon cười lộ hàm răng đều tăm tắp lại bình yên đến vậy. Mi So cũng chưa bao giờ cảm thấy trong lòng thoái mái đến vậy.

“Lần nào bố và các chị đến chúng tôi đều tụ tập ở đây.”

“Quán này ngon đến thế ư?”

“Khôngạ, không phải là như vậy. Ăn nhiều người thì ở đây là rẻ nhất. Tôi trả nợ cho các thành viên trong nhà thôi đã muốn gãy cả lưng rồi, làm sao có thể rủ mọi người đi ăn những thứ đắt đỏ như thịt bò Hàn Quốc được cơ chứ? Ô hô hô.”

Tiếng cười có phần quá lố của Mi So khiến nét mặt Young Joon trở nên kỳ lạ.

“Vậy à?”

“Ôi trời, tôi đùa đó. Đùa thôi ạ.”

“Nghe không có chút gì giống đùa hết.”

“Mức độ chân thành là năm mươi mốt phần trăm.”

Thầy Mi So lấy câu đùa mình từng nói trước đây ra trêu chọc, Young Joon vừa nhếch miệng cười vừa hỏi.

“Bố em là người thế nào?”

“Um, ông ấy là rocker.”

“Gì cơ?”

“Tôi đã kể chuyện bố tôi từng kinh doanh nhạc cụ ở khu Nakwon sau đó bị bạn lừa nên kiệt quệ rồi nhỉ? Sau đó ông lấy lại tinh thần, thử làm hết cái này đến cái kia nhưng liên tục thất bại... Dù vậy, thật may mắn là hiện giờ ông đang chơi guitar cho một ban nhạc chạy sự kiện, được trả lương và có chỗ đứng của mình.”

Anh từng nghe chuyện bố Mi So bị sốc do làm ăn thất bại, nhưng phần sau thì anh mới nghe lần đầu. Điều này phải nói là đáng tiếc hay may mắn đây, trong giây lát Young Joon có chút băn khoăn.

“May mắn nhỉ.”

À, là may mắn ư. Đúng lúc Young Joon định hùa theo thì Mi So điểm tinh tiếp lời.

“Bố tôi vụng về lao vào làm những công việc lao động chân tay trả nhiều tiền để chi trả học phí cho các chị, có lần còn bị thương. Ông vay nợ để chơi lớn một lần và đúng là chơi lớn thật nhưng theo nghĩa hoàn toàn khác... Chẳng phải ra cơ sự ấy đều là do ông tự ép mình làm những công việc không phù hợp sao? Bố tôi cho dù muộn màng nhưng đến

giờ cũng đã được làm công việc ông mong muốn làm suốt những năm qua, các chị cũng đều thực hiện được ước mơ, thật sự là rất may mắn rồi còn gì à.”

Young Joon im lặng lắng nghe Mi So giải bày, anh nhìn xoay vào đôi mắt cô.

“Mơ ước của thư ký Kim đã được thực hiện chưa?”

“Tôi chẳng rõ nữa ạ. Vì lâu quá nên tôi đã quên mất mơ ước của mình là gì rồi.”

“Em nói năng như bà già vậy.”

Mi So che miệng cười khúc khích nhưng Young Joon lại không cười, anh vẫn giữ nguyên thái độ nghiêm túc.

“Thời gian qua em không thấy oán trách gia đình sao?”

“Ôi trời, sao tôi lại phải oán trách gia đình ạ?”

Young Joon nhận ra một thoáng xao động rất khẽ, khẽ đến mức nếu không để tâm thì tuyệt đối không thể nào nhận ra trong ánh mắt cười của Mi So.

“Mọi người cứ nói như thế cuộc đời chịu thiệt thòi, chịu hi sinh là một cuộc đời có ý nghĩa, nhưng thật ra không phải vậy đâu ạ. Đó chỉ là chịu thiệt thòi, chịu hi sinh và đánh mất bản thân mình thôi. Kể cả có được người khác công nhận thì kết cục bản thân cũng chẳng nhận về được gì.”

Đây là bí mật cô không thể tiết lộ với bất cứ một ai.

Mi So cũng đã từng muốn trải nghiệm cuộc sống sinh viên như những thanh niên cùng lứa tuổi, cô chỉ muốn ít nhất một lần được tận hưởng những điều mà người khác

đang tận hưởng, không cần gì xa hoa. Nhưng giờ đã muộn mất rồi. Quãng thời gian thanh xuân đã trôi vùt qua và cô sắp sang ngưỡng tuổi ba mươi từ bao giờ.

Chuyện hi sinh rất nhiều điều để làm chỗ dựa cho gia đình, làm gì có ai thích thú vui mừng đâu chứ.

Cô cũng từng nhiều lần kiệt sức và bức bối. Cô cũng từng muộn vùt bỏ tất cả mà trốn chạy tới một nơi nào đó. Thật lòng mà nói, sâu thẳm trong tâm hồn cô có một chút oán trách gia đình.

“Trừ khi thư ký Kim là Đức Mẹ Teresa thì trong bất cứ thời khắc nào, quan trọng nhất vẫn là...”

Young Joon ngừng lời, giơ tay chỉ thẳng vào giữa ngực Mi So.

“Chính bản thân mình. Bản thân mình là đáng trân trọng nhất, bản thân mình là điều ưu tiên nhất, tuyệt đối không bao giờ được quên điều đó.”

Mặc dù câu nói hệt như một lời khẳng định cho sự yêu bản thân song không hiểu sao, Mi So lại đồng cảm sâu sắc và nhận thấy niềm an ủi ấm áp đến rơi nước mắt trong đó.

“Quãng thời gian chín năm có lẽ là dài thật ạ.”

Câu nói không ăn nhập của cô làm Young Joon nghi hoặc nhìn lại, Mi So tươi cười tiếp lời.

“Tôi bị lây rồi.”

Họ định xem phim sau khi ăn tối nhưng vì chàng công tử không thích chỗ đông người nên chuyện đã không được như ý.

Đứng giữa con ngõ trước quán bì lợn, hai người mải nói qua nói lại, chẳng màng đến cái nhìn của những người đi qua.

“Rạp chiếu phim ngoài trời cho xe hơi thì sao ạ?”

“Chất lượng quá kém còn gì. Hơn nữa thường thức phim giữa noi như bãi đỗ xe thì tôi chẳng hứng thú lắm.”

“Cái này không ưng cái kia cũng không ưng, cái gì cũng không ưng vậy anh muốn thế nào ạ?”

“Phim thì để chọn ngày rồi thuê nguyên rạp xem nhé.”

“Anh làm thế nào thoái mái thì làm. Giờ tôi không biết đâu. Vậy ta chia tay ở đây chứ ạ?”

“Không được.”

“Không có gì để làm mà.”

“Tạo ra đi.”

“Vậy anh có muốn ngắm cảnh đêm không? Đợt này Yoo Il Land đang mở cửa ban đêm cho lễ hội ánh sáng Yoo Il Land còn gì ạ.”

“Có nên gọi lại trực thăng không?”

“Gì cơ? Để làm gì!”

“Ngắm từ trên cao sẽ đẹp lắm đây.”

“Cứ đến ngắm tận mắt là được rồi mà. Có cả xe tham quan nữa.”

“Tôi đã nói không ưa chỗ đông người rồi mà. Nhiều mùi và khó chịu lắm.”

Nhin Young Joon khoanh tay tỏ vẻ ngạo mạn, Mi So vò đầu bứt tai nỗi cáu.

“Wow, anh thực sự làm tôi phát ngây lên được! Aaa, buổi xem mặt của tôi! Trả lại khoảng thời gian hạnh phúc cho tôi đi!”

Bình thản đứng nhìn Mi So roi vào trạng thái kích động, Young Joon bất thình lình buông một câu.

“Thật ra nếu là cảnh đêm thì có một nơi có tầm nhìn đẹp nghẹt thở luôn.”

Nghe lời này, Mi So ngẩng phắt đầu lên, hỏi lại với vẻ hổ nghi.

“Đó là ở đâu ạ?”

Thế là hai người đến căn penthouse tầng sáu mươi sáu với tầm nhìn bao quát cả sông Hàn. Với Young Joon đây là mái ấm, với Mi So lại là nơi hằng ngày cô đến làm việc từ lúc sáng sớm và về lúc tối muộn.

Dự kiến từ mai bắt đầu kế hoạch sửa sang thư phòng nên Young Joon định nghỉ lại khách sạn Yoo Il từ hôm nay cho đến ngày hoàn thành. Ngôi nhà đã thay đổi tối mức khó có thể nhận ra đáng kể cũ. Những vật dụng đắt tiền được phủ kín bằng bạt bảo vệ cỡ lớn, những cuốn sách trong thư phòng cũng được lấy hết ra khỏi kệ, xếp đầy trên sàn phòng khách.

Mới chưa đầy mấy tiếng chủ nhân vắng nhà, căn nhà đã trở nên hiu quạnh tựa như nơi không có người ở.

“Lộn xộn thật đấy ạ.”

“Chỉ ngắm cảnh đêm rồi về thôi mà, có sao đâu? Tôi pha cho em một tách trà nhé?”

“Trời đất ơi, chuyện gì đây! Mai mặt trời mọc đãng tây mât. Để tôi đun cho...”

Đang nói Mi So liền ngưng lại như chợt thay đổi suy nghĩ, cô tươi cười sửa lại lời nói.

“Vâng. Cho tôi xin một tách. Loại Darjeeling.”

“Đợi tôi nhé.”

Young Joon để lại một câu lạnh lùng rồi rời đi, trong lúc đó Mi So ngắm nghía những cuốn sách xếp ở phòng khách.

Kể một sách như Young Joon luôn cầm một cuốn sách trên tay ngay cả giữa lịch trình bận rộn, bởi vậy nên lượng sách của anh thật đáng nể. Lĩnh vực cũng rất đa dạng, thi thoảng còn thấy cả những cuốn thể loại hiếm gặp. Trong đống sách đó có cả mấy cuốn sách được anh trai anh ký tặng.

“Nhưng dù sao thì... nó vẫn là em trai anh mà. Trẻ con đâu biết gì. Thế nên ngoài tha thứ thì anh còn làm được gì nữa chứ? Anh không hận Young Joon. Thằng nhóc đó ghét anh ra mặt, nhưng anh thì không ghét nó như vậy.”

“Mọi người cứ nói như thể cuộc đời chịu thiệt thòi, cuộc đời hi sinh là cuộc đời có ý nghĩa nhưng thật ra không phải vậy đâu ạ. Đó chỉ là chịu thiệt thòi, chịu hi sinh và đánh mất bản thân mình thôi. Kể cả có được người khác công nhận thì kết cục bản thân cũng chẳng nhận về được gì.”

Anh đang đọc cả những cuốn sách Sung Yeon viết nữa, đâu lưỡng cù có gì đó gòi gòi.

Cái gì nhỉ. Sao thế nhỉ.

Để gạt bỏ tâm trạng bút rút ấy, Mi So càng tập trung quan sát kỹ đồng sách, chợt cô trông thấy một tập hồ sơ cũ có bìa xanh dương đã bạc màu.

Vừa tò mò vừa không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, Mi So nhặt tập hồ sơ lên, thổi đi lớp bụi phủ và thận trọng mở nó ra. Chính là bản sơ yếu lý lịch và giới thiệu bản thân của những thí sinh ứng tuyển vị trí thư ký của Young Joon hồi chín năm trước.

Phát hiện bản lý lịch của mình nằm trên cùng trong số đó, mặt Mi So đỏ bừng lên.

“Ôi mẹ ơi, lúc đó mình quê mùa thế này ư?”

Nhìn tấm ảnh chụp mái tóc ngắn với độ dài dở dở ương ương trên khuôn mặt còn búng ra sữa cộng với lớp trang điểm như tô vẽ bằng bút màu, cô miễn cưỡng cười đến khóe miệng méo xệch, chưa hết, bản lý lịch còn là tự tay viết trên mẫu sơ yếu lý lịch mua ở cửa hàng văn phòng phẩm, thật là lố bịch. Bên cạnh ô điền tên trường học, cô viết chi chít xếp loại học lực và giải thưởng của các kỳ thi, còn dán cả bảng thành tích học tập nằm trong nhóm một phần trăm học sinh đứng đầu toàn quốc bằng hồ nước nhoe nhoe, tờ giấy nhăn như thế đã tủi thân khóc lóc nhiều lắm. Cô thể hiện rõ quyết tâm phải lấp kín phần học lực thiếu thốn so với đối thủ ứng tuyển.

Không biết anh đã cười đến mức nào lúc nhìn bản sơ yếu lý lịch này, cô tự nhiên bật cười.

Nhưng nụ cười chỉ dừng lại ở đó. Lật thêm một trang, cô phải nháy nghiền mắt lại thầm la hét không ra tiếng. Trời đất ơi!

Bản giới thiệu bản thân còn kinh khủng hơn cả sơ yếu lý lịch. Nếu sơ yếu lý lịch là món ăn phuơng Tây loại một thì bản giới thiệu bản thân là bữa tiệc buffet. Buffet khách sạn siêu cao cấp.

““Xin chào. Tôi là Kim Mi So. Mặc dù còn trẻ nhưng tôi là một thiếu nữ tròn mươi chín tuổi có ước mơ vĩ đại là trở thành mẹ hiền vợ đảm. Tôi xin lỗi. Thực ra chưa phải như vậy. Chưa qua sinh nhật tôi. Nhưng mấy ngày nữa sẽ tới nên tôi sẽ coi như là vậy. Ha ha ha.” Hức, co quắp hết cả người! Tại sao lại viết “Ha ha ha” vào đây chứ? Đừng tỏ vẻ đáng yêu nữa đi! Thư tình viết vụng về còn đỡ hơn cái này. Choáng nhất là phần ước mơ của mình. “Làm mẹ hiền vợ đảm” ư?”

Càng đọc bản giới thiệu bản thân tự mình viết chín năm trước thành tiếng, cô càng muốn tìm lỗ chui xuống.

““Từ nhỏ tôi đã được khen là lanh lợi và bản thân tôi cũng rất tự hào về sự thông minh của mình. Tôi xin phép lược bớt phần giải thích cụ thể, xin hãy xem bảng thành tích học tập trên sơ yếu lý lịch. Đây là bản gốc.” Aaa, đúng là múa rìu qua mắt thợ mà, mắc ói thực sự. “Bên cạnh đó, tôi thật sự làm tốt những công việc được giao với kinh nghiệm như nhân viên nhiều năm. Mặc dù vì thời gian gấp gáp tôi không kịp in sổ liên lạc nhưng các giáo viên cũng thường xuyên khen là “Mi So của chúng ta làm việc thầy cô giao rất tốt”. Á, làm sao đây, hu hu hu, quá kinh khủng không thể đọc nổi nữa...”

Mi So lấy tay bụt mắt, cười không ngừng, rồi lại mò mắt ra nhìn xuống tờ giấy.

Một bản giới thiệu bản thân không có bất cứ nội dung gì mà cũng dài ghê. Lướt đến phần cuối cùng, Mi So cố nín con cười tưởng chừng muốn nổ tung đến mức chảy cả nước mắt.

““Trước mắt xin hãy giao việc cho tôi. Tôi thề sẽ trung thành hiến dâng thân mình. Tôi xin hết.” Phụttt!”

Mi So ôm chặt bụng, run run nín cười, cô lau nước mắt chảy ra từ khói mắt, chậm rãi lật sang trang kế tiếp. Tiếp theo là sơ yếu lý lịch và bản giới thiệu bản thân được trình bày nghiêm chỉnh của những thí sinh ứng tuyển cùng thời điểm đó.

“Mọi người đều có lý lịch khiếp nhỉ. Woa, có cả người tốt nghiệp SKY...”

Nhìn sơ yếu lý lịch viền vàng và bản giới thiệu bản thân đầy kiểu cách, vẻ mặt Mi So trở nên cứng đờ.

“O...”

Lạ thật. Rõ ràng có gì đó sai sai.

“Tại sao... lại đánh trượt những người giỏi thế này mà tuyển mình nhỉ?”

Chỉ cần nhìn bản sơ yếu lý lịch thôi cũng có thể hiểu một điều, đó là Mi So lúc đó không hề có giá trị nào xứng đáng để Young Joon từ chối các ứng cử viên xuất chúng khác mà chọn cô.

“Thư ký Kim. Sau lưng em có ai kia. Hãy cẩn thận.”

“Anh đừng đùa nữa. Đã bảo tổ tiên nhà tôi phải đến ngày cúng lễ mới về mà.”

“Ây, vậy thì đâu còn thú vị nữa.”

“Bây giờ tôi đang rất nghiêm túc đây.”

“Sao vậy?”

“Phó chủ tịch, sao anh lại tuyển tôi?”

“Đột nhiên em nói gì vậy?”

Mi So vẫn vừa lật file hồ sơ soàn soạt vừa cao giọng nói.

“Anh thử nhìn tập hồ sơ này mà xem. Theo lẽ thường thì tôi phải trượt đâu tiên mới đúng!”

Dường như tiếng bước chân đang tiến lại mỗi lúc một gần, đột nhiên có tiếng hoi thở chạm vào tai Mi So.

Hoi thở thơm tho ấm áp lướt qua vành tai cô, cảm giác tê rần lan tỏa từ mang tai tới gáy, trái tim cô dâng tràn cảm xúc.

Thời khắc bờ môi cô chu lên vì căng thẳng thù từ bờ vai, cánh tay, eo lưng, mông cho tới bắp đùi, toàn thân cô đều cảm nhận được sự nóng bỏng và rắn chắc. Chính là cái ôm từ sau lưng mà cô được nghe nói đây mà.

“Độ... đột nhiên anh làm gì thế...”

“Tôi đã nói với em là phải cẩn thận vì có ai đó đằng sau rồi còn gì.”

Giọng Young Joon thì thầm bên tai cô không thể quyến rũ hơn được nữa.

“Đúng yên thế này một lúc nhé.”

Mi So cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập rộn rã, cô giận dỗi nói.

“Hôm nay anh sẽ đẩy tôi về hướng nào vậy? Vì chắc tôi cần chuẩn bị tinh thần trước.”

“Tôi sẽ không đẩy em đâu.”

“Tôi có tin anh được không đẩy?”

“Ù.”

Thình thịch thình thịch.

Áp sát vào cơ thể anh không một chút khoảng cách và cùng nhìn về một hướng, việc này thực sự đặc biệt và lãng mạn. Trong cảm giác hưng phấn khó tả, cơ thể cô vừa run rẩy lại vừa an yên, thoái mái như thể sắp chìm vào giấc ngủ.

Vậy là với Mi So, chuyện được một người đàn ông ôm như thế này cũng là lần đầu tiên. Rốt cuộc anh còn định lấy đi bao nhiêu cái “lần đầu tiên” của cô nữa đây.

Mi So nhìn cảnh đêm lộng lẫy trãi dài bên ngoài khung cửa, cô dịu dàng vuốt ve cánh tay Young Joon đang ôm bờ vai mình.

“Em tò mò tại sao lúc đó tôi lại tuyển em à thư ký Kim?”

“Vâng.”

Thấy anh im lặng một lúc lâu, Mi So khẽ thở dài tiếp lời.

“Nếu anh đùa những câu cũ rích như “Muốn biết thì xì tiền ra” thì tôi sẽ đi về ngay đấy.”

Có vẻ cô đã đâm trúng huyệt rồi, có người thấy nhột.

Khoảnh khắc cô tưởng anh sẽ âm thầm lờ đi thì Young Joon bỗng lặng lẽ tì trán lên bờ vai Mi So, khẽ thì thầm nhẹ như hơi thở.

“Vì em là Mi So.”

Hết tập 1

**HỘI LUẬT GIA VIỆT NAM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC**
Địa chỉ: 65 Tràng Thi - Quận Hoàn Kiếm - Hà Nội
Email: nhaxuatbanhongduc@yahoo.com
Điện thoại: 04.3 9260024 Fax: 04.3 9260031

Thư ký Kim sao thế? (Tập 1)

Jeong Gyeong Yun

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc

BÙI VIỆT BÁ

Chịu trách nhiệm nội dung:

Giảng viên

Đỗ Bá Tôn

Biên tập: Nguyễn Thị Hân

Sửa Lỗi: Nguyễn Thị Hân

Thiết kế: Nguyễn Thị Minh

Bìa: Leo Bùi

Liên kết xuất bản và phát hành

CONG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIỆT NAM

Số 50, Đường 5, Tòa nhà F361, An Dương, Yên Phù, Tây Hồ, Hà Nội.

Tel: (+84-24) 3717 2838 - Fax: (+84-24) 3717 2838

Phát hành tại Hồ Chí Minh

148 Nguyễn Hữu Dật, Phường Tây Thạnh, Quận Tân Phú, Tp. Hồ Chí Minh.

Tel: (028) 3816 1126

In 2.000 cuốn, khổ 14.5x20.5cm. Tại: Công ty TNHH in Thanh Bình.

Địa chỉ: 432 đường K2, Cầu Diễn, Q. Nam Từ Liêm, Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB: 2088-2019/CXBIPH/35-33/HĐ.

Số QĐXB của NXB: 1080/QĐ-NXBHD cấp ngày 13/06/2019.

Mã ISBN: 978-604-89-9369-6.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2019.